

BESTSELLER INTERNATIONAL

ROSAMUND
LUPTON

SORA

ROSAMUND LUPTON

SORA

V.1.0

Traducere din limba engleză Andreea Bratu

**ISBN:
978-606-600-634-7**

**Rosamund Lupton
*Sister***

**Editura LITERA
2012**

Rosamund Lupton, romancieră britanică născută în 1964, a studiat literatura engleză la Cambridge. După mai multe slujbe la Londra, printre care cea de copywriter și de autor de recenzii la *Literary Review*, a câștigat un concurs organizat de Carlton Television și a fost selectată de BBC să participe la cursul organizat pentru scriitorii debutanți. A fost invitată și să facă parte din atelierul literar de la Royal Court Theatre, înainte să devină scriitoare, a lucrat ca scenarist de televiziune și de film și a scris scenarii originale.

În 2010, Rosamund Lupton a publicat primul său roman, *Sister*, un bestseller care a fost tradus în 25 de limbi, devenind în scurtă vreme un fenomen literar internațional. A doua sa carte, *Afterwards*, a fost lansată la sfârșitul anului 2011.

*Părinților mei, Kit și Jane Orde-Powlett,
pentru încurajările lor statornice.*

Și soțului meu, Martin, cu dragoste.

„Unde să găsești o fiică mai bună, o soră mai iubitoare
ori o prietenă mai sinceră?”

Jane Austen, *Emma*

„Dar florile ce iernii-i înfrâng casna
Doar chipu-și pierd. Rămâne-le
mireasma...”¹

Shakespeare, *Sonetul al V-lea*

¹ W. Shakespeare, *Sonete*, traducere de G. Tomozei, Editura Litera, București, 2003.

Capitolul 1

Duminică seara

Scumpă Tess,

Aș da orice să pot fi cu tine în clipa asta, ca să-ți țin mâinile într-ale mele, să-ți privesc fața, să-ți ascult glasul. Cum ar putea atingerea, văzul și auzul – toți acei receptori senzoriali, nervi optici și vibrații de timpane – să fie înlocuite de o scrisoare? Am reușit însă și altă dată să ne folosim de cuvinte ca intermediari, nu-i așa? Ca atunci când am plecat la internat și a trebuit să înlocuim joaca și râsetele și confidențele șoptite cu scrisori trimise una alteia. Nu-mi mai amintesc ce am spus în prima scrisoare, știu doar că am folosit un puzzle de cuvinte pentru a scăpa de ochii iscoditori ai gazdei mele (ghicisem eu bine că îi dispăruse de ceva ani aplecarea copilărească spre tălmăcirea jocurilor de cuvinte). Îmi amintesc însă cuvânt cu cuvânt răspunsul tău de copil de șapte ani la frânturile mele de dor de casă exprimate în scrisoare și scrisul tău rămas invizibil până când l-am pus la lumina lanternei. De-atunci înainte, pentru mine bunătatea a avut miros de lămâie².

Ziariștii ar aprecia istorioara asta, căci m-ar prezenta ca fiind încă din copilărie un fel de detectiv incognito și ar arăta ce surori apropiate am fost întotdeauna. De fapt, chiar în clipa asta ei se află în fața apartamentului tău, cu echipa de filmare și tehnicienii de sunet (fețe transpirate, jachete soioase, cabluri înșirate pe scări și încâlcite printre balustrade). De acord, am cam improvizat, dar cum altfel să-ți spun? Nu prea știu cum o să reacționezi la faptul că ai ajuns o celebritate, dar bănuiesc că o să ți se pară oarecum amuzant. Ha-ha, amuzant și ciudat. Mie mi se pare doar ciudat, dar eu n-am avut niciodată simțul umorului, ca tine, nu-i așa?

— *Dar ești consemnată, e ceva serios, am spus. Data viitoare*

² Aluzie la obiceiul detectivilor și al spionilor de a folosi zeamă de lămâie pe post de cerneală invizibilă, care devine lizibilă doar când este expusă la o sursă de lumină. (n.tr.).

o să te exmatriculeze definitiv, iar mama are și așa destule pe cap.

Te prinseseră când îți aduseseseși pe furiș iepurele în școală. Eu mă purtam cu adevărat ca o soră mai mare.

— Dar, Bee, nu-i așa că e și nițel amuzant? ai întrebat, cu buzele ținute ca să nu izbucnești în râs, amintindu-mi de o sticlă de băutură energizantă din care se ridicau bule de gaz, gata să explodeze înspumate și să iasă la suprafață.

Cu gândul la râsul tău îmi fac curaj și mă apropiu de fereastră.

Afară, recunosc figura unui reporter de la un canal de știri. Sunt obișnuită să-i văd figura în 2D, lățită pe o plasmă în intimitatea apartamentului meu din New York, însă acum individul e în carne și oase, într-o imagine 3D, stând pe Chepstow Road și privindu-mă drept în ochi prin fereastra ta de la demisol. Îmi vine să apuc telecomanda și să apăs pe *off*, în loc de asta, trag perdeaua.

Acum însă e mai rău decât atunci când îi vedeam. Luminile lor lucesc prin perdele, sunetele lor bufnesc în geamuri și în pereți. Prezența lor e ca o greutate care e gata să se năpustească în sufrageria ta precum un bulldozer. Nici nu-i de mirare că presa se numește presă, iar dacă lucrurile o să continue tot așa, am să mă sufoc. Da, de acord, a sunat cam dramatic, probabil că tu le-ai duce o cafea. După cum știi însă, eu sunt foarte iritabilă și țin exagerat de mult la spațiul meu personal. O să mă duc în bucătărie și o să încerc să fac față situației.

Aici e mai multă liniște și pot să gândesc. E ciudat să văd ce anume mă surprinde acum; uneori e vorba de cel mai neînsemnat lucru. De pildă, un ziar povestea ieri ce surori apropiate am fost întotdeauna, dar nici măcar nu a menționat diferența de vârstă. Poate că acum, că am crescut, nu mai contează, însă era atât de bătătoare la ochi pe când eram copii. „Cinci ani e un interval mare...?” ar spune oamenii care nu știu, cu o intonație ușor crescătoare spre sfârșitul propoziției, ca să-i dea un ton întrebător. Iar noi ne-am gândi amândouă la Leo și la golul lăsat de el, deși poate că termenul mai potrivit ar fi acela de vid căscat, numai că nu am spus asta niciodată, nu-i așa?

O aud pe o ziaristă vorbind la mobil de cealaltă parte a ușii din spate. Probabil îi dictează ceva cuiva și brusc îmi aud propriul nume, „Arabella Beatrice Hemming”. Mama spunea că nimeni nu mi-a zis vreodată pe numele mic, așa că am presupus că de copil

și-au dat seama că nu eram o Arabella, un prenume a cărui caligrafie în cerneală neagră avea bucle și înflorituri; un prenume care include în el fete care se cheamă Bella sau Bells, sau Belle – atâtea variante atrăgătoare. Nu, chiar de la început a fost clar că eram o Beatrice, un nume scris clar și fără podoabe în Times New Roman, cu nimeni altcineva ascuns în interior. Tata a ales numele Arabella înainte de nașterea mea. Probabil că realitatea l-a dezamăgit.

Vocea ziaristei se aude iar, cred că e o altă convorbire, se scuză că lucrează până târziu. Îmi ia ceva până să realizez că motivul sunt eu, Arabella Beatrice Hemming. Îmi vine să ies afară și să mă scuz, știi doar cum sunt eu, ajungeam mereu prima în bucătărie când mama își elibera furia prin tam-tamul oalelor trântite. Ziarista se îndepărtează, nu-i mai aud cuvintele, dar îi ascult tonul vocii, liniștitor, ușor defensiv, prudent. Brusc glasul i se schimbă. Probabil vorbește cu copilul ei. Vocea i se strecoară prin ușă și prin ferestre și îți încălzește apartamentul.

Poate ar trebui să dau dovadă de politețe și să o trimit acasă. Cazul tău este în deliberare, așa că nu am voie să îi spun nimic până după proces. Numai că, la fel ca toți ceilalți, ea deja știe asta. În legătură cu tine, ziaristii nu vor să obțină fapte, ci emoții. Vor să-mi încleștez mâinile și să le ofer un prim-plan cu degete albite de strânsoare. Vor să vadă câteva lacrimi care evadează și îmi alunecă pe obraji ca melcii, lăsând dungi negre de rimei. Așa că stau în casă.

În sfârșit, reporterii și anturajul lor de tehnicieni au plecat, iar pe treptele de la intrare a rămas o dâră de scrum, ca în urma unei marea înalte, de la chiștoacele stinse în ghivecele tale cu narcise. Măine o să pun afară niște scrumiere. De fapt, pe câțiva reporteri i-am judecat greșit. Trei s-au scuzat pentru deranj, iar un cameraman mi-a dăruit crizanteme de la magazinul din colț. Știu că ție nu ți-au plăcut niciodată.

— Dar sunt cafenii ca uniforme de școală și au nuanțe de maro tomnatic chiar și primăvara, ai spus, zâmbind, necăjindu-mă că apreciez o floare pentru simplitatea și longevitatea ei.

— Uneori au culori foarte intense, ți-am zis, fără urmă de zâmbet.

— Țipătoare. Crescute ca să sară în ochi pe suprafețele betonate ale curților din fața garajelor.

Numai că astfel de exemple veștejite sunt dovada unei neașteptate considerații, un dram de compasiune la fel de surprinzătoare ca un fir de ciuboțica-cucului pe marginea autostrăzii.

Cameramanul cu crizantemele mi-a spus că astă-seară, la *Știrile de la 10*, se dă un reportaj special despre tine. Tocmai am sunat-o pe mama să o anunț. Cred că dintr-un ciudat impuls matern e chiar mândră de câtă atenție ți se acordă. Și-i doar începutul. După spusele unuia dintre tehnicienii de sunet, mâine o să ajungă și ziariștii străini. E totuși ciudat – într-un fel caraghios – că acum câteva luni, când am încercat să le spun oamenilor ce cred, nimeni n-a vrut să mă asculte.

Luni după-amiază

Acum se pare că toți vor să asculte – presa; poliția; avocații – pixurile mângălesc de zor, capetele se apleacă înainte, atente, reportofoanele zumzăie. În după-amiaza asta o să depun mărturie la Serviciul de Urmărire Penală (SUP), pentru pregătirea procesului, care va dura patru luni. Mi s-a spus că mărturia mea are o *importanță vitală* pentru acuzare, deoarece sunt singura persoană care *știe toată întâmplarea*.

Domnul Wright, avocatul de la SUP care îmi ia declarația, stă în fața mea. Cred că are spre patruzeci de ani, dar poate că e mai tânăr și a fost martor la prea multe povești asemănătoare cu a mea. Are o expresie ageră și o clipă se apleacă spre mine, gata să încurajeze confidențele. Bănuiesc că e un bun ascultător, dar oare ce fel de om e de fapt?

— Dacă nu vă deranjează, spune, aș dori să-mi ziceți totul, de la început și o să decid eu mai târziu ce anume e important.

Încuviințez din cap.

— Nu prea știu exact care e începutul.

— Poate clipa în care v-ați dat seama că ceva nu era în ordine?

Observ că poartă o cămașă de în italienească, frumoasă și o cravată urâtă de poliester – nu se poate ca aceeași persoană să le fi ales pe amândouă. Probabil că pe una dintre ele o primise cadou. Dacă e vorba despre cravată, atunci faptul că o poartă dovedește că e un om amabil. Nu știu dacă ți-am spus, dar mintea mea a căpătat obiceiul de a bate câmpii atunci când nu

vrea să se ocupe de o problemă urgentă.

Ridic privirea și mă uit drept în ochii lui.

— A fost odată cu telefonul mamei, când am aflat că sora mea a dispărut.

Când a sunat mama, era duminică și aveam invitați la masa de prânz. Mâncarea, luată de la magazinul local de delicatese, era tipică pentru New York – stilată și impersonală; la fel erau și apartamentul, mobila și relația noastră – nimic făcut în casă. Marele Măr³ lipsit de miez. Te surprinde schimbarea mea de atitudine, știu bine, dar discuția despre viața mea în New York mai poate aștepta.

Ne întorseserăm în dimineața aceea dintr-un „sejur romantic și plin de zăpadă” la o cabană din Maine, unde sărbătoriserăm promovarea mea în postul de director. Todd se amuza să-i încante pe oaspeți, povestind despre marea noastră greșală:

— Nu că ne-am fi așteptat la baie într-un jacuzzi, dar un duș fierbinte n-ar fi stricat și ar fi fost bună și o linie telefonică terestră. Nici măcar mobilele nu le-am putut folosi, pentru că furnizorul nostru nu are acoperire în zona aceea.

— A fost o escapadă? a întrebat Sarah, căreia nu-i venea să creadă.

După cum știi, eu și Todd n-am fost niciodată un exemplu de spontaneitate. De peste masă, Mark, soțul lui Sarah, i-a aruncat o privire aprigă.

— Draga mea.

Sarah l-a privit în ochi.

— Nu pot să sufăr când spui „draga mea”. Asta înseamnă, de fapt, „taci dracu’ din gură”, nu-i așa?

Ți-ar plăcea Sarah. Poate de-asta și suntem prietene, chiar de la început mi-a amintit de tine. S-a întors spre Todd.

— Când v-ați certat ultima dată, tu și Beatrice? a întrebat ea.

— Nici unul dintre noi nu-i pasionat de momente teatrale, a răspuns Todd, încercând plin de mulțumire să-i saboteze conversația.

Numai că Sarah nu se lasă cu una cu două.

— Prin urmare, nici tu nu poți fi scos dintr-ale tale.

A urmat o tăcere stânjenitoare, pe care am întrerupt-o politicoasă:

— Vrea cineva cafea sau ceai de plante?

³ În original, *The Big Apple*, porecla orașului New York. (n.tr.).

Când am ajuns în bucătărie, am pus boabele în mașina de râșnit, acesta fiind singurul lucru pe care îl pregăteam eu însămi pentru masă. Sarah a venit după mine, plină de remușcări.

— Iartă-mă, Beatrice.

— Nu-i nimic. Eram o gazdă perfectă, zâmbeam, calmam apele, râșneam cafeaua. Mark bea cafeaua cu lapte sau fără?

— Cu lapte. Nici noi nu mai râdem, a spus ea, așezându-se pe blatul din bucătărie și balansându-și picioarele. Cât despre sex...

Am dat drumul la râșniță, în speranța că zgomotul o s-o facă să tacă. A strigat ca să-l acopere:

— Tu și Todd cum stați?

— Suntem bine, am răspuns, în timp ce puneam cafeaua în mașina de espresso de șapte sute de dolari.

— Încă mai râdeți și vi-o mai trageți? a întrebat.

Am deschis o cutie cu lingurițe din 1930, fiecare dintr-un email colorat diferit, aidoma unor acadele topite.

— Le-am luat duminica trecută, de dimineață, de la un târg de antichități.

— Beatrice, ai schimbat subiectul.

Tu însă te-ai prins că n-am făcut-o; într-o duminică dimineață, pe când alte cupluri stau în pat și fac dragoste, Todd și cu mine umblam după obiecte vechi. Am fost întotdeauna mai buni tovarăși de cumpărături decât iubiți. Credeam că, dacă ne umpleam apartamentul cu obiecte alese de noi, ne cream astfel un viitor împreună. Parcă te aud cum mă tachinai că nici măcar un ceainic Clarice Cliff⁴ nu înlocuiește sexul, numai că mie un chilipir de valoare mi se părea mult mai liniștitor.

A sunat telefonul. Sarah nu l-a băgat în seamă.

— Sex și râsete. Ingredientele principale ale unei relații.

— Ar trebui să răspund la telefon.

— Când crezi că e timpul să deconectezi aparatul care menține în viață o relație?

— Chiar trebuie să răspund.

— Când ar trebui renunțat la contul, ipoteca și prietenii comuni?

Am ridicat receptorul, bucuroasă că aveam o scuză ca să întrerup conversația aceea.

— Beatrice, mama e la telefon.

⁴ Ceramistă britanică (1899-1972), celebră pentru seturile de ceai cu design Art Deco și cubist emailate și viu colorate. (n.tr.).

Dispăruseși de patru zile.

Nu-mi amintesc când am împachetat, dar știu când a venit Todd și a închis valiza. M-am întors spre el.

— Ce zbor am?

— Nu e nici unul până mâine.

— Dar trebuie să plec acum.

Nu mai apăruseși la serviciu de duminica trecută. Șefa ta încercase să te sune, dar răspunsese doar robotul. Trecuse pe la apartamentul tău, însă nu erai acolo. Nu știa nimeni unde erai. Acum te căuta poliția.

— Poți să mă duci la aeroport? O să iau orice cursă disponibilă.

— O să chem un taxi, a răspuns Todd. Băuse două pahare de vin. De obicei, îmi plăcea precauția de care dădea dovadă.

Sigur că nu-i zic nimic din toate acestea domnului Wright. Îi zic doar că mama a sunat pe 26 ianuarie la trei și jumătate după-amiază, ora New Yorkului, ca să-mi spună că ești dată dispărută. Ca și tine, el e interesat de faptele generale, nu de detalii. Încă din copilărie, picturile tale erau mari, revărsate dincolo de marginile foii, pe când eu desenam atent, cu creion, linie și gumă. Mai târziu, ai pictat pânze abstracte, ilustrând adevăruri imense cu pete îndrăznețe de culori vii, în timp ce eu mă potriveam de minune cu slujba mea în designul corporativ, acordând fiecărei culori din lume un număr pantone⁵. Pentru că îmi lipsește talentul tău de a folosi tușe groase, o să-ți spun povestea punctând cele mai mici detalii. Ca într-o reprezentare pointillistă, sper ca punctele să formeze o imagine, care, atunci când va fi completă, să ne ajute să înțelegem ce s-a întâmplat și de ce.

— Prin urmare, până la telefonul mamei dumneavoastră, n-ați știut nimic? Întreabă domnul Wright.

Simt cum mă cuprinde cunoscuta vinovăție insuportabilă.

— Nu. Nimic care să-mi fi atras atenția.

⁵ Pantone este o corporație din New Jersey care a creat codul standard de culori folosit mai ales în industria tipografică, dar și în alte domenii. (n.tr.).

Am călătorit la clasa întâi, era singurul loc liber pe care-l găsisem. În timp ce zburam prin purgatoriul de nori, îmi imaginam cum aveam să te cert pentru că mă făcuseși să trec prin toate astea. Te obligasem să-mi promiți că niciodată nu aveai să mai pui la cale așa ceva. Îți amintisem că în curând urma să devii mamă și că era timpul să încerci să te porți ca un om mare.

— „*Soră mai mare*” nu trebuie neapărat să fie denumirea unei meserii, Bee.

Oare despre ce îți ținusem predică atunci? Putea fi orice; important e că întotdeauna mi-am imaginat rolul de soră mai mare ca pe o slujbă, pentru care eram foarte potrivită. Iar pe când zburam ca să te găsesc, pentru că o să te găsesc (a te căuta face parte din atribuțiile slujbei mele), m-a alinat sentimentul familiar că sunt sora mai mare, superioară, matură care o ceartă pe fetișcana flușturistică și iresponsabilă care ar fi trebuit deja să-și învețe lecția.

Avionul începuse coborârea spre Heathrow. Londra de Vest se răsfira dedesubt, ascunsă sub un strat subțire de zăpadă. În timp ce se aprindea semnalul că trebuie să ne punem centura de siguranță, eu am făcut un pact cu Dumnezeu: dacă erai teafără, aveam să fac absolut orice. Dacă mi-ar fi garantat asta, aș fi făcut un pact și cu diavolul.

Pe când avionul ateriza neîndemânatic pe pistă, supărarea din închipuirea mea se transforma în teamă apăsătoare. Dumnezeu devenise eroul unui basm pentru copii. Puterile mele de soră mai mare se năruiseră într-o neputință inertă. Simțeam în tot corpul efectul pricinuit de moartea lui Leo. Durerea mă copleșea, ca și cum aș fi ingerat niște resturi putrede. Nu te puteam pierde și pe tine.

Fereastra e surprinzător de mare pentru un birou și lasă lumina soarelui să inunde încăperea.

— Prin urmare, ați făcut o legătură între dispariția lui Tess și moartea lui Leo? Întreabă domnul Wright.

— Nu.

— N-ați spus că v-ați gândit la Leo?

— Mă gândesc tot timpul la Leo. Era fratele meu. Am obosit să tot vorbesc despre asta. Leo a murit la opt ani, de fibroză chistică. Eu și Tess nu am moștenit boala, ne-am născut perfect sănătoase.

Domnul Wright încearcă să stingă lumina orbitoare din tavan, dar nu se știe de ce aceasta nu se stinge. Ridică din umeri ca pentru a se scuza și se așază iar.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-a așteptat mama și am mers la poliție.

— Îmi spuneți mai multe despre asta?

Mama mă aștepta la aeroport, îmbrăcată în haina ei Jaeger de culoare caramel. Când m-am apropiat, am văzut că nu se pieptănase și că se machiase neglijent. Știu; nu o mai văzusem așa de la înmormântarea lui Leo.

— Am venit cu taxiul tocmai de la Little Hadston. Avionul tău a întârziat.

— Doar zece minute, mamă.

Peste tot în jur, iubiți, rude și prieteni se îmbrățișau de reîntâlnire. Noi ne-am purtat cu stânjeneală. Cred că nici măcar nu ne-am sărutat.

— Poate că a încercat să dea telefon cât timp am fost plecată, a spus mama.

— O să încerce din nou.

Dar îmi verificasem de nenumărate ori mobilul de când aterizase avionul.

— Ce prostie din partea mea, a continuat mama. Nu știu de ce mă aștept să sune. Pur și simplu a renunțat să o mai facă. Prea mare bătaie de cap, presupun. I-am simțit unda de iritare. Și oare când s-a deranjat să mă viziteze ultima dată?

M-am întrebat când avea să înceapă să facă înțelegeri cu Dumnezeu.

Am închiriat o mașină. Era de-abia șase dimineața, însă pe autostrada M4, spre Londra, circulația era deja îngreunată; înaintarea greoaie, supărătoare și frustrantă la ora numită în mod absurd de circulație maximă era încetinită și mai mult din cauza zăpezii. Ne îndreptam direct spre secția de poliție. N-am putut să conving radiatorul să funcționeze, așa că vorbele noastre se transformau în norișori ce atârnavu efemer în aerul rece dintre noi.

— Ai vorbit deja cu poliția? am întrebat eu.

Vocea mamei părea să plutească în aer, supărată.

— Da, nu că ar ajuta la ceva. Ce să știu eu despre viața ei?

— Știi cine le-a spus că a dispărut?

— Proprietarul. Unul, Amias sau cam așa ceva, a răspuns mama.

Nu ne-am amintit nici una numele lui de familie. Mi s-a părut ciudat că bătrânul tău proprietar a fost cel care a anunțat poliția despre dispariția ta.

— Le-a spus că era sâcâită de tot felul de apeluri, a zis mama.

În ciuda frigului din mașină, m-am simțit lac de sudoare.

— Ce fel de apeluri?

— N-au precizat, a spus mama.

Am privit-o. Fața ei palidă și neliniștită dădea la iveală linia fondului de ten, asemenea chipului unei gheișe de vârstă mijlocie acoperit cu un strat gros de Clinique.

Când am ajuns la secția de poliție din Notting Hill era șapte și jumătate dimineața, dar încă întuneric. Străzile erau aglomerate, însă trotuarele proaspăt acoperite cu prundiș erau aproape pustii. Singura dată când mai intrasem într-o secție de poliție fusese pentru a raporta pierderea mobilului; nici măcar nu-mi fusese furat. Nu trecusem de biroul de recepție. De data asta am fost escortată dincolo de recepție, în lumea străină a camerelor de interogatoriu, a celulelor și a polițiștilor care purtau la centură bastoane și cătușe. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu tine.

— Atunci l-ați întâlnit pe ofițerul detectiv Finborough? Întreabă domnul Wright.

— Da.

— Cum vi s-a părut?

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Atent. Meticulos. Cumsecade.

Domnul Wright pare surprins, dar reușește să-și ascundă rapid reacția.

— Vă amintiți ceva din acel prim interogatoriu?

— Da.

Pentru început, am fost uluită de dispariția ta, însă simțurile mi-au devenit extrem de alerte; vedeam prea multe detalii și prea multe culori, de parcă lumea era animată de Pixar⁶. Și alte simțuri erau în alertă maximă; am auzit zgomotul făcut de limba ceasului de mână, scrâșnetul unui picior de scaun pe linoleum. Am adulmecat mirosul de țigară rămas într-o haină agățată pe

⁶ Studio de filme de animație din California. (n.tr.).

ușă. Era un zgomot alb⁷ dat la maximum, ca și cum creierul meu nu mai era în stare să elimine ceea ce nu conta. Totul conta.

Mama fusese condusă de o polițistă să bea o ceașcă de ceai, așa că rămăsesem singură cu ofițerul detectiv Finborough. Avea maniere alese, de modă veche chiar. Îmi dădea mai degrabă impresia unui profesor de la Oxbridge⁸ decât a unui polițist. Am văzut pe fereastră că afară era lapoviță.

— Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care sora dumneavoastră ar fi putut să plece? a întrebat el.

— Nu. Nici unul.

— V-ar fi spus?

— Da.

— Locuiți în America?

— Vorbim mereu la telefon și ne trimitem e-mail-uri.

— Sunteți apropiate, prin urmare.

— Foarte apropiate.

Sigur că suntem apropiate. Diferite, de acord, însă apropiate. Niciodată diferența de vârstă nu ne-a făcut să ne îndepărtăm una de cealaltă.

— Când ați vorbit cu ea ultima dată? a întrebat detectivul.

— Cred că luna trecută. Miercuri am plecat la munte, pentru câteva zile. Am încercat să o sun de câteva ori dintr-un restaurant, însă linia era mereu ocupată; e în stare să stea ore în șir de vorbă cu prietenii ei.

M-am străduit să par iritată – la urma urmei, eu sunt cea care îți plătește telefonul; am încercat să simt o emoție veche și familiară.

— Și mobilul?

— L-a pierdut cu vreo două luni în urmă sau poate i-a fost furat. E foarte aiurită. Am încercat din nou să par iritată.

Detectivul Finborough a făcut o pauză, gândindu-se cum să-și potrivească întrebarea. Era foarte grijuliu.

— Prin urmare, credeți că dispariția ei nu este un act voluntar? a întrebat el.

— Nu e un act voluntar. Cuvinte blânde pentru ceva violent. La acea primă întrevvedere nu a rostit nimeni cuvintele „răpire” sau

⁷ Zgomot de bandă lată, folosit în măsurători electrocasnice, caracterizat prin energie egală pe lățime de bandă constantă. (n.tr.).

⁸ Nume generic dat universităților din Oxford și Cambridge, deseori și cu conotația de statut social superior. (n.tr.).

„crimă”. Detectivul Finborough și cu mine ajunseserăm la o înțelegere mută. I-am apreciat tactul; era prea devreme pentru etichete. M-am forțat să rostesc întrebarea: Mama mi-a spus că era sâcâită de niște apeluri?

— Da, potrivit celor spuse de proprietar. Din păcate, ea nu i-a dat nici un fel de amănunte. Tess v-a spus ceva în sensul ăsta?

— Nu.

— Și nici nu a menționat că s-ar simți speriată ori amenințată? a întrebat el.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Era normală, fericită. Aveam și eu o întrebare: Ați verificat toate spitalele? Rostind-o, mi-am simțit în glas obrăznicia și musturarea implicită. Mă gândeam doar că poate a intrat mai devreme în travaliu.

Detectivul Finborough a pus jos ceașca de cafea, cu un pocnet care m-a făcut să tresar.

— N-am fost informați că era însărcinată.

Brusc, ideea mi-a apărut ca o geamandură spre care am înotat imediat.

— Dacă a intrat mai devreme în travaliu, ar putea fi în vreun spital. Nu v-ați gândit să verificați saloanele de nașteri, nu-i așa?

— Le cerem spitalelor să-și verifice toți pacienții, iar asta înseamnă și maternitatea, a răspuns el și geamandura mea a dispărut.

— Când trebuie să nască? m-a întrebat.

— În mai puțin de trei săptămâni.

— Știți cine este tatăl?

— Da. Emilio Codi. E profesor la Facultatea de Arte unde studiază Tess.

Am spus totul pe nerăsuflăte. Trecuse vremea discreției. Detectivul Finborough nu s-a arătat surprins, dar poate că asta face parte din pregătirea de polițist.

— Am mers la Facultatea de Arte, a început să spună, dar l-am întrerupt. Mirosul de cafea din cana termoizolantă devenise amețitor de intens.

— Probabil vă îngrijorează mult soarta ei.

— Îmi place să lucrez minuțios.

— Desigur.

N-am vrut ca detectivul Finborough să mă creadă isterică, ci înțelegătoare și inteligentă. Îmi amintesc că m-am gândit că n-ar trebui să conteze ce credea despre mine. Mai târziu aveam să descopăr că, de fapt, conta foarte mult.

— L-am întâlnit pe domnul Codi, a spus detectivul Finborough. Nu a spus că Tess ar avea vreo altă relație cu el, în afară de aceea de fostă studentă.

Emilio se lepăda de tine chiar și acum, când erai dată dispărută. Îmi pare rău. Dar așa se manifesta întotdeauna „discreția” lui – ca o negare ascunsă în spatele unui cuvânt mai potrivit.

— Știți cumva de ce domnul Codi nu ar dori ca noi să aflăm de relația lor? a întrebat el.

Știam foarte bine.

— Facultatea nu le permite profesorilor să aibă relații sexuale cu studenții lor. Și mai e și însurat. Când sarcina a început să se vadă, a pus-o pe Tess să-și ia un an sabatic.

Detectivul Finborough s-a ridicat; manierele i se schimbaseră nițel, acum se purta mai mult ca un polițist decât ca un profesor de la Oxbridge.

— Există un program local de știri despre persoane dispărute, pe care îl folosim uneori. Vreau să fac o reconstituire televizată a ultimelor ei deplasări cunoscute.

Dincolo de rama metalică a ferestrei cânta o pasăre. Mi-am amintit vocea ta așa de clar, de parcă te aflai în cameră cu mine:

— În unele orașe, păsările nu se mai aud unele pe altele din cauza zgomotelor. După un timp, își uită frumusețea și structura elaborată a cânturilor.

— Ce naiba are asta de-a face cu mine și cu Todd? am întrebat.

— Unele chiar au renunțat complet la cânturi și imită fără greșală alarmele mașinilor.

Aveam o voce plină de nerăbdare și de iritare.

— Tess.

— Todd îți aude cântul?

La vremea aceea ți-am respins trăirile intense de studentă ca pe ceva de care mă eliberasem cu ani în urmă. În încăperea de la poliție, mi-am amintit însă din nou de acea conversație, deoarece gândurile despre cântul păsărilor, despre Todd și despre orice altceva reprezentau o evadare din fața lucrurilor care se petreceau în clipa aceea. Detectivul Finborough mi-a simțit suferința.

— Cred că e mai bine să fiu excesiv de precaut, mai ales acum, când știu că e însărcinată.

A dat instrucțiuni unui subaltern. A urmat o discuție despre echipa de filmare și despre cine o să joace rolul tău. Nu doream să fi imitată de o străină, așa că m-am oferit eu. Când am părăsit încăperea, detectivul Finborough s-a întors spre mine:

— Domnul Codi e mult mai în vârstă decât sora dumneavoastră?

Mai mare cu cincisprezece ani și profesorul tău pe deasupra. Ar fi trebuit să-ți fie ca un tată, nu amant. Da. Știi că ți-am mai reproșat asta de nenumărate ori, până când te-am făcut să-mi spui foarte explicit să-mi văd de treaba mea, doar că tu ai zis-o mai pe șleau și mi-ai cerut să nu mă mai bag unde nu-mi fierbe oala. Detectivul Finborough îmi aștepta încă răspunsul.

— M-ați întrebat dacă sunt apropiată de ea, nu dacă o înțeleg.

De abia acum cred că te înțeleg, atunci însă nu simțeam asta.

Detectivul Finborough mi-a dat mai multe amănunte despre reconstituire.

— O doamnă care lucrează la oficiul poștal de pe Exhibition Road își amintește că Tess a cumpărat o felicitare și un timbru par avion, puțin înainte de ora două după-amiază. Nu a spus că Tess era însărcinată, însă bănuiesc că teigheaua era între ele și nu avea cum să vadă.

Pe când detectivul Finborough își continua povestirea, am zărit-o pe mama înaintând spre noi pe coridor.

— Tess a trimis felicitarea de la același oficiu, cândva înainte de două și un sfert.

Vocea mamei a răsunat pe coridor, trădându-i răbdarea deja pierdută.

— Era felicitarea pentru ziua mea de naștere. De luni de zile nu a mai trecut să mă vadă. Telefon abia dacă-mi mai dă. Îmi trimite însă o felicitare, ca și cum asta ar rezolva lucrurile.

Cu vreo două săptămâni mai devreme îți amintisem că se apropia ziua ei, nu-i așa?

Înainte de a merge mai departe, pentru că vreau să fiu sinceră când relatez povestea asta, trebuie să recunosc că ai avut dreptate în privința lui Todd. Nu mi-a auzit cântul. Asta pentru că nu i l-am cântat niciodată. Nici altcuiva, de altfel. Poate că eu sunt una dintre acele păsări care nu știu decât să imite alarmele

mașinilor.

Domnul Wright se ridică să tragă o jaluzeă, orbit de lumina strălucitoare a soarelui de primăvară.

— Iar mai târziu în acea zi ați făcut reconstituirea? întreabă el.

— Da.

Domnul Wright are banda cu reconstituirea și nu are nevoie de detalii referitoare la extraordinara mea costumare, dar știu că tu ai. Tare ți-ar plăcea să afli ce fel de imagine ți-am construit. M-am descurcat destul de bine, de fapt. O să-ți povestesc sub influența impresiilor de atunci.

Agentul Vernon, o polițistă de vârstă mijlocie, m-a dus într-o încăpere ca să mă schimb. Avea obraji roșii și plesnea de sănătate, ca și când tocmai s-ar fi întors mai degrabă de la mulsul vacilor decât de la patrularea pe străzile din Londra. Mi-am dat seama de paloarea mea, consecință a zborului de noapte.

— Credeți că ajută la ceva? am întrebat.

Mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat rapid, ceea ce m-a luat prin surprindere, dar mi-a și plăcut.

— Da, așa cred. Nu s-ar face atâta caz de reconstituiri, dacă n-ar exista șansa să stârnească memoria cuiva. Iar acum, când știm că Tess e gravidă, există șanse și mai mari să o fi remarcat cineva. Bun, acum hai să alegem hainele, de acord?

Mai târziu am aflat că, deși avea patruzeci de ani, Vernon era polițistă doar de câteva luni. Modul ei de a acționa la slujbă îi reflecta calitățile de mamă caldă și pricepută.

— Am adus niște haine din apartamentul ei, a continuat ea. Aveți idee cu ce ar fi putut fi îmbrăcată?

— O rochie. Ajunsesse la faza în care nimic altceva nu i-ar mai fi cuprins pânțele, iar haine de gravidă nu își permisese să-și cumpere. Din fericire, mai toate hainele ei sunt largi și fără formă.

— *Comode. Bee.*

Polițista a deschis fermoarul unei valize. Împăturise cu grijă fiecare dintre hainele vechi și uzate și le învelise în hârtie. Am fost mișcată de grija de care dăduse dovadă. Încă mai sunt.

Am ales-o pe cea mai puțin șifonată; voluminoasa ta rochie Whistles roșie, cea cu broderie pe tiv.

— Pe asta a cumpărat-o la reduceri acum cinci ani, am spus.

— O marcă bună rezistă, nu-i așa?

Parcă eram în cabinele de probă de la magazinul Selfridges.

— Da, așa e.

— Merită s-o cumperi, dacă poți.

Îi eram recunoscătoare polițistei Vernon pentru abilitatea de a conversa despre lucruri mărunte, creând o punte verbală între doi oameni aflați într-o situație dintre cele mai neverosimile.

— Atunci pe-asta o alegem, a spus și a avut tactul de a se întoarce cu spatele cât timp eu mi-am scos costumul incomod.

— Semenii cu Tess? a întrebat ea.

— Nu, nu mai semăn cu ea.

— Pe vremuri semănai?

I-am apreciat din nou ușurința de a vorbi despre nimicuri, deși bănuiam că urma să ajungem și la lucruri mai importante.

— Oarecum.

— Adică?

— Mama încerca mereu să ne îmbrace la fel.

În ciuda diferenței de vârstă, purtam fuste ecosez și pulovere Fair Isle sau rochii de bumbac în dungi, în funcție de anotimp. Nimic extravagant sau înzorzonat, mai ții minte? Nimic din nailon.

— Și părul îl aveam la fel.

„Să aibă o tunsoare decentă”, spunea mama, iar părul nostru cădea secerat pe podea.

— Toți erau de părere că Tess urma să arate ca mine când va fi mai mare. Erau doar amabili.

M-a surprins faptul că rostisem asta cu voce tare. Până atunci nu mai făcusem astfel de mărturisiri în fața nimănui, deși mai avusesem gânduri de genul acesta. Am știut întotdeauna că aveai să devii mai frumoasă decât mine. Nu ți-am spus-o niciodată, nu-i așa?

— Bănuiesc că-i era destul de greu, a spus Vernon. Am ezitat înainte de a o contrazice și ea a schimbat subiectul. Aveți aceeași culoare de păr?

— Nu.

— Ce noroc au unii oameni să fie așa de blonzi!

— De fapt, nu-i blond natural.

— N-aș fi zis.

De data aceasta printre lucrurile mărunte s-a strecurat o observație importantă.

— Atunci poate ar fi mai bine să purtați o perucă.

M-am înfiorat, dar am încercat să-mi ascund reacția.

— Da.

În timp ce scotea o cutie cu peruci, mi-am tras rochia peste cap și am simțit cum îmi alunecă pe piele bumbacul moale, spălat de nenumărate ori. Apoi, brusc, m-ai îmbrățișat. După o fracțiune de secundă mi-am dat seama că era de fapt mirosul tău, ceva ce nu mai întâlnisem: un amestec între șamponul și săpunul tău și altceva greu de descifrat. Probabil că îl mai simțisem doar când ne îmbrățișam. Mi-am ținut respirația, luată pe nepregătite de vârtejul emoțional stârnit de faptul că erai atât de aproape și totuși absentă.

— Vă simțiți bine?

— Are mirosul ei.

Pe fața maternă a polițiștei a apărut o expresie plină de compasiune.

— Mirosul este un simț extrem de puternic. Medicii îl folosesc pentru a încerca să-i trezească pe pacienții aflați în comă. Se pare că este preferat mirosul de iarbă proaspăt tăiată, fiind foarte evocator.

Îmi comunica astfel că nu aveam reacții exagerate. Era înțelegătoare și intuitivă și îi eram recunoscătoare că se afla lângă mine.

Perucile aveau diferite tipuri de păr și am presupus că nu erau folosite doar pentru reconstituiri ale cazurilor de persoane dispărute, ci și când era vorba de victimele unor crime violente. Mi s-a părut a fi o colecție de scalpuri și, în timp ce scotoceam prin ele, mi-a venit să vomit. Vernon a observat imediat.

— Lăsați-mă pe mine. Cum e părul lui Tess?

— Lung, nu și-l tunde aproape niciodată, așa că arată cam neîngrijit. Și foarte lucios.

— Și culoarea?

„Codul pantone PMS167”, mi-a venit imediat în minte, numai că oamenii nu știu toate culorile din lume după cod, așa că am răspuns doar „caramel”. De fapt, părul tău m-a dus mereu cu gândul la crema caramel. La strălucirea lichidă, mai precis, a cremei din interiorul unei bomboane Rolo⁹. Polițista a găsit o perucă destul de asemănătoare, din nailon lucios. Degetele mele s-au străduit cu silă să tragă peruca peste tunsoarea mea îngrijită. Credeam că terminasem. Numai că Vernon era perfecționistă.

⁹ Bomboane de ciocolată umplute cu cremă caramel, produse de Nestle. (n.tr.).

— Se machiază? a întrebat ea.

— Nu.

— Atunci v-ar deranja să vă ștergeți machiajul?

Am avut vreo ezitare?

— Sigur că nu, am răspuns. Însă mă deranja. Chiar și dimineața mai aveam buze rozalii și fard în obraji din seara precedentă. Mi-am îndepărtat machiajul într-o chiuvetă mică, pe marginea căreia stăteau în echilibru cești murdare de cafea. M-am răsucit și te-am zărit. Am simțit o dragoste arzătoare. Câteva clipe mai târziu mi-am dat seama că era doar imaginea mea în mărime naturală reflectată într-o oglindă. M-am apropiat și m-am văzut, neîngrijită și obosită. Aveam nevoie de machiaj, de haine bine croite și de o tunsoare decentă. Ție nu-ți trebuie toate astea ca să fii frumoasă.

— Mă tem că în privința pântecelui va trebui să improvizăm, a spus polițista. Când mi-a dat perna am rostit întrebarea care mă măcina de câțva timp:

— Știți cumva de ce proprietarul lui Tess nu v-a spus că e însărcinată când a raportat dispariția?

— Nu, din păcate. L-ați putea întreba pe detectivul Finborough.

Mi-am îndesat încă o pernă sub rochie și am încercat să le dau forma unui pântece convingător. Preț de o clipă, totul a părut o farsă absurdă, așa că am izbucnit în râs. Polițista a izbucnit și ea într-un râs spontan și am observat că fața ei era zâmbitoare în mod normal. Bănuiesc că e un efort pentru ea să-și păstreze așa de mult timp pe chip o expresie neprefăcută de seriozitate și de înțelegere.

A intrat mama.

— Draga mea, ți-am adus ceva de mâncare, a spus ea. Ai nevoie să mănânci cum trebuie.

M-am răsucit și am văzut că avea o pungă plină cu mâncare și am fost impresionată de grija ei maternă. Numai că atunci când s-a uitat la mine a înlemnit. Biata mama. Farsa care mie mi se păruse încărcată de umor negru se transformase într-una crudă.

— *Trebuie să-i spui. Va fi tot mai rău, pe măsură ce amâni.*

— *Ieri am văzut un șervețel de ceai care avea inscripția asta: „Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.”*

— *Tess... (sau poate doar am slobozit suspinul ăla evocator de soră mai mare?)*

Ai izbucnit în râs și m-ai tachinat cu căldură:

— *Încă mai ai chiloți cu numele zilelor săptămânii brodate pe ei?*

— *Schimbi vorba. Iar ăia mi-au fost făcuți cadou când aveam nouă ani.*

— *Chiar i-ai purtat pe fiecare în ziua respectivă?*

— *O să fie foarte supărată dacă nu-i spui.*

Am privit-o pe mama și i-am răspuns la întrebare fără a scoate vreun cuvânt. Da, erai gravidă; da, nu-i spuseseși; da, acum avea să afle toată lumea, cel puțin cei care se uită la televizor.

— Cine e tatăl? Nu am răspuns; fiecare șoc la timpul lui. De-asta nu a mai trecut de luni de zile să mă vadă, nu-i așa? Îi era prea rușine. Era mai degrabă o constatare decât o întrebare. Am încercat să o liniștesc, însă mi-a respins cuvintele făcând un gest din mâini, într-una dintre rarele ei manifestări fizice. Măcar văd că are de gând să o ia de soție.

Se uita la inelul meu de logodnă, pe care nu mă gândisem să-l scot.

— E al meu, mamă. Era absurd cât de jignită mă simțeam că nu îl remarcase până atunci.

Mi-am scos inelul cu solitar și i l-am dat. L-a pus în geantă și a închis fermoarul fără măcar să-l privească.

— *Intenționează să se însoare cu ea, Beatrice?*

Poate ar fi trebuit să mă port frumos și să-i spun că Emilio Codi era deja însurat. Asta i-ar fi alimentat furia față de tine și ar fi ținut încă un timp la distanță teroarea rece.

— *Întâi s-o găsim, mamă, apoi putem să ne facem griji pentru viitor.*

Capitolul 2

Echipa de filmare a poliției era amplasată lângă stația de metrou South Kensington. Eu – vedeta filmulețului – mi-am primit îndrumările de la un polițist tânăr care purta mai degrabă o șapcă, decât o cască. Polițistul-regizor aflat în pas cu moda a zis:

— OK, dă-i drumul.

Iar eu am pornit-o pe Exhibition Road, îndepărtându-mă de oficiul poștal.

Tu n-ai avut niciodată nevoie de tocuri înalte ca să te simți mai sigură pe tine, așa că fără tragere de inimă am renunțat la ele în favoarea balerinilor tăi. Îmi erau prea mari, așa că le îndesasem vată în vârf. Mai ții minte când făceam așa cu pantofii mamei? Cei cu toc înalt, care scoteau un sunet atrăgător când mergeam cu ei și ne simțeam domnișoare. Balerinii tăi alunecau ușor, discret, pielea lor moale scufundându-se în băltoacele de sub pojghița de gheață și absorbindu-le apa extrem de rece. În fața Muzeului de Științe Naturale era o coadă lungă și arțagoasă de copii nerăbdători și de părinți hărțuiți. Copiii priveau echipele de poliție și de filmare, părinții se uitau la mine. Le ofeream un spectacol gratuit, înainte de a intra să vadă macheta animată a lui *Tyrannosaurus rex* și marea balenă albă. Însă nu-mi păsa. Speram doar ca unul dintre ei să fi fost acolo joia trecută și să te fi văzut când ai plecat de la poștă. Și pe urmă? Oare ce să mai fi observat? Mă întrebam cum de s-ar fi putut întâmpla ceva grav sub ochii atâtor martori.

Începuse iar lapovița, cu apa ei înghețată care bătea darabana pe trotuar. Un polițist mi-a spus să merg înainte; deși în ziua în care dispăruseși ninsese, lapovița de acum crea un efect destul de asemănător. Am aruncat o privire spre coada din fața Muzeului de Științe Naturale. Cărucioarelor le crescuseră carapace din plastic. Părinții se adăpostiseră sub glugi și umbrele. Lapovița îi făcuse miopi. Nu se mai uita nimeni la mine. Nu te-ar fi urmărit nimeni. Nu ar fi observat nimeni nimic.

Din pricina lapoviței, părul lung al perucii se udase, așa că acum mi se prelingea pe spate un pârlăiaș. Pe sub jacheta deschisă, frumoasa ta rochie din bumbac mi se lipea de trup, îngreunată de apa rece ca gheața. Mi se ghicea fiecare rotunjime. Ție ți s-ar fi părut nostim ca o reconstituire a poliției să

capete o ușoară tentă de film porno. O mașină a încetinit când a trecut pe lângă mine. Din căldura adăpostului său, bărbatul de vârstă mijlocie de la volan m-a privit prin parbriz. M-am întrebat dacă oprise careva și se oferise să te conducă undeva, oare asta să se fi întâmplat? Numai că nu-mi puteam permite să mă gândesc la ce ți se întâmplase, întrebările m-ar fi împins într-un labirint de scenarii înfiorătoare în care mi s-ar fi rătăcit mințile, or eu aveam nevoie să rămân cu mintea întreagă, altfel nu puteam să-ți fiu de vreun ajutor.

Când m-am înapoiat la secția de poliție, mama m-a întâmpinat în cabină. Eram udă learcă și nu-mi puteam stăpâni tremuratul provocat de frig și de oboseală. Nu dormisem de peste douăzeci și patru de ore. Am început să-mi dau jos rochia ta.

— Știai că mirosul e format din fragmente minuscule care s-au descompus? am întrebat-o. Învățasem cândva la școală. Lipsită de interes, mama a scuturat din cap. Dar atunci când ieșisem în lapoviță îmi amintisem și realizasem că mirosul rochiei tale exista pentru că mici particule din tine erau prizoniere în firele fine de bumbac. Până la urmă, nu fusese deloc absurd să mă gândesc că erai lângă mine. Sau poate că da, într-un fel macabru.

I-am dat rochia mamei și am început să-mi îmbrac taiorul.

— Chiar trebuia s-o faci să pară așa de ponosită? a întrebat ea.

— Așa arată, mamă. Altfel n-are nici un rost, dacă nu o recunoaște nimeni.

Mama obișnuia să ne aranjeze ori de câte ori ne făceam vreo fotografie. Chiar și la aniversările altor copii obișnuia să ne șteargă rapid gura mozolită de ciocolată și să ne aranjeze un pic părul cu o perie scoasă din geantă, imediat ce zărea vreun aparat de fotografiat. Încă de atunci îți tot spunea că ai arăta mai bine „dacă ai face un efort, ca Beatrice”. Eu însă eram plină de o bucurie vinovată, căci, dacă ai fi „făcut un efort”, diferența izbitoare dintre noi le-ar fi sărit în ochi tuturor, iar criticile mamei către tine erau de fapt complimente indirecte adresate mie - ceea ce era o raritate.

Mama mi-a înapoiat inelul de logodnă, pe care mi l-am pus pe deget. Greutatea lui a avut un efect reconfortant, de parcă m-ar fi ținut de mână Todd însuși.

A intrat și polițista Vernon, cu pielea umedă de lapoviță și cu obraji ei rozalii încă și mai intens îmbujorați.

— Mulțumesc, Beatrice. Te-ai descurcat de minune. În mod

ciudat, m-am simțit flatată. O să se transmită diseară pe canalul londonez de știri, a continuat ea. Detectivul Finborough o să vă anunțe imediat ce apare vreo informație.

Îmi era teamă să nu vadă vreun prieten de-ai tatălui nostru filmulețul și să-i dea telefon. Foarte perspicace în privința stărilor emoționale, polițista a sugerat ca poliția din Franța să-l anunțe pe tata de dispariția ta printr-o discuție „față în față”, ca și când ar fi fost mai bine așa decât să-l sunăm noi, iar eu am fost de acord.

Domnul Wright își slăbește nodul cravatei de poliester; primele raze ale soarelui de primăvară, căzând exact pe clădire, au încălzit birourile pe neașteptate. Însă eu mă bucur că e cald.

— Ați mai vorbit cu detectivul Finborough în ziua aceea? întreabă el.

— Doar pentru a-i confirma numărul la care mă putea găsi.

— La ce oră ați părăsit secția de poliție?

— La șase. Mama plecase cu o oră mai devreme.

La poliție nimeni nu realizase că mama nu numai că nu avea mașină, dar nici măcar nu știa să conducă. Vernon și-a cerut scuze față de mine, spunând că, dacă ar fi știut, ar fi dus-o chiar ea acasă. Gândindu-mă acum la asta, cred că polițista a avut atâta compasiune, cât să-și dea seama de persoana fragilă care se ascundea sub carapacea fustei plisate bleumarin și a ofensei tipice pentru clasa de mijloc.

Ușile turnante ale secției de poliție s-au închis în urma mea. Aerul întunecat și înghețat m-a lovit direct în față. Eram amețită de luminile farurilor și ale felinarelor și intimidată de trotuarul aglomerat. Pentru o clipă te-am zărit în mulțime. Mai târziu am aflat că e ceva obișnuit să ai senzația că-i vezi printre străini pe cei dragi de care ești despărțit; e vorba de centrul de recunoaștere din creier care sunt suprasolicitați și activați prea ușor. Farsa aceasta crudă a minții a durat doar câteva momente, însă a fost de-ajuns ca să simt fizic cât de mult aveam nevoie de tine.

Am parcat lângă treptele ce coborau spre locuința ta. Alături de vecinele ei înalte și vechi, clădirea ta avea aerul unei rude sărace care nu și-a putut permite un strat nou de vopsea

Înainte de iarnă. Cu valiza în mână, am coborât treptele înghețate spre demisol. Un felinar portocaliu abia dacă lumina cât de cât drumul. Cum de nu ți-ai rupt picioarele în acești trei ani?

Am apăsât pe sonerie, cu degetele amorțite de frig. Preț de o secundă, chiar am sperat că o să-mi deschizi. Apoi am căutat sub ghiveciul de flori. Știam că ascundeai de obicei cheia de la intrare sub unul dintre ghivece și-mi spuseseși chiar și cum se numea planta din el, dar nu-mi mai aminteam. Grădăritul e pasiunea ta și a mamei. Și-apoi, eu eram prea ocupată ca să-ți fac morală în legătură cu siguranța precară în care trăiai. Cum putea cineva să-și lase cheia de la intrare sub ghiveciul aflat *chiar lângă ușă*? Și asta tocmai la Londra. Era un act *absolut iresponsabil. O invitație limpede pentru hoți*.

— Da' ce faceți acolo? a întrebat o voce de undeva de deasupra mea. Am privit în sus și l-am văzut pe proprietarul tău. Ultima dată când îl întâlнисem arăta ca un bunic din povești - dacă-i lipeai o barbă albă, era leit Moș Crăciun. Acum însă era încruntat, neras și avea ochii arzători și cruzi ai unui om mai tânăr.

— Sunt Beatrice Hemming. Sora lui Tess. Ne-am mai întâlnit o dată.

Expresia feței bătrânului s-a mai îmblânzit, iar privirea i s-a domolit într-una de om mai în vârstă.

— Amias Thornton. Mă iertați. Mă cam lasă memoria. A coborât cu băgare de seamă treptele alunecoase ale demisolului. Tess a încetat să-și mai ascundă cheia sub ghiveciul cu ciclamă roz. Mi-a dat-o mie.

A deschis fermoarul compartimentului de monede al portofelului și a scos o cheie. În trecut nu-mi luaseși deloc în serios predicile despre siguranță, oare ce anume te făcuse brusc așa de precaută?

— Acum două zile le-am dat drumul înăuntru celor de la poliție, a spus mai departe Amias. Ca să poată căuta indicii. Vreo veste? Aproape că plângea.

— Mă tem că nu.

Mi-a sunat mobilul. Am tresărit amândoi, iar eu am răspuns iute. Mă privea, plin de speranță.

— Alo?

— Bună, iubito. Era vocea lui Todd. Am scuturat din cap spre Amias. Nu a văzut-o nimeni și primea apeluri ciudate, am spus, tresărind la auzul tremurului din propria-mi voce. Diseară o să fie

la televizor o reconstituire făcută de poliție. A trebuit să joc eu rolul ei.

— Dar nu semănați deloc, a răspuns Todd. M-a liniștit pragmatismul lui. Era mai interesat de distribuție decât de filmul propriu-zis. Bănuiesc că reconstituirea i se părea o exagerare absurdă.

— Pot să arăt ca ea. Oarecum. Amias urca atent scările spre ușa lui. A venit vreo scrisoare de la ea? Poliția spunea că a cumpărat timbre par avion chiar înainte de a dispărea.

— Nu, nu a sosit nimic.

Poate că scrisoarea nu avusese încă timp să ajungă la New York.

— Te sun eu mai încolo? Vreau să țin linia asta liberă, în cazul în care încearcă să mă sune.

— Sigur, cum vrei. Părea iritat, iar eu m-am bucurat că încă mai aveai efectul acesta asupra lui. În mod clar gândea că o să apari vie și nevătămată, iar el o să fie primul care o să te muștruluiască.

Am descuiat ușa locuinței tale și am intrat. Mai venisem acolo de două-trei ori și nu stătusem niciodată peste noapte. Cred că pentru toți fusese o ușurare că nu era loc pentru mine și Todd, așa că singura variantă rămânea hotelul. Niciodată nu-mi plăcuse să văd cât de prost montate erau ferestrele tale. Prin spațiile goale intrau valuri de aer înghețat. Pereții erau plini de igrasie, care-i făcea umezi și reci la atingere. Dura o eternitate până când becurile tale ecologice luminau mulțumitor încăperea. Am dat la maximum sistemul de încălzire centrală, dar numai o suprafață infimă din partea de sus a caloriferului emana căldură. Pur și simplu nu vezi toate lucrurile astea sau ești mai stoică decât mine?

Am observat că aveai telefonul deconectat. De aceea era ocupat zilele trecute, când am încercat să te sun? Nu se poate să-l fi lăsat scos din priză atâta timp. Am încercat să-mi domolesc neliniștea care începea să mă cuprindă - de multe ori îți decuplezi telefonul când pictezi ori ascuți muzică, indignându-te nevoia lui enervantă de atenție nemeritată; probabil că ultima dată când ai fost aici ai uitat să-l bagi iar în priză.

M-am apucat să pun în dulap hainele din valiză, bucuroasă că simțeam din nou acea undă obișnuită de iritare.

— *De ce nu-ți pui dulapul în dormitor, unde-i e locul? Arată*

caraghios aici.

Prima mea vizită, când m-am întrebat de ce naiba cămăruța ta de zi era invadată de un dulap masiv.

— Mi-am transformat dormitorul în atelier, ai răspuns și ai izbucnit în râs înainte de a termina fraza.

„Atelier” era de-a dreptul pompos pentru minusculul dormitor de la demisol.

Unul dintre lucrurile care îmi plac în ceea ce te privește este că te simți ridicol mult mai rapid decât oricine altcineva și ești prima care râzi de tine. Ești singura persoană pe care o cunosc care se amuză copios de propriile absurdități. Din păcate, nu este o trăsătură de familie.

Pe când îți puneam hainele pe umerase, am zărit un sertar în partea de jos a dulapului și l-am deschis. Țineai acolo lucrurile pentru copil. Totul în apartament arăta, pur și simplu, ponosit, îmbrăcămintea ta provenea de la magazinele de binefacere, mobila, din containerele cu lucruri de prisos, în timp ce hainele acestea de bebeluș erau noi și scumpe. Am scos din sertar o păturică de cașmir albastru-deschis și o bonetă minusculă; atât de moi erau lucrușoarele, încât mâinile mele păreau aspre. Erau frumoase. Mă simțeam ca și cum aș fi descoperit un scaun Eames¹⁰ într-o stație de autobuz. Era clar că nu-ți puteai permite să le cumperi, oare cine îți dăduse banii? Credeam că Emilio Codi încerca să te convingă să faci avort. Ce se întâmplă, Tess?

A sunat soneria și am alergat să răspund. Când am deschis ușa, mă pregăteam să rostesc „Tess”. În prag se afla o femeie tânără. Mi-am înghițit vorba. Unele cuvinte au gust. Mi-am dat seama că tremuram din pricina impulsului de adrenalină.

Era gravidă în cel puțin șase luni, dar în ciuda frigului haina ei din lycra era deschisă și lăsa să i se vadă pânțele umflate și piercingul din buric. Modul în care își exhiba sarcina mi s-a părut la fel de ieftin ca și vopseaua cu care se făcuse blondă.

— Tess e acasă? a întrebat ea.

— Ești prietenă cu ea?

— Da. Prietenă. Sunt Kasia.

Mi-am amintit că-mi povestiseși despre Kasia, prietena ta

¹⁰ Realizate de perechea de arhitecți și designeri americani Charles și Ray Eames, pionieri ai designului modern, modelele variate de scaune confortabile, cu linii curbe, au devenit creații de referință în istoria designului de mobilier. (n.tr.).

poloneză, numai că descrierea ta nu se potrivea cu ceea ce apăruse în prag. Fusesseși atât de măgulitoare, încât deformaseși imaginea, dându-i polonezei o aură care, pur și simplu, îi lipsea. Așa cum stătea acolo, în caraghioasa ei fustă mini, cu pielea de găină pe picioarele cu vene umflate de la sarcină, mi s-a părut că era cât se poate de departe de „un desen de Donatello”.

— Tess și cu mine întâlnit la clinică. Și io-s fără prieten. Mi-a atras atenția mai curând engleza ei precară decât ceea ce spunea. A ridicat ochii spre un Ford Escort parcat în capul scărilor și a zis: El întors. De trei săptămâni. Trăgeam nădejdea că mi se citea pe față totala lipsă de interes pentru starea vieții ei personale. Când se întoarce Tess?

— Nu știu. Nu știe nimeni unde e. A început să-mi tremure vocea, dar chiar n-aveam de gând să-mi trădez vreo emoție în față fetei ăsteia. Moștenisem din plin snobismul mamei. Am continuat la rezezeală: N-a mai fost văzută de joia trecută. Ai idee unde ar putea fi?

Kasia a scuturat din cap:

— Noi am fost în vacanță. În Majorca. Să ne-mpăcăm.

Bărbatul din Fordul Escort a apăsas pe claxon. Kasia i-a făcut semn cu mâna și am văzut că era nervoasă. În engleza ei stricată, m-a rugat să-ți spun că trecuse pe la tine, apoi a urcat treptele grăbită.

Da, domnișoară Freud, eram supărată că nu ești tu. Nu-i vina ei.

Am urcat scăările și am sunat la ușa lui Amias. A răspuns, după ce și-a făcut de lucru cu lanțul de siguranță.

— Știți de unde are Tess toate hainele alea scumpe de bebeluș? I-am întrebat.

— S-a dus la cumpărături pe Brompton Road, a răspuns el. Era destul de zgârcită la...

L-am întrerupt nerăbdătoare.

— Vreau să spun, cum de și-a permis să le cumpere?

— Nu mi-a venit să întreb.

Asta a sunat a dojană; el avea purtări alese, eu nu.

— De ce i-ați anunțat dispariția? am întrebat.

— Nu a venit să ia masa de seară cu mine. Așa mi-a promis și niciodată nu și-a încălcat vreo promisiune, nici măcar față de un om bătrân, ca mine. A desfăcut lanțul. În ciuda vârstei, era încă

Înalt și drept – mă depășea cu câțiva centimetri buni. Poate că ar trebui să ți dau cuiva hainele copilului, a spus.

M-am simțit dezgustată și furioasă pe el.

— Nu credeți că-i cam devreme să o abandonăm?

Am coborât scările în grabă. A strigat ceva în urma mea, dar nici n-am mai încercat să înțeleg ce anume. Am intrat în apartament.

— Încă zece minute și încheiem, spune domnul Wright, iar eu îi sunt recunoscătoare. Nu-mi imaginasem cât de epuizant avea să fie totul. Ați intrat în baie? Întreabă el.

— Da.

— V-ați uitat în dulăpior? Am clătinat din cap. Prin urmare, n-ați observat nimic ciudat?

— Ba da.

Mă simțeam extrem de obosită, murdară și înghețată bocnă. Tânjeam după un duș fierbinte. Mai erau două ore până când avea să fie difuzată reconstituirea, ceea ce îmi lăsa destul timp să fac un duș, dar mă temeam că nu o să aud dacă suni. Așa că m-am gândit că era o idee bună – potrivit logicii care spune că iubirea îți apare sigur în prag de îndată ce ți-ai pus pe față o mască și te-ai îmbrăcat în pijamaua cea mai urâtă. Sunt de acord că nu prea i se potrivește denumirea de logică, dar speram că, dacă o să fac duș, o să suni. În plus, știam că mobilul meu preia mesajele.

Am intrat în baia ta. Sigur că nu avea duș, ci doar cada cu emailul ei ciobit și mucegai în jurul robinetelor. M-a uluit cât de diferită era de baia mea din New York – un omagiu în crom și calcar adus stilului modern. M-am întrebat cum puteai să te simți curată după ce ieșeai de aici. Am avut sentimentul acela familiar de superioritate, apoi am zărit dintr-odată raftul cu periuța și pasta ta de dinți, soluția pentru lentilele de contact și o perie cu fire lungi de păr rămase printre peri.

Am înțeles atunci că nutrisem speranța că studenta din tine făcuse ceva nebunesc și că fugiseși la cine știe ce festival sau manifestație de protest care era în toi; că te purtaseși iresponsabil, ca de obicei și nu-ți păsa de consecințele sarcinii de peste opt luni, târând-o pe vreun câmp acoperit de zăpadă, îmi imaginasem cum aveam să te cert pentru nesăbuiința ta absolută. Raftul tău cu cosmeticele mi-a năruit toate închipuirile.

Nu mai era loc de speranță. Oriunde ai fi fost, nu avuseseși nici o intenție să ajungi acolo.

Domnul Wright închide casetofonul.

— Ne oprim aici.

Dau din cap și clipesc, încercând să-mi șterg din memorie imaginea firelor de păr rămase în perie.

Intră o secretară cu alură de matroană și ne anunță că numărul ziaristilor din fața apartamentului tău a crescut îngrijorător. Domnul Wright e amabil și mă întreabă dacă aș dori să-mi găsească un alt loc unde să stau.

— Nu, mulțumesc. Vreau să fiu acasă.

Acum îți numesc apartamentul acasă, dacă n-ai nimic împotrivă. Deja locuiesc acolo de două luni și asta e senzația pe care o am.

— Vreți să vă duc eu cu mașina? întreabă el. Probabil mi-a observat surpriza, căci adaugă: Nu-i nici un deranj. Și-apoi sunt sigur că ziua de azi a fost chinuitoare.

Cravata de poliester cu imprimeu era un cadou. E un om amabil.

Îl refuz politicos și mă conduce la lift.

— O să dureze câteva zile până procesăm declarația. Nu-i nici o problemă, nu?

— Sigur că nu.

— Asta pentru că ați fost atât anchetatorul, cât și martorul nostru principal. „Anchetator” sună mult prea ambițios pentru rolul pe care l-am jucat eu. Vine liftul, iar domnul Wright îmi deschide ușa și se asigură că intru fără probleme. Declarația dumneavoastră o să închidă cazul, îmi spune și, pe când cobor cu liftul aglomerat, îmi închipui cuvintele ca pe o smoală care acoperă carena navei acuzării și o izolează contra umezelii.

Afară, soarele de primăvară a încălzit aerul în primele ore ale serii, iar în preajma cafenelelor de pe trotuarele cenușii și-au făcut apariția umbrelele albe. Secția de poliție se află la doar câteva străzi de Parcul St. James așa că bănuiesc că o să merg pe jos o bucată din drumul spre casă.

Încerc să o iau pe o scurtătură spre parc, numai că drumul care speram să mă ducă direct acolo se dovedește a fi o fundătură. Fac cale întoarsă și aud zgomot de pași în urma mea, nu sunetul liniștitor de tocuri înalte, ci pași amenințători și tăcuți de bărbat. Deși mi-e teamă, îmi dau seama că mă confrunt cu

clișeuul femeii urmărite de ceva rău și încerc să îl alung, dar pașii încă mă urmăresc, acum și mai aproape și mai apăsați. Fără îndoială că bărbatul o să mă depășească, o să treacă pe partea cealaltă și astfel o să realizez că nu-mi vrea răul. Dimpotrivă, ajunge și mai aproape. Îi simt respirația rece în ceafă. Alerg, cu mișcări smucite din cauza fricii. Ajung la ieșirea din fundătură și zăresc oameni care merg pe trotuarul aglomerat. Mă alătur lor și mă îndrept spre metrou, fără să întorc capul.

Îmi spun că, pur și simplu, *nu e posibil*. Se află în stare de cercetare, închis, i s-a refuzat cautiunea. După proces o să fie închis pe viață. Probabil că urmărirea a fost doar rodul imaginației mele.

Mă urc într-un metrou și mă aventurez să arunc o privire în jur. Zăresc imediat o fotografie cu tine. E în *Evening Standard* pe prima pagină, poza pe care ți-am făcut-o în Vermont, acum două veri, când ai venit în vizită; părul ți se înfoaie la spate în bătaia vântului ca pânda strălucitoare a unei corăbii, iar fața îți este luminoasă. Ești uluitor de frumoasă. Nu-i de mirare că au ales-o pentru prima pagină, în interior e cea pe care ți-am făcut-o la șase ani, când îl îmbrățișai pe Leo. Știu că tocmai plânseși, dar nu se vede în fotografie. Chipul îți redevenise normal de îndată ce zâmbiseși în fața aparatului. Lângă poza ta e una pe care mi-au făcut-o mie ieri. Fața mea nu-și mai revine deloc. Din fericire, nu-mi mai pasă cum arăt în fotografii.

Cobor la stația de metrou Ladbroke Grove și observ abilitatea cu care se mișcă londonezii – în sus, pe scări și prin porțile de acces – fără să se atingă unul pe altul. Când ajung la ieșire, cineva se află din nou prea aproape de mine, îi simt răsuflarea rece în ceafă și începutul de amenințare. Mă îndepărtez iute, lovindu-mă în graba mea de alți oameni și încerc să-mi spun că a fost doar curentul iscat de trenurile de dedesubt.

Poate că, odată ce-ai simțit teroarea și spaima, ele sălășluiesc în tine, chiar și după ce cauza a dispărut și lasă în urma lor o groază latentă care poate fi stârnită mult prea ușor.

Ajung pe Chepstow Road și sunt uluită de mulțimea de oameni și de mașini. Sunt prezente echipe de știri ale tuturor canalelor din Marea Britanie și ale mai tuturor celor din străinătate, după câte se pare. Grupul de ziariști de ieri pare acum o serbare câmpenească metamorfozată într-un parc de distracții cuprins de frenezie.

Când mai am cam zece uși până la locuința ta, mă zărește tehnicianul cu crizantemele. Îmi adun forțele ca să o iau din loc, însă el întoarce capul; din nou sunt surprinsă de amabilitatea lui. Încă două uși și mă reperează un reporter. Pornește spre mine, apoi e urmat de toți ceilalți. Cobor treptele în fugă, reușesc să intru și trântesc ușa în urma mea.

Afară, o cascadă de sunete invadează spațiul ca trifidele¹¹; obiectivele obscene ale aparatelor de fotografiat sunt îndreptate spre fereastră. Trag perdeaua, dar materialul subțire nu reușește decât să facă luminile ceva mai puțin orbitoare. Ca și ieri, mă retrag în bucătărie, însă nici acolo n-am pace. Cineva bate de zor în ușa din spate, iar în față țârâie soneria. Telefonul face o pauză de maximum o secundă, apoi sună iar. În tot vacarmul ăsta intră în scenă și mobilul meu. Cum de-au făcut rost de număr? Sunetele sunt insistente și supărătoare, așteptând un răspuns. Îmi amintesc prima noapte petrecută în locuința ta. M-am gândit atunci că nimic nu creează mai mult senzația de singurătate decât un telefon care nu sună.

La 22.20 am privit la televizor filmul cu reconstituirea de pe canapeaua ta, acoperită cu șalul tău indian, încercând zadarnic să mă încălzesc. De la depărtare, semănăm destul de mult cu tine în film. La sfârșit a apărut un apel către cei care au informații și un număr de telefon la care să sune.

La 23.30 am ridicat receptorul ca să verific dacă telefonul funcționa. Apoi am intrat în panică, gândindu-mă că în timp ce verificam poate sunase cineva: tu sau cineva de la poliție care să-mi spună că ai fost găsită.

24.30 Nimic.

1.00 Am simțit cum liniștea din jur mă sufocă.

1.30 M-am auzit strigându-ți numele. Sau poate numele tău se afla în adâncul liniștii?

2.00 Am auzit ceva la ușă. M-am repezit să deschid, dar era doar o pisică vagaboandă pe care o adoptaseși cu câteva luni în

¹¹ Plante mobile, carnivore și extrem de veninoase, inventate de scriitorul John Wyndham în romanul SF *Ziua trifidelor* (1951). (n.tr.).

urmă. Laptele din frigider era vechi de o săptămână și acrit. Nu am avut cu ce să-i potolesc mieunatul.

La 4.30 am intrat în dormitorul tău, strecurându-mă printre șevalet și maldărul de pânze. M-am tăiat la picior și, aplecându-mă, am dat de cioburi. Am tras perdeaua și am găsit o folie de polietilenă prinsă cu scoci peste ochiul de geam spart. Nu-i de mirare că e așa de frig în apartament.

M-am băgat în pat. Polietilena fâlfâia în bătaia vântului rece, cu un zgomot inuman și sacadat, la fel de deranjant ca frigul. Sub pernă ți-am găsit pijamaua. Avea același miros ca rochia. Am strâns-o în brațe, prea înfrigurată și neliniștită ca să dorm. Și totuși, cumva am adormit.

Am visat culoarea roșu: de la codul pantone PMS 1788 la PMS 1807; culoarea cardinalilor și a femeilor ușoare; a pasiunii și a fastului; carmin obținut din insecte zdrobite; stacojiu; purpuriu; culoarea vieții; culoarea sângelui.

M-a trezit soneria.

Marți

Ajung la secția de poliție în ziua în care primăvara își face în mod oficial intrarea în oraș. Mirosul vag al ierbii proaspăt tunse din parc se strecoară înăuntru odată cu fiecare mișcare a ușii turnante; angajatele de la recepție au rochii de vară, iar fețele și picioarele le sunt arămii, probabil că se bronzaseră artificial cu o seară înainte. În ciuda căldurii de afară, eu port haine mult prea groase și sunt palidă, lăsând impresia unei amintiri a iernii.

În timp ce mă îndrept spre biroul domnului Wright, sunt hotărâtă să-i spun despre următorul imaginar de ieri. Am nevoie doar să aud, din nou, că e aruncat în închisoare și că după proces o să rămână acolo pe vecie. Dar când intru, camera e inundată de soarele de primăvară, lumina becului se revarsă din tavan și în toată această strălucire orice urmă de teamă rămasă de ieri pălește și dispare în neant.

Domnul Wright pornește casetofonul și deschide discuția.

— Aș dori să începem cu sarcina lui Tess, spune, iar eu mă simt ușor mustrată. Ieri mă rugase să o iau de la momentul în care „simțisem că ceva nu era în ordine”, iar eu îi relatasem

telefonul pe care-l promisem de la mama în timp ce aveam invitați la masă în duminica aceea. Acum însă știu că, de fapt, nu atunci a fost începutul. Și mai știu și că, dacă mi-aș fi făcut mai mult timp să stau cu tine, dacă aș fi fost mai puțin concentrată asupra propriei mele persoane și aș fi fost mai atentă la ce spuneai, mi-aș fi dat poate seama cu luni în urmă că ceva nu era în regulă cu tine.

— Tess a rămas însărcinată la șase săptămâni după ce începuse legătura cu Emilio Codi, îi spun, lăsând deoparte toate emoțiile legate de informația aceasta.

— Ce părere avea despre asta? întreabă el.

— A spus că a descoperit miracolul din corpul ei.

Îmi amintesc de conversația noastră de la telefon.

— *Aproape șapte miliarde de miracole care mișună pe planeta asta, Bee, iar noi nici măcar nu credem în ele.*

— I-a spus lui Emilio Codi? întreabă domnul Wright.

— Da.

— Și el cum a reacționat?

— Dorea ca ea să scape de sarcină. Tess i-a răspuns că acel copil nu era un balast.

Domnul Wright zâmbeste și imediat încearcă să se ascundă, dar surâsul mi-l face și mai simpatic.

— După refuzul ei, el i-a spus că trebuia să plece de la facultate înainte ca sarcina să înceapă să se vadă.

— Așa a făcut?

— Da. Emilio le-a spus celor de la administrație că ea primise de undeva o ofertă de an sabatic. Cred că a menționat chiar numele unei facultăți reale.

— Cine mai știa despre asta?

— Prietenii ei apropiați, inclusiv alți colegi de la secția de artă. Însă Tess i-a rugat să nu spună nimic celor de la facultate.

Chiar nu înțelegeam de ce îl protejai pe Emilio. Nu se purtase cu tine astfel încât să o merite.

— I-a oferit vreun ajutor lui Tess?

— Nu. A acuzat-o că l-a păcălit, rămânând gravidă și a spus că nu o să accepte să fie forțat să-i ajute în vreun fel, nici pe ea, nici pe copil.

— Chiar îl „păcălise”? întreabă domnul Wright.

Mă surprinde că-mi cere atât de multe detalii, dar îmi aduc

aminte că vrea să-i spun totul, pentru ca apoi să decidă el ce e relevant.

— Nu. Sarcina nu a fost intenționată.

Îmi amintesc de restul conversației telefonice dintre noi. Eram la birou, supravegheam crearea unei noi identități corporatiste pentru un lanț de restaurante și în același timp îmi îndeplineam și rolul de soră mai mare.

— *Cum să fie vorba de un accident, Tess?*

Echipa de design alesese să folosească litere înguste Berbard MT, care păreau mai degrabă de modă veche decât retro, așa cum cerusem eu.

— *„Accident” are o conotație oarecum negativă, Bee. „Surpriză” sună mai bine.*

— *OK, cum să ai așa o „surpriză”, când pe orice stradă se află o farmacie de unde poți să cumperi prezervative?*

Ai râs plin de duioșie și m-ai tachinat în timp ce eu te dojeneam.

— *Unele persoane se lasă duse de val.*

Am simțit nota critică.

— *Și ce-o să te faci?*

— *O să mă fac din ce în ce mai mare, apoi o să am un copil. Vorbeai ca un copil; te purtai ca un copil, cum să devii tu însăși mamă? E o veste bună, nu fi supărată.*

— A luat vreodată în calcul posibilitatea unui avort? Întreabă domnul Wright.

— Nu.

— Ați fost crescute în spirit catolic?

— Da, însă nu din cauza asta nu dorea să facă avort. Singura taină catolică în care credea Tess era cea a momentului prezent.

— Mă scuzați, nu cred că știu...

Știu că nu ajută cu nimic la proces, dar aș dori să știu mai mult despre tine, în afară de faptele violente arhivate în dosare.

— Înseamnă să trăiești în prezent, îi explic. Să te bucuri de prezent fără să-ți faci griji pentru viitor ori să îl amesteci cu trecutul.

Eu n-am acceptat niciodată taina asta; dă dovadă de prea multă iresponsabilitate, de prea mult hedonism. Probabil a fost adăugată de greci; Dionysos a mers nepoftit printre catolici și s-a asigurat că măcar au parte de ceva distracție.

Mai e ceva ce vreau să aflu.

— L-a iubit chiar de la început, de când copilul nu era altceva decât o îngrămădire de celule. De aceea credea că propriul ei corp e un miracol. Și tot de aceea nu ar fi făcut niciodată un avort.

Încuviințează din cap și lasă un moment de pauză în semn de respect pentru dragostea ta față de copil.

— Când i s-a pus copilului diagnosticul de fibroză chistică? întreabă.

Mă bucur că l-a numit copil, nu fetus. Începe să aibă și despre tine, ca și despre copil o imagine mai umană.

— La douăsprezece săptămâni, am răspuns. Din cauza istoricului familial de fibroză chistică, a făcut un screening genetic.

— Eu sunt. Mi-am dat seama că, la celălalt capăt al firului, te abțineai să nu izbucnești în plâns. E băiat. Știam ce avea să urmeze. Are fibroză chistică.

După voce păreai așa de tânără. Nu știam ce să-ți spun. Știam amândouă prea multe despre fibroză chistică pentru a-ți răspunde cu platitudini.

— O să treacă prin tot chinul ăla, Bee, la fel ca Leo.

— Asta a fost în august? întreabă domnul Wright.

— Da. Pe 10 august. Patru săptămâni mai târziu m-a sunat să-mi spună că i se oferise un nou tratament genetic pentru copil.

— Ce informații avea despre asta?

— Spunea că urmau să-i injecteze copilului gene sănătoase care să înlocuiască gena fibrozei chistice. Și că treaba asta se făcea când copilul era încă în pânțe. Pe măsură ce se dezvoltă și creștea, gena nouă urmă să continue procesul de înlocuire a genei bolnave.

— Ce reacție ați avut?

— M-am speriat, gândindu-mă la riscul pe care și-l asuma. Mai întâi cu agentul și...

Domnul Wright mă întrerupe:

— Agent? Mă scuzați, nu...

— E modul în care noua genă e introdusă în organism. Ca un fel de taxi, dacă vreți. Virusurile sunt uneori folosite ca agenți de contaminare pentru că reușesc să introducă celule în organism și, în același timp, să transporte și noua genă.

— Sunteți expertă în domeniu.
— În familia noastră suntem cu toții experți amatori în genetică, de când cu Leo.

— Dar au murit oameni în încercările astea de tratament genetic. Le pot ceda toate organele.

— Mă lași să termin, te rog? Nu folosesc ca agent un virus. Tocmai asta e chestia genială. Cineva a reușit să creeze un cromozom artificial care să introducă gena în celulele copilului. Așa că nu există nici un risc pentru copil. Incredibil, nu?

Chiar era incredibil. Dar tot nu mi-a alungat îngrijorarea. Mi-am amintit și restul convorbirii. Mi-am jucat cu măiestrie rolul de soră mai mare.

— De acord, prin urmare nu sunt probleme cu agentul. Dar cu gena modificată? Dacă nu vindecă fibroză, ci declanșează altceva neprevăzut?

— Vrei să nu-ți mai faci atâtea griji?

— E posibil să aibă cine știe ce efect secundar îngrozitor. Poate da peste cap în organism ceva ce nu era deloc prevăzut.

— Bee...

— Poate că pare un risc minim...

Mi-ai întrerupt tirada, dându-mă la o parte de la tribuna mea improvizată.

— Fără tratamentul ăsta, are fibroză chistică. E sută la sută sigur. Așa că trebuie să-mi asum un risc minim.

— Și spui că o să ți-l injecteze în burtă?

Ți-am simțit zâmbetul în voce.

— Cum altfel să ajungă la copil?

— Prin urmare, tratamentul ăsta genetic te poate afecta și pe tine.

Ai oftat. Era oftatul ăla care spunea „mai slăbește-mă”, oftatul unei surori mai mici în fața celei mari.

— Sunt sora ta. Am dreptul să fiu îngrijorată de soarta ta.

— Iar eu sunt mama copilului meu. Răspunsul tău m-a luat pe nepregătite. O să-ți scriu, Bee.

Ai închis.

— Vă scria des? continuă domnul Wright.

Mă întreb dacă îl interesează sau doar caută ceva anume.

— Da. De obicei, atunci când știa că nu o să fiu de acord cu ceva. Uneori dorea doar să-și limpezească gândurile și se folosea

de mine ca să se audă, de fapt, pe sine însăși.

Nu sunt sigură dacă știi, dar mi-au plăcut întotdeauna conversațiile tale monolog. Deși mă scot deseori din sărite, mă simt totuși eliberată când mai scap de rolul meu critic.

— Poliția mi-a dat o copie a scrisorii ei, spune domnul Wright. Îmi pare rău. A trebuit să le dau toate scrisorile tale. Detectivul zâmbește. Scrisoarea cu îngerii umani.

Mă bucur că a subliniat ce conta pentru tine, nu ce era important în anchetă. Nu am nevoie de scrisoare ca să-mi amintesc acel fragment:

Toți acești oameni pe care nu-i cunosc, despre care nici măcar nu știam ceva, au lucrat ore în șir, zi după zi, ani și ani, ca să găsească un leac. La început, cercetarea a fost finanțată din donații de binefacere. Sunt, pur și simplu, îngeri, îngeri umani în halate albe de laborator și fuste din tweed, care organizează curse de alergări, vând prăjiturile și își agită coșulețele pentru donații pentru ca într-o zi să fie vindecate copilul unei persoane necunoscute.

— Scrisoarea ei a fost cea care v-a mai atenuat îngrijorarea cu privire la tratament? Întreabă domnul Wright.

— Nu. Cu o zi înainte de a o primi, știrea despre experimentarea tratamentului genetic a apărut în presa din America. Scria în toate ziarele și se vorbea pe toate posturile TV despre tratamentul genetic găsit de Chrom-Med pentru fibroză chistică. Însă erau arătate doar nenumărate fotografii ale bebelușilor vindecați și se dădea prea puțină informație științifică. Până și în ziarele importante apăreau mai des formulări de tipul „copil-minune” decât „tratament genetic”.

Domnul Wright aprobă din cap.

— Da. Și aici s-a întâmplat același lucru.

— A apărut și pe internet, iar asta însemna că puteam să mă documentez mai în detaliu.

Am aflat că experiențele îndepliniseră toate criteriile impuse, de fapt, chiar le depășiseră. În Marea Britanie se născuseră deja douăzeci de copii care scăpaseră de fibroză chistică și erau perfect sănătoși, în cazul mamelor nu se observaseră efecte negative. Femei gravide din America, ai căror fetuși aveau fibroză chistică, implorau să le fie administrat tratamentul. Mi-am dat seama ce norocoasă era Tess că i se propusese așa ceva.

— Ce informații aveai despre Chrom-Med?
— Știam că sunt o firmă serioasă și că erau implicați de ani și ani în cercetarea genetică. Și că îl plătiseră pe profesorul Rosen pentru descoperirea cromozomului, apoi îl angajaseră ca să-și continue cercetările.

Pentru ca doamnele în fuste de tweed, despre care vorbeai tu, să nu mai fie nevoite să-și agite coșulețele.

— Am văzut și vreo șase interviuri cu profesorul Rosen, cel care a inventat noul tratament.

Știu că nu era prea important, dar profesorul Rosen a fost cel care mi-a schimbat părerea despre tratament sau, cel puțin, m-a făcut mai receptivă la nou. Îmi amintesc când l-am văzut prima dată la televizor.

Prezentatoarea programului de dimineață i-a adresat întrebarea cu voce caldă:

— Domnule profesor Rosen, cum e să fiți ca „omul care a făcut posibil miracolul”, așa cum sunteți numit de mulți?

Alături de ea, profesorul Rosen părea a fi imaginea tipică a cercetătorului, cu ochelarii lui cu rame subțiri de metal, cu umeri înguști și cute adânci între sprâncene, probabil și cu vreun halat alb atârnat pe undeva prin încăpere.

— Nu e vorba despre un miracol. Au fost zeci de ani de cercetări și...

L-a întrerupt.

— Chiar așa.

Era o constatare, dar el a înțeles greșit și a luat-o ca pe o invitație să continue.

— Gena fibrozei chistice este situată pe cromozomul șapte. Produce o proteină numită reglator al conductanței transmembranare sau, pe scurt, CFTR¹².

Ea și-a netezit fusta strâmtă peste picioarele lungi și suple și i-a zâmbit.

— În variantă simplificată, domnule profesor Rosen.

— Aceasta este varianta simplificată. Am creat un cromozom artificial...

— Nu cred că telespectatorii noștri... a spus ea, cu o fluturare a mâinii, ca pentru a arăta că vorbele lui depășeau puterea de înțelegere omenească.

¹² În limba engleză, acronimul pentru cystic fibrosis transmembrane conductance regulator. (n.tr.).

M-a enervat și am fost bucuroasă să văd că și profesorul Rosen a avut aceeași reacție.

— Telespectatorii dumneavoastră au fost binecuvântați cu creiere, nu-i așa? Cromozomul meu artificial poate transporta fără risc o nouă genă sănătoasă în interiorul celulelor. M-am gândit că probabil îl învățase cineva cum să-și explice știința pe limba tonților. Părea că însuși profesorul era descurajat și nu mai putea continua. Cromozomul uman artificial poate nu doar să introducă, ci și să mențină stabilă gena de tratament. Centromerii sintetici au fost...

L-a întrerupt la repezeală:

— Mă tem că trebuie să lăsăm ora de știință pe altă dată, domnule profesor, pentru că avem legătura cu cineva care dorește să vă transmită mulțumiri speciale.

S-a răsucit spre un ecran mare de televizor, care transmitea direct dintr-un spital. O mamă cu ochii în lacrimi și un tată mândru care își strângeau la piept bebelușul sănătos, abia născut, i-au mulțumit profesorului Rosen pentru băiețelul lor frumos. Se vedea că profesorului i s-a părut deplasată scena și că era stânjenit. Nu se lăuda cu succesele lui, ceea ce mi-a plăcut la el.

— Prin urmare, ați avut încredere în profesorul Rosen? Întreabă domnul Wright, fără să-și trădeze propriile impresii, deși cu siguranță îl văzuse la televizor în perioada în care mass-media fuseseră invadate de povestea asta.

— Da. În toate interviurile TV pe care le-am văzut a lăsat impresia unui om de știință dedicat, care nu știa cum să se poarte în fața presei. Părea modest, stânjenit de laude și în mod clar nu îi făcea plăcere acel moment de celebritate mediatică.

Nu i-am mai spus domnului Wright că profesorul îmi amintea și de domnul Normans (l-ai avut și tu la matematică?), un om bun, dar care nu avea nici o treabă cu aiurelile adolescentelor și ne bombarda cu ecuații. Neștiința de a se purta în fața presei, ochelarii cu ramă metalică subțire și asemănarea cu un fost profesor nu erau motive logice ca să accept în cele din urmă că experiența nu prezenta vreun risc, ci doar impulsul de care aveam nevoie ca să-mi depășesc rezervele.

— Tess v-a descris cum anume i s-a administrat tratamentul? Întreabă domnul Wright.

— Nu în detaliu. Mi-a spus doar că i se făcuse injecția și că acum trebuia să aștepte.

M-ai sunat în toiul nopții, ai uitat sau nu ți-a mai păsat de diferența de fus orar. Todd a fost cel care s-a trezit și a răspuns. Iritat, mi-a dat mie telefonul, șoptind:

— Pentru Dumnezeu, e patru și jumătate dimineața.

— A mers, Bee. E vindecat.

Am plâns; cu suspine și cu lacrimi de crocodil. Fusesem așa de neliniștită, nu pentru copil, ci gândindu-mă cum avea să fie pentru tine să ai grijă și să iubești un copil cu fibroză chistică. Todd a crezut că s-a întâmplat ceva groaznic.

— E dată naibii chestia asta.

Nu știu ce l-a surprins mai mult, faptul că plângeam din cauza unui lucru grozav ori faptul că am înjurat.

— Aș vrea să-i spun Xavier. Dacă mama nu are nimic împotriva.

Mi-am amintit ce mândru era Leo de cel de-al doilea nume al lui; cât își dorise să-i spunem așa.

— Leo ar zice că e tare de tot, am spus și m-am gândit ce trist e să mori atât de tânăr încât să mai folosești încă expresia „tare de tot”.

— Da, așa ar spune, nu?

Secretara între două vârste a domnului Wright ne întrerupe, aducând apă minerală și brusc mă cuprinde setea. Dau peste cap dintr-odată paharul subțire din hârtie, iar ea mă privește cu dojană. Când îmi ia paharul observ că palmele îi sunt mânjite cu portocaliu. Probabil că în seara precedentă se dăduse cu autobronzant. Mă mișcă faptul că femeia asta masivă a încercat să se facă frumoasă odată cu sosirea primăverii, li zâmbesc, însă nu mă vede. Îl privește pe domnul Wright. Îi citesc în ochi că e îndrăgostită de el, că pentru șeful ei și-a dat aseară cu autobronzant pe față și pe brațe și că rochia pe care o poartă a fost cumpărată cu gândul la el.

Domnul Wright pune punct bârfelor mele imagine.

— Din punctul dumneavoastră de vedere nu mai erau probleme cu copilul sau cu sarcina?

— Am crezut că totul era în ordine. Singura mea grijă rămăsese modul în care ea avea să se descurce ca mamă singură. La vremea aceea părea o problemă majoră.

Secretara Miss Pasiune pleacă, abia observată de domnul Wright, care mă privește peste masă. Gândindu-mă la ea, mă uit

la mâna detectivului; nu are verighetă. Da, iar îmi umblă mintea cu sorcova, refuzând să meargă mai departe. Știi ce urmează. Îmi pare rău.

Capitolul 3

O clipă, soneria a făcut parte din visul meu colorat în roșu. Apoi am alergat la ușă, convinsă că erai tu. Detectivul Finborough a știut că nu era el cel așteptat. A avut eleganța să pară și stânjenit și plin de milă, ghicindu-mi în același timp teama.

— E în regulă, Beatrice. Nu am găsit-o. A intrat în camera ta de zi. În spatele lui era polițista Vernon. Emilio Codi a văzut reconstituirea, a spus el și s-a așezat pe canapea. Tess a născut deja.

Totuși, m-ai fi anunțat.

— Trebuie să fie o greșeală.

— Spitalul St. Anne's a confirmat că Tess a născut acolo marțea trecută și că și-a făcut ieșirea în aceeași zi. A așteptat un moment, plin de compasiune, în timp ce-și pregătea următoarea știre-bombă: Copilul s-a născut mort.

Pe vremuri credeam că „născut mort” inducea o stare de calm¹³. Ape liniștite¹⁴. Liniștește-te, o, inimă fremătătoare¹⁵. Vocea liniștită a calmului¹⁶. Acum cred că expresia produce disperare prin faptul că-i lipsește viața; un eufemism crud, care înfășoară în sârmă ghimpată realitatea pe care încearcă să o camufleze. Dar nici nu mă gândeam la copilul tău. Iartă-mă. Mă gândeam doar că născuseși cu o săptămână mai devreme și nu avusesem nici o veste de la tine.

— Am vorbit cu cei de la secția de psihiatrie de la St. Anne's, a continuat detectivul Finborough. Tess le-a fost transferată automat din cauza morții copilului. Un anumit doctor Nichols o are ca pacientă. L-am sunat acasă și mi-a spus că Tess are

¹³ În engleză, *still born*, „născut liniștit, nemișcat”. (n.tr.).

¹⁴ Aluzie la proverbul „Apele liniștite sunt adânci.” (n.tr.).

¹⁵ Expresie folosită în epoca romantică pentru a calma emoțiile unei tinere care își zărește iubitul. Apare prima dată în tragedia *Zelma* de William Mountfort (1705). (n.tr.).

¹⁶ Ultimul vers din imnul *Doamne și Părinte al Omenirii*, desprins din poemul *The Brewing of Soma* de poetul quaker american John Greenleaf Whittier (1807-1892). (n.tr.).

depresie postnatală.

Ca schijele de obuz, faptele ne sfârtecau relația. Nu mi-ai spus când ți-a murit copilul. Aveai depresie, dar nu-mi ceruseși ajutorul. Știam fiecare tablou la care lucreai, toți prietenii, până și cărțile pe care le citeai și numele pisicii tale. („Caramel”, mi-am amintit a doua zi.) Cunoșteam toate detaliile neînsemnate ale vieții tale. Dar nu și lucrurile importante. Nu te cunoșteam pe tine.

Prin urmare, diavolul tot îmi oferise până la urmă un târg. Să accept faptul că nu eram așa de apropiată de tine și, în schimb, să aflu că nu fuseseși răpită. Că nu fuseseși omorâtă. Încă trăiai. Am acceptat târgul.

— Sigur că încă suntem îngrijorați de starea ei, a spus detectivul Finborough. Dar nu avem motive să suspectăm că ar fi amestecat altcineva.

Am făcut o pauză, de dragul formalităților, ca să verific detaliile aceluia pact.

— Cum rămâne cu apelurile acelea sâcâitoare?

— Doctorul Nichols crede că, probabil, Tess a avut o reacție exagerată din cauza instabilității emoționale.

— Și fereastra spartă? Când am ajuns acolo, pe podeaua din dormitor erau cioburi.

— Am cercetat și asta când a fost anunțată dispariția ei. Cinci mașini de pe stradă au avut parbrizele sparte de un huligan în noaptea de marți. Probabil că o cărămidă s-a rătăcit și spre geamul lui Tess.

Un val de ușurare mi-a alungat tensiunea simțită în tot corpul și a făcut loc unei oboseli sfâșietoare.

După ce au plecat, m-am dus să-l văd pe Amias.

— Știați că-i murise copilul, nu-i așa? I-am întrebat. De-asta ați spus că ar fi mai bine să dau cuiva toate lucrurile bebelușului.

M-a privit abătut.

— Îmi pare rău. Credeam că știți și dumneavoastră.

N-am vrut să deschid discuția, nu încă.

— De ce nu le-ați spus polițiștilor nimic despre copil?

— Nu e măritată. Mi-a citit pe față nedumerirea. M-am temut că o s-o creadă vreo ușuratică. Că nu o să se mai agite să o caute.

Poate că avea dreptate, deși nu chiar în sensul în care gândea el. De îndată ce poliția ar fi știut că suferi de depresie

postpartum, căutarea ta n-ar mai fi fost o urgență. Dar în acel moment lucrul ăsta nu era prea evident.

— Tess mi-a spus că bebelușul fusese vindecat, așa este? am întrebat.

— Da, de fibroză chistică. Mai era însă ceva despre care nu știau. În legătură cu rinichii, cred.

M-am dus la mama să-i dau vestea bună. Da, bună, pentru că trăiai. Iartă-mă, la copil nu m-am gândit. După cum spuneam, era un târg propus de diavol.

Unul fals. În timp ce conduceam, m-am gândit ce proastă fusesem să mă las așa de ușor păcălită, îmi doream atât de mult să accept învoiala, încât închisese ochii în fața adevărului. Te cunosc de când te-ai născut. Eram cu tine când a plecat tata. Când a murit Leo. Știu lucrurile importante. Mi-ai fi spus despre copilul tău. Și mi-ai fi spus și dacă ai fi plecat. Așa că ceva - cineva - trebuie să te fi împiedicat s-o faci.

Mama a fost la fel de ușurată ca mine. Am simțit că dau dovadă de cruzime când i-am tăiat entuziasmul:

— Nu cred că au dreptate, mamă. Nu ar fi plecat așa, pur și simplu, fără să-mi spună.

Numai că mama se agățase de vestea bună și nu mă lăsa să i-o smulg fără luptă.

— Draga mea, tu n-ai avut un copil. Nici nu-ți poți imagina ce simte. Iar melancolia cauzată de pierderea copilului e destul de serioasă, fără să mai punem la socoteală și restul. Mama întotdeauna s-a priceput la eufemisme. Nu spun că sunt bucuroasă că i-a murit copilul, a continuat ea. Dar cel puțin are parte de o a doua șansă. Nu mulți bărbați acceptă să crească copilul altuia. În stilul ei, deja îți prevedea un viitor luminos.

— Chiar nu cred că a dispărut de bunăvoie.

Mama însă n-a vrut să mă asculte.

— O să aibă cândva un alt copil, în condiții mai fericite. Vocea i-a tremurat însă când a încercat să te descrie într-un viitor sigur și stabil.

— Mamă...

M-a întrerupt și nu a vrut să asculte.

— Știai că era gravidă, nu-i așa? Acum, în loc să te proiecteze în viitor, mama se întorcea în trecut. Oriunde, numai să nu vorbim despre ce ți se întâmpla în clipa de față. Gândeai că era

bine pentru ea să fie mamă singură?

— Tu te-ai descurcat de una singură. Tu ne-ai arătat că se poate.

Intenționasem ca răspunsul să fie un compliment, însă a înfuriat-o și mai mult.

— Comportamentul lui Tess și al meu nu pot fi nicicum comparate. Nicicum. Eu m-am măritat înainte de a rămâne însărcinată. Și chiar dacă soțul meu a părăsit familia, asta nu a fost niciodată alegerea mea. Până atunci nu o mai auzisem numindu-l „soțul meu”, tu, da? Întotdeauna fusese „tatăl vostru”. Iar eu știu ce înseamnă rușinea, a continuat mama. Nu i-ar strica nici lui Tess să învețe câte ceva despre asta.

După cum spuneam, furia poate îndepărta răceala terorii, cel puțin pentru câțva timp.

Pe când conduceam de la Little Hadston înapoi spre Londra a început să viscolească, iar autostrada M11 a fost brusc vârtă într-un glob de zăpadă care se scutura cu putere. Milioane de fulgi cădeau frenetic pe pământ, lovind parbrizul, prea mulți și prea rapizi pentru ca ștergătoarele să le facă față. Pe autostradă, semnalizatoare pâlpâiau avertizând despre condițiile de drum periculoase și anunțând limite reduse de viteză pentru protecția șoferilor. Am fost depășită de o ambulanță în vuet de sirene.

— *Nu e vacarm. Bee.*

— *Bine, atunci zarvă.*

— *Sirena e sunetul care anunță sosirea cavaleriei secolului douăzeci și unu. Tocmai începuseși facultatea de artă și erai plină de gânduri-negândite-de-altcineva. Și mai aveai și acea altă trăsătură studentească enervantă de a crede că aceia care nu erau studenți nu aveau cum să înțeleagă. Vreau să spun, cavaleria reprezentată de mașina de pompieri, de cea de poliție sau de ambulanța care vine în viteză să ajute.*

— *Am priceput de prima dată, Tess, mersi.*

— *Și ți s-a părut prea caraghios ca să mai comentezi?*

— *Mda.*

Ai chicotit.

— *Zău, pentru mine sirena reprezintă sunetul unei societăți care are grijă de cetățenii ei.*

Ambulanța dispăruse, nu i se mai auzea sirena. Oare pentru

tine exista vreo cavalerie? Mi-am impus să nu mai am astfel de gânduri. Nu puteam să mă tot întreb ce ți se întâmpla. Însă mă simțeam înghețată, înfrigurată și singură.

Drumurile din preajma casei tale nu fuseseră curățate și reprezentau un adevărat pericol din cauza gheții. Am derapat la parcare și aproape am dat peste o motocicletă oprită lângă locuința ta. Un bărbat de vreo douăzeci și ceva de ani era așezat pe prima treaptă, cu un buchet de flori caraghios de mare, pe celofanul căruia fulgii de zăpadă se topeau instantaneu. L-am recunoscut după descrierea făcută de tine – Simon, fiul parlamentarului. Ai dreptate; buzele cu piercing dau un aer chinuit feței lui copilăroase. Costumul de motociclist ți era ud leoarcă, iar degetele îi erau învinețite de frig. În ciuda aerului înghețat, am simțit mirosul de aftershave. Îmi amintesc când mi-ai povestit despre avansurile lui stângace și despre răspunsul tău. Ești probabil printre puținele persoane care își oferă prietenia drept premiu de consolare.

I-am spus că erai dată dispărută și a strâns buchetul la piept, strivind florile. Vocea lui educată la Eton era potolită.

— De cât timp?

— De joia trecută.

S-a albit.

— Am fost cu ea joi.

— Unde?

— În Hyde Park. Am fost împreună până pe la patru. Adică două ore după ce fusesesi văzută la poștă. El a fost probabil ultimul care te-a întâlnit. Mă sunase în dimineața aceea și mă rugase să ne vedem, a continuat Simon. Propusese Galeria Serpentine¹⁷ din Grădinile Kensington. Urma să ne întâlnim la o cafea, să vedem cum stau lucrurile. Acum vorbea cu accentul din nordul Londrei. M-am întrebat care era de fapt cel adevărat. Pe urmă am întrebat-o dacă o pot conduce acasă, a spus mai departe Simon. Însă m-a refuzat. În voce i se simțea autocompătimirea. N-am mai sunat-o de atunci și nu am mai trecut pe la ea. De acord, nu dau dovadă de prietenie, dar am vrut să vadă ce înseamnă să fii tratat cu nepăsare.

Probabil că egoul lui era uriaș, dacă își închipuia că sentimentele lui rănite ar mai fi contat pentru tine, după ce-ți

¹⁷ Galerie de artă contemporană din Grădinile Kensington, în Hyde Park. (n.tr.).

murise copilul, sau pentru mine, acum că tu dispăraseși.

— Unde ai lăsat-o? l-am întrebat.

— Să fie clar, ea m-a lăsat pe mine. Am traversat împreună Hyde Park. Apoi a plecat. Eu n-am lăsat-o nicăieri.

Eram convinsă că mințea. Accentul din nordul Londrei era fals.

— Unde? N-a răspuns. Am urlat la el, repetând întrebarea: *Unde?!*

— Lângă bazin.

Nu mai urlasem vreodată la cineva.

L-am sunat pe detectivul Finborough și i-am lăsat un mesaj urgent. Simon era acum în baia ta, unde își încălzea degetele înghețate sub jetul de apă caldă. Damful lui de aftershave a persistat și mai târziu în baie, ceea ce m-a scos din sărite, pentru că masca mirosul săpunului și al șamponului tău.

— Ce a spus poliția? a întrebat el când a intrat în cameră.

— Au spus că vor verifica.

— Un răspuns cât se poate de american din partea lor.

Numai tu ai voie să mă tachinezi astfel. De fapt, polițistul spusese: „O să cercetez chiar acum.”

— Prin urmare, o să cotrobăie prin Hyde Park? a întrebat Simon.

Eu însă n-am făcut efortul de a analiza ce voise să spună polițistul cu „o să cercetez”.

Înlocuisem eufemismul lui britanic cu unul american, pentru a îndulci realitatea crudă a cuvintelor lui.

— Și o să ne sune? a întrebat Simon din nou.

Eu sunt sora ta. Pe mine o să mă sune detectivul Finborough.

— Da, detectivul Finborough o să mă anunțe dacă au găsit ceva, am răspuns.

Simon s-a întins pe canapeaua ta, iar ghetele lui pline de zăpadă au lăsat urme pe cuvertura ta indiană. Mi-am ascuns însă nemulțumirea, căci trebuia să-i pun câteva întrebări.

— Poliția crede că suferă de depresie postpartum. Ție cum ți s-a părut?

Câteva clipe a rămas tăcut, iar eu m-am întrebat dacă făcea un efort de memorie ori fabrica vreo minciună.

— Era disperată, a spus. Trebuia să ia niște pastile speciale, ca să-i oprească lactația. Mi-a zis că asta i se părea cel mai greu de suportat, faptul că producea hrană pentru copil și nu avea cum să i-o dea.

Încet-încet am început să conștientizez moartea bebelușului tău. Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp. Tot ce pot spune în apărarea mea e că îngrijorarea față de tine n-a mai lăsat loc pentru copilul tău.

Mă rodea ceva în legătură cu Simon. Mi-am dat seama ce.

— Ai spus *era*. A părut luat prin surprindere. Ai spus că *era* disperată?

O clipă, mi s-a părut încolțit, apoi a redevenit calm. Avea din nou accentul fals din nordul Londrei.

— Am vrut să spun că marți după-amiază, când am văzut-o, era disperată. De unde să știu eu cum se simte acum?

Nu mai avea o față de copil, ci una plină de cruzime; acele piercinguri nu mai erau urmele unei răzvrătiri adolescente, ci ale unui masochism pe care-l gusta din plin. Mai trebuia să-i pun o întrebare.

— Tess mi-a spus că bebelușul era vindecat, așa e?

— Mda, n-a fost nimic legat de fibroză chistică.

— A fost din cauza faptului că s-a născut cu trei săptămâni mai devreme?

— Nu. Mi-a spus că avea ceva care l-ar fi omorât chiar dacă s-ar fi născut când trebuia. Ceva la rinichi.

M-am pregătit sufletește.

— Știi cumva de ce nu mi-a spus că i-a murit copilul?

— Credeam că ți-a spus. În privire i se citea o sclipire de victorie. Știai că urma ca eu să-i fiu naș?

A plecat în silă, după ce deloc obișnuit, aluziile mele politicoase s-au transformat într-o cerere directă.

Am așteptat două ore și jumătate telefonul detectivului Finborough, după care am sunat la secția de poliție. O polițistă mi-a spus că detectivul Finborough nu era acolo. Am hotărât să merg în Hyde Park. Speram să nu dau de el; speram că nu era la secție pentru că era ocupat cu cazuri mai urgente, în timp ce în al tău era acum vorba de o persoană dispărută care avea să apară când credea ea de cuviință; speram că doar plecaseși pe undeva după moartea bebelușului tău. Am încuiat ușa și am pus cheia sub ghiveciul cu ciclamă roz, în caz că te-ai fi întors acasă în lipsa mea.

Pe când mă apropiam de Hyde Park am fost depășită de o mașină de poliție a cărei sirenă se tânguia. Sunetul m-a înspăimântat. Am mărit viteza. Când am ajuns la Lancaster Gate,

mașina de poliție care mă depășise parca lângă altele deja aflate acolo, cu sirenele în funcțiune.

Pe ninsoarea ușoară care începuse, am intrat în parc. Mi-aș fi dorit să mai aștept puțin și să mă mai bucur măcar vreo oră de viața mea de până atunci. Pentru mulți, gândul acesta o să pară ceva plin de egoism, dar tu ai simțit ce e durerea, așa că știi că o să înțelegi.

Undeva mai încolo i-am zărit pe polițiști, vreo cincisprezece, poate. Mașini de poliție înaintau spre ei, direct prin parc. La locul respectiv începuseră să se adune gură-cască – un *reality show* în aer liber.

Erau așa de multe urme de pași și de cauciucuri de mașină în zăpadă.

Am mers încet spre polițiști. În mod ciudat, mintea îmi era liniștită și am simțit cu detașare că inima mi se lovea neregulat de coaste, că îmi pierdeam suflul și că tremuram tare. Cumva mintea a reușit să stea deoparte, întârziind să reacționeze la fel ca trupul.

Am trecut de un paznic al parcului, care, în uniforma lui maronie, vorbea cu un bărbat care ținea de lesă un labrador.

— Ne-au întrebat despre bazin și despre lac și am crezut că o să le sece, dar șeful poliției a hotărât să caute mai întâi în clădirile dezafectate. De când cu reducerile au apărut o mulțime. Lângă ei s-au oprit alți oameni care plimbau câini și care ieșiseră la jogging. Cu mulți ani în urmă, clădirea de acolo era WC public pentru bărbați, dar a fost mai ieftin să facă altele decât să o renoveze pe asta.

Am trecut pe lângă el și publicul lui și m-am îndreptat spre polițiști. Instalau un cordon în jurul unei clădiri victoriene ruinate, pe jumătate ascunsă de tufișuri.

Puțin mai departe de cordon se afla polițista Vernon. Obrajii ei odinioară rozalii erau acum palizi; ochii îi erau umflați de plâns; tremura. Un polițist o ținea pe după umeri. Nu m-au văzut. Vocea polițistei era precipitată și inegală.

— Da, am văzut. Dar numai la spital și niciodată așa de tânără. Sau de singură.

Mai târziu aveam să-i apreciez dragostea și compasiunea. Atunci însă, cuvintele ei mi s-au întipărit în conștiință ca un fier roșu și m-au obligat să realizez ce se întâmpla.

Am ajuns la cordonul de poliție. Detectivul Finborough m-a văzut. O clipă s-a mirat că eram acolo, apoi fața i-a trădat mila. A venit spre mine.

— Beatrice, îmi pare foarte rău...

L-am întrerupt. Dacă reușeam să-l împiedic s-o spună, poate că nu se adeverea.

— Vă înșelați.

Am vrut să fug de el. M-a luat de mână. Am crezut că dorea să mă oprească. Acum cred că a fost un gest blând, plin de tandrețe.

— Am găsit-o pe Tess.

Am încercat să-mi smulg mâna dintr-a lui.

— Nu aveți cum să fiți siguri.

M-a privit cuviincios, drept în ochi; chiar și în clipele acelea mi-am dat seama că avea nevoie de mult curaj.

— Tess avea la ea legitimația de student. Mă tem că nu e vorba de nici o greșală. Îmi pare foarte rău, Beatrice. Sora dumitale este moartă.

Mi-a dat drumul la mână. M-am îndepărtat de el. Polițista Vernon a venit după mine.

— Beatrice...

Am auzit când detectivul Finborough a chemat-o înapoi.

— Vrea să fie singură.

I-am fost recunoscătoare.

M-am așezat sub niște copaci cu ramuri negre, goliți de frunze și de viață sub zăpada care amortiza sunetele.

Atunci am știut că ești moartă? Sau când mă anunțase detectivul Finborough? Când zărisem fața palidă și plină de lacrimi a polițistei Vernon? Când văzusem cosmeticele tale rămase în baie? Ori când mama mă sunase să-mi spună că dispăruseși? Când am știut?

Am văzut cum scoteau o targă din clădirea în ruină a toaletei. Pe targă era un sac pentru cadavre. Am mers spre el.

O șuviță de păr ți se prinsese în fermoar.

Atunci am știut.

Capitolul 4

De ce îți scriu așa ceva? Data trecută am deviat de la întrebare, am vorbit despre nevoia mea de a înțelege toate faptele, detaliile mele punctiforme dând la iveală o imagine pointillistă. Am evitat adevărata întrebare – de ce ție? Să fie acesta un joc imaginar al celor aproape demenți? Cearșafuri și păături alcătuiesc un cort, o corabie a piraiților sau un castel. Tu ești cavalerul neînfricat, Leo, prințul fanfaron, iar eu, prințesa și povestitoarea – care spune povestea așa cum i se năzare. Doar eu am fost întotdeauna povestitoarea, nu?

Cred că mă auzi? Fără îndoială că da / Precise, nu. Alege; eu o fac în fiecare oră.

Spus mai simplu, simt nevoia să discut cu tine. Mama mi-a zis că nu am vorbit prea mult până la nașterea ta, iar după aceea am avut o soră cu care să stau de vorbă și nu m-am mai oprit. Nu vreau să mă opresc nici acum. Dacă aș face-o, aș pierde o parte din mine. O parte din mine de care mi-ar fi dor. Știu că nu-mi poți critica sau comenta scrisoarea, dar asta nu înseamnă că nu-ți cunosc criticile ori că nu-ți ghicesc comentariile, tot așa cum și tu obișnuiai să le cunoști și să le ghicești pe ale mele. E o conversație-monolog, una pe care n-aș putea-o avea decât cu tine.

Iar scopul ei e să-ți spun de ce ai fost omorâtă. Aș putea începe cu sfârșitul, să-ți dau răspunsul aflat pe ultima pagină, dar ai pune o întrebare care ar duce la câteva pagini mai în față, apoi alta, până am ajunge unde suntem acum. Așa că o să-ți spun povestea pas cu pas, așa cum am aflat-o, fără să interpretez lucrurile din prisma celui care știe adevărul.

— Un polițist pe care l-am văzut pentru prima dată mi-a cerut să o identific.

l-am spus domnului Wright ce ți-am spus și ție, omițând pactul cu diavolul și alte abateri neimportante de la declarație.

— La ce oră s-a întâmplat asta? Întreabă el, iar vocea îi e blândă, la fel ca pe parcursul întregii discuții, dar nu pot să-i răspund. În ziua în care te-au găsit, timpul chiar a luat-o razna; un minut a avut durata unei jumătăți de zi, o oră a trecut cu iuțea unei secunde. Ca într-o carte de povești pentru copii, am

zburat peste săptămâni și ani; am ajuns pe a doua stea din dreapta¹⁸ și de acolo direct într-o dimineață ce nu avea să mai sosească nicicând. Mă aflu în tabloul lui Dali cu ceasurile curgătoare și luam ceaiul cu Pălărierul cel Nebun¹⁹. Nu-i de mirare că Auden spusese: „Oprți ceasurile toate”²⁰; era dorința disperată de a-mi păstra mintea întreagă.

— Nu știu la ce oră a fost, am răspuns. M-am hotărât să risc, spunând doar o parte din adevăr, în clipa aceea timpul nu mai conta. De obicei, timpul modifică și influențează toate lucrurile, dar când moare cineva iubit timpul nu are cum să modifice acest fapt, nu se mai schimbă nimic, indiferent câtă vreme ar trece, așa că timpul încetează să mai aibă vreo importanță.

Când ți-am zărit şuvița de păr, am știut că durerea e dragoste preschimbată în dor etern. De acord, era puțin cam prea mult pentru domnul Wright, dar doream ca el să știe mai mult despre moartea ta. Că înseamnă mai mult decât ore sau zile și minute, îți mai amintești de lingurițele de cafea în stilul anilor 1930, care păreau fiecare o acadea topită? Așa îmi trăisem viața, în doze mici, atent măsurate. Moartea ta era însă o mare uriașă, iar eu mă scufundam. Știai că adâncimea oceanului poate atinge șapte kilometri? Nici o rază de soare nu ajunge atât de departe. În acel întuneric absolut supraviețuiesc numai creaturile monstruoase și greu de recunoscut; emoții mutante a căror existență îmi fusese necunoscută înainte de moartea ta.

— Ne oprim aici? mă întreabă domnul Wright și o clipă mă întreb dacă nu cumva mi-am rostit gândurile cu voce tare și se teme că am înnebunit. Sunt absolut convinsă că am reușit să-mi ascund gândurile și că e doar amabil. Dar nu mai vreau să fiu nevoită să-mi amintesc din nou de ziua aceea.

— Aș prefera să terminăm.

Se crispează aproape imperceptibil, iar eu simt că își face curaj. Nu mă gândisem că lucrul acesta avea să fie dificil pentru el. Bătrânului marinar²¹ îi fusese greu să-și spună povestea, dar la fel de greu era și pentru amărății de nuntași care fuseseră nevoiți să o asculte. Încuviințează, iar eu merg mai departe.

¹⁸ Referire la zborul spre Neverland al lui Peter Pan, personaj creat de scriitorul scoțian J. M. Barrie (1860-1937). (n.tr.).

¹⁹ Personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carol. (n.tr.).

²⁰ Primul vers din poemul lui W.H. Auden, *Funeral Blues*. (n.tr.).

²¹ Aluzie la *Balada bătrânului marinar* de Samuel-Taylor Coleridge (1772-1834). (n.tr.).

— Polițiștii o aduseseră pe mama la Londra, însă ea nu se simțea în stare să o identifice pe Tess, așa că m-am dus singură la morga poliției. Eram însoțită de un sergent. Avea spre șaizeci de ani. Nu-mi amintesc numele lui. S-a purtat foarte frumos.

Când am intrat la morgă, sergentul m-a luat de mână și mi-a ținut-o tot timpul cât am fost înăuntru. Am trecut pe lângă o cameră în care se fac autopsiile. Suprafețele lucioase de metal, faianța albă și lumina puternică o făceau să pară un exemplu extrem de bucătărie echipată cu tehnologie de ultimă oră. M-a condus într-o încăpere în care te aflai tu. Mirosul de antiseptic era insuportabil. Sergentul m-a întrebat dacă eram pregătită. Nu aveam să fiu niciodată. Am încuviințat din cap. A dat la o parte pătura.

Erai îmbrăcată cu paltonul cel gros pe care ți-l făcusem cadou de Crăciun. Dorisem să ai ceva călduros. În mod prostesc, m-am bucurat că erai îmbrăcată cu el. Culoarea morții nu poate fi descrisă, nu există un cod pantone potrivit cu fața ta. Era exact opusul culorii; opusul vieții. Ți-am atins părul încă lucios ca mătasea.

— Era așa de frumoasă.

Degetele sergentului mi-au strâns mâna.

— Da. Este frumoasă.

A folosit prezentul și am crezut că nu m-a auzit bine. Acum însă cred că încerca să mai salveze situația; moartea încă nu-ți răpise chiar totul. Avea dreptate; aveai acea frumusețe pe care o au eroinele tragice ale lui Shakespeare. Deveniseși o Desdemona, o Ofelia, o Cordelia; palidă și amorțită în moarte; o eroină nedreptățită; o victimă pasivă. Dar tu n-ai fost niciodată tragică, pasivă sau o victimă. Erai veselă, pasională și independentă.

Am observat că mânecile groase ale paltonului erau îmbibate cu sângele care, acum uscat, întărise stofa. La încheietura mâinilor erau tăieturi prin care viața ți se scursese odată cu sângele.

Nu-mi amintesc ce a spus sau dacă am răspuns. Îmi amintesc doar că mă ținea de mână.

Pe când părăseam clădirea, sergentul m-a întrebat dacă nu doream ca poliția din Franța să-l anunțe pe tata, iar eu i-am

mulțumit.

Mama mă aștepta afară.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, nu sunt în stare să o văd așa. M-am întrebat dacă își închipuia că eu eram în stare. N-ar trebui ca lumea să treacă prin așa ceva, a spus ea mai departe. Ar trebui să folosească teste ADN sau ceva similar. E o barbarie. Nu eram de acord. Oricât ar fi fost de îngrozitor, trebuia să am în față cruda realitate a chipului tău lipsit de culoare ca să pot crede că ai murit.

— Te-ai descurcat de una singură? a întrebat mama.

— M-a însoțit un polițist. A fost foarte amabil.

— Toți au fost foarte amabili. Trebuia să găsească un lucru bun în toată povestea asta. Nu-i frumos că presa îi tot critică, nu crezi? Chiar nu ar fi putut fi mai amabili de-atât sau... S-a întrerupt; nu era nimic bun în asta. Fața era...? Vreau să spun, era...?

— N-avea nici o urmă. Era perfectă.

— Așa o față frumoasă.

— Da.

— Întotdeauna a fost așa. Doar că nu se vedea din clăia aia de păr. Mereu i-am spus să-și ridice părul ori să-l tundă cum trebuie. Ca să vadă toată lumea ce chip frumos are, nu pentru că nu-mi plăcea părul ei.

A început să plângă și am luat-o în brațe. S-a agățat de mine și am simțit amândouă apropierea aceea fizică după care tânjiseam încă de când coborâsem din avion. Eu încă nu plânsesem și am invidiat-o pe mama, de parcă odată cu lacrimile se elibera și de o fărâcă din durerea aceea sfâșietoare.

Am condus-o acasă pe mama și am ajutat-o să se culce. Am stat lângă ea până când, într-un târziu, a adormit.

La miezul nopții m-am întors la Londra. Pe M11, am deschis geamul mașinii și am țipat, acoperind zgomotul motorului și zumzetul autostrăzii; am țipat în întuneric până când m-a durut gâtul și am răgușit. Când am ajuns la Londra, străzile erau liniștite și goale, iar trotuarele, tăcute și pustii. Nu-ți puteai imagina că de dimineață orașul acela întunecat și abandonat avea să fie iar plin de lumini și de oameni. Încă nu mă interesa cine te omorâse; moartea ta îmi paralizase gândurile. Tot ce îmi doream era să merg din nou în locuința ta, ca și cum acolo aș fi

fost mai aproape de tine.

Când am ajuns, ceasul din mașină arăta 3.40 dimineața. Țin minte asta, pentru că nu mai era ziua în care fusesesei găsită, ci următoarea. Aparțineai deja trecutului. Oamenii cred că e liniștitor să spui „viața merge mai departe”, dar oare nu înțeleg că durerea e mai sfâșietoare tocmai pentru că viața lor continuă, iar cea a persoanei dragi lor, nu? Urma un șir întreg de zile ce nu mai erau ziua în care fusesesei găsită; acea speranță și viața în care avusesem o soră încetaseră să mai existe.

Pe întunericul acela, am alunecat pe treptele acoperite de gheață spre apartament și m-am prins de balustrada sticloasă. Fiorul de adrenalină și frigul m-au făcut să conștientizez și mai mult moartea ta. Am pipăit sub ghiveciul cu ciclamă după cheie și betonul înghețat mi-a julit degetele. Cheia nu era acolo. Am văzut că ușa din față era deschisă. Am intrat.

Era cineva în dormitor. Durerea îmi amortise orice alt sentiment, așa că am deschis ușa fără frică. Înăuntru, un bărbat scotocea prin lucrurile tale. Durerea a lăsat loc furiei.

— Ce naiba faci aici?

Pe fondul acelei stări noi de doliu profund, nici măcar propriile cuvinte nu mi le mai recunoșteam. Bărbatul s-a întors cu fața spre mine.

— Ne oprim aici? întreabă domnul Wright. Mă uit la ceas; e aproape șapte. Îi sunt recunoscătoare că m-a lăsat să termin de relatat despre ziua în care ai fost găsită.

— Mă iertați. Nu mi-am dat seama că e așa de târziu.

— După cum spuneți, timpul nu mai înseamnă nimic atunci când moare cineva drag.

Mă întreb dacă o să continue în direcția asta. Simt că suntem pe poziții inegale. Vreme de cinci ore m-a făcut să-i împărtășesc toate sentimentele pe care le trăisem. Între noi e o anumită tăcere și aproape că mă gândesc să-i cer să mi le destăinuie și el pe ale sale.

— Soția mea a murit acum doi ani; într-un accident de mașină.

Ne privim în ochi și ne dăm seama de camaraderia care ne leagă; suntem doi veterani ai aceluiași război, istoviți de lupte și însângerați emoțional. Dylan Thomas s-a înșelat; stăpânirea morții nu încetează²². Moartea câștigă războiul, iar durerea este

²² Aluzie la poezia *Și stăpânirea morții va-nceta* de Dylan Thomas (1914-1953). (n.tr.).

victimă colaterală. Pe vremea când studiam literatura engleză nu m-am gândit niciodată că, în loc să învăț cuvintele poetilor, o să ajung să-i contrazic.

Domnul Wright mă conduce pe culoar spre lift. O femeie de serviciu dă cu aspiratorul; birourile celelalte sunt cufundate în beznă. El apasă pe butonul de la lift și stă cu mine până sosește. Intru singură.

În timp ce liftul coboară, simt în gură gustul de fiere. Odată cu vorbele, corpul meu a rememorat și senzațiile fizice și am simțit din nou cum îmi revine greața, ca și cum aș încerca să elimin fizic cele știute. Inima mi se zbate iar între coaste și îmi creează o senzație de sufocare. Părăsesc liftul cu o durere de cap la fel de ucigătoare ca în ziua în care ai fost găsită. Apoi realitatea morții tale explodează în mintea mea, iar și iar. Cât am vorbit cu domnul Wright m-am aflat din nou pe un teren minat, legată la ochi. Moartea ta nu va deveni niciodată inofensivă în fața amintirii, dar am învățat cum să mă strecor pe lângă ea în anumite zile, în cele bune. Dar nu azi.

Ies din clădire și aerul serii e cald, dar încă tremur, iar firele de păr de pe brațe îmi sunt zbârlite, în încercarea de a-mi menține căldura corpului. Nu știu dacă tremuratul meu puternic din ziua aceea a fost provocat de răceala amară a șocului.

Spre deosebire de ieri, nu simt o prezență amenințătoare în urma mea, poate pentru că, după ce am descris ziua în care ai fost găsită, nu mi-a mai rămas energie să simt frica. În loc să iau metroul, mă hotărâsc să merg pe jos. Trupul meu are nevoie să fie conectat la lumea exterioară reală, nu la atmosfera amintirilor. E mai bine de o oră până la tura mea la Coyote, așa că am destul timp să ajung pe jos.

Ești uimită și, da, sunt ipocrită. Încă îmi amintesc tonul meu superior.

— *Dar barmaniță? Nu puteai să găsești ceva mai puțin...*

N-am mai continuat, dar știai ce urmează: „plictisitor”, „înjositor”, „lipsit de perspective”.

— *E doar ca să mă întrețin, nu-i o carieră.*

— *Dar de ce nu îți găsești o slujbă pe timp de zi care să aibă un viitor și să te poți întreține și ca artistă?*

— *Nu e o slujbă de zi, e una de noapte.*

În spatele umorului tău se ghicea o undă de nemulțumire. Îmi observaseși zeflemeaua mascată; lipsa mea de încredere în

viitoarea ta carieră artistică.

Pentru mine e mai mult decât o slujbă de zi ori de noapte, e singura pe care o am. După trei săptămâni de concediu acordat din compasiune, răbdarea șefului meu a ajuns la limită. A trebuit să-i spun – *ori una, ori alta, Beatrice* – ce aveam de gând, așa că, rămânând la Londra, am fost nevoită să demisionez. Hotărâre care mă face să par o persoană relaxată, care face față oricărei situații, gata să schimbe cu mare ușurință postul de director al unei agenții de publicitate cu unul de barmaniță cu jumătate de normă. Tu însă știi că nu sunt deloc așa. Iar slujba mea din New York era ultima rămășiță dintr-o viață previzibilă și confortabilă. În mod surprinzător, îmi place să lucrez la Coyote.

Mersul pe jos are efect și, după patruzeci de minute, respirația mi se domolește; bătăile inimii își recapătă ritmul obișnuit. În sfârșit, îmi dau seama că mi-ai atras atenția că ar fi trebuit măcar să-l sun pe tata. M-am gândit însă că noua lui soție l-ar putea alina mult mai bine decât mine. E adevărat că sunt căsătoriti de opt ani, eu însă o văd tot ca pe o nouă soție – proaspătă, toată în alb și strălucitoare, cu diadema ei tinerească și falsă, neîntinată de vreo pierdere. Nu-i de mirare că tata a ales-o pe ea în locul nostru.

Ajung la Coyote și văd că Bettina a desfăcut copertina verde și scoate afară mesele vechi de lemn. Deschide larg brațele, așteptând să mă las cuprinsă de îmbrățișarea ei. Cu câteva luni în urmă, aș fi fost îngrozită. Din fericire, am devenit mai puțin sensibilă la ipocrizii. Ne îmbrățișăm strâns și sunt recunoscătoare să o simt aproape. În sfârșit, mă opresc din tremurat.

Mă privește îngrijorată.

— Te simți în stare să lucrezi?

— Mă simt bine, pe cuvânt.

— Am văzut totul la știri. Au spus că procesul va fi la vară?

— Da.

— Crezi că o să-mi capăt înapoi computerul? mă întreabă cu un zâmbet. Scrisul meu e imposibil. Nu poate nimeni să citească meniul.

Deoarece știau că îl foloseai deseori, poliția îi luase computerul, în speranța să afle ceva care ar fi ajutat în anchetă. Chiar că are un zâmbet frumos, care mereu mă copleșește. Își trece brațul pe după umerii mei și mă conduce înăuntru, iar eu îmi dau seama că mă aștepta.

Îmi văd de treabă, deși mai am încă senzația de greață și durerea de cap, însă nimeni nu comentează, chiar dacă poate mi-a fost observată tăcerea. Am fost întotdeauna bună să fac calcule în minte, așa că aspectul acesta al muncii de chelneriță nu-mi dă bătăi de cap, dar altfel stă treaba cu glumele clienților. Din fericire, Bettina are gură mare, iar în seara asta mă bazez pe ea, așa cum făceam și cu tine deseori. Clienții sunt toți obișnuiții localului și mă tratează cu același respect ca personalul, nu-mi pun întrebări și nu comentează ce s-a întâmplat. Tactul e contagios.

Când ajung acasă e deja târziu și de-abia aștept să mă culc, căci sunt stoarsă de puteri. Din fericire, au mai rămas numai trei bravi reporteri. Poate că sunt liberi profesioniști ajunși la strâmtoare. Cum nu mai fac parte din haită, renunță să-mi mai strige întrebările și să-mi bage sub nas aparatele de fotografiat. Totul se desfășoară mai degrabă potrivit scenariului unui cocteil, în care măcar ei sunt conștienți de faptul că s-ar putea să refuz să le vorbesc.

— Domnișoară Hemming? Ieri fusesem Beatrice și mă deranjase tonul de falsă intimitate. (Sau chiar „Arabela” pentru cei care, leneși, nu-și făcuseră temele cum trebuie.) Reportera continuă, menținând distanța politicoasă.

— V-aș putea pune câteva întrebări?

E cea pe care duminică dimineața am auzit-o vorbind la telefonul mobil în fața geamului de la bucătărie.

— N-ar trebui să fiți mai degrabă acasă, să citiți povești de noapte bună? E vizibil surprinsă. Am tras cu urechea.

— În seara asta fiul meu e cu mătușa lui. Și, din păcate, nu sunt plătită ca să le citesc povești copiilor. E ceva ce ați dori ca lumea să știe despre sora dumneavoastră?

— Îi cumpărase bebelușului culori pentru dactilopictură.

Nu prea știu ce m-a făcut să spun asta. Poate faptul că pentru prima oară nu mai trăiai doar în prezent, ci făceai planuri de viitor. Evident, reportera mai vrea și altceva. Așteaptă.

Încerc să te caracterizez într-o singură frază. Mă gândesc la calitățile tale, însă în cap mi se conturează un anunț matrimonial: „Frumoasă, talentată, 21 de ani, populară și amatoare de amuzament caută...” Te aud cum izbucnești în râs. Am omis să spun simț al umorului dezvoltat, ceea ce în cazul tău e cât se poate de adevărat. Mă gândesc la ce anume îi face pe oameni să

te iubească. Dar când fac lista motivelor, mă apropii periculos de mult de un ferpar, iar tu ești prea tânără pentru așa ceva. Un reporter mai în vârstă, până atunci tăcut, intervine.

— E adevărat că a fost dată afară de la școală?

— Da. Nu-i plăceau regulile, mai ales cele ridicole.

Mâzgălește ceva, iar eu îmi continui încercarea de a construi o frază care să te încapă. Câte subordonate poate avea o unică frază?

— Domnișoară Hemming?

Mă uit în ochii ei.

— Ar trebui să fie aici. Acum. În viață.

Rezumatul meu în opt cuvinte despre tine.

Intru în apartament, închid ușa și te aud spunându-mi că am fost cam dură cu tata mai devreme. Ai dreptate, dar încă mai eram foarte supărată pe el. Tu erai prea mică să înțelegi prin ce au trecut mama și Leo la plecarea lui, doar cu trei luni înainte de moartea fratelui nostru. Sigur că știam că o făcuse din cauza fibrozei chistice; Leo era atât de bolnav, încât el nu a mai putut suporta să-l privească; din pricina asta mama a ajuns așa de încordată, încât inima i s-a închistat și i s-a micșorat, de-abia îi mai pompa sângele în corp, fără să mai poată lupta pentru oricine altcineva. Știam, așadar, că tatăl nostru avusese motivele lui să plece. Dar avusese copii și, ca urmare, nu puteau exista alte motive. (Da, *avusese*, pentru că doi dintre copii erau morți, iar al treilea nu mai era copil.)

Tu l-ai crezut când a spus că se va întoarce. Eu eram mai mare cu cinci ani, dar asta nu mă făcea mai înțeleaptă și ani întregi am visat la un final fericit. Visul meu s-a sfârșit în prima noapte petrecută la universitate, când mi-am dat seama că un final fericit nu mai avea sens. Pentru că în privința tatălui meu nu doream să sper la un final fericit, ci mi-ar fi plăcut doar să fi avut un început fericit. Doream ca tata să fi avut grijă de mine în copilărie, nu să mă împac cu el când eram adult. Acum însă nu mai știu exact ce vreau.

Văd pe fereastră că au plecat toți reporterii. Caramel își unduiește trupul printre gleznelor mele și toarce, șantajându-mă să-i mai dau de mâncare. După ce hrănesc pisica, umplu o stropitoare și ies pe ușa de la bucătărie.

— *Asta e curtea ta din spate? am întrebat la prima mea vizită*

În locuința ta, uimită că nu te referiseși la „curtea din spate” în sensul american al cuvântului, adică o grădină în toată regula, ci în sensul propriu, presupunând câțiva metri de pământ presărat cu pietricele și două containere de gunoi.

Ai zâmbit.

— Ai răbdare, Bee, o să fie frumoasă.

Cred că ai muncit ca un soldat troian. Toate pietrele îndepărtate, pământul săpat și plantat. Întotdeauna ți-a plăcut grădinăritul, nu-i așa? Când erai numai de-o șchioapă, îmi amintesc, te țineai după mama prin grădină cu un fâraș pe măsura ta, în culori țipătoare și cu șorțul special de grădinărit. Mie niciodată nu mi-a plăcut. Nu lunga așteptare dintre însămânțare și apariția plantei mă deranja (pe tine da, mureai de nerăbdare), ci faptul că atunci când în sfârșit sosea momentul apariției vreunei flori, acesta trecea mult prea repede. Plantele erau mult prea efemere și vremelnice. Eu preferam să colecționez ornamente din porțelan, obiecte neînsuflețite solide și de încredere, care nu aveau să se schimbe ori să moară a doua zi.

De când stau în apartamentul tău însă, chiar mi-am dat silința, crede-mă, să am grijă de bucățica asta de pământ din spate. (Din fericire, de ghivecele din grădina ta suspendată, de pe treptele din față, se ocupă Amias). Am udat plantele în fiecare zi, le-am pus până și îngrășământ. Nu, nu știi precis de ce – poate pentru că îmi imaginez că e important pentru tine; poate că vreau să am grijă de grădina ta, din moment ce de tine nu am avut? Oricare ar fi motivul, mă tem că am eșuat în mod lamentabil. Au murit toate plantele. Lujerele sunt maronii, iar cele câteva frunze rămase s-au uscat și se sfărâmă. Pe bucățile de pământ golaș nu crește nimic. Scurg și ultimele picături din stropitoare. De ce merg înainte în mod inutil cu udatul unor plante moarte și al unui pământ sterp?

Ai răbdare, Bee, o să fie frumoasă.

O să umplu stropitoarea și o să mai aștept puțin.

Capitolul 5

Miercuri

Ajung la birourile Serviciului de Urmărire Penală și observ că secretara Miss Pasiune mă privește fix. De fapt, mai degrabă mă cercetează amănunțit. Simt că mă evaluează ca pe o rivală. Domnul Wright intră grăbit, cu servieta într-o mână și cu ziarul în cealaltă. Îmi zâmbește larg și călduros; încă nu s-a desprins de casă și n-a intrat în atmosfera de birou. Acum sunt sigură că secretara Miss Pasiune mă analizează ca pe o rivală, căci atunci când domnul Wright îmi zâmbește, privirea ei devine în mod evident ostilă. Domnul Wright habar nu are.

— Îmi pare rău că a trebuit să așteptați. Intrați, încă nu e complet concentrat. Îl însoțesc în birou, iar el închide ușa. Simt privirea secretarei care încă îl urmărește de dincolo de ușa.

— Aseară a fost totul în regulă? Știu că toate astea trebuie să fie sfâșietoare.

Înainte de moartea ta, existența mea era descrisă cu adjective de categoria a doua: „stresantă”, „supărătoare”, „întristătoare”; „extrem de tristă”, în cel mai rău caz. Acum, în vocabularul despre mine însămi am parte de cuvinte covârșitoare prin greutatea lor: „sfâșietoare”, „traumatizantă”, „devastatoare”.

— Am rămas la momentul în care era ceva în dormitorul lui Tess?

— Da.

Acum e concentrat, așa că trecem la treabă. Îmi citește ultima replică: „Ce naiba faci aici?”

Bărbatul s-a răsucit. În ciuda frigului din apartament, fruntea îi era acoperită de sudoare. A ezitat puțin înainte de a vorbi. Intenționat sau nu, accentul lui italianesc îl făcea să pară că flirtează.

— Mă numesc Emilio Codi. Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Îmi dădusem însă seama imediat cine era. Simțisem primejdia din cauza situației și pentru că bănuiam că te omorâse – sau poate că l-aș fi considerat periculos și dacă lucrurile ar fi stat altfel? Pentru că, spre deosebire de tine, pentru mine sexualitatea latină – masculinitatea aceea insidioasă a

maxilarului pronunțat și a tenului oacheș - e mai degrabă amenințătoare decât atrăgătoare.

— Știți că e moartă? am întrebat și cuvintele mi s-au părut caraghioase, ca dintr-un dialog teatral exagerat pe care nu știam cum să-l rostesc. Apoi mi-am amintit de fața ta lipsită de culoare.

— Da. Am văzut la știrile locale. O tragedie groaznică, absolut groaznică.

Vocea lui fără inflexiuni era fermecătoare, deși nepotrivită și m-am gândit că a fermeca înseamnă și a prinde în capcană.

— Am venit doar să-mi iau lucrurile. Știu că pare o grabă cam lipsită de orice decență...

L-am întrerupt.

— Știți cine sunt?

— O prietenă, presupun.

— Sora ei.

— Mă iertați. Vă deranjez.

Nu-și putea masca surescitarea care i se simțea în voce. S-a îndreptat spre ușă, însă i-am blocat calea.

— Dumneavoastră ați omorât-o?

Știu, a fost cam direct, fără să fie un moment bine orchestrat, ca la Agatha Christie.

— E evident că sunteți foarte supărată, a spus, dar l-am întrerupt.

— Ați încercat să o obligați să avorteze. Voiati să scăpați și de ea?

A pus jos ce avea în mână și atunci am văzut că erau niște pânze.

— Nu judecați limpede și e de înțeles, însă...

— Afară! Ieși dracului afară de-aici!

Am urlat la el iar și iar, cu toată durerea înverșunată pe care o simțeam și am continuat să urlu și după ce dispăruse. Amias a intrat precipitat pe ușa din față, rămasă deschisă, cu ochii cârpiți de somn.

— Am auzit strigăte.

M-a privit tăcut. A știut fără ca eu să spun vreun cuvânt. S-a gârbovit, apoi s-a răsucit, nedorind să fiu martoră la mâhnirea lui.

A sunat telefonul și am lăsat robotul să preia apelul.

— Salut, sunt Tess.

O clipă, regulile realității s-au dat peste cap și ai fost în viață. Am înșfăcat receptorul.

— Draga mea? Ești acolo? a întrebat Todd. Desigur, ce auzisem mai înainte era mesajul tău de întâmpinare de pe robot. Beatrice? Ai răspuns?

— Au găsit-o într-o toaletă publică. Era acolo de cinci zile. Singură.

A urmat o pauză; informațiile nu se potriveau cu scenariul presupus de el.

— Vin cât pot de repede.

Todd era plasa mea de siguranță. De aceea îl alesesem. Orice se întâmpla, mă puteam baza pe el.

M-am uitat la teancul de pânze abandonate de Emilio. Toate erau nuduri de-ale tale. În privința asta tu n-ai avut niciodată sficiunea mea. Probabil că erau pictate de el. În toate tablourile aveai capul întors.

— A doua zi de dimineață i-ai spus detectivului Finborough despre bănuielile dumneavoastră? întreabă domnul Wright.

— Da. A spus că a fost foarte lipsit de tact din partea lui Emilio să vină să-și recupereze tablourile, dar cam atât. Mi-a mai spus și că medicul legist urma să ceară să se facă autopsia și că ar trebui să așteptăm rezultatele înainte de a acuza pe cineva sau de a trage vreo concluzie. Își măsura cuvintele și își controla frazele. M-a scos din sărite. Poate că, labilă cum eram în momentele acelea, îl invidiam pentru echilibrul de care dădea dovadă. Mă așteptam ca detectivul Finborough să-l întrebe măcar pe Emilio ce făcuse în ziua în care fusese omorâtă sora mea. Mi-a spus că până nu aveau rezultatele autopsiei nu puteau ști exact când murise Tess.

Secretara Miss Pasiune intră cu pahare cu apă și mă bucur că ne întrerupe. În mod ciudat, sunt foarte deshidratată, așa că beau apa pe nerăsuflăte și observ mai întâi oja ei de un roz perlat, apoi verigheta de pe deget. De ce oare ieri m-am uitat doar la mâna domnului Wright? Îmi e milă de secretara Miss Pasiune care, deși nu-i în pericol să-și înșele fizic soțul prea curând, comite zilnic un adulter emoțional în timpul orelor de program. Domnul Wright îi zâmbeste.

— Mulțumesc, Stephanie.

Zâmbetul lui e lipsit de vreo nuanță insinuantă, dar franchețea lui e atrăgătoare și poate fi greșit înțeleasă. Aștept ca ea să plece.

— Așa că m-am dus chiar eu să vorbesc cu Emilio Codi.

Mă reîntorc în acel trecut precipitat; puțin mai stăpână pe situație, datorită ojei și verighetei.

Am părăsit secția de poliție, cuprinsă încă de furie, în ciuda sfârșelii pe care o simțeam. Detectivul Finborough spusese că încă nu știau sigur când ai murit, eu însă știam. Se întâmplase joi. În acea zi, îl lăsaseși pe Simon lângă bazinul din Hyde Park, așa cum relatase, dar nu mai apucaseși să ieși din parc. Nimic altceva nu avea vreo logică.

Am sunat la facultate și o secretară cu accent nemțesc mi-a spus că Emilio Codi lucra acasă la un curs. Când i-am spus că sunt sora ta, s-a mai îmbunătățit și mi-a dat adresa.

În drum spre el, mi-am amintit discuția noastră despre locul unde locuia Emilio.

— *Habar n-am. Nu ne întâlnim decât la facultate sau în apartamentul meu.*

— *Atunci ce vrea să ascundă?*

— *Pur și simplu nu vine vorba despre asta.*

— *Bănuiesc că locuiește într-un cartier ca Hoxton. Zonă la modă pentru clasa de mijloc, dar cu aura șic dată de vecinii săraci.*

— *Chiar nu-l poți suferi, nu-i așa?*

— *Cu destule graffittiuri cât să aibă aspectul ăla de junglă urbană. Cred că indivizii de teapa lui ies noaptea cu spray-uri de vopsea și fac desene ca să mențină cartierul la modă, să nu ajungă cumva o zonă dezagreabilă tipică pentru cei din clasa de mijloc.*

— *Ce-a făcut ca să merite toate astea?*

— *Nu știu. Poate faptul că s-a culcat cu sora mea mai mică, a lăsat-o gravidă și apoi a negat orice responsabilitate.*

— *În felul în care prezinți lucrurile, eu apar complet incapabilă să-mi organizez viața. Ți-am lăsat cuvintele suspendate de firul dintre telefoane. Îți auzeam chicotitul din voce. Ai uitat de faptul că e asistent și că a abuzat de poziția lui de autoritate.*

Niciodată nu ai tratat cu seriozitate... seriozitatea mea.

Ei bine, am aflat unde locuiește, nu-i în Hoxton ori Brixton, ori în vreunul dintre locurile acelea în care apar cei din clasa de mijloc imediat ce se deschide vreo cafenea unde găsești caffè latte fără grăsimi. E în Richmond; frumosul și rafinatul Richmond.

Iar casa lui nu e o clădire tip Richard Rogers²³, ci o bijuterie în stil Queen Anne²⁴; numai zona verde din față trebuie să valoreze cât vreo două străzi din Peckham²⁵. Am traversat pe jos grădina lui impresionant de lungă și am bătut la ușă, folosind ciocănelul de epocă.

Așa-i că nu-ți vine să crezi că am făcut-o? Pare că am acționat exagerat, dar logica și cumpătarea sunt anulate de o nouă durere vie și arzătoare. Emilio a deschis ușa; adjectivele care îl descriu sunt clișee de romane lacrimogene; e diabolic de frumos; are un magnetism animalic; sunt adjective care includ o latură de-a dreptul amenințătoare.

— Ați omorât-o? I-am întrebat. Data trecută nu mi-ați răspuns la întrebare.

A încercat să-mi închidă ușa în nas, dar am blocat-o. Nu mai făcusem niciodată uz de forță împotriva unui bărbat și m-a surprins puterea pe care o aveam. Până la urmă, toate ședințele acelea cu un antrenor personal la care mă dusesem regulat păreau să dea roade.

— I-a spus proprietarului ei că primea telefoane de intimidare. De la dumneavoastră erau? I-am întrebat.

Pe urmă am auzit o voce de femeie în spatele lui, pe hol.

— Emilio?

Soția lui a venit lângă el, la intrare. Încă mai păstrez e-mail-urile noastre despre ea.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Salut, Bee, I-am întrebat de ea, înainte de a începe totul și mi-a spus că s-au căsătorit în pripă și că au o relație liberă, dar nu regretă. Le face plăcere să fie împreună, însă

²³ Născut în 1943, Richard Rogers este unul dintre cei mai influenți arhitecți britanici ai momentului. Între lucrările sale renumite se numără clădirea Centrului Pompidou (Beaubourg) din Paris, proiectată împreună cu arhitectul italian Renzo Piano. (n.tr.).

²⁴ Stil arhitectural denumit și baroc englez, apărut în Anglia în timpul domniei reginei Anne (1702-1714). În varianta lui de început de secol XX, sunt des folosite fațadele din cărămidă roșie în contrast cu detalii din piatră deschisă la culoare. (n.tr.).

²⁵ Cartier sărac din sudul Londrei, cunoscut pentru rata înaltă de criminalitate și ciocnirile între bande rivale. (n.tr.).

nu mai au de ani de zile o relație fizică. Nici unul nu e gelos pe celălalt. Mulțumită?

T XXXX

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Dragă T,

Ce bine pentru el! Bănuiesc că ea are patruzeci și ceva de ani și, cum natura e de obicei mult mai crudă cu femeile decât cu bărbații, ce altceva mai poate face? Nu-s mulțumită.

Lol

Bee

PS: De ce folosești Bradley hand ITC ca font pentru mesaje? Se citește greu.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Dragă Bee,

Tu depășești fără ezitare o situație morală dificilă, pe când eu mă pierd în fața celui mai mic obstacol. Dar îl cred pe Emilio. Mu vād de ce ar fi cineva rănit.

TXXXX

PS: Mie mi s-a părut un font ușor de citit.

FPS: Știai că lol înseamnă „râd cu voce tare”?

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Dragă Tess,

Nu cred că poți fi așa de naivă. Fii mai înțeleaptă.

Lol

(pentru mine înseamnă „cu multă dragoste”²⁶)

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

„Fii mai înțeleaptă”? Data viitoare o să-mi spui să termin relația amiabil.

E cazul să pleci din State și să te întorci acasă. O zi bună, iubi, T X

Îmi imaginasem o femeie de patruzeci și ceva de ani a cărei frumusețe trecuse, în timp ce a soțului rămăsese intactă. Mi-i imaginasem egali la douăzeci și cinci de ani și nepotriviți cincisprezece ani mai târziu. Numai că femeia din hol nu avea mai mult de treizeci de ani. Avea ochii de un albastru teribil de deschis.

— Emilio? Ce e?

Vocea ei era cristalină și aristocratică; probabil, casa era a ei. Nu am privit-o, ci i-am adresat întrebarea lui Emilio:

— Unde ați fost joia trecută, pe 23 ianuarie, când a fost omorâtă sora mea?

Emilio s-a întors spre soția lui.

— Tess Hemming, una dintre studentele mele. Au vorbit despre ea aseară, la știrile locale, îți amintești?

Eu unde fusesem când au dat știrea? Încă alături de tine, la morgă? Sau o culcam pe mama? Emilio și-a luat soția după umeri și a spus pe un ton măsurat:

— Aceasta e sora mai mare a lui Tess. Trece printr-o perioadă extrem de dureroasă și... e foarte furioasă.

Încerca să scape de mine prin explicații. Să scape de tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tess a fost iubita dumneavoastră. Iar pe mine mă cunoașteți pentru că v-am surprins aseară când vă luați tablourile din apartamentul ei.

Soția lui l-a privit cu fața brusc vulnerabilă. Strânsoarea brațului lui a devenit mai puternică.

— Tess a făcut o pasiune pentru mine. Asta-i tot. E vorba doar de o fantezie. O fantezie care a scăpat de sub control. Am vrut să mă asigur că în apartamentul ei nu exista nimic referitor la ce inventase despre mine.

²⁶ Lots of love, același acronim cu laughing out loud.

Știu ce voiai să spun.

— Și copilul tot o fantezie a fost?

Încă își mai ținea brațul în jurul umerilor soției, care era nemișcată și mută.

— Nu există nici un copil.

Îmi pare rău. Și îmi pare rău și pentru ce a urmat.

— Mami?

O fetiță cobora treptele. Soția lui a luat copila de mână.

— E ora de culcare, iubire.

Te întrebasesem odată dacă Emilio avea copii, iar tu te-ai mirat că m-am putut gândi la așa ceva. „*Sigur că nu, Bee.*” Ceea ce însemna: „*Sigur că nu, Bee, pentru că, dacă ar avea, nu aş mai face sex cu el, drept cine mă iei?*” Poate că în privința moralității erai mai tolerantă ca mine, dar aveai o limită și nu ai fi depășit-o. Nu după povestea cu tata. Prin urmare, el încercase să ascundă acasă povestea.

Emilio mi-a trântit ușa în nas și de data asta n-am mai avut puterea să-l împiedic. Am auzit cum a pus și lanțul. „Lasă-mă în pace, pe mine și familia mea.” Am rămas pe trepte, strigând de dincolo de ușă. Nu știu cum, devenisem nebuna obsedată de pe trepte, în timp ce el era membrul unei familii persecutate, asediate în frumoasa lor casă de epocă. Știu, cu o zi înainte întrebuișasem replici dintr-un serial polițist, iar acum eram la Hollywood. Numai că tot ceea ce se întâmpla nu semăna cu nimic din viața reală, cel puțin nu din viața mea reală.

Am așteptat în grădina din față. Se făcuse întuneric și groaznic de frig. În grădina acoperită de zăpadă a acestui străin, cu nimic familiar în jur, am cântat în minte colinde. Ție ți-au plăcut întotdeauna cele vesele, *Ding Dong Merrily on High, We Three Kings from Orient Far; God Rest ye Merry Gentleman*; cântece despre petreceri, cadouri și distracție. Eu am optat mereu pentru cele liniștite și meditative, ca *Silent Night* sau *It Came Upon a Midnight Clear*. Acum am ales „În miez de iarnă/ Vântu-nghețat a gemut/ Pământul a stat stană/ Apa s-a-ntărit”²⁷. Niciodată nu-mi dădusem seama că e un cântec al celor care au suferit o pierdere.

Soția lui Emilio a ieșit din casă și mi-a întrerupt soloul tăcut. În

²⁷ Versuri din poezia *In the Bleak Midwinter* („În miezul neguros al iernii”) scrisă de Christina Rossetti în 1871 și care a devenit ulterior un cunoscut colind. (n.tr.).

drum s-a aprins un bec de siguranță care i-a luminat drumul spre mine. Mi-am închipuit că venea să o liniștească pe nebuna din grădină înainte ca aceasta să înceapă să-i hărțuiască.

— N-am apucat să facem cunoștință. Cynthia.

Poate că sângele rece face parte din codul genetic al aristocraților. M-am trezit că răspund la gestul acesta ciudat de politețe oficială și am dat mâna cu ea.

— Beatrice Hemming.

Nu mi-a scuturat mâna, mai curând mi-a strâns-o. Avea o politețe puțin mai caldă.

— Îmi pare nespus de rău pentru sora dumneavoastră. Am și eu o soră mai mică. Compasiunea ei părea sinceră. Aseară, a continuat ea, imediat după știri, Emilio a spus că își lăsase laptopul la facultate. E unul scump, important pentru activitatea lui, iar el știe să mintă convingător. Numai că îl zărisem în biroul lui înainte de masa de seară. Am crezut că pleacă la o partidă de sex. Vorbea repede, ca și cum dorea să termine cât mai iute cu toată povestea asta. Știți, eram la curent cu totul, numai că nu avusesem o discuție cu el. Și am crezut că se terminase. Cu luni în urmă. Așa-mi trebuie. Știu cum e. La fel am procedat și eu cu prima lui soție. Înainte nu-mi dădeam seama cu adevărat ce trebuie să fi simțit ea.

Nu am răspuns; deși situația era complet ciudată, m-am pomenit că încep să o privesc cu mai multă simpatie. Becul de siguranță al casei s-a stins și am rămas amândouă într-un întuneric aproape total. Într-o stranie intimitate.

— Ce s-a întâmplat cu copilul lor? m-a întrebat. Până atunci nu îl considerasem altceva decât copilul tău.

— A murit, am spus și în întuneric mi s-a părut că văd lacrimi în ochii ei. M-am întrebat dacă erau pentru copilul tău sau pentru mariajul lor ratat.

— Ce vârstă avea? a zis ea.

— A murit la naștere, nu cred că se consideră a fi avut vreo vârstă.

Se mai adaugă astfel ceva la liniștea care învăluie sintagma de „născut mort”. Am văzut cum mâna i s-a mișcat involuntar spre pânțele. Mai devreme nu observasem că era puțin umflat, să fi fost în luna a cincea. Brusc și-a șters lacrimile.

— Probabil că nu asta doriți să auziți, însă Emilio a lucrat acasă joia trecută, de obicei așa face o dată pe săptămână. Am petrecut toată ziua împreună, iar seara am fost la o petrecere.

Emilio e o ființă slabă, nu are moralitate, însă nu ar face rău nimănui. Cel puțin, nu fizic.

S-a întors, gata să plece, dar mai aveam să-i dau încă o știre-bombă.

— Copilul lui Tess avea fibroză chistică. Asta înseamnă că Emilio e probabil purtător.

Aș fi putut la fel de bine să-i dau un pumn.

— Dar fetița noastră e sănătoasă.

Noi două, tu și cu mine, am crescut cu povești despre genetică, în timp ce alți copii aflau lucruri despre echipa de fotbal favorită a taților lor. Sigur că nu era momentul cel mai potrivit pentru o introducere în acest subiect, dar m-am străduit să o fac.

— Gena FC e recesivă. Asta înseamnă că, deși poate și dumneavoastră și Emilio sunteți purtători, aveți și gene sănătoase. Copilul vostru ar avea 25% șanse să aibă FC.

— Și dacă eu nu sunt purtătoarea genei FC?

— Atunci copilul nu o poate avea. Ambii părinți trebuie să fie purtători.

A încuviințat din cap, încă pe gânduri.

— Probabil cel mai bine ar fi să verificăm.

— Da. Am vrut să-i mai calmez neliniștea care făcea să-i tremure vocea. În cazul în care se confirmă, în prezent există un tratament nou.

I-am simțit căldura în mijlocul grădinii aceleia înzăpezite.

— Faptul că vă preocupă soarta noastră e o dovadă de mare generozitate din partea dumneavoastră.

Emilio a ieșit în prag și i-a strigat numele. Cynthia s-a mișcat și nu l-a băgat deloc în seamă, ci a continuat să mă privească intens.

— Sper să-l găsească pe ucigașul surorii dumneavoastră.

S-a răsucit și a mers agale spre casă, declanșând becul de siguranță. La lumina lui am văzut cum Emilio voia să o ia de talie, însă ea l-a respins și și-a strâns brațele în jurul corpului. El m-a zărit în timp ce-i urmăream și s-a întors.

Am așteptat în întunericul înghețat până ce toate luminile din casă s-au stins.

Capitolul 6

În timp ce conduceam spre casă pe drumuri periculos de alunecoase, Todd a sunat să mă anunțe că lua un zbor spre Heathrow și că urma să ajungă dimineață, iar gândul la el m-a făcut să mă simt cumva mai în siguranță la volan.

A doua zi de dimineață îl așteptam la aeroport și nu l-am recunoscut când a ieșit, privirea mea căutând pe altcineva – o imagine idealizată a lui Todd? Pe tine? Când l-am reperat, mi s-a părut mai împluținat decât mi-l aminteam, mai mic parcă. Primul lucru pe care l-am întrebat a fost în legătură cu vreo scrisoare primită de la tine, dar nu venise nimic.

Îmi adusese o valiză plină cu haine de care considerase că aveam nevoie, inclusiv un costum potrivit pentru înmormântarea ta și o rețetă de somnifere de la doctorul meu american. În dimineața aceea și tot timpul care a urmat s-a asigurat că mâneam cum trebuie. Știu că îl descriu pe el, ne descriu pe noi destul de incoerent, dar atunci așa mi se părea că stăteau lucrurile.

El era plasa mea de siguranță. Dar nu-mi întrerupsese căderea încă. Am omis să-i spun domnului Wright despre sosirea lui Todd, dar i-am relatat despre înfruntarea din pragul casei lui Emilio și despre discuția purtată cu soția lui în grădină.

— Știam că Emilio avea motive să o omoare pe Tess – pierderea postului și poate chiar desfacerea căsătoriei. Acum știi și că era capabil să trăiască în minciună. Și să deformeze adevărul după cum îi convenea. Până și de față cu mine, sora ei, a pretins că Xavier nu fusese altceva decât închipuirea unei studente obsedate.

— Și ai crezut alibiul creat de doamna Codi pentru el?

— Atunci, da. Mi-a plăcut de ea. Mai târziu, m-am gândit că poate a ales să mintă pentru el, ca să-și protejeze fetița și copilul ce urma să se nască. M-am gândit că prima ei grijă erau copiii și că de dragul lor nu dorea ca el să ajungă la închisoare; și că fetița era motivul pentru care nu-l părăsise pe Emilio atunci când descoperise că o înșelase.

Domnul Wright privește un dosar aflat chiar în fața lui.

— Polițiștilor nu le-ai spus despre întâlnirea asta?

Dosarul conține probabil declarațiile mele de la poliție.

— Nu. Două zile mai târziu, detectivul Finborough mi-a spus că Emilio Codi depusese o plângere oficială împotriva mea la șeful lui, inspectorul Haines.

— De ce ați crezut că o făcuse? Întreabă domnul Wright.

— Nu eram sigură și în clipa aceea nu mă gândeam la Emilio Codi, pentru că în cursul aceleiași discuții telefonice, detectivul Finborough îmi spusese că primiseră rezultatele autopsiei. M-am mirat că terminaseră așa de repede. Îmi spusese însă că mereu încercau să fie rapizi, pentru ca familia să se poată ocupa de înmormântare.

Îmi pare rău că trupul tău a trebuit să fie tăiat din nou. Medicul legist a cerut asta, iar părerea noastră n-a contat. Nu cred însă că te deranjează, în privința morții, întotdeauna ai fost pragmatică și nu ai avut nici un sentiment pentru corpul care rămâne. Când a murit Leo, mama și cu mine i-am îmbrățișat trupul mort, păcălindu-ne cu iluzia că încă îl mai îmbrățișam pe Leo. Tu, la doar șase ani, ai plecat de lângă el. Te-am compătimit pentru curajul tău.

Eu, pe de altă parte, am manifestat mereu un respect deosebit pentru trup. Când am găsit-o pe Thumbelina moartă în coteț, deși plângeai, tu ai împuns-o cu degetele firave de copil de cinci ani, ca să vezi cum se simte moartea; pe când eu am înfășurat-o într-o eșarfă de mătase, încredințată fiind, cu toată solemnitatea unei copile de zece ani, că un corp mort e prețios. Și acum aud cum ai râs de mine pentru că era vorba despre un iepure – adevărul e că întotdeauna am crezut că trupul e mai mult decât un recipient al sufletului.

În noaptea în care ai murit, am simțit însă foarte clar cum ți-ai părăsit trupul și ai luat cu tine, ca într-un vârtej, tot ceea ce te alcătuia. În urma ta era o dâră de nori înșirați în direcție inversă²⁸. Poate că imaginea mi-a fost sugerată de reproducerea după Chagall pe care o ai în bucătărie, cu oamenii aceia ireali care se ridică spre ceruri; indiferent ce fusese, am știut că trupul tău nu mai adăpostea nici o parte din tine.

Domnul Wright mă privește, iar eu mă întreb cât timp am păstrat tăcerea.

— Cum ați reacționat la autopsie? mă întreabă.

— În mod ciudat, nu m-a interesat ce se întâmpla cu trupul ei, am spus, hotărâtă să țin pentru mine povestea cu Chagall și cu

²⁸ Aluzie la un vers din oda *Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* de William Wordsworth. (n.tr.).

dâra de nori desfășurată în direcție inversă. O să-i mărturisesc totuși câte ceva. Trupul unui copil reprezintă o parte importantă din personalitatea lui; poate pentru că îl putem ține în brațe. Îl putem ține cu totul. Când însă creștem prea mari ca să mai putem fi cuprinși pe de-a-ntregul, corpul nu ne mai definește.

— Când am întrebat despre reacția la autopsie, voiam să știu dacă ați crezut rezultatele.

Mi-e groaznic de rușine, dar mă bucur că măcar n-am spus nimic de Chagall. Mă privește cu o față mai prietenoasă.

— Mă bucur că n-am fost foarte explicit.

Încă mă simt extrem de caraghioasă, dar îi zâmbesc, ca o primă încercare de a râde de mine însămi. De fapt, cred că am știut că dorea să vorbesc despre rezultate. Dar exact așa cum alesesem să-l întreb pe detectivul Finborough de ce fusese făcută așa de repede autopsia, vorbind cu domnul Wright, am vrut să amân iar discutarea rezultatului. Numai că acum trebuie să o fac.

— Ceva mai târziu în ziua aceea, detectivul Finborough a trecut pe la apartamentul surorii mele cu raportul autopsiei, ca să-mi dea rezultatele.

Spusese că prefera să discutăm față în față, iar mie mi s-a părut un gest amabil.

L-am privit din camera ta de zi pe detectivul Finborough cum cobora scările abrupte spre demisol, întrebându-mă dacă mergea așa de încet pentru că erau alunecoase din cauza gheții sau pentru că nu dorea să ne întâlnească. Era urmat de polițista Vernon, care avea oarecare stabilitate datorită pantofilor solizi, dar, pentru orice eventualitate, se ținea de balustradă cu mâna înmănușată; era o femeie sensibilă, pe care în seara aceea o așteptau acasă copiii.

Detectivul Finborough a intrat în camera de zi, însă nu s-a așezat și nici nu și-a dat jos haina. Am încercat să-ți mai îmbunesc caloriferul, dar în apartament era încă neplăcut de frig.

— Veți fi mângâiată, sunt convins, la aflarea veștii că trupul lui Tess nu prezintă vreo urmă de agresiune sexuală.

Ideea că ai fi putut fi violată căpătase forma unei neliniști neexprimate, care se strecurase insidios și îmi măcinase imaginația. Am simțit cum un val de ușurare mi-a cuprins întreg corpul.

Detectivul Finborough a continuat:

— Acum știm sigur că a murit joi, 23 ianuarie. Asta îmi

confirma ceea ce știam deja și anume că după întâlnirea cu Simon nu mai apucaseși să ieși din parc. Autopsia arată că Tess a murit în urma sângerării produse de rănilor de pe brațe, a spus mai departe detectivul Finborough. Nu sunt urme de luptă. Nu avem motive să credem că a fost amestecată vreo altă persoană. A durat un pic până am înțeles ce voia să spună, ca și cum traduceam totul dintr-o limbă străină. Medicul legist a hotărât că e vorba de sinucidere, a spus el.

— Nu. Tess nu s-ar omorî.

Chipul detectivului Finborough era plin de amabilitate.

— Sunt sigur că așa e, în condiții obișnuite, numai că aici n-a fost vorba de așa ceva, nu-i așa? Tess suferea nu numai de durere, ci și de o depresie post...

L-am întrerupt, supărată că îndrăzneam să-mi vorbească despre tine când nici măcar nu te cunoștea.

— Ați privit vreodată pe cineva cum moare de fibroză chistică? L-am întrebat. A scuturat din cap și se pregătea să spună ceva, însă i-am tăiat vorba. Noi l-am privit pe fratele nostru cum se căznea să respire, fără să-l putem ajuta. Încerca din răputeri să trăiască, dar se îneca în propriile secreții, iar noi nu aveam ce să facem. Când vezi pe cineva drag cum se luptă din greu pentru viață, aceasta capătă o valoare atât de mare, încât nu-ți mai dorești să o irosești.

— După cum spuneam, în condiții obișnuite, sunt convins...

— În *orice* condiții. Atacul meu emoțional nu-i știrbise încrederea. Trebuia să-l conving pe cale logică; cu argumente puternice, masculine. Precis există o legătură cu telefoanele de amenințare primite.

— Psihiatrul ei ne-a spus că probabil erau simple invenții.

Eram uluită.

— Cum?

— Ne-a spus că suferea de psihoză postnatală.

— Telefoanele erau inventate, iar sora mea, nebună? Așa stau lucrurile acum?

— Beatrice...

— Mai înainte mi-ați spus că avea depresie postpartum. De ce s-a transformat brusc în psihoză?

În fața mâniei mele dojenitoare, a adoptat un ton calm.

— Dovezile par să arate că acesta e lucrul cel mai plauzibil.

— Când a anunțat dispariția ei, Amias a spus totuși că telefoanele erau reale, nu-i așa?

— De fapt, nu a fost niciodată martor la un astfel de apel.

M-am gândit să-i spun că la sosirea mea telefonul tău era scos din priză. Dar asta nu dovedea nimic. Și așa apelurile ar fi putut să fie inventate.

— Psihiatrul lui Tess ne-a spus că iluziile și paranoia fac parte din simptomele psihozei postnatale, a adăugat detectivul Finborough. Din păcate, multe dintre femeile suferinde doresc să-și facă rău și, în mod tragic, unele chiar reușesc.

— Tess nu dorea asta.

— Lângă corpul ei a fost găsit un cuțit, Beatrice.

— Acum bănuiești că avea un cuțit la ea?

— Era unul de bucătărie. Avea amprentele ei.

— Ce fel de cuțit?

Nu prea știu de ce am întrebat asta, poate mi-am amintit vag ceva despre anchetatorul care preia comanda. A ezitat puțin înainte de a spune:

— Un cuțit pentru tăiat oase Sabatier²⁹ cu lama de 13 cm.

Am auzit doar cuvântul „Sabatier”, poate pentru că mi-a abătut gândurile de la violența hidoasă pe care o presupunea restul descrierii. Sau poate m-a surprins cuvântul „Sabatier”, pentru că ideea ca tu să ai unul era complet absurdă.

— Tess nu-și putea permite un cuțit Sabatier.

Conversația asta se transforma într-o farsă? În ceva ieftin?

— Poate că l-a luat de la un prieten? a sugerat detectivul Finborough. Sau a fost primit cadou de la cineva.

— Mi-ar fi spus.

Pe chipul lui neîncrederea s-a amestecat cu mila. Voiam să-l fac să înțeleagă că noi două ne împărtășeam cele mai mici detalii despre viețile noastre, pentru că ele erau firele urzelii care ne ținea atât de aproape. Iar tu mi-ai fi povestit fără doar și poate despre un cuțit Sabatier, căci ar fi avut trăsătura rară de a fi un detaliu din viața ta care corespundea cu unul dintr-a mea – amândouă schimbam păreri despre ustensilele de bucătărie de lux.

— Ne spuneam cele mai mărunte lucruri, bănuiesc că asta ne făcea să fim atât de apropiate, toate mărunțișurile și cu siguranță s-ar fi gândit că voiam să aflu despre cuțitul Sabatier.

Da, știu, nu am fost prea convingătoare.

Vocea detectivului Finborough s-a auzit plină de compasiune,

²⁹ Cuțite recunoscute pentru calitatea lor, fabricate de mai mulți producători din regiunea Thiers, Franța. (n.tr.).

însă fermă, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă, asemenea unor părinți, polițiștii cred în stabilirea unor limite.

— Înțeleg că vă este foarte greu să acceptați. Și vă înțeleg nevoia de a da vina pe cineva pentru moartea ei, dar...

Convingerile pe care le aveam despre tine m-au făcut să-l întrerup.

— O cunosc de când s-a născut. O cunosc mai bine decât ar fi putut s-o facă oricine altcineva. Niciodată nu s-ar fi omorât.

M-a privit cu milă; nu-i făcea nici o plăcere să mă supună la toate astea.

— N-ați fost la curent cu moartea copilului, nu?

N-am putut să-i răspund, lovitura a fost prea puternică și resimțită într-o parte a corpului deja rănită și fragilă. În mod indirect, îmi mai spusese o dată că nu eram apropiate, însă atunci fusese vorba despre fuga ta neanunțată. Atunci faptul că nu eram apropiate însemna că erai încă în viață. De data asta câștigul nu era deloc extraordinar.

— A cumpărat timbre par avion chiar înainte de a muri, nu? De la oficiul poștal din Exhibition Road. Probabil mi-a scris.

— A venit vreo scrisoare de la ea?

Rugasem un vecin să meargă zilnic să verifice la apartament. Dădusem telefon la biroul poștal din zona în care locuiam în New York și îi rugasem și pe cei de acolo să verifice. Însă nu găsiseră nimic; cu siguranță ar fi ajuns până acum.

— Poate că a intenționat să-mi scrie, dar a fost împiedicată.

Mi-am dat seama că suna neconvingător. Detectivul Finborough mă privea cu compătimire.

— Cred că Tess a suferit groaznic după moartea copilului, a spus. Nu putea fi nimeni alături de ea în suferința asta. Nici măcar dumneata.

M-am dus în bucătărie „să-mi descarc nervii”, cum spunea mama, dar nu era vorba de asta, ci mai degrabă de negarea fizică a ceea ce spusese el. Peste câteva minute, am auzit ușa de la intrare închizându-se. Nu știau că prin ferestrele tale prost izolate se puteau strecura cuvinte.

Polițista Vernon a spus cu voce joasă:

— N-a fost puțin cam...?

N-a mai continuat sau poate nu am mai auzit eu restul. Apoi s-a auzit vocea detectivului Finborough, care mi s-a părut tristă.

— Cu cât acceptă mai repede adevărul, cu atât o să-și dea seama că nu are nici o vină.

Eu însă știam adevărul, așa cum îl știu și acum: ne iubim; suntem apropiate; niciodată nu ți-ai fi pus capăt zilelor.

Cam după un minut, polițista a coborât iar scările, cu rucsacul tău în mână.

— Iartă-mă, Beatrice, am uitat să ți-l dau.

Am deschis rucsacul. Înăuntru nu era decât portofelul tău cu permisul de bibliotecă, abonamentul de transport și legitimația de student – însemnele unei persoane care făcea parte dintr-o societate cu biblioteci, transport public și facultăți de artă; nu dintr-o societate în care o fată de douăzeci și unu de ani e ucisă într-o toaletă dărăpănată și zace acolo cinci zile înainte de a fi dată deoparte ca un simplu caz de sinucidere.

Am rupt căptușeala, însă dedesubt nu se afla ascunsă nici o scrisoare pentru mine.

Polițista s-a așezat lângă mine pe canapea.

— Mai e și asta. A scos o fotografie dintr-un plic gros, pus între două cartoane. M-a mișcat grija ei, tot așa cum mă mișcase felul în care îți împachetase hainele aduse pentru reconstituire. E o fotografie a bebelușului ei. Am găsit-o în buzunarul paltonului.

Am luat din mâna ei fotografia făcută cu un polaroid, incapabilă să înțeleagă.

— Bine, dar copilul ei a murit.

Vernon a dat din cap, ca o mamă care știe mai multe lucruri.

— Atunci poate că era o fotografie cu atât mai importantă pentru ea.

Ceea ce vedeam în poză erau brațele tale, cu încheieturile fără tăieturi, ținând bebelușul. Fața nu ți se vedea și nici n-am îndrăznit să mi-o imaginez. Nici acum nu pot.

L-am privit. Avea ochii închiși, ca și cum ar fi dormit. Sprâncenele erau doar două linii trase cu creionul, abia formate și absolut perfecte; fața nu-i fusese marcată de nimic din urâtenia și cruzimea lumii ăsteia. Era frumos, Tess. Fără nici un cusur.

Acum am eu fotografia. O port mereu cu mine.

Polițista și-a șters lacrimile ca să nu păteze fotografia. Compasiunea ei nu avea limite. M-am întrebat dacă o persoană așa de deschisă ca ea are șanse să rămână polițist. Încercam să mă gândesc la altceva, nu la copilul tău; nu la tine pe când îl țineai în brațe.

De îndată ce-i spun domnului Wright despre fotografie sar brusc în picioare și anunț că trebuie să merg la toaletă. Ajung acolo și lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraz imediat ce închid ușa. La chiuvetă se află o femeie, o secretară, poate, ori o avocată. Oricine ar fi, e destul de discretă cât să nu facă vreun comentariu despre lacrimile mele, dar când pleacă îmi zâmbeste ușor, în semn de oarecare solidaritate. Ție mai am să-ți spun și alte lucruri, însă nu și domnului Wright. Prin urmare, cât stau aici și plâng pentru Xavier o să merg mai departe cu povestirea.

Cam la o oră după plecarea lui Vernon, au ajuns la apartament mama și Todd. El mersese cu mașina mea închiriată tocmai până la Little Hadston ca s-o ia și să demonstreze ce ginere cavalier era, exact cum mă așteptasem. I-am pus la curent cu ce spusese detectivul Finborough, iar pe fața mamei s-a citit o imensă ușurare.

— Eu cred însă că poliția se înșală, mamă, i-am spus și am văzut-o că tresare. Am văzut că nu dorea să continui, însă am făcut-o. Nu cred că s-a sinucis.

Mama și-a strâns paltonul în jurul ei.

— Ai prefera să fi fost omorâtă?

— Trebuie să știi ce s-a întâmplat cu adevărat. Tu nu...

M-a întrerupt.

— Știm cu toții ce s-a întâmplat. Nu gândea limpede. Așa ne-a spus inspectorul. Îl promovase pe detectivul Finborough la rang de inspector, ca să dea greutate argumentului ei. I-am simțit în glas disperarea. Probabil nici nu știa ce face.

— Mama ta are dreptate, draga mea, i s-a alăturat și Todd. Poliția știe ce spune. S-a așezat pe canapea lângă mama și a făcut gestul acela bărbătesc de a-și desface larg picioarele, ocupând de două ori mai mult loc decât ar avea nevoie; ca să fie masculin și impozant. Zâmbetul lui a alunecat de pe fața mea mohorâtă spre cea a mamei, binevoitoare. Părea să fie aproape prietenos. Avantajul e că acum s-a terminat cu autopsia și putem organiza înmormântarea, a continuat Todd. Mama a dat din cap, privindu-l cu recunoștință, ca o fetiță. E clar că s-a lăsat păcălită de comportamentul lui de persoană influentă. Știți unde ați vrea să se odihnească? a întrebat.

„Să te odihnești”, de parcă te-ai duce la culcare, iar dimineața te-ai simți mai bine.

Sărmanul Todd, nu-i vina lui că eufemismele astea mă scoteau

din minți. Pe mama în mod clar nu o deranjau.

— Aș vrea să fie înmormântată în cimitirul din sat. Lângă Leo. În cazul în care nu știi deja, trupul tău se află acolo. În clipele mele cele mai vulnerabile, îmi imaginez că tu și Leo sunteți undeva împreună, indiferent unde ar fi acel loc. Gândul că sunteți acolo unul pentru celălalt mă face să fiu mai puțin deznădăjduită. Desigur, dacă acest loc există, ar mai fi cu voi și o a treia persoană.

Te avertizez că o să fie dureros ce urmează. Am scos fotografia din plicul cel gros și i-am dat-o mamei.

— E copilul lui Tess.

Mama nu a vrut să ia fotografia din mâna mea; nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Dar era mort.

Îmi pare rău.

— Era băiețel.

— De ce ai fotografia asta? E macabră.

Todd a încercat să salveze situația.

— Cred că acum, pentru a-i ajuta să facă față suferinței, îi lasă pe oameni să aibă o fotografie a bebelușului lor mort.

Mama i-a aruncat lui Todd una dintre acele priviri rezervate de obicei doar membrilor familiei. El a ridicat din umeri, ca pentru a se distanța de o idee atât de bizară și de dezagreabilă.

Am vorbit mai departe, singură:

— Tess și-ar dori ca bebelușul să fie înmormântat alături de ea.

Brusc, vocea mamei s-a auzit în tot apartamentul.

— Nu. Nu accept așa ceva.

— Asta și-ar dori.

— Și-ar dori ca toată lumea să afle despre copilul ei nelegitim? Asta și-ar dori? Ca rușinea ei să fie făcută publică?

— Nu i-ar fi fost niciodată rușine cu el.

— Ar fi trebuit să-i fie.

Mama reacționa automat; sub influența a patruzeci de ani în care se hrănise cu prejudecățile clasei de mijloc.

— Vrei poate să-i pui și litera A³⁰ pe sicriu? am întrebat.

Todd a intervenit.

— Draga mea, nu era cazul să spui asta.

M-am ridicat.

³⁰ Aluzie la romanul *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne, în care eroina e obligată să poarte litera A brodată pe haine, ca însemn al adulterului comis. (n.tr.).

— Mă duc să fac o plimbare.

— Prin zăpadă?

Cuvintele erau mai mult critice decât pline de îngrijorare. Vorbise Todd, dar ar fi putut la fel de bine să fie și mama. Nu îmi mai petrecusem niciodată vremea împreună cu amândoi, iar acum îmi dădeam seama ce bine semănau. Mă întrebam dacă urma să mă mărit cu el din acest motiv; poate că familiaritatea, chiar cea negativă, sădește mai degrabă un sentiment de siguranță decât de dispreț. M-am uitat la Todd dacă avea de gând să vină cu mine.

— Rămân aici cu mama ta.

Întotdeauna considerasem că, dacă s-ar întâmpla vreun lucru grav în viața mea, Todd avea să fie acolo ca să mă sprijine. Acum însă îmi dădeam seama de ce nimeni nu avea cum să fie plasa mea de siguranță. De când fuseseși găsită, eu cădeam încontinuu – mă prăbușeam – prea rapid și prea jos ca să mă mai poată opri cineva. Aveam nevoie de cineva care să riște să coboare cu mine în străfundul întunericului celui mai adânc.

Bănuiesc că atunci când o să intru, domnul Wright o să-mi observe fața umflată.

— Sunteți sigură că puteți continua?

— Fără nici o problemă.

Vocea îmi e vioaie.

Simte că doresc să păstrez tonul acesta și continuă:

— I-ați cerut detectivului Finborough o copie a raportului autopsiei?

— Nu, nu atunci. Am luat de bun cuvântul detectivului Finborough că la autopsie nu fusese găsit nimic altceva în afară de tăieturile de pe brațe.

— Apoi v-ați dus în parc?

— Da. Singură.

Nu știu de ce am adăugat asta. Probabil mai am și acum sentimentul că am fost dezamăgită de Todd, deși nu mai contează.

M-am uitat la ceas, era aproape unu.

— Am putea să facem o pauză de prânz? La unu și zece mă întâlnesc cu mama la un restaurant de după colț.

— Desigur.

Spuneam că o să povestesc faptele așa cum le-am aflat și eu, fără să anticipez – dar nu-i cinstit față de tine ori față de mama

să ascund ceea ce simte ea acum. Și cum eu sunt cea care face regulile, am voie să le mai încălc din când în când.

Ajung la restaurant mai devreme cu câteva minute și pe fereastră o văd deja pe mama așezată la o masă. Nu mai are părul „aranjat”, iar acum, fără să fie făcut permanent, îi atârnă drept și moale de-o parte și de alta a feței.

Când mă zărește, încordarea de pe față îi dispare. Mă îmbrățișează în mijlocul restaurantului, fără să-i pese prea mult că îi barează drumul unui chelner care se îndrepta spre bucătărie. Îmi dă la o parte de pe față părul (deja mai lung). Știu, nu e deloc comportamentul ei obișnuit. Însă durerea a stors-o de tot ceea ce noi consideram tipicările ei și a scos la iveală o persoană care pare extrem de cunoscută, asociată cu foșnetul unui halat în întuneric și cu atingerea unor brațe calde înainte de a mai putea spune ceva.

Comand o jumătate de sticlă de Rioja, iar mama mă privește îngrijorată:

— Ești sigură că e cazul să bei?

— E vorba doar de o jumătate de sticlă, mamă. Pe care o împărțim.

— Chiar și un strop de alcool îți poate induce o stare de tristețe. Am citit asta undeva.

A urmat un moment de tăcere, apoi am izbucnit amândouă în râs, un râs aproape adevărat, pentru că tristețea ar fi fost bine-venită în locul durerii declanșate de o pierdere grea.

— Bănuiesc că e dificil să treci iar prin asta, rememorând totul, spune ea.

— Nu-i chiar atât de rău. Domnul Wright, avocatul poliției, e foarte drăguț.

— Unde ai ajuns?

— La momentul cu parcul. Imediat după rezultatul autopsiei.

Își întinde mâna pe masă și o acoperă pe a mea, așa că ne ținem de mâini în văzul lumii, aidoma îndrăgostiților.

— Trebuia să te împiedic să mergi. Era groaznic de frig.

Mâna ei caldă peste a mea îmi aduce lacrimi în ochi. Din fericire și mama și eu avem mereu la noi cel puțin două pachete de șervețele în buzunar și în geantă și pungi de plastic în care să le adunăm pe cele folosite. Eu am la mine cremă și balsam de buze, ca și nefolositorul Rescue Remedy pentru momentele în care mă înec în lacrimi în locuri nepotrivite, precum autostrăzile

sau supermarketurile. Pentru durere a fost creată o gamă largă de accesorii de pus în geantă.

— Todd ar fi trebuit să meargă cu tine, spune ea și într-un fel tonul critic la adresa lui mă aprobă pe mine.

Îmi șterg nasul cu o batistă de fetiță pe care mi-a dat-o chiar ea săptămâna trecută, din bumbac cu floricele brodate. Spune că bumbacul zgârie mai puțin ca șervețelul, e și mai eco, iar eu știu că tu ai aprecia ideea asta.

Îmi strânge mâna.

— Meriți să fii iubită. Iubită cu adevărat.

Spuse de oricine altcineva, cuvintele acestea ar fi sunat ca un clișeu, dar cum până acum mama nu a mai rostit niciodată astfel de lucruri, ele par ceva nou.

— Și tu, îi răspund.

— Nu sunt deloc sigură că merit asta.

Probabil că o discuție atât de deschisă ți se pare ciudată. Eu deja m-am obișnuit, tu însă nu aveai cum, deocamdată. La sărbătorile noastre în familie au existat întotdeauna stafii, subiecte tabu pe care nimeni nu avea curajul să le recunoască, pe care le ocoleam cu grijă până ajungeam în situația în care nu mai vorbeam deloc unii cu alții. Ei bine, acum eu și mama îi scoatem la lumină pe toți musafirii aceia nepoftiți: Trădarea; Singurătatea; Pierderea; Furia. Vorbim despre ei până când dispar, ca să nu mai existe între noi.

E o întrebare pe care nu i-am pus-o niciodată, pe de o parte pentru că sunt aproape sigură de răspuns, pe de alta pentru că, dinadins, bănuiesc, nu s-a ivit ocazia.

— De ce mi-ați folosit întotdeauna al doilea nume și nu primul? o întreb. Bănuiesc că ea și tata, mai ales tata, au considerat încă din start frumosul și romanticul Arabella ca fiind un nume nepotrivit pentru mine, așa că l-au ales pe înțepatul Beatrice. Dar aș vrea să aflu amănuntele.

— Cu câteva săptămâni înainte ca tu să te naști, am mers la National Theatre să vedem *Mult zgomot pentru nimic*, răspunde mama. Bănuiesc că-mi citește pe chip mirarea, căci adaugă: Făceam astfel de lucruri, tatăl tău și cu mine, înainte de a avea copii, obișnuiam să mergem seara la Londra și să ne întoarcem acasă cu ultimul tren. Beatrice e personajul principal al piesei. E foarte curajoasă. Și sinceră. Sigură pe ea. Ți s-a potrivit încă de când erai copil. Tatăl tău spunea că Arabella era prea insignifiant pentru tine.

Răspunsul mamei mă ia prin surprindere, de fapt, sunt chiar puțin uluită. Mă întreb dacă, știind de mică explicația numelui meu, aș fi încercat să mă ridic la înălțimea lui și, în loc să fiu o Arabella ratată, aș fi devenit o Beatrice temerară. Oricât de mult mi-ar plăcea subiectul acesta, nu mai pot să pierd timpul cu el acum. Am pus întrebarea doar ca să mă conducă la ce voiam de fapt să aflu.

Te supără că ea ar putea crede că te-ai sinucis – după povestea cu Leo – știind câtă suferință provoacă moartea cuiva drag. Pe când îți relatam povestea, am încercat să-ți spun că mama se agăța de sinuciderea ta ca de un colac de salvare, că era un reflex de autoapărare, dar tu aveai nevoie să auzi asta din gura ei.

— De ce ai crezut că Tess s-a sinucis? o întreb.

Nu știu dacă întrebarea o surprinde, în orice caz nu o arată și nu are nici o ezitare când îmi răspunde.

— Pentru că aș prefera să mă simt toată viața oarecum responsabilă, decât să știu că măcar o clipă i-a fost frică de ceva.

Lacrimile îi picură pe fața de masă de damasc, însă nu-i pasă nici de privirea chelnerului, nici de „aspect” și de comportamentul social corespunzător. Acum e mama în halatul foșnitor care stă la capul paturilor noastre în întuneric, mirosind a cremă de față. Imaginea fugară pe care o zărisem când s-a eliberat prima dată de deprinderile ei de mamă e acum complet ieșită la iveală.

Nu știam că poate exista atâta dragoste pentru cineva, până nu am văzut-o pe mama suferind din pricina ta. În cazul lui Leo, eu am fost plecată la internat și nu am fost de față. Durerea ei mi se pare în același timp șocantă și frumoasă. Și mă face să mă tem să devin mamă – să risc să trec prin ce trece ea acum sau prin ce ai trecut tu cu Xavier, probabil.

Urmează o scurtă tăcere, o rămășiță a celei de mai devreme, apoi mama o întrerupe:

— Știi că nu-mi pasă prea mult de proces. Deloc chiar, dacă e să fiu complet sinceră. Mă privește, căutând să-mi vadă reacția, dar eu nu zic nimic. Am mai auzit-o spunând asta, în milioane de feluri. Nu-i pasă de dreptate ori de răzbunare, ci doar de tine. Zile întregi Tess a fost pe prima pagină a ziarelor, anunță cu mândrie. (Ți-am spus deja, cred, cât de încântată e de toată atenția mediatică?)

Mama crede că meriți să fii subiectul principal de discuție al

tuturor și pe locul întâi în buletinele de știri, nu datorită poveștii tale, ci pentru că toți ar trebui să afle totul despre tine. Ar trebui să li se spună despre bunătatea ta, despre căldura, talentul și frumusețea ta. Mama nu se mulțumește cu „Opriți ceasurile!”, ci cu „Dați drumul la rotativă!”, „Deschideți televizorul!”, „Priviți-mi fiica atât de frumoasă!”.

— Beatrice? Mi se încețoșează privirea. Mai aud doar vocea mamei: Te simți bine...? Draga mea...?

Teama din vocea ei mă face să-mi revin complet, îi citesc îngrijorarea pe față și mă condamn că i-am provocat-o eu, însă chelnerul încă face curat pe masa de alături, prin urmare momentul nu a durat prea mult.

— Mă simt bine. N-ar fi trebuit să beau vin la prânz, mă amețește, nimic altceva.

Când ieșim din restaurant îi promit că o s-o vizitez la sfârșitul săptămânii și o asigur că o s-o sun pe seară, ca de obicei. Ne îmbrățișăm de rămas-bun sub soarele puternic de primăvară și o privesc cum se îndepărtează. Printre angajații cu păr strălucitor și mers vioi care se întorc la birou după pauza de prânz, mama iese în evidență cu părul ei grizonant, obișnuit și lipsit de strălucire și cu mersul ei nesigur. Mâhnirea pare să o apese, să-i încovoae trupul, ca și când acesta nu ar avea forța să o îndure. Pe când o privesc în mulțime, îmi pare o barcă micuță care în mod straniu reușește încă să plutească pe suprafața unei mări imense.

Există o limită a lucrurilor neplăcute pe care i le pot cere mamei dintr-odată. Însă vrei să știi dacă Xavier este înmormântat alături de tine. Sigur că este, Tess. În brațele tale.

Capitolul 7

Mă reîntorc la discuția de după-amiază cu domnul Wright, cu o mică întârziere. Încă mă simt ciudat, nu gândesc tocmai limpede. O rog pe secretara Miss Pasiune să-mi aducă o cafea tare. Când îți relatez povestea, trebuie să am reflexe agere și mintea vie, nu pe jumătate adormită. Vreau să spun ceea ce trebuie, apoi să merg acasă și să o sun pe mama, să fiu sigură că e bine.

Domnul Wright îmi amintește unde am ajuns.

— Pe urmă v-ați dus în Hyde Park?

I-am lăsat acasă pe mama și pe Todd și am urcat grăbită treptele înghețate ale demisolului, strâns înfășurată în palton. Credeam că am mânușile în buzunar, dar mai era doar una. Era cam ora cinci și trotuarele erau aproape pustii; prea frig ca să hoinărești fără țintă. Am grăbit pașii spre Hyde Park, ca și cum ar fi trebuit să ajung la oră fixă, ca și când aș fi fost în întârziere. Când am ajuns la Lancaster Gate, m-am oprit. Ce căutam acolo? Ceva pe care să-mi descarc nervii? „Nu sunt îmbufnată! Mă duc să-mi caut serviciul de ceai!” Îmi amintesc de indignarea mea de copil de șase ani care urca scările în fugă. De data asta chiar aveam o țintă, chiar dacă fusese declanșată de dorința de a fugi de mama și de Todd. Trebuia să văd unde se sfârșise viața ta.

Am trecut de porțile de fier forjat. Frigul și zăpada erau aidoma zilei în care te găsiseră, astfel că am simțit cum timpul se scurge în urmă cu șase zile și mă reîntorc la acea după-amiază. M-am îndreptat spre clădirea în ruină a toaletei, îndesându-mi adânc în buzunarul paltonului mâna fără mânușă. Am văzut câțiva copii care făceau plini de avânt un om de zăpadă, sub privirile mamei care bătea din picioare pe loc ca să se încălzească. Apoi le-a strigat să se oprească. Față de ziua aceea, copiii și omul lor de zăpadă erau singurele personaje în plus; poate că din cauza aceasta insist asupra lor sau poate că ignoranța și inocența lor față de cele întâmplate acolo m-au îndemnat să-i privesc. M-am îndreptat spre locul în care fuseseși găsită, cu mâna fără mânușă amorțită de frig. Simțeam zăpada îndesată sub tălpile subțiri ale pantofilor. Nu erau făcuți pentru un parc înzăpezit, ci pentru o petrecere din New York, într-o altă viață.

Am ajuns la toaleta în ruină, cu totul nepregătită pentru

buchetele de flori. Erau sute. Nu erau valurile de flori în semn de regret pentru moartea prințesei Diana, însă erau totuși o mulțime. Unele erau pe jumătate îngropate în zăpadă, probabil aflate acolo de câteva zile, altele mai noi și totuși ofilite în învelitoarea lor de celofan. Erau și ursuleți de pluș și pe moment am fost uimită, până mi-am dat seama că erau pentru Xavier. În jurul clădirii joase polițiștii întinseseră o bandă de plastic galben cu negru care delimita clar zona în care muriseși. Mi s-a părut ciudat ca poliția să lase locul marcat după atâta timp de când fusesseși descoperită. Banda de delimitare și florile erau singurele pete de culoare din parcul complet alb.

Am verificat să nu fie cineva prin preajmă, apoi am trecut de banda de delimitare. Pe moment nu m-a mirat absența ofițerului de poliție. Între timp, Vernon mi-a spus că întotdeauna trebuie să rămână un polițist la locul unei crime. Trebuie să stea lângă banda aceea, indiferent ce se întâmplă și pe orice vreme. Mi-a spus că e groaznic când vrei să mergi la toaletă. Mai curând lucrurile de genul acesta, mi-a zis, o s-o facă să renunțe la cariera de polițist, decât faptul că e prea sensibilă la durerea altora. Da, vorbesc în doi peri.

Am intrat. Nu-i nevoie să-ți descriu cum arăta clădirea aceea pe dinăuntru. Oricum te-ai fi simțit, precis ai observat totul cu atenție. Ai ochi de artist și tare mi-aș fi dorit ca ultimul loc pe care l-ai văzut să nu fi fost pătat, respingător și urât. Am intrat într-o cabină și am zărit pete de sânge pe podeaua de beton și stropi pe pereții decojiți. Am vomat într-o chiuvetă, înainte de a-mi da seama că nu avea țeavă de scurgere. Am știut că nimeni nu ar fi ales de bunăvoie să între într-un astfel de loc. Nimeni nu ar fi ales să moară aici.

Am încercat să nu mă gândesc că ai stat acolo singură cinci nopți la rând. M-am agățat de fantezia mea inspirată din Chagall și mi-am imaginat că ți-ai părăsit trupul, însă nu știam exact când anume. Ți-ai părăsit trupul chiar în clipa în care ai murit, așa cum speram eu cu toată ființa? Ori poate mai târziu, când te-au găsit, când trupul ți-a fost văzut de altcineva în afara ucigașului. Sau poate la morgă, atunci când sergentul de poliție a tras cearșaful și te-am identificat – durerea te-a eliberat?

Am ieșit din clădirea urât mirositoare și dezgustătoare și mi-am tras răsuflarea în frig până când am simțit că mă dor plămânii, bucurându-mă din plin de aerul alb și înghețat. Acum

buchetele aveau o logică. Oamenii cumsecade încercau să lupte împotriva răului cu ajutorul florilor; binele lupta sub stindardul buchetelor. Am în minte imaginea drumului spre Dunblane³¹ mărginit de jucării din pluș. Înainte nu înțelegeam de ce credea lumea că o familie al cărei copil fusese împușcat ar dori să primească un ursuleț de pluș. Acum înțeleg; în fața împușcăturilor, mii de jucării din pluș pline de compasiune atenuau puțin ecoul grozăviei. „Nu asta este fața omenirii – spun cadourile – noi nu suntem așa. Lumea nu este doar așa.”

Am început să citesc bilețelele. Pe unele nu se mai vedea scrisul, erau umezite de zăpadă și cerneala se contopise cu hârtia udă. Am recunoscut numele Kasiei, lăsase un ursuleț cu numele „Xavier” scris cu litere mari, de copil și cu o inimioară deasupra literei i, cu x-uri ce simbolizau sărutări și cercuri pentru îmbrățișări. Snoaba din mine s-a revoltat în fața prostului gust, dar am fost și mișcată, rușinându-mă de atitudinea mea de superioritate. M-am hotărât să-i caut numărul de telefon când aveam să ajung acasă și să-i mulțumesc pentru gând.

Am adunat biletele care mai erau lizibile ca să le iau cu mine – nu avea să le citească nimeni altcineva în afară de mine și de mama. În timp ce mi le îndesam în buzunar am văzut puțin mai încolo un bărbat între două vârste cu un labrador ținut în lesă la picior. Avea un buchet de crizanteme. Mi-am amintit că-l zărisem în după-amiaza în care te-au găsit, când urmărea ce fac polițiștii, iar câinele se tot căznea să fugă. Ezita, poate aștepta să plec ca să depună florile. M-am dus la el. Avea o pălărie din tweed și o jachetă Barbour, ca un moșier de la țară care ar fi trebuit să fie pe domeniul lui, nu într-un parc londonez.

— Ați fost prieten cu Tess? l-am întrebat.

— Nu. Nici măcar nu am știut cum o cheamă, până nu a apărut la știri, a răspuns. Obişnuiam să ne salutăm cu un fluturat de mână, asta-i tot. Când treci pe lângă cineva în mod frecvent, se formează cu vremea un fel de legătură. Una neimportantă, desigur, mai mult în sens de recunoaștere. Și-a suflat nasul. De fapt, nu am căderea să fiu supărat, e absurd, știu asta. Dar dumneata o cunoșteai?

— Da.

Indiferent ce-ar crede detectivul Finborough, eu te cunoșteam.

³¹ Referire la masacrul de la școala primară din Dunblane, Scoția, de pe 16 februarie 1996, în care au fost omorâți șaisprezece copii și un adult. (n.tr.).

Moșierul a ezitat, neștiind dacă era cazul să continue o conversație sub semnul ofrandelor florale.

— Polițistul a plecat? spunea că în curând o să dispară și banda, căci acum nu mai e vorba de locul unei crime.

Sigur că acum, după ce poliția hotărâse că te sinuciseseși, nu mai era locul unei crime. Moșierul părea că așteaptă o reacție din partea mea. A mai făcut o încercare.

— Ei, dacă ați cunoscut-o, probabil că știți mai bine ca mine despre ce e vorba.

Poate că îi făcea plăcere să discute despre asta. Nu-i o senzație neplăcută să simți cum îți dau lacrimile. Teroarea și tragedia simțite de la distanță sunt palpitate, excitante chiar, te fac să ai o oarecare legătură cu o durere și o tragedie care nu-ți aparțin. Le-ar fi putut spune oamenilor, fără îndoială că a și făcut-o, că era amestecat puțin în toată povestea asta, că avea un oarecare rol în toată drama care se consuma.

— Sunt sora ei.

Da, am vorbit la prezent. Faptul că ești moartă nu îmi șterge calitatea de soră, relația noastră nu s-a transformat în ceva ce aparține trecutului, altfel nu aș mai suferi acum, în prezent. Moșierul a părut îngrozit. Cred că spera ca și eu să fiu oarecum distanțată emoțional.

M-am îndepărtat.

Ninsoarea, care cădea la întâmplare cu fulgi moi, a devenit dintr-odată mai deasă și mai înfuriată. Am văzut că omul de zăpadă al copiilor dispărea, înghițit de omătul cel nou. M-am hotărât să ies pe altă poartă, căci încă aveam prea vie în minte amintirea stării în care mă aflasem data trecută când părăsisem parcul.

Pe când mă apropiam de Galeria Serpentine, a început un viscol puternic care a înecat în zăpadă copacii și iarba. În curând, florile tale și ursuleții lui Xavier aveau să fie acoperiți de zăpadă și să dispară. Aveam picioarele amorțite, iar mâna fără mănușă mă durea de frig. Vomitatul îmi lăsase în gură un gust amar. M-am gândit să intru în Galeria Serpentine, să văd dacă e vreo cafenea unde să găsesc apă. Când însă m-am apropiat de clădire, am văzut că era cufundată în întuneric și că ușa avea lacăt. În geam era un anunț în care se spunea că galeria avea să se redeschidă abia în aprilie. Simon n-avea cum să te fi întâlnit acolo. Era ultima persoană care te văzuse în viață și mințise. Îi auzeam în minte minciuna iar și iar, ca un țiuit, un unic zgomot

neacoperit de ninsoare.

M-am întors la locuința ta din Chepstow Road, în timp ce-l sunam de pe mobil pe detectivul Finborough, cu buzunarele înțesate cu biletele lăsate lângă buchete și ursuleți. De departe, l-am zărit pe Todd patrulând prin fața clădirii cu pași mici și îngrijorați. Mama luase deja trenul spre casă. Todd m-a urmat în apartament, cuprins de o ușurare care i-a transformat îngrijorarea în iritare.

— Am încercat să te sun, dar a fost mereu ocupat.

— Simon a mințit când a spus că s-a întâlnit cu Tess la Galeria Serpentine – trebuie să-i spun asta detectivului Finborough.

Reacția lui Todd, sau mai degrabă lipsa ei, ar fi trebuit să mă pregătească pentru cea a detectivului Finborough. Însă exact atunci a răspuns la telefon, iar eu i-am spus despre Simon.

A vorbit cu voce răbdătoare, blândă chiar.

— Poate că Simon a vrut să se pună într-o lumină bună.

— Spunând o minciună?

— Spunând că a întâlnit-o la o galerie. Nu-mi venea să cred că detectivul Finborough inventa scuze pentru el. Am vorbit cu Simon, după ce am aflat că se văzuseră în acea zi, a continuat el. Nu avem motive să credem că are vreun amestec în moartea ei.

— Dar a mințit în legătură cu locul în care au fost.

— Beatrice, cred că ar trebui să încerci să...

M-am înfuriat imediat, cu gândul la clișeele pe care urma să le folosească; trebuia să încerc „să merg mai departe”, „să las totul în urmă” și chiar, în fraze mai înflorite, „să accept adevărul și să-mi văd de viața mea”. L-am întrerupt înainte ca vreunul dintre clișeele acestea să prindă glas.

— Ați văzut locul în care a murit, nu-i așa?

— Da, l-am văzut.

— Credeți că ar fi ales cineva să moară într-un astfel de loc?

— Nu cred că a fost vorba de o alegere.

Pentru o clipă am crezut că încep să-l conving, apoi mi-am dat seama că puneam moartea ta pe seama dereglării mintale. Aidoma unui obsedat compulsiv care nu face decât să repete același lucru de sute de ori, o femeie care suferă de psihoză postnatală e înghițită de valul de nebunie și împinsă spre autodistrugere. O tânără care are prieteni, familie, talent și frumusețe și e găsită moartă trezește suspiciuni. Chiar dacă i-a murit copilul, tot mai sunt semne de întrebare în privința morții ei. Dar e de ajuns să strecuri cuvântul psihoză pe lista celor care-i descriu viața și

semnul de întrebare dispare imediat; ucigașul primește un alibi mintal, iar victimei i se înscenează sinuciderea.

— Cineva a obligat-o să între în locul acela îngrozitor și a ucis-o.

Detectivul Finborough încă mai avea răbdare cu mine.

— Nu există un motiv pentru care cineva să vrea să o omoare. Din fericire, nu e vorba de o crimă din motive sexuale și nu-i vorba nici de jaf. Iar când am făcut cercetări în legătură cu dispariția ei, nu am găsit pe nimeni care i-ar fi dorit răul, dimpotrivă.

— Măcar o să mai vorbiți o dată cu Simon?

— Sincer, nu cred că am avea ceva de câștigat din asta.

— Pentru că Simon e fiul unui ministru?

I-am aruncat vorbele astea în speranța că o să-l fac să se răzgândească, de rușine.

— Am hotărât să nu mai discut încă o dată cu Simon Greenly pentru că nu ar servi la nimic.

Acum îl cunosc puțin mai bine și știu că folosește un limbaj oficial atunci când se simte presat din punct de vedere emoțional.

— Dar știți că tatăl lui Simon e parlamentarul Richard Greenly?

— Nu cred că discuția asta ajunge undeva. Poate...

— Moartea lui Tess nu merită să vă asumați un astfel de risc, nu?

Domnul Wright mi-a turnat un pahar cu apă. Descrierea clădirii toaletei mi-a produs senzația de vomă. I-am povestit despre minciuna lui Simon și despre apelul meu către detectivul Finborough. Dar am omis faptul că în timp ce vorbeam la telefon cu el, Todd mi-a pus paltonul în cuier; că mi-a scos din buzunar bilețelele, întinzându-le cu grijă la uscat și că, în loc să mi se pară grijuliu, fiecare gest de a netezi bilețelele mi s-a părut plin de dojană; că știam că e de partea detectivului Finborough, deși nu ascultase decât varianta mea.

— Prin urmare, după ce detectivul Finborough a spus că nu-l mai interoghează pe Simon, v-ați hotărât să o faceți dumneavoastră? Întreabă domnul Wright. Cred că îi simt în voce o notă de amuzament, ceea ce nu m-ar surprinde.

— Da, începea să devină un fel de obișnuință.

Cu exact opt zile mai devreme, în timp ce zburam spre Londra, eram o persoană căreia nu-i plăceau confruntările. Prin

comparație cu brutalitatea morții tale violente, duelurile verbale păreau însă inofensive și oarecum banale. Oare de ce mă intimidaseră mai înainte, mă speriaseră chiar? Acum consideram că fusesem de o lașitate ridicolă.

Todd se ducea să cumpere un prăjitor de pâine („Nu-mi vine să cred că sora ta prăjea pâinea pe plită”). Cel pe care îl aveam la New York avea opțiunea de decongelare și de încălzire a croasantelor, pe care noi o foloseam în mod obișnuit. S-a întors spre mine din prag.

— Pari extrem de obosită. Afirmatia lui dovedea îngrijorare sau critică? Ți-am spus eu aseară că trebuia să iei un somnifer din cele pe care le-am adus de la doctorul Broadbent.

Era critică.

S-a dus după prăjitor.

Nu-i explicasem de ce nu puteam să iau somnifer – ar fi fost un gest de lașitate să mă rup de tine, fie și numai pentru câteva ore. N-o să-i spun nici că o să-l vizitez pe Simon, pentru că s-ar fi simțit dator să mă împiedice să fiu „așa de nechibzuită și de caraghioasă”.

M-am dus cu mașina la Simon, îi găsisem adresa pe un bilețel lipit în agenda ta și am parcat în fața unei vile cu trei etaje din Kensington. Simon mi-a deschis poarta automată și am urcat până la ultimul etaj. Abia l-am recunoscut când a deschis ușa. Fața lui blândă de copil era brăzdată de urmele oboselii; barba nerasă, la modă, începea să capete forma unei bărbi rare.

— Aș vrea să vorbim despre Tess.

— De ce? Credeam că tu o cunoști cel mai bine. Avea în voce un ton fals de gelozie.

— Și tu ai fost apropiat de ea, nu-i așa?

— Mda.

— Atunci pot să intru?

A lăsat ușa deschisă și l-am urmat într-un salon mare și luxos. Era probabil viziunea din Londra a tatălui lui, atunci când nu era plecat în circumscripția lui electorală. Pe un perete, pe toată lungimea salonului dublu, se afla un tablou mare ce înfățișa o închisoare. Când am privit mai de aproape, am văzut că era de fapt un colaj; o închisoare făcută din mii de fotografii de pașaport ce reprezentau fețe de bebeluși. Era captivant și dezgustător.

— Galeria Serpentine e închisă până în aprilie, nu aveai cum să te vezi acolo cu Tess. A ridicat din umeri, părând că nu-i păsa.

De ce ai mințit? I-am întrebat.

— Mi-a plăcut ideea, asta-i tot, a răspuns. Așa părea că era o întâlnire romantică. Galeria Serpentine e un loc pe care Tess l-ar alege pentru astfel de întâlniri.

— Numai că nu a fost o întâlnire romantică, nu?

— Ce importanță are dacă rescriu un pic istoria? Și o transform în ce aș fi vrut să fie? Introduc puțină ficțiune? Nu-i nici un rău în asta.

Mi-a venit să urlu la el, dar nu ar fi ajutat la nimic, ar fi fost doar o scurtă manifestare ad-hoc a furiei mele.

— Atunci de ce v-ați întâlnit în parc? Bănuiesc că era cumplit de frig.

— Tess a vrut să se plimbe în parc. A spus că avea nevoie să iasă la aer. Mi-a spus că statul în casă o înnebunea.

— O înnebunea? A folosit cuvântul ăsta?

Nu te auzisem niciodată folosindu-l. Deși vorbești ca o moară stricată, alegi cuvintele cu grijă și din patriotism le folosești pe cele britanice, dojenindu-mă pe mine pentru americanismele mele.

Simon a luat o punguță de catifea dintr-un dulap cu uși de sticlă.

— Poate a spus că era claustrofobă. Nu-mi mai amintesc.

Era mai plauzibil.

— Ți-a spus de ce voia să vă vedeți? am întrebat. Și-a făcut de lucru cu niște foițe Rizla, fără să răspundă. Simon...?

— Voia să-și petreacă timpul cu mine. Dumnezeu, ce-i așa de greu de înțeles?

— Cum ai aflat că a murit? Ți-a spus vreun prieten? Ți-au povestit despre tăieturile de la încheieturi? Voiam să-l fac să plângă, pentru că știu că lacrimile transformă în apă sărată barierele defensive din jurul secretelor noastre. Ți-au spus că a stat cinci nopți acolo, în toaleta aia împuțită?

Ochii îi erau plini de lacrimi, iar vocea mai șoptită ca de obicei.

— În ziua aceea m-ai găsit în fața locuinței ei. Am așteptat după colț până ai plecat. Apoi te-am urmărit pe motocicletă.

Îmi amintesc vag uruitul unei motociclete care s-a auzit când am plecat spre Hyde Park. După aceea nu l-am mai băgat în seamă.

— Am așteptat ore în șir dincolo de porțile parcului. Ninge, a continuat Simon. Eram deja înghețat, mai știi? Te-am văzut ieșind împreună cu o polițistă. Am văzut o dubă neagră. N-a vrut nimeni

să-mi spună nimic. Nu făceam parte din familie.

Acum lacrimile îi curgeau pe obraji; n-a făcut nimic ca să le oprească. La fel ca arta lui, mi se părea dezgustător.

— Mai târziu, în aceeași seară, a apărut anunțul pe postul local, a spus el mai departe. O știre scurtă, nici două minute, despre o femeie tânără care fusese găsită moartă într-o toaletă din Hyde Park. I-au arătat fotografia de studentă. Așa am aflat că a murit.

A trebuit să-și sufle nasul și să-și șteargă ochii și am socotit că era momentul potrivit pentru o înfruntare.

— De ce a vrut de fapt să se întâlnească cu tine?

— A spus că era speriată și voia să o ajut.

Povestea cu lacrimile dăduse roade, așa cum bănuisem; de atunci, din acea primă noapte petrecută la internat, când cedasem și-i mărturisisem directoarei că nu de mama și de casă îmi era dor, ci de tata.

— Ți-a spus de ce era speriată? I-am întrebat.

— A spus că primea niște telefoane ciudate.

— Ți-a spus de la cine?

A clătinat din cap. Brusc m-am întrebat dacă lacrimile erau adevărate sau dacă nu cumva erau nemiloase și lipsite de remușcare, ca ale celebrului crocodil.

— De ce crezi că te-a ales pe tine, Simon? De ce nu pe un alt prieten de-ai ei?

Acum lacrimile îi secaseră și începea să fie mai puțin comunicativ.

— Eram foarte apropiați. Poate că mi-a detectat scepticismul, căci a continuat pe un ton jignit, vizibil supărat: Pentru tine e ușor, ești sora ei, ai tot dreptul să o plângi. Oamenii se așteaptă să fii distrusă. Eu nici măcar nu pot să spun că era prietena mea.

— Nu te-a sunat, nu-i așa? A tăcut. Nu ar fi profitat niciodată de sentimentele tale pentru ea. A încercat să-și aprindă țigara cu marijuana, dar îi tremurau degetele și nu s-a descurcat cu bricheta. Ce s-a întâmplat de fapt?

— O sunasem de nenumărate ori, dar de fiecare dată răspundea robotul sau suna ocupat. De data aceea a răspuns. A spus că trebuia să iasă din casă. Am propus să mergem în parc și a fost de acord. N-am știut că Galeria Serpentine era închisă. Speram să putem merge acolo. Când ne-am întâlnit în parc, m-a întrebat dacă ar putea să stea la mine. Zicea că are nevoie să fie în permanență cu cineva. A făcut o pauză, furios. Spunea că sunt

singurul de la facultate care nu lucrează câteva ore pe undeva.

— În permanență?

— Tot timpul. Nu-mi amintesc exact cum a spus. Dumnezeuule, chiar are importanță? Avea, pentru că îmi dădea certitudinea că spunea adevărul. Era speriată și mi-a cerut ajutorul, pentru că eram la îndemână, a continuat el.

— Atunci de ce ai lăsat-o acolo?

Întrebarea a părut să-l zdruncine.

— Cum?

— Ai spus că voia să stea cu tine, de ce n-ai fost de acord?

A reușit în sfârșit să-și aprindă țigara și a tras un fum.

— I-am spus ce simțeam pentru ea. Cât de mult o iubeam. Absolut tot.

— Te-ai dat la ea?

— Nu despre asta a fost vorba.

— Iar ea te-a respins.

— Direct. Fără menajamente. A spus că de data asta nu credea că mai putea să-mi propună „cu toată credibilitatea” să fim prieteni.

Egoul lui uriaș înghițise orice urmă de milă pentru tine, pentru durerea ta, transformându-l pe el în victimă. Numai că furia mea era mai mare decât egoul lui.

— A apelat la tine, iar tu ai încercat să profiți de nevoia ei de protecție.

— A fost exact invers, ea dorea să profite de mine.

— Prin urmare, tot mai voia să stea la tine?

Nu a răspuns, dar am ghicit ce urma.

— Fără vreo obligație? A continuat să tacă. Numai că tu nu ai acceptat, așa e? am întrebat eu.

— Să pic de fraier?

O clipă cred că m-am holbat la el, mult prea uluită de egoismul lui îngrozitor ca să mai pot răspunde. Credea că nu am înțeles.

— Voia să fie cu mine doar pentru că își ieșise din minți de groază. Cum crezi că m-am simțit?

— Își ieșise din minți de groază?

— Am exagerat, am vrut să spun...

— Mai devreme ai spus „speriată”, acum „își ieșise din minți de groază”?

— OK. Spunea că i s-a părut că o urmărise un bărbat până în parc.

M-am căznit să-mi păstrez un ton oarecare.

— Ți-a spus cine era bărbatul?

— Nu. L-am căutat. Am scotocit până și prin tufișuri, m-am umplut de zăpadă și de rahat uscat de câine. Nimic.

— Trebuie să mergi la poliție. Să vorbești cu un ofițer, detectivul Finborough. E la secția de poliție din Notting Hill. O să-ți dau numărul lui.

— N-are rost. S-a sinucis. Am văzut la știrile locale.

— Dar tu ai fost acolo. Știi mai multe decât reporterii, nu? Îi vorbeam ca unui copil, încercând să-l conving, încercând să-mi ascund disperarea. Ți-a spus despre bărbatul care o urmărea. *Știi* că era speriată.

— A fost probabil rodul unei iluzii paranoice. Au spus că depresia postpartum le face pe femei s-o ia razna de tot.

— Unde ai auzit asta?

— Cred că la televizor. Și-a dat seama că era un răspuns de doi bani. M-a privit în ochi, nepăsător. OK. S-a interesat tata. De obicei nu-i prea cer nimic, așa că atunci când o fac...

S-a întrerupt, ca și cum nu-i venea să-și mai bată capul cu restul frazei. A făcut un pas spre mine și i-am simțit mirosul aftershave-ului pregnant în aerul prea cald al apartamentului. Mi-a revenit brusc în minte prima imagine pe care am avut-o despre el, așezat în zăpadă, în fața locuinței tale, cu un buchet de flori în mână, mirosind și atunci la fel, în ciuda aerului rece. Atunci nu realizasem, dar de ce flori și aftershave, dacă tu nu i-ai oferit decât prietenie ca premiu de consolare? Iar acum, când știam că l-ai refuzat în mod direct, ce însemnau toate astea?

— Aveai un buchet de flori când te-am găsit așteptând-o. Miroseai a aftershave.

— Și ce-i cu asta?

— Te-ai gândit să mai faci o încercare, nu? Poate devenise atât de disperată, încât era gata să-ți accepte condițiile.

A ridicat din umeri, fără să pară vinovat. Răsfățat din naștere; răsfăț care l-a transformat într-un astfel de om, în loc să fie cel care ar fi putut ajunge.

M-am întors cu spatele la el și am privit uriașul colaj de fețe de bebeluși care alcătuiau imaginea unei închisori.

M-am îndepărtat cu o tresărire și m-am dus spre ușă.

Când am deschis-o, am simțit lacrimile curgându-mi pe față înainte de a-mi da seama că plângeam.

— Cum de-ai putut s-o lași acolo?

— Nu sunt eu vinovat că s-a sinucis.

— Ești vreodată vinovat de ceva?

Sunt iar în fața domnului Wright și am încă viu în minte mirosul lui Simon și al apartamentului lui. Mă bucur că e deschis geamul și că din parc ajunge până la noi mireasma vagă de iarbă proaspăt tăiată.

— Le-ai spus polițiștilor ce vă relatase Simon? Întreabă domnul Wright.

— Da, unui subaltern al detectivului Finborough. A fost politicos, dar știam că nu avea nici un rost. Bărbatul care o urmărise era ucigașul, dar putea la fel de bine să fie rodul presupusei ei paranoia. Faptele care indicau o crimă susțineau și diagnosticul de psihoză.

Domnul Wright se uită la ceas, e cinci și un sfert.

— Ne oprim aici?

Încuviințez din cap. Am încă, undeva în gât și în nas, rămășițele mirosului memorat al drogului și al aftershave-ului și sunt recunoscătoare că pot ieși să respir aer curat.

Traversez pe jos Parcul St. James, apoi iau un autobuz spre Coyote. Știu că ești curioasă să afli cum de am ajuns să muncesc acolo. Inițial m-am dus să le pun întrebări celor cu care ai lucrat, în speranța că cineva avea să-mi dea vreun indiciu în legătură cu moartea ta. Dar n-a putut să mă ajute nimeni, nu te mai văzuseră din duminica dinainte de nașterea lui Xavier și nu știau mare lucru despre viața ta de dincolo de Coyote. Între timp, șeful meu din America mă „concediasă” - „cu mare părere de rău, Beatrice” - și habar n-aveam când urma să-mi găsesc alt post. Știam că partea care-mi revenea din ipoteca apartamentului din New York avea să-mi înghită cât de curând toate economiile. Trebuia să-mi câștig cumva existența, așa că m-am întors și i-am cerut Bettinei să mă angajeze.

Eram îmbrăcată cu singurele mele haine curate, un costum cu pantaloni de la Max Mara și la început Bettina a crezut că glumesc, apoi și-a dat seama că vorbeam serios.

— De acord, nu mi-ar strica încă o persoană, pentru două ture în weekend și trei în cursul săptămânii. Poți să începi din seara asta. Șase lire pe oră plus masa de seară gratuită gătită de mine, dacă faci ture mai lungi de trei ore.

Bănuiesc că am părut puțin uimită că mi-a oferit pe loc o

slujbă.

— Adevărul e că-mi placi, a spus Bettina. A chicotit când mi-a văzut fața îngrozită. Scuze, nu m-am putut abține.

Felul în care râdea de ușurința cu care mă scandalizam mi-a amintit de tine; o făcea fără pic de cruzime.

În timpul turei din seara aceea, m-am gândit că exista, desigur, o jumătate de normă care trebuia acoperită, de vreme ce tu muriseși. Am descoperit însă de curând că postul tău fusese luat de altcineva, prin urmare m-a angajat din loialitate față de tine și din compasiune pentru mine.

De la Coyote ajung acasă aproape de miezul nopții și mă aștept să dau de puțini ziariști sau chiar de nici unul. E prea târziu și oricum, după agitația din ultimele zile, probabil că au făcut rost de toate fotografiile și imaginile de care aveau nevoie. Însă m-am înșelat; apropiindu-mă, realizez că e un grup întreg, cu luminile lor uriașe aprinse și îndreptate asupra Kasiei. Ultimele două zile le-a petrecut în casa unei prietene, până când am crezut că avea să se stingă înverșunarea presei și se putea întoarce. Acum locuiește cu mine, cred că asta îți face plăcere, dar te și face curioasă în legătură cu felul în care ne organizăm. Ei bine, ea doarme în patul tău, iar eu pe canapeaua din camera de zi, pe care o desfac în fiecare seară și așa reușim să ne înghesuim în apartament.

Când ajung mai aproape văd ce timidă pare, e nervoasă din cauza atenției care i se acordă și obosită. Dintr-un impuls sălbatic de a o proteja, îi alung din calea mea pe fotografi și pe ziariști.

— De când aștepți? o întreb.

— De ore în șir.

La Kasia, asta putea însemna orice interval care depășea zece minute.

— Unde ți-e cheia?

Ridică din umeri, încurcată.

— Scuze.

Mereu pierde câte ceva, iar asta îmi aduce aminte de tine. Câteodată firea ei aiurită mi se pare de-a dreptul drăgălașă. În seara asta însă, trebuie să recunosc, mă cam calcă pe nervi. (Vechile obiceiuri dispar greu și, la drept vorbind, sunt stoarsă, după o discuție lungă la secția de poliție, o schimbare de profesie în postura de chelneriță și acum întâlnirea cu presa care-mi vâra în ochi camere de luat vederi pentru a surprinde, îmi închipui, o imagine emoționantă.)

— Vino, trebuie să mănânci ceva.

Mai are doar o săptămână până când trebuie să nască și n-ar trebui să flămânzească prea mult. O apucă leșinul și sunt convinsă că nici pentru copil nu e bine.

O iau pe după umeri ca s-o poftesc în casă, iar aparatele foto tăcăne ca la comandă.

Mâine, lângă fotografia mea ținând-o pe Kasia pe după umeri, articolele vor scrie asemenea celor de azi despre cum o „salvez” eu pe fata asta. Chiar folosesc cuvinte gen „salvare” și „îi datorează viața”; cuvinte din cărți de benzi desenate care amenință să mă transforme într-un personaj care poartă chiloții peste pantaloni, își schimbă costumele și identitatea în cabine de telefon și scoate din încheietură fire de păianjen. Vor scrie că am ajuns prea târziu ca să te salvez pe tine (schimbarea din cabina de telefon n-a fost destul de rapidă!), dar că datorită mie Kasia și copilul ei vor supraviețui. Ca noi toți, cititorii lor așteaptă un final fericit al poveștii. Iar finalul meu a fost o șuviță de păr prinsă într-un fermoar.

Capitolul 8

Joi

Traversez Parcul St. James spre clădirea secției de poliție. Azi cerul e iar albastru, mai exact codul pantone PMS 635, un cer dătător de speranță. În dimineața asta, domnul Wright o să mă întrebe despre următorul capitol al poveștii tale, care include întrevederea cu psihiatrul tău. Numai că mintea mea e încă pe jumătate adormită și nu are limpezimea necesară, așa că o voi relata mai întâi aici, ca o repetiție în minte, înainte de a-i povesti totul domnului Wright.

Lista de așteptare a doctorului Nichols pentru cei veniți prin Serviciul Național de Sănătate era completă pe următoarele patru luni, așa că am plătit ca să-l văd. Sala de așteptare a cabinetului lui particular arăta mai degrabă a salon de coafură de lux decât a ceva care să aibă vreo legătură cu medicina: vase cu crini, reviste glossy, un dozator de apă. Tânăra secretară avea privirea disprețuitoare de rigoare, cârmuind cu puterile ei de paznic al cetății asupra pacienților din sală. Cât am așteptat, am răsfoit o revistă (am moștenit iritarea mamei în legătură cu timpii morți). Avea pe copertă data lunii următoare și mi-am amintit cum râdeai de revistele de modă care o iau înaintea timpului, spunând că data de pe copertă ar trebui să-i avertizeze pe cititori în privința lucrurilor absurde din interior. E o flecăreală mentală nervoasă din partea mea, pentru că atâtea lucruri depind de întrevederea aceasta. Din cauza doctorului Nichols erau convingși polițiștii că sufereai de psihoză postnatală; din cauza lui erau siguri că te-ai sinucis. Din cauza doctorului Nichols nu-l căuta nimeni pe ucigașul tău.

Secretara mi-a aruncat o privire și m-a întrebat:

— La ce oră spuneți că aveți programarea?

— La două și jumătate.

— Ați avut noroc că doctorul Nichols și-a făcut loc să vă primească.

— Sunt sigură că voi fi taxată pe măsură.

Mă încălzeam pentru o confruntare mai aprigă. Părea iritată.

— Ați completat formularul?

I l-am înapoiat, cu toate rubricile necompletate, în afara celei cu detaliile cardului de credit. Mi l-a luat, cu o voce falsă și privire disprețuitoare.

— Nu ați completat nimic referitor la istoricul dumneavoastră medical.

M-am gândit la toți cei care veneau aici, aflați în depresie, neliniștiți, care își pierdeau controlul asupra realității și alunecau în hăul nebuniei; oameni fragili, vulnerabili, care aveau dreptul măcar la un dram de politețe din partea primei persoane cu care aveau de-a face.

— Nu am venit pentru un consult medical.

Nu a vrut să se arate interesată de mine. Sau poate s-a gândit că eram vreo altă pacientă dusă cu care nu merita să-și piardă timpul.

— Sunt aici pentru că sora mea a fost omorâtă, iar doctorul Nichols a fost psihiatrul ei.

O clipă i-am captat atenția. A observat părul meu îngrășat (spălatul pe cap e unul dintre lucrurile cu care nu îți mai bați capul când ești doborâtă de durere), lipsa machiajului și pungile de sub ochi. A văzut urmele durerii, dar le-a interpretat ca semne de nebunie. M-am întrebat dacă nu așa se întâmplase și în cazul tău, într-un sens mai larg – semnele de teamă considerate drept nebunie. Mi-a luat formularul fără să mai adauge ceva.

În timp ce așteptam, mi-am amintit de schimbul nostru de mesaje din perioada în care spusese că mă gândeam să merg la un psihiatru.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Un doctor de cap? De ce naiba, ai nevoie de așa ceva, Bee? Dacă vrei să vorbește despre anumite lucruri, de ce nu vorbește cu mine ori cu vreun prieten?

T xox

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Mă gândeam că e o experiență interesantă, valoroasă chiar, să consult un psihiatru. E cu totul altceva decât discuția cu un prieten.

*lol
Bee XX*

PS: Nu li se mai spune doctori de cap.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Dar dacă ai vorbi ca mine ar fi gratis și m-aș gândi doar la interesul tău, iar discuția nu s-ar limita la o oră pe ceas.

T xoxo

PS: Doctorii ăștia acționează asupra personalității ca un program de apă caldă, căci o fac să intre la apă și o reduc la ceva care se potrivește cu o categorie din manual.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming
Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Sunt foarte bine pregătiți. Un psihiatru (mai curând decât un psiholog) e un medic calificat care face o specializare. Nu i-ai mai compara cu mașinile de spălat dacă ai suferi de bipolaritate, demență sau schizofrenie, nu?

*lol
Bee*

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Ai dreptate. Dar tu nu suferi de așa ceva.

TX

PS: O să strig puțin mai tare, în caz că nu m-ai auzit de pe pedestalul tău.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming
Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Nu mă refeream numai la cei grav bolnavi mintal care au nevoie de un psihiatru; uneori și cei cu suferințe mai puțin vizibile cer ajutorul unor specialiști.

lol Bee x

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Îmi pare rău, Bee. Îmi spui despre ce e vorba?

TX XXXX

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming
Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Trebuie să merg la o întrunire f. importantă. Vorbim mai încolo.

Bee x

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Iar eu trebuie să servesc la mese, nu să-ți trimit ție mesaje de la computerul Bettinei, iar cei de la masa patru încă își mai așteaptă brânza, dar nu mă mișc până nu răspunzi.

T Xxxx

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

*Cei de la masa patru au plecat acasă fără brânză.
Mai slăbește-mă, te rog. Am ajuns să folosesc americanisme³², vezi cat de mult vreau să mă ierți?*

³² În original a fost folosită expresia *give me a break*, din engleza

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Am terminat tura, Bee-bean și încă sunt în fața computerului Bettinei, așa că trimite-mi un mesaj imediat ce l-ai primit pe ăsta! Te rog?

T XXX0000

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming
Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Nu am vrut dinadins să amân răspunsurile, dar întrunirea s-a prelungit. Nu interpretez nicicum povestea asta cu psihiatrii. E vorba doar despre faptul că atunci când ești în New York, trebuie să te porți asemenea celor de aici... Bănuiesc că e trecut de miezul nopții la Londra, așa că du-te acasă și culcă-te.

*Lol
Bee X*

De la: tesshemming@hotmail.co.uk
Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Nu-i bai dacă nu vrei să-mi spui. Bănuiesc că suferința ta are legătură cu Leo? Sau cu tata.

*Lol
TX*

De la biroul ei, secretara a ridicat privirea spre mine.

— Doctorul Nichols vă așteaptă.

În timp ce intram, mi-am amintit de discuția noastră de la telefon din acea seară (la mine; la tine era două dimineața). Tot nu ți-am spus de ce voiam să consult un psihiatru, însă tu mi-ai explicat de ce credeai că nu ajută la ceva.

— *Mintea noastră ne reprezintă; e cea cu care simțim, gândim și credem. Acolo se nasc iubirea, ura, încrederea și pasiunea.*

americană. (n.tr.).

Fervoarea ta mă cam tulbura, dar tu ai spus mai departe:

— *Cineva care nu e în același timp teolog, filosof și poet cum ar putea spera să vindece mintea cuiva?*

Am deschis ușa cabinetului doctorului Nichols și am intrat.

Când te-ai întâlnit cu doctorul Nichols în clinica Serviciului Național de Sănătate avea probabil un halat alb, însă aici, în cabinetul lui particular, era îmbrăcat cu pantaloni decolorați de catifea raiată și un pulover vechi de lână, având un aer neglijent pe fundalul tapetului dungat stil Regency. I-am dat spre patruzeci de ani, ce zici, am ghicit?

S-a ridicat de pe scaun cu o față pe care mi s-a părut că citesc compasiune.

— Domnișoară Hemming? Îmi pare nespus de rău de sora dumitale.

Sub birou am auzit un tropăit de labe și am zărit un labrador bătrân care pesemne fugărea iepuri în somn, lovind podeaua cu coada. Mi-am dat seama că în cabinet plutea un ușor miros de câine, care mi-a plăcut mai mult decât cel al crinilor din sala de așteptare. Mi-am închipuit-o pe secretară repezindu-se să împrășteze aerul cu un parfum de cameră în pauza dintre două consultații.

A făcut semn spre un scaun aflat lângă al lui.

— Luați loc, vă rog.

Când m-am așezat, am văzut pusă la vedere fotografia unei fete în scaun cu rotile și l-am apreciat pe doctorul Nichols pentru mândria necondiționată de care dădea dovadă.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat el.

— V-a spus Tess de cine îi era frică? A scuturat din cap, șocat în mod vădit de întrebarea mea. Însă v-a spus că primea telefoane de amenințare? am întrebat.

— Da, telefoane supărătoare.

— V-a spus cine suna? Sau ce îi spunea persoana respectivă?

— Nu. Nu a vrut să-mi povestească despre ele și nu mi s-a părut de nici un ajutor să insist. La vremea aceea, mi-am închipuit că era probabil cineva care făcea publicitate prin telefon ori care greșise numărul și că, din cauza stării ei depresive, lui Tess i se părea că era hărțuită.

— I-ați explicat asta lui Tess?

— Da, i-am sugerat posibilitatea asta.

— Și a plâns?

A părut surprins că știam. Te cunosc însă de-o viață. La patru

ani, puteai să ai julturi la genunchi și nasul însângerat, dar nu ai fi plâns – decât dacă nu te credea cineva când spuneai adevărul, iar atunci șuvoiul tău de lacrimi exprima cea mai acută indignare.

— Ați zis că *la vremea aceea* ați presupus că era vorba de telefoane în scopuri publicitare sau de apeluri greșite?

— Da. Mai târziu am descoperit că Tess nu avea o depresie, așa cum crezusem, ci suferea de psihoză puerperală, denumită în limbaj comun psihoză postnatală. Am încuviințat. Îmi făcusem temele. Știam că psihoza puerperală se referă de fapt la cele șase săptămâni de după naștere. În orice caz, a continuat doctorul Nichols, când am înțeles că suferea de psihoză puerperală, mi-am dat seama că telefoanele trebuie să fi fost halucinații auditive, în termeni comuni, „voci auzite” sau, în cazul ei, chiar și soneria telefonului.

— Ați schimbat diagnosticul când ați aflat că a murit, nu-i așa? am întrebat și am văzut că emoția i-a îmbujorat puțin fața ridată și i-a împietrit-o pentru o clipă. A răspuns după o ezitare.

— Da. Cred că ați înțelege mai bine dacă v-aș explica mai multe despre psihoza puerperală. Simptomele pot include paranoia, iluzii și halucinații. Din păcate, consecința este o rată ridicată de risc de suicid.

Știam deja asta din propriile mele cercetări.

— Aș vrea să lămurim un lucru, am spus. Ați schimbat diagnosticul din depresie în psihoză *după* ce a murit. Abia atunci au devenit telefoanele „halucinații auditive”?

— Da, pentru că halucinațiile auditive sunt simptome ale psihozei.

— Nu suferea de psihoză. Puerperală, postnatală sau cum vreți să-i spuneți. A încercat în zadar să mă întrerupă, însă am continuat: De câte ori ați întâlnit-o pe sora mea?

— În psihiatrie nu e vorba de cunoașterea intimă a unei anumite persoane, ca între prieteni ori membri ai familiei; nici în cazurile extreme nu e nimic asemănător cu relația de lungă durată pe care psihiatrul o are cu pacientul ca terapeut al lui. Când un pacient suferă de o boală mintală, psihiatrul are pregătirea care îi permite să recunoască anumite simptome prezente la acesta.

Nu știu de ce, dar mi l-am imaginat exersând replica asta mai devreme în fața oglinzii. Am repetat întrebarea:

— De câte ori?

A privit în altă parte.

— Doar o dată. Mi-a fost trimisă automat, pentru că îi murise copilul, dar s-a externat aproape imediat după naștere, așa că nu am văzut-o în secția spitalului. Două zile mai târziu i s-a dat o trimitere urgentă ca pacient extern.

— A venit prin Serviciul Național de Sănătate?

— Da.

— Acolo e o listă de așteptare de patru luni. Eu de aceea am plătit ca să vă întâlnesc.

— Tess era o urgență. Scăpăm imediat de toate cazurile potențiale de depresie și de psihoză puerperală.

— Scăpați?

— Mă scuzați. Vreau să spun că nu mai ținem cont de lista de așteptare.

— Cât durează o consultație prin Serviciul Național de Sănătate?

— Aș prefera să am mai mult timp pentru fiecare pacient, dar...

— Cu o listă de așteptare de patru luni, bănuiesc că sunteți presat să evaluați toate cazurile.

— Îmi rezerv pentru fiecare pacient cât de mult timp pot.

— Dar nu e de ajuns, nu-i așa?

A făcut o scurtă pauză.

— Nu. Nu este.

— Psihoza puerperală este un caz psihiatric de mare urgență, nu?

— Da, așa e.

— Necesită internare?

Își controla cu atenție limbajul corpului, ținând hotărât brațele pe lângă el și picioarele puțin depărtate, dar știa că voia să și le încrucișeze, pentru ca poziția trupului să fie pe măsura gândirii sale defensive.

— La fel ca mine, mulți psihiatri ar fi interpretat simptomele lui Tess mai degrabă ca indicatori ai depresiei decât ai psihozei. Distrat, s-a aplecat și a mângâiat urechile mătăsoase ale câinelui, ca și când ar fi avut nevoie de alinare, apoi a continuat: Față de alte ramuri ale medicinei, în psihiatrie e mult mai greu de pus un diagnostic. Aici nu sunt de ajutor radiografiile și testele de sânge. Iar eu nu am avut acces la dosarul ei, așa că nu am știut dacă exista vreun istoric de maladii mintale.

— Nu există un astfel de istoric. Când a avut programare la dumneavoastră?

— Pe 23 ianuarie. La nouă dimineața.

Nu se uitase în agendă și nici în calculator. Se pregătise pentru discuția noastră, desigur. Probabil vorbise toată dimineața la telefon cu sindicatul lui medical. Fața părea să-i trădeze o urmă de emoție adevărată. M-am întrebat dacă se temea pentru el sau chiar era mâhnit din pricina ta.

— Prin urmare, ați văzut-o în ziua în care a murit? am întrebat.

— Da.

— Și în dimineața în care a murit v-ați gândit că suferă de depresie, nu de psihoză?

S-a ghemuit, încrucișându-și brațele și picioarele, fără să mai poată ascunde că era în defensivă.

— La vremea aceea nu am detectat vreun indiciu de psihoză. Și nu avea semne care să arate că dorea să-și facă rău. Nu a fost nimic care să sugereze că avea de gând să-și ia viața.

Mi-a venit să urlu la el că era normal să nu existe semne, pentru că nu ți-ai luat singură viața; ți-a fost smulsă în mod violent. Mi-am auzit vocea răsunând încet undeva departe, pe fondul aceluia urlat imaginar:

— Moartea ei v-a făcut să reevaluați diagnosticul?

Nu a răspuns. Fața lui ridată și pantalonii de catifea reiată nu mi s-au mai părut de o neglijență înduioșătoare, ci incurabilă.

— Greșeala dumneavoastră nu a fost că ați diagnosticat-o cu depresie când de fapt suferea de psihoză. A încercat să mă întrerupă, dar am continuat: Ați greșit pentru că nu ați crezut de la bun început că ar putea spune adevărul. Din nou a vrut să mă întrerupă. A făcut-o și cu tine, nu-i așa, atunci când ai încercat să-i spui prin ce treceai? Credeam că psihiatrii au menirea să asculte. Bănuiesc că o programare urgentă prin Serviciul Național de Sănătate, strecurată în programul plin al unei clinici, nu vă mai lasă prea mult timp pentru ascultarea pacientului. Măcar v-ați gândit vreo clipă la posibilitatea ca telefoanele de amenințare și bărbatul care a urmărit-o în parc să fie ceva real? l-am întrebat.

— Tess nu a fost omorâtă. Mi s-a părut ciudat că era atât de neclintit. La urma urmei, o crimă l-ar fi scăpat de greșeala de diagnosticare. A tăcut, apoi s-a căznit să pronunțe cuvintele, ca și când asta i-ar fi provocat o durere fizică. Tess avea halucinații auditive, despre care v-am vorbit; dacă doriți, ne putem contrazice în privința interpretării lor. Dar avea și halucinații vizuale. La vremea aceea, le-am luat drept coșmaruri puternice,

comune de altfel la pacienții depresivi, care au suferit o pierdere, a spus mai departe doctorul Nichols. Dar i-am recitit dosarul și acum îmi e clar că erau halucinații, pe care eu nu le-am depistat. Ușoara supărare pe care o zărisem mai devreme părea să îi cuprindă întreaga față. Halucinațiile vizuale sunt un semn clar de psihoză gravă.

— Despre ce „halucinații” era vorba?

— Trebuie să respect confidențialitatea față de pacient. Mi s-a părut bizar că s-a gândit brusc la confidențialitate deși până acum nu păruse să-l deranjeze. M-am întrebat dacă avea vreun motiv sau era vorba de un alt exemplu de incompetență. Am rugat-o să picteze ce văzuse, a spus el mai departe, cu o față blândă. Mă gândeam că asta ar ajuta-o. Poate că reușiți să găsiți tabloul?

A intrat secretara. Timpul expirase, însă nu am plecat.

— Trebuie să mergeți la poliție, să le spuneți că aveți îndoieli în legătură cu psihoza puerperală.

— Dar nu am îndoieli. După cum v-am spus, semnele au existat, dar nu le-am văzut.

— Nu sunteți motivul morții ei, dar ați putea fi cel pentru care ucigașul ei va scăpa. Din cauza diagnosticului dumneavoastră, el nici măcar nu este căutat.

— Beatrice...

Era prima dată când îmi folosea numele mic. Sunase clopoțelul; se terminaseră cursurile, așa că acum puteam deveni mai intimi. Eu nu m-am ridicat, el însă da.

— Îmi pare rău, dar nu te mai pot ajuta. Nu pot să-mi schimb judecata profesională pentru că mi-o ceri dumneata și pentru că se potrivește cu un scenariu pe care l-ai construit despre moartea ei. Am făcut o greșală, o gravă eroare de judecată. Trebuie să mă obișnuiesc cu asta. Vorbele îi trădau sentimentul de vină; inițial fusese doar o părere, care apoi se transformase în principalul subiect de discuție. Părea ușurat că în sfârșit putea să i se abandoneze. Realitatea crudă e că o femeie tânără care suferea de psihoză puerperală a fost diagnosticată cu ceva mai ușor, iar eu trebuie să-mi asum partea mea de vină.

Mi s-a părut de-a dreptul ironic că buna-cuviință poate fi combătută mai greu decât opusul ei egoist și condamnabil. Oricât de deranjant ar fi, simțul înalt al moralității e prea sigur.

Pe fereastra deschisă se vede cum plouă, o ploaie de

primăvară care adună mirosul ierbii și al copacilor înainte de a dispărea pe asfalt. Simt ușoara scădere de temperatură și o aduimec înainte de a o percepe. Aproape i-am terminat de relatat domnului Wright despre întâlnirea cu doctorul Nichols.

— Am crezut că gândea că făcuse o mare greșeală și se rușina în mod sincer de asta.

— I-ați cerut să se ducă la poliție? m-a întrebat domnul Wright.

— Da, însă a susținut cu convingere că era vorba de psihoză puerperală.

— Deși asta arunca o lumină proastă asupra profesionalismului lui?

— Da. Și pe mine m-a mirat. Însă mi-am spus că era din cauza unei moralități prost girate; ar fi dat dovadă de lașitate dacă ar fi fost de acord cu mine că Tess nu avea psihoză și că fusese omorâtă. La sfârșitul întrevederii am fost de părere că e un psihiatru prost, dar un om cu bună-cuviință.

Facem pauză de prânz pentru că domnul Wright are o întâlnire programată, așa că eu plec singură. Afară încă plouă.

Nu ți-am mai răspuns la mesaj ca să-ți spun care a fost motivul real pentru care am mers la un psiholog. Pentru că până la urmă m-am dus. La șase săptămâni după logodna cu Todd. M-am gândit că dacă mă mărit nu o să mă mai simt în nesiguranță. Numai că inelul de logodnă de pe deget nu m-a făcut să fiu mai stăpână pe viața mea, așa cum crezusem. Am fost la doctorița Wong, o femeie extrem de inteligentă și de pătrunzătoare, care m-a ajutat să înțeleg că nu era deloc surprinzător că mă simțeam abandonată, prin urmare nesigură, având în vedere că tata plecase și Leo murise la un interval de câteva luni. Ai avut dreptate în privința celor două suferințe. Dar momentul culminant care m-a făcut să mă simt abandonată a fost cel în care am fost trimisă la internat, exact în același an.

În timpul ședințelor de terapie, am înțeles că mama nu mă respinsese, ci încercase să mă protejeze. Tu erai mult mai tânără, de tine își putea ascunde durerea, față de mine ar fi fost însă mult mai greu. Ca o ironie, m-a trimis la internat pentru că a crezut că din punct de vedere emoțional acolo voi fi mai în siguranță.

Cu ajutorul doctorului Wong am ajuns să mă înțeleg mai bine nu numai pe mine, dar și pe mama, iar învinuirea făcută în pripă și fără judecată s-a transformat în înțelegere dobândită cu trudă.

Din păcate, faptul că știam cauza nesiguranței mele nu m-a ajutat să îndrept răul deja făcut, în mine ceva fusese distrus, iar acum știam că nu fusese un act rău intenționat – ca un servitor care a doborât din greșeală un bibelou pe pardoseală, mai degrabă decât să-l fi aruncat în mod deliberat – deși acel ceva rămâne distrus pentru totdeauna.

Vei înțelege, cred, de ce nu-ți împărtășesc scepticismul în privința psihiatrilor. Deși sunt de acord că un psihiatru bun trebuie să aibă și sensibilitate artistică și cunoștințe științifice (doctorița Wong a terminat literatura comparată înainte de a se apuca de medicină), reprezentând versiunea modernă a omului renescentist. Acum, când îți spun toate astea, mă întreb dacă nu cumva respectul și gratitudinea mea față de propriul meu psihiatru nu mi-au influențat părerea despre doctorul Nichols, dacă nu acesta a fost motivul pentru care mi s-a părut că avea atât de multă bună-cuviință.

Mă întorc la sediul poliției înaintea domnului Wright, care apare grăbit cinci minute mai târziu, vizibil stresat. Poate că întâlnirea nu a mers cum trebuia. Bănuiesc că are legătură cu tine. Cazul tău e unul greu – titluri de presă, membri de parlament care cer o anchetă publică. Răspunderea domnului Wright trebuie să fie foarte mare; nu numai că se pricepe de minune să ascundă presiunea pe care o simte, dar nici nu o aruncă în vreun fel asupra mea, iar eu apreciez asta. Dă drumul la casetofon și continuăm.

— La cât timp după întâlnirea cu doctorul Nichols ați găsit tablourile?

Nu trebuie să precizeze; știm amândoi despre ce tablouri este vorba.

— Le-am căutat în dormitor de îndată ce m-am întors în apartament. Tess își scosese toată mobila, cu excepția patului. Până și dulapul se afla în camera de zi, ceea ce era caraghios. Nu știu de ce i-am spus asta. Poate pentru că, dacă trebuie să fii o victimă, vreau să știe că ești una cu ciudățeni, dintre care unele o enervau pe sora ta mai mare. Cred că erau vreo patruzeci-cincizeci de pânze proptite de pereți, spun mai departe. Majoritatea în ulei, unele pe carton gros, câteva colaje. Erau toate mari, cu lățimea de cel puțin treizeci de centimetri. Mi-a luat ceva timp să mă uit la toate. Nu voiam să le stric.

Ai tablouri extraordinar de frumoase. Ți-am spus-o vreodată

sau eram prea îngrijorată de faptul că n-o să-ți câștigi existența cu ele? Știi care e răspunsul. Mă temeam că nimeni nu avea să cumpere pânze mari în culori care nu se potriveau cu ambianța din casele lor, nu-i așa? Mă temeam că vopseaua era aplicată în tușe atât de groase, încât avea să se desprindă și să distrugă vreun covor, în loc să-mi dau seama că făcuseși culoarea însăși palpabilă prin picturile tale.

— Am avut nevoie cam de o jumătate de oră ca să le găsesc pe cele de care-mi vorbise doctorul Nichols.

Domnul Wright a văzut doar cele patru tablouri cu „halucinații”, nu și pe cele făcute mai înainte. Cred că pentru mine cel mai șocant a fost contrastul dintre ele.

— Celelalte tablouri ale ei erau atât de... La naiba, pot s-o spun. Vesele. Pânza conținea o explozie de viață, lumină și culoare.

Cele patru tablouri erau însă pictate cu paleta unui nihilist, culori de la codul pantone PMS 4625 la PMS 4715, cu spectrul de nuanțe de negru și maro, forțându-l pe privitor să se retragă înspăimântat la vederea subiectului. Nu trebuie să-i explic domnului Wright lucrul acesta, pentru că are fotografiile picturilor la dosar, le zăresc. Deși sunt mai mici și întoarse cu susul în jos, tot mă tulbură, astfel că îmi întorc rapid privirea.

— Se aflau în spatele unui teanc mare de alte pânze. Vopseaua unuia dintre ele mângijise dosul următorului. Am bănuir că le ascunsese la repezeală, înainte de a avea timp să se usuce cum trebuie.

A fost nevoie să pui într-un loc ferit fața femeii și tăietura gurii deschise pentru ți-păt ca să poți adormi? Sau poate omul mascat, care pânde-a din umbră amenințător, te tulburase la fel de mult ca pe mine?

— Todd a crezut că sunt dovezi ale psihozei ei, am spus eu.

— Todd?

— Logodnicul meu din vremea aceea.

Suntem întrerupți de secretara Miss Pasiune care îi aduce un sandviș domnului Wright; e evident că întâlnirea de la ora prânzului nu a inclus și masa, iar ea s-a gândit la asta și are grijă de el. Abia dacă îmi aruncă o privire când îmi oferă paharul cu apă. El îi zâmbește cu surâsul lui deschis și cuceritor.

— Mersi, Stephanie.

Zâmbetul se tulbură. Lumina din birou scade.

— Vă simțiți bine?

— Da.

Însă biroul este cuprins de întuneric. Aud, dar nu văd nimic. Mi s-a întâmplat și ieri la prânz, când luam masa cu mama și am dat vina pe vin, dar azi nu am nici un țap ispășitor. Știu că, dacă rămân calmă, întunericul se va risipi. Așa că povestesc mai departe, căznindu-mă să-mi amintesc ce s-a întâmplat – iar în acel întuneric tablourile tale mohorâte sunt pline de culoare.

Când a intrat Todd, plângeam și lacrimile cădeau pe tablouri și se transformau în picături negre ca de cerneală și maro noroioase ce alunecau în jos, pe pânză. Todd m-a înlănțuit cu brațul.

— Draga mea, pe astea nu le-a pictat Tess. O clipă mi-am recăpătat speranța; le pusese cineva acolo, nu Tess trăise toate stările acelea. Nu era ea însăși, a continuat Todd. Nu era sora pe care o știai. Nebunia are efectul acesta, îți răpește identitatea. Eram furioasă pe el pentru că avea impresia că știa totul despre boala ta mintală; că după câteva ședințe de terapie avute la treisprezece ani, când au divorțat ai lui, devenise cine știe ce expert.

M-am întors spre tablouri. De ce le pictaseși, Tess? În loc de mesaj? Și de ce le-ai ascuns? Todd nu și-a dat seama că tăcerea mea fusese umplută de nevoia imperioasă de dialog imaginar.

— Cineva trebuie să spună lucrurilor pe nume, draga mea.

Brusc devenise așa de bădăran; ca și când încăpățânarea de a greși îl făcea mai masculin; ca și când ar fi putut transforma consecințele nedorite ale morții tale într-un weekend de aventuri în care să-și testeze bărbăția. De data asta mi-a simțit furia.

— Îmi pare rău, poate că „nebunie” este un cuvânt prea dur, a spus el.

În clipa aceea l-am contrazis furioasă, în tăcere. Mie „psihotică” îmi suna mult mai rău decât „nebună”. Mă gândeam că nu poți fi psihotică aidoma unui pălărier sau unui iepure de martie³³. Psihoticii nu au parte de ilustrații jucăușe și glumețe în cărțile de copii. Nici Regele Lear nu suferea de psihoză când a descoperit mari adevăruri în timpul delirurilor lui. Mă gândeam că putem înțelege nebunia ca pe o emoție trăită la un nivel intens și tulburător, poate chiar o putem respecta pentru aleasa ei origine literară, dar psihoza e undeva departe și trebuie să ne

³³ Aluzie la personaje din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll. (n.tr.).

temem de ea și să o respingem.

Acum însă, în loc să-i analizez originea literară, mă tem de nebulie. Și îmi dau seama că opinia mea inițială era cea a unui privitor, nu a cuiva care suferea de așa ceva. „Nu mă lăsați să-nnebunesc, o, zei,”³⁴ căci pierderea rațiunii, a sinelui, aduce după ea o teroare disperată, indiferent cum vrei să o numești.

Am găsit o scuză ca să plec din apartament, iar Todd a părut dezamăgit. Cred că s-a gândit că tablourile mă vor face să alung „refuzul de a accepta realitatea”. Îl surprinsesem folosind expresia asta în șoptitele lui conversații telefonice îngrijorate cu prietenii comuni din New York, când credea că nu aud; vorbise până și cu șeful meu. Din punctul lui de vedere, tablourile tale aveau să mă oblighe să înfrunt realitatea. Se afla în fața mea, în patru exemplare, sub forma unei femei care țipa și a unui bărbat mascat. Tablouri psihotice, înspăimântătoare, diavolești. De ce altceva mai aveam nevoie? Cu siguranță, acum aveam să accept ideea că te-ai sinucis și aveam să merg mai departe. Puteam să lăsăm totul în urma noastră. Să ne continuăm viața. Expresia-stereotip a consilierilor care îți dau sfaturi cum să trăiești putea deveni realitate.

Afară era întuneric și frigul împrăștiase aerul. Începutul de februarie nu e o perioadă bună pentru mărșăluitul plin de furie. Am căutat din nou prin buzunar mănua invizibilă. De-aș fi fost un șoarece de laborator, nu m-aș fi descurcat deloc bine cu formarea reflexelor și cu pedeapsa. M-am întrebat ce era mai rău, să alunec pe treptele înghețate sau să apuc cu mâna goală balustrada acoperită de zăpadă. M-am hotărât pentru varianta din urmă și am închis ochii când am atins metalul rece ca gheața.

Știam că, de fapt, nu aveam de ce să fiu supărată pe Todd, pentru că, dacă rolurile ar fi fost inversate și eu aș fi dorit ca el să redevină persoana pe care credeam că o cunosc – cineva sensibil și rațional, care avea respect pentru autorități și nu stârnea complicații inutile. Dar cred că ești mulțumită că m-am certat cu poliția, că am acostat persoane în fața casei lor și în propriile lor apartamente și că am ignorat autoritățile, toate acestea pentru tine.

Pe când mă plimbam de una singură pe străzile alunecoase

³⁴ *Regele Lear*, actul I, scena 5, în Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1988. (n.tr.).

din pricina zloatei înghețate, mi-am dat seama că Todd nu mă cunoștea deloc. Și nici eu pe el. Aveam o relație bazată pe discuții mărunte. Nu stătusem niciodată prea mult treji în noapte, în speranța că avea să se ivească acea conversație nocturnă cât se poate de concretă, prin care mințile noastre să se conecteze una la cealaltă. Nu ne privisem niciodată lung în ochi, pentru că se spune că ei sunt oglinda sufletului și ar fi oarecum nepoliticos și stânjenitor să ne privim astfel. Ne construise o relație periferică, ocolind emoțiile intense și sentimentele complexe, astfel că în străfundurile lor ființele noastre erau ca doi străini.

Îmi era prea frig ca să merg mai departe, așa că m-am întors la apartament. Când am ajuns în partea de sus a scărilor m-am ciocnit de cineva în întuneric și am tresărit înfiorată, înainte de a-mi da seama că era Amias. Cred că era la fel de speriat că mă vede.

— Amias?

— Iartă-mă. Te-am speriat? Poftim... Mi-a ținut lanterna ca să văd pe unde calc. Am văzut că avea în mână un sac cu pământ.

— Mulțumesc.

Brusc mi-am dat seama că locuiesc în apartamentul lui.

— Ar trebui să-ți plătesc cât stau aici.

— Nici nu se pune problema. Oricum, Tess plătise deja chiria pe luna viitoare. Cred că și-a dat seama că nu l-am crezut. L-am cerut să-mi plătească în tablouri, a continuat el. Cum făcea Picasso cu notele de plată de la restaurant. Tablourile pentru lunile februarie și martie le-a pictat mai devreme.

Gândeam că îți petreceai timpul cu el pentru că era încă unul dintre vagabonzii tăi, dar are un farmec anume, nu-i așa? Un aer masculin și de protipendadă, fără urmă de discriminare ori snobism, care îmi aduce în minte imagini alb-negru cu trenuri cu abur, pălării moi și femei cu rochii înflorate.

— Mă tem că nu e o locuință foarte sănătoasă, a spus el mai departe. M-am oferit să o modernizez, dar Tess spunea că are personalitate.

M-am simțit rușinată de faptul că mă enervau lipsa aparaturii moderne în bucătărie, starea în care erau băile și ferestrele care nu se închideau bine.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și am observat că plantase ceva în ghivecele tale de lângă ușă, căci avea mâinile murdare de pământ.

— Venea să mă vadă în fiecare joi, a mai spus Amias. Uneori

ca să bem ceva, alteori la cină. Bănuiesc că ar fi avut o groază de alte lucruri de făcut.

— Te plăcea.

Mi-am dat seama că era adevărat. Mereu ai avut prieteni, prieteni adevărați, de toate vârstele. Îmi imaginasem că lucrurile vor sta exact invers pe măsură ce aveai să îmbătrânești. Cândva urma să devii o octogenară care avea să discute cu oameni cu zeci de ani mai tineri. Amias nu a fost deranjat de tăcerea mea și, plin de delicatețe, a părut să ghicească momentul când mi-am terminat raționamentul și abia atunci a continuat:

— Poliția nu prea m-a luat în seamă când i-am anunțat dispariția. Asta până când le-am spus de apelurile alea sâcâitoare. Au făcut mare caz de ele.

S-a întors iar la plantatul lui și, la rândul meu, am avut politețea de a aștepta să-și termine gândurile înainte de a interveni.

— V-a spus Tess ceva despre acele telefoane?

— Doar că primea apeluri răutăcioase. Și asta doar când m-a anunțat că-și scosese telefonul din priză și se gândea ca nu cumva să am nevoie să o sun. Avea și un mobil, dar cred că l-a pierdut.

— „Răutăcioase”? Așa a spus?

— Da. Așa cred. Ce e înspăimântător când îmbătrânești e că nu mai ești sigur pe tine. Totuși, plângea. A încercat să se abțină, dar tot a plâns. Amias s-a întrerupt o clipă, căznindu-se să-și păstreze firea. I-am spus lui Tess că ar trebui să meargă la poliție.

— Psihiatrul ei le-a spus polițiștilor că apelurile erau doar în imaginația ei.

— I-a spus asta și lui Tess?

— Da.

— Sărmana Tessie. De când plecase tata nu mai auzisem pe nimeni care să-ți spună așa. E îngrozitor să nu fi crezut de ceilalți.

— Da.

S-a întors spre mine.

— Am auzit când a sunat telefonul. Am spus la poliție, dar nu știam sigur dacă era unul dintre apelurile acelea. Dar imediat după, Tess m-a rugat să am grijă de cheie. Asta a fost cu două zile înainte de moartea ei. Îi citeam angoasa pe fața luminată de razele portocalii ale felinarului din stradă. Ar fi trebuit să insist să meargă la poliție.

— Nu e vina dumitale.

— Mulțumesc, ești foarte drăguță. La fel ca sora dumitale.

Mă întrebam dacă să le spun polițiștilor despre cheie, dar nu cred că mai conta. Încă o exemplificare a presupusei tale paranoia.

— Psihiatrul crede că era nebună. Crezi că așa era, după povestea cu copilul, vreau să spun?

— Nu. Era foarte supărată și cred că și foarte speriată. Dar nu era nebună.

— Și poliția crede că era nebună.

— A întâlnit-o vreodată vreunul dintre polițiști?

Planta mai departe bulbi cu mâinile lui bătrâne, cu pielea subțire ca hârtia și deformate de artrită, care bănuiesc că îl dureau pe frigul acela. M-am gândit că probabil era felul lui de a înfrunta mâhnirea: planta bulbi care acum păreau uscați și care la primăvară aveau să înflorească în mod miraculos, îmi amintesc că, după moartea lui Leo, tu și mama ați petrecut mult timp în grădină. Abia acum văd legătura.

— Sunt din soiul Regele Alfred, a spus Amias. Narcisele ei favorite, datorită galbenului intens. Trebuie plantate toamna, dar răsar după șase săptămâni, ca să aibă timp să înflorească la primăvară, însă până și eu știam că n-ar trebui să plantezi nimic în pământ înghețat. Nu știu de ce, m-am înfuriat la gândul că bulbii lui Amias nu vor înflori.

În cazul în care poate te-ai întrebat, da, inițial l-am suspectat până și pe Amias. Am suspectat pe toată lumea. Dar văzând că plantează bulbi pentru tine, orice urmă de suspiciune a devenit absurdă, îmi pare rău că a existat vreodată.

Mi-a zâmbit.

— Mi-a spus că oamenii de știință au introdus o genă de narcisă într-o plantă de orez și au creat orez cu vitamina A. Ca să vezi.

Îmi spuseseși și mie.

— *Vitamina A face narcisele galbene. E uluitor, nu-i așa, Bee?*

— *Da, presupun.*

Încercam să mă concentrez asupra hopurilor pe care le întâmpina echipa mea în proiectarea unui nou logo pentru o companie distribuitoare de petrol; observasem iritată că folosiseră culoarea PMS 683, deja utilizată în logoul unei companii concurente. Nu știai că în capul meu se mai derula o

conversație.

— *Mii de copii au orbit din cauza lipsei de vitamina A din alimentație. Acum, cu orezul ăsta nou, nu vor avea probleme.*

O clipă nu m-am mai gândit la logo.

— *Copiii vor vedea datorită galbenului din narcise.*

Cred că ție ți se părea așa de deosebit faptul că o culoare putea salva vederea. I-am zâmbit la rândul meu lui Amias și cred că în acea clipă ne-am amintit amândoi același lucru despre tine: pasiunea ta pentru viață, pentru infinitele ei posibilități, pentru miracolele zilnice.

Vederea îmi revine la normal, întunericul se transformă în lumină. Mă bucur de defecțiunea care face ca becul să nu poată fi stins și de lumina de primăvară care se revarsă prin ferestrele extrem de mari. Văd că domnul Wright mă privește îngrijorat.

— Sunteți foarte palidă.

— Mă simt bine.

— O să ne oprim aici. Trebuie să ajung la o întrunire.

Poate că așa e, dar cred mai degrabă că îmi poartă de grijă.

Domnul Wright știe că sunt bolnavă și cred că din ordinul lui secretara îmi aduce mereu apă minerală, iar azi el pune capăt discuției mai devreme. E destul de delicat ca să înțeleagă că nu vreau să vorbesc despre problemele mele de sănătate, nu încă, nu mai devreme decât e cazul.

Tu ți-ai dat deja seama că nu mă simt bine, nu-i așa? Și te întrebi de ce nu ți-am dat amănunte. Probabil că te-ai amuzat copios ieri când am spus că un pahar de vin băut la prânz mă amețește. N-am vrut să te păcălesc, pur și simplu nu voiam să-mi recunosc mie însămi slăbiciunile trupului. Pentru că trebuie să fiu puternică dacă vreau să termin cu depozitia asta. Și trebuie să termin.

Știu, vrei să afli ce m-a îmbolnăvit, o să-ți spun, când ajungem la acel moment al povestirii – în care povestea ta devine și a mea. Până atunci mă voi strădui să nu mă gândesc la motiv, pentru că, pline de lașitate, gândurile mele dau bir cu fugiții din fața lui.

Muzica dată la maximum ne întrerupe monologul. Mă aflu în apropierea locuinței noastre și prin geamul fără perdea o zăresc pe Kasia dansând pe CD-ul ei *Golden Hits* din anii 1970. Mă vede

și o clipă mai târziu apare la ușa din față. Mă ia de mână și, fără să-mi mai dea timp să mă dezbrac de palton, mă obligă să dansez alături de ea. Mereu face așa, pentru că „dansul e bun pentru organism”. Numai că azi, nefiind în stare să dansez, găsesc o scuză și mă așez pe canapea să o privesc. Pe când dansează așa, cu fața strălucitoare și transpirată, râzând și spunând că bebelușului îi place la nebunie, pare că nu-și dă deloc seama de problemele pe care le va avea, ca mamă singură, poloneză și șomeră.

Sus, Amias lovește cu piciorul în tavanul nostru în ritmul muzicii. Când a făcut-o prima dată, am crezut că ne ruga să dăm muzica mai încet. Dar îi place. Spune că înainte de sosirea Kasiei era prea multă liniște. Până la urmă reușesc să o conving pe Kasia, rămasă fără suflu, să se oprească din dansat și să mănânce cu mine.

Pe când Kasia se uită la televizor, eu îi dau un bol cu lapte lui Caramel, apoi ies cu stropitoarea în curtea din spate, lăsând ușa întredeschisă, ca să am lumină. Începe să se întunece și se face frig, soarele de primăvară nu-i destul de puternic ca să încălzească aerul până spre seară. Peste gard, văd că la vecinii de alături o curte similară găzduiește trei containere de gunoi. În timp ce ud plantele moarte și pământul sterp mă întreb, ca de obicei, de ce fac asta. Vecinii tăi cu containerele probabil cred că sunt absurdă. Eu cred că sunt absurdă. Deodată, ca la semnul unui magician, văd lăstari verzi minusculi printre crengile moarte. Simt un fior de interes și de uimire. Deschid larg ușa ca să luminez întreaga grădină. Din plantele care erau moarte cresc lăstari mici de un verde crud. Mai încolo, pe pământul cenușiu, e un cuib din frunzele de culoare roșu-închis ale unui bujor care va înflori din nou în toată splendoarea lui vara aceasta.

În sfârșit înțeleg de ce tu și mama aveți pasiunea grădinăritului. Este miraculos în fiecare sezon. Toată acea vitalitate, creștere, viață nouă și reînnoire. Nu-i de mirare că politicienii și clericii folosesc în propriul scop lăstari verzi și simboluri ale primăverii³⁵. În seara asta mă folosesc și eu de

³⁵ Partidul Conservator din Marea Britanie are ca simbol imaginea stilizată a unui copac, iar partidele verzilor din Scoția și din Irlanda folosesc imaginea unor lăstari și a florii-soarelui; în religie, cedrul din Liban, ramurile de palmier, de măslin, trifoiul, macul, crinul etc. au o bogată simbolică. (n.tr.).

această imagine în scopuri personale și îmi dau voie să sper că până la urmă moartea poate că nu înseamnă un sfârșit; că undeva, aidoma cărților din Narnia adorate de Leo, există un Rai unde Vrăjitoarea Albă a murit și statuile au fost retrezite la viață³⁶. În seara asta nu pare ceva chiar atât de imposibil.

³⁶ Referire la domnia Vrăjitoarei Albe, care și-a transformat toți dușmanii în stane de piatră, în seria de romane *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis. (n.tr.)

Capitolul 9

Vineri

Deși e târziu, mă îndrept agale pe jos spre clădirea secției de poliție. În relatarea aceasta, sunt trei lucruri despre care îmi este foarte greu să vorbesc. Despre primul am spus, e vorba de găsirea trupului tău, iar ce urmează acum e al doilea. Pare trivial, o factură, nimic mai mult, dar efectul e devastator. Mă moșmondesc și aud vocea mamei care-mi spune că e deja nouă fără zece, o să întârziem, *vino odată, Beatrice*. Apoi tu țâșnești pe lângă noi pe bicicletă, cu ghiozdanul agățat de ghidon, cu ochii veseli, în timp ce trecătorii zâmbesc când treci vâjâind pe lângă ei și chiar aduci un aer proaspăt. *Nu avem toată ziua la dispoziție, Beatrice*. Dar tu știai că așa era și că o trăiam minut cu minut.

Ajung la biroul domnului Wright, care, fără să facă vreun comentariu legat de întârzierea mea, îmi întinde o cană termoizolantă cu cafea, pe care bănuiesc că a cumpărat-o de la automatul de lângă lift. Îi sunt recunoscătoare pentru amabilitate și știu că un strop din ezitarea mea de a-i relata următorul capitol al poveștii ține și de faptul că nu vreau să-și facă o impresie proastă despre mine.

Stăteam împreună cu Todd la masa ta Formica³⁷, cu un teanc de corespondență venită pe numele tău în fața noastră. În mod straniu, sortarea facturilor tale mi s-a părut chiar liniștitoare. Eu întotdeauna am făcut liste, iar teancul tău de corespondență s-a dovedit a fi ușor de rezolvat. Am început cu facturile urgente, apoi am trecut la cele mai puțin presante. La fel ca mine, Todd se pricepe la birocrația din viața noastră și în timp ce lucram împreună, pentru prima dată de când a venit la Londra, am simțit că exista o legătură între noi. Mi-am amintit de ce eram împreună și cum mărunțișurile de fiecare zi au format o punte între noi. Era vorba de o relație cotidiană bazată mai curând pe detalii practice decât pe pasiune, dar îi apreciam totuși legăturile

³⁷ Marcă înregistrată pentru un material compozit din care se fabrică, printre altele, mese de bucătărie. (n.tr.).

minore. Todd s-a dus să discute cu Amias despre „contractul de închiriere”, deși i-am spus că nu prea credeam în existența lui. A avut totuși dreptate când a subliniat că nu aveam cum să aflăm asta dacă nu întrebam.

Ușa s-a închis în urma lui, iar eu am luat factura următoare. De la moartea ta, acum mă simțeam cel mai relaxată. Aproape că îmi puteam imagina că pregăteam o ceașcă de cafea în timp ce dădeam drumul la Radio 4. Aveam un scurt moment de normalitate, în care am putut să-mi imaginez o perioadă fără suferință.

— Mi-am scos cardul ca să-i plătesc factura telefonică. De când pierduse mobilul, eu îi plăteam linia fixă în fiecare lună. Era cadoul meu de aniversare pentru ea; a spus că eram prea generoasă, dar aveam și eu ceva de câștigat din asta.

Ți-am spus că voiam să fiu sigură că poți să mă suni și să-mi vorbești cât vrei, fără să te gândești la nota de plată. Ce nu ți-am spus e că trebuia să mă asigur că, dacă voiam să te sun, nu aveai telefonul decuplat.

— Nota asta era mai mare decât cea anterioară. Era defalcată, așa că am hotărât să verific apelurile. Cuvintele îmi sunt mai rare, mai tărăgănate. Am văzut că mă sunase pe mobil pe 21 ianuarie. Apelul era la unu după-amiază, ora ei, opt dimineața la New York, așa că probabil fusesem în metrou, în drum spre birou. Nu știu cum de s-a făcut legătura, chiar dacă a durat doar câteva secunde. Trebuie să spun totul dintr-o suflare, altfel nu voi fi în stare să o iau de la capăt. Asta a fost în ziua în care l-a născut pe Xavier. Cred că m-a sunat când a intrat în travaliu. Fac o scurtă pauză, fără să-l privesc pe domnul Wright, apoi povestesc mai departe. Următorul apel a fost la nouă seara ora ei, patru la New York.

— Opt ore mai târziu. De ce credeți că după atâta timp?

— Nu avea mobil, prin urmare, odată plecată de-acasă spre spital, i-ar fi fost dificil să mă sune. Și-apoi, nu era urgent. Vreau să spun, nu aveam cum să ajung la ea ca să-i fiu alături la naștere. Acum vorbesc așa de încet, încât domnul Wright e nevoit să se aplece spre mine. Cred că al doilea apel a fost dat când s-a întors acasă de la spital. Mă suna în legătură cu Xavier. Convorbirea a durat douăsprezece minute și douăzeci de secunde.

— Ce a spus? întreabă el.

Brusc mi se usucă gura. Nu mai am salivă ca să pot vorbi. Iau o gură de cafea, dar gura tot uscată îmi e.

— Nu am vorbit cu ea.

— Draga mea, bănuiesc că ieșiseși din birou. Sau erai la vreo ședință, a spus Todd. Se întorsese de la Amias plin de dubii în legătură cu faptul că îți plătiseși chiria cu tablouri și mă găsisse plângând.

— Nu, eram acolo.

Mă întorsesem la birou după o ședință la secția de design care ținuse mai mult decât crezusem. Mi-am amintit vag de Trish care mi-a spus că ești pe fir și că șeful meu voia să mă vadă. Am rugat-o să-ți spună că te sun eu. Cred că am făcut o notiță și am lipit-o pe calculator la plecare. Poate de aceea am uitat, pentru că am scris pe bilet și nu a fost nevoie să-mi întipăresc totul în minte. Dar nu am nici o scuză. Absolut nici una.

— Nu i-am răspuns la telefon și am uitat să o sun mai târziu. Rușinea îmi reduce vocea la o șoptă.

— Copilul venise cu trei săptămâni mai devreme, nu aveai cum să prevezi așa ceva.

Ar fi trebuit s-o fac.

— Iar 21 ianuarie e ziua în care ai fost promovată, a continuat Todd. Așa că sigur aveai altele în minte. Părea aproape vesel. Îmi găsisse imediat o scuză.

— Cum de-am uitat?

— Nu a spus că era vorba de ceva important. Nici măcar nu ți-a lăsat un mesaj.

Disculpându-mă, însemna că arunca vina asupra ta.

— Nu ar fi trebuit să precizeze că era important. Și ce mesaj să-i lase secretarei? Despre copilul ei mort?

Mă răstisem la el, încercând să mai arunc din vină și asupra lui. Însă bineînțeles că vina e numai a mea și nu o pot împărți cu nimeni.

— După aceea ați plecat în Maine? Întreabă domnul Wright.

— Da, pe nepusă-masă, doar pentru câteva zile. Iar copilul urma să sosească abia peste trei săptămâni. Mă disprețuiesc pentru această încercare jalnică de a mă reabilita în fața lui. Factura arată că în ziua anterioară și în dimineața dinaintea morții m-a sunat la birou și acasă de cincisprezece ori.

Am văzut lista cu numerele apelate, toate ale mele, fiecare

reprezentând încă un moment în care te-am abandonat și care mă incrimina iar și iar.

— Apelurile pe telefonul de acasă au durat câteva secunde.

Până când ai fost conectată la robot. Ar fi trebuit să las un mesaj care să anunțe că suntem plecați, dar nu am făcut-o și asta nu pentru că fuseserăm luați de val, ci pentru că ni se păruse riscant. „Să nu anunțăm în gura mare că suntem plecați.” Nu mai țin minte dacă Todd sau eu am spus asta.

Am crezut că ți-ai imaginat că mă întorc repede și de aceea nu ai lăsat vreun mesaj. Sau poate că, pur și simplu, nu ai fost în stare să-mi dai vestea cea groaznică fără să-mi auzi vocea mai întâi.

— Dumnezeu știe de câte ori o fi încercat să mă sune pe mobil. Îl închisesem pentru că în locul unde ne aflam noi nu era semnal.

— Nu ați încercat să o sunați?

Cred că mă întreabă din amabilitate.

— Ba da. Însă cabina nu avea telefon fix, iar mobilul meu nu avea semnal, așa că n-am putut să sun decât când am mers la restaurant. Am încercat, de câteva ori, dar suna mereu ocupat. M-am gândit că vorbea cu prieteni de-ai ei sau că îl decuplase ca să-și vadă de pictat.

Însă nu aveam nici o scuză. Ar fi trebuit să răspund la apelul tău. Iar dacă n-am făcut-o, ar fi trebuit să te sun eu *imediat* și să te sun *mereu* până dădeam de tine. Iar dacă nu reușeam, ar fi trebuit să rog pe cineva să meargă să vadă ce faci, apoi să mă urc în primul avion spre Londra.

Mi s-a uscat prea tare gura și nu mai pot vorbi.

Domnul Wright se ridică.

— Vă aduc un pahar cu apă.

După ce iese și închide ușa, mă ridic și încep să mă plimb prin încăpere, de parcă aș încerca să scap de vină. Se ține însă după mine, e umbra mea urâtă.

Înainte de întâmplarea asta eram convinsă că sunt o persoană delicată și grijulie, care e atentă cu ceilalți. Îmi aminteam cu conștiinciozitate zilele de naștere (datele din agenda mea erau trecute pe calendar în fiecare an); trimiteam imediat bilete de mulțumire (erau deja cumpărate și așteptau cuminti în sertarul biroului). Însă odată cu lista de numere de pe factura ta am realizat că nu eram deloc atentă cu ceilalți. Țineam cont de amănuntele vieții, însă în privința lucrurilor importante eram

egoistă și de o neglijență plină de cruzime.

Îți aud întrebarea care așteaptă răspuns: De ce, atunci când detectivul Finborough mi-a spus că născuseși, nu mi-am dat seama că nu ai avut cum să-mi telefonezi ca să mă anunți? De ce am pus accentul pe faptul că nu ai apelat la ajutorul meu, în loc să realizez că de fapt *eu* împiedicaseam asta? Pentru că pe vremea aceea credeam că încă mai ești în viață. Înainte de a veni la Londra, n-am știut că fuseseși omorâtă. Mai târziu, când ți-au găsit corpul, n-am mai fost în stare să judec logic și să pun informațiile cap la cap.

Nici nu-mi pot imagina ce crezi despre mine. (Nu pot sau nu îndrăznesc?) Probabil te miră faptul că nu am început această scrisoare către tine cu o scuză, urmată de o explicație, ca să-mi înțelegi neglijența. Adevărul e că mi-a lipsit curajul, ceea ce m-a făcut să amân totul cât am putut, căci știam că nu aveam ce explicație să dau.

Aș face orice să primesc o a doua șansă, Tess. Însă, spre deosebire de cărțile noastre de povești, eu nu pot zbura înapoi pe lângă a doua stea din dreapta și prin fereastra deschisă, ca să te găsesc în patul tău, în viață. Nu pot să călătoresc în timp, reîntorcându-mă la acele zile și în dormitorul meu unde mă așteaptă mâncarea caldă și sunt iertată. Nu există un nou început. Nu există o a doua șansă.

Tu mi-ai cerut ajutorul, iar eu nu ți l-am dat.

Ești moartă. Iar dacă aș fi răspuns la telefon, ai fi fost în viață.

Acesta e adevărul.

Îmi pare rău.

Capitolul 10

Domnul Wright revine în încăpere cu un pahar de apă pentru mine. Îmi amintesc că soția lui a murit într-un accident de mașină. Poate că fusese vina lui, poate conducea după ce băuse sau pe moment se gândea la altceva – vina care mă urmărește săr simți mai bine dacă ar avea companie. Însă nu pot să-l întreb. Beau apa, iar el pornește din nou casetofonul.

— Prin urmare, știați că Tess vă ceruse ajutorul?

— Da.

— Și că ați avut dreptate?

— Da.

Există și un revers al sentimentului de vină. *Apelaseși* la mine pentru ajutor, eram deci apropiate, într-adevăr te cunoșteam și, prin urmare, puteam fi convinsă că nu te omorâseși. Oare convingerea mea fusese vreodată zdruncinată? Puțin. Când am crezut că nu mi-ai spus despre copil; când am crezut că nu ai venit la mine pentru ajutor atunci când ți-a fost teamă. Atunci am pus la îndoială apropierea dintre noi și m-am întrebat dacă te cunoșteam cu adevărat. Atunci m-am mai întrebat, în sinea mea: Pentru tine viața chiar prețuia prea mult ca să-i pui capăt? Telefoanele tale arată că, deși obținut cu mare sacrificiu, răspunsul era afirmativ.

În dimineața următoare m-am trezit când era încă întuneric. M-am gândit să iau un somnifer, să scap de vina care era acum la fel de prezentă ca durerea, dar nu puteam fi atât de lașă. Atentă să nu-l trezesc pe Todd, m-am dat jos din pat și am ieșit afară, în speranța că astfel scap de gânduri sau cel puțin găsesc ceva care să-mi mai distragă atenția.

Când am deschis ușa din față, l-am văzut pe Amias care la lumina unei lanterne pune saci de hârtie peste ghivecele tale. Bănuiesc că m-a văzut în prag, în lumină.

— Au zburat câțiva bulbi în timpul nopții. Trebuie să-i pun la loc până nu-i prea târziu.

M-am gândit la faptul că plantase bulbi de narcise în pământul înghețat. De la început nu avuseseră nici o șansă. N-am vrut să-l supăr și nici să-i spun banalități despre eficiența serelor lui improvizate cu hârtie, așa că am schimbat subiectul.

— E multă liniște în orele astea ale dimineții, nu-i așa?
— Stai să vină primăvara, să vezi ce vacarm o să mai fie.
Cred că am părut nedumerită, pentru că s-a apucat să explice:
— Concertul matinal. Nu înțeleg de ce păsărilor le place mai ales strada asta, dar au un motiv doar de ele știut.

— N-am înțeles niciodată ce e de fapt cu acest concert matinal. Continuam conversația ca să-i fac pe plac sau ca să scap de gândurile mele?

— Cântecul au menirea de a atrage o pereche și de a delimita teritoriile, a răspuns Amias. Mare păcat că oamenii nu pot încerca o astfel de abordare muzicală, nu?

— Da.

— Știai că există o ordine anume? a întrebat el. Mai întâi mierlele, apoi prigoriile, pitulicile, cintezele, pitpalacii, sturzii cântători. Pe vremuri erau și privighetori. Pe când îmi povestea despre concertul matinal am realizat că voi afla cine te-a omorât. Știai că o privighetoare poate cânta până la trei sute de cântece de dragoste? Acesta era scopul meu unic; nu mai aveam timp de ocolișuri pline de vinovăție. Un muzician a pus cântul privighetorii pe un ritm mai lent și a descoperit că seamănă cu Simfonia nr. 5 de Beethoven.

În timp ce Amias îi dădea înainte cu miracolele muzicale ale concertului matinal, m-am întrebat dacă își dădea seama cât de mult mă alina conversația și am bănuț că știa. Mă lăsa să gândesc, dar nu de una singură și îmi contracara mahnirea cu ceva liniștitor. Pe întuneric am încercat să ascult cântul unei păsări, dar nu se auzea nimic. Iar în liniștea și întunericul din jur, a fost greu să-mi imaginez răsăritul luminos de primăvară plin de triluri.

De îndată ce s-a făcut ora nouă, am ridicat receptorul și am telefonat la poliție.

— Cu detectivul Finborough, vă rog. Sunt Beatrice Hemming.

Încă pe jumătate adormit, Todd m-a privit, uimit și enervat.

— Draga mea, ce faci?

— Am dreptul la o copie a raportului autopsiei. Polițista Vernon mi-a dat o groază de documente, printre care și o broșură despre asta.

Fusesem mult prea pasivă; prea acceptasem tot ce mi s-a spus.

— Draga mea, o să-i faci să-și piardă timpul și nimic altceva.

Am observat că Todd nu a spus „e o pierdere de timp”, ci că aveam să-i fac pe alții să-și piardă timpul cu mine; alții, pe care nici nu-i cunoștea. Ca și mine, Todd știe când e o pacoste pentru ceilalți. Pe vremuri știam și eu.

— În ziua dinaintea morții, m-a sunat din oră în oră și Dumnezeu știe de câte ori o mai fi încercat și pe mobil. În aceeași zi l-a rugat pe Amias să aibă grijă de cheia de rezervă, pentru că îi era prea frică să o mai lase sub ghiveci.

— Poate că începuse să fie preocupată de propria siguranță.

— Nu, el mi-a spus că asta s-a întâmplat după unul dintre apelurile acelea de amenințare. În ziua în care a fost omorâtă, m-a sunat la zece, probabil când a ajuns acasă de la psihiatru. Apoi din jumătate în jumătate de oră până la unu și treizeci, când probabil a plecat la poștă, apoi să-l întâlnească pe Simon în Hyde Park.

— Draga mea...

— I-a spus psihiatrului că se temea. Iar Simon a spus că ea dorea să fie cu cineva în permanență; că „își ieșise din minți de groază” și că a văzut pe cineva care o urmărise în parc.

— Așa a spus, dar suferea de psihoză puer...

Detectivul Finborough a răspuns și ne-a întrerupt. I-am relatat despre numeroasele tale apeluri către telefoanele mele, de la birou și de acasă.

— Bănuiesc că vă simțiți îngrozitor. Chiar vinovată. M-a surprins tonul lui blând, deși nu-mi dau seama de ce. Fusese întotdeauna amabil cu mine. Sunt sigur că nu vă consolează prea mult, a continuat el, dar din cele spuse de psihiatrul ei, cred că oricum ar fi mers înainte, chiar dacă ați fi reușit să vorbiți cu ea la telefon.

— Ar fi mers înainte?

— Cred că telefoanele erau, fără îndoială, strigăte de ajutor. Dar asta nu înseamnă că cineva, chiar rudele apropiate, ar fi putut s-o ajute.

— Avea nevoie de ajutor pentru că era amenințată.

— Cu siguranță, așa s-a simțit. Dar prin prisma celorlalte fapte, telefoanele nu ne schimbă convingerea că s-a sinucis.

— Aș dori să văd o copie a raportului autopsiei.

— Sunteți sigură că doriți să treceți prin asta? V-am spus care sunt concluziile și...

— Am dreptul să citesc raportul.

— Desigur. Dar mă tem că o să vi se pară tulburător.

— Hotărârea de a-mi asuma acest risc îmi aparține, nu credeți?

În plus, văzusem când trupul tău fusese scos într-un sac de plastic dintr-o toaletă în ruină și după o astfel de experiență m-am gândit că adjectivul „tulburător” va fi ușor de acceptat. Fără tragere de inimă, detectivul Finborough a spus că-l va ruga pe medicul legist să-mi trimită o copie.

Când am pus jos receptorul, Todd mă privea.

— Ce anume speri să obții cu asta? în cuvintele „anume” și „cu asta” am simțit meschinăria relației noastre. Fuseserăm legați prin tendoanele superficiale ale lucrurilor mărunte și lumești, dar un fapt atât de grav ca moartea ta distrugea una câte una aceste legături fragile. Am spus că trebuie să merg la St. Anne’s, ușurată că aveam o scuză ca să părăsesc apartamentul și o discuție în contradictoriu pentru care nu eram pregătită.

Domnul Wright se întoarce spre un biblioraft aflat în fața lui, la unul dintre numeroasele dosare groase, numerotate după un cod pe care încă nu l-am descifrat, pe care scrie cu o caligrafie neîngrijită „Beatrice Hemming”. Îmi place nota personală dată de caligrafia neîngrijită ce apare lângă numere; mă duce cu gândul la toți acei oameni care lucrează din umbră în folosul justiției. Cineva mi-a scris numele pe dosar; poate e vorba de aceeași persoană care va transcrie înregistrările de pe banda care bâzâie undeva în fundal ca un țânțar uriaș.

— În acel moment ce părere aveai despre detectivul Finborough? întreabă domnul Wright.

— Mi se părea inteligent și amabil. Iar frustrarea mea venea din faptul că înțelegeam că apelurile lui Tess puteau fi interpretate ca „strigăte de ajutor”.

— Ați spus că după aceea ați mers la spitalul St. Anne’s?

— Da. Am vrut să fac ce era necesar pentru ca bebelușul să fie înmormântat împreună cu ea.

Nu-ți datoram numai dreptate, ci și înmormântarea pe care ți-ai fi dorit-o.

În acea zi sunasem la spital la ora 6.30 și îmi răspunsese o doctoariță plină de compasiune, pe care n-o deranjase ora matinală. M-a sfătuit să trec pe acolo mai târziu, când „deschideau taraba”.

În drum spre spital am pus telefonul pe *hands-free* și l-am sunat pe părintele Peter, noul preot paroh al mamei, care urma să officieze slujba de înmormântare. De la orele pregătitoare pentru prima împărtășanie îmi aminteam vag că sinuciderea era un păcat (Nu trece de Start! Nu încasa 200 de lire! Mergi direct în lad!³⁸) Am început discuția pe un ton agresiv, deși în defensivă.

— Toată lumea crede că Tess s-a sinucis. Eu însă, nu. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar trebui să fie judecată pentru asta. Nu l-am lăsat pe părintele Peter să răspundă. Iar copilul trebuie înmormântat alături de ea. Nu trebuie judecată în nici un fel.

— Credeți-mă, nu-i mai înmormântăm de mult la o răscruce de drumuri pe sinucigași, a răspuns părintele Peter. Sigur că bebelușul trebuie să fie împreună cu ea.

În pofida blândeții din vocea preotului, eram încă suspicioasă.

— V-a spus mama că nu era măritată?

— Nici Maria nu a fost.

Eram complet uluită, credeam că poate era o glumă.

— Adevărat, am spus. Dar, în fine, ea era fecioară. Și Maica Domnului.

L-am auzit râzând. Era prima dată când auzeam pe cineva râzând de la moartea ta.

— Treaba mea nu e să judec oamenii. Menirea preoților e să-i învețe pe ceilalți ce reprezintă iubirea și iertarea. Pentru mine, asta înseamnă să fii creștin. Iar provocarea noastră este încercarea de a găsi în noi și în ceilalți acea iubire și iertare.

Înainte de moartea ta discursul lui mi s-ar fi părut de prost-gust; lucrurile importante sunt stânjenitoare, e mai bine să le eviți. De atunci prefer însă conversațiile directe. Să scăpăm de balast și să vorbim despre ceea ce contează. Să ne arătăm emoțiile și gândurile fără învelișul modest al discuției fără sens.

— Vreți să luați cuvântul în timpul slujbei?

— Nu. O las pe mama. Mi-a spus că i-ar face plăcere.

Așa zisese? Sau doar am vrut eu să aud astfel când a anunțat că o va face?

— Mai aveți ceva de adăugat?

— Adevărul este că nu vreau să o înmormântăm. Tess era un spirit liber. Știu că e un clișeu, dar nu văd alt mod în care să vă explic cum era. Nu vreau să spun că nu respecta convențiile, deși

³⁸ La jocul de Monopoly, expresii folosite pentru a anunța pedeapsa *Mergi la închisoare!*, care în limbajul curent a căpătat sensul: *S-a terminat!* (n.tr.).

e adevărat, ci că atunci când mă gândesc la ea, o văd în cer, ridicându-se tot mai sus. Elementul ei e aerul, nu pământul. Și nu suport ideea de a o pune sub pământ.

Era prima dată când vorbeam în acest fel despre tine cu altcineva. Cuvintele mi-au ieșit din gândurile ascunse sub cele superficiale care sunt hârșăite și rostite de obicei. Bănuiesc că preoții au mereu parte de așa ceva, pătrund în cotloanele cele mai profunde ale sufletului, unde poate fi găsită credința, dacă aceasta există. Părintele Peter tăcea, dar știam că asculta, așa că am continuat conversația noastră nepotrivită în timp ce treceam pe lângă un supermarket din zonă.

— Până acum nu acceptam rugurile funerare, acum însă le înțeleg rostul. E îngrozitor să arzi pe cineva care ți-e drag, dar momentul în care fumul se ridică spre cer cred că este chiar frumos. Și îmi doresc ca Tess să fie acolo sus. Undeva unde există culoare, lumină și aer.

— Înțeleg. Mă tem că nu putem să vă oferim așa ceva. Dar poate că împreună cu mama dumneavoastră ar trebui să luați în calcul varianta crematoriului? Avea în glas o seninătate care mi-a plăcut. Bănuiesc că moartea și înmormântările făceau parte din viața lui de zi cu zi și nu le îngăduia să-i modifice tonul conversației, ceea ce nu însemna însă că le trata cu impolitețe.

— Credeam că incinerarea nu e posibilă pentru catolici. Mama spunea că Biserica o consideră un rit păgân.

— Așa era. Cu multă vreme în urmă. Nu și în prezent. Atâta timp cât credeți în învierea trupului.

— Mi-aș dori să cred, am spus, sperând să am și eu un ton senin, dar vocea mea părea disperată.

— Ce-ar fi să vă mai gândiți? Sunați-mă când v-ați hotărât sau chiar dacă nu sunteți hotărâtă și doriți să mai discutăm despre asta.

— Bine. Mulțumesc.

Pe când parcam mașina închiriată în subsolul spitalului, m-am gândit să-ți duc cenușa în Scoția, pe un munte acoperit cu tufe roșii de iarbă-neagră și flori galbene de drobiță, să urc spre cerul cenușiu, dincolo de primul nivel de nori și să te las purtată de vânt în aerul curat și rece. Știam însă că mama nu avea să fie de acord cu incinerarea.

Mai fusesem la St. Anne's, dar acum era de nerecunoscut, pentru că avea o sală de așteptare nouă, cu instalații de artă și o

cafenea. Spre deosebire de alte spitale în care intrasem, părea să facă parte din lumea de afară. Prin ușile mari de sticlă vedeam cum trecea lumea de la cumpărături, iar podeaua sălii era inundată de lumină naturală. Mirosea a cafea proaspăt prăjită și a păpuși noi, tocmai scoase din cutiile cu cadouri de Crăciun (scaunele noi și lucitoare ale cafenelei erau făcute poate din același tip de plastic).

Am luat liftul până la etajul patru, așa cum mi se spusese, apoi am mers spre aripa care adăpostea maternitatea. Strălucirea nu ajunsese până aici, iar mirosul de cafea prăjită amestecat cu cel al păpușilor noi-nouțe era sufocat de obișnuitul miros de spital, al dezinfectantelor și al fricii. (Ori poate numai noi simțim asta, din cauza lui Leo?) Nu existau ferestre, ci numai tuburi de neon care luminau linoleumul; nu existau ceasuri, până și cele ale infirmierelor erau răsturnate cu capul în jos; eram din nou în lumea de spital, dincolo de starea vremii și timp, în care episoadele aberante de durere, boală și moarte alcătuiau un univers kafkian devenit realitate. Un afiș îmi cerea să mă spăl pe mâini cu gelul pus la dispoziție, așa că acum îmi intrase în piele mirosul de spital care estompa strălucirea diamantului inelului de logodnă. La soneria ușii încuiate a secției a răspuns o femeie de vreo patruzeci de ani, cu păr roșu și creț prins la spate cu o agrafă; părea competentă și sfârșită de oboseală.

— Am sunat mai devreme. Beatrice Hemming?

— Desigur. Sunt Cressida, moașa-șefă. Sunteți așteptată de doctorul Saunders, unul dintre obstetricieni.

M-a însoțit în salonul postnatal. Din saloanele alăturate se auzea plânsetul bebelușilor. Până atunci nu mai auzisem nou-născuți plângând, unul părea disperat, de parcă ar fi fost abandonat. Moașa-șefă m-a dus în camera de așteptare a rudelor și mi-a spus cu o voce plină de sensibilitate profesională:

— Îmi pare rău pentru nepotul dumneavoastră.

Pe moment n-am știut la cine se referea. Nu mă gândisem niciodată la relația pe care o aveam eu cu el.

— Eu l-am numit întotdeauna copilul lui Tess, nu nepotul meu.

— Când e înmormântarea?

— Joia viitoare. Odată cu aceea a surorii mele.

În vocea moașei-șefe, sensibilitatea a fost înlocuită de șoc.

— Îmi pare rău. Mi s-a spus doar că a murit copilul. I-am fost recunoscătoare doctoriței amabile cu care vorbisem de dimineață că nu transformase moartea ta într-o bîrfă oarecare.

Deși presupun că într-un spital moartea este mai degrabă un subiect profesional decât unul de bârfă.

— Vreau ca bebelușul să fie cu ea.

— Desigur.

— Și aș mai dori să vorbesc cu persoana care a fost alături de Tess la naștere. Știți, ar fi trebuit să fiu eu cu ea, dar nu am fost. Nici măcar nu i-am răspuns la telefon. Am început să plâng, însă aici lacrimile erau ceva normal, cred că și încăperea cu canapele acoperite de huse detașabile fusese proiectată cu gândul la rudele plângăcioase. Moașa-șefă și-a pus mâna pe umărul meu.

— Mă interesez ce persoane au stat cu ea și le chem să vorbiți cu ele. Scuzați-mă un moment.

A ieșit pe coridor. Prin ușa deschisă am zărit o femeie într-un scaun rulant, cu un nou-născut în brațe. Alături, un doctor și-a trecut brațul pe după umerii unui bărbat.

— În mod normal, copilul plânge, nu tatăl. Bărbatul a izbucnit în râs, iar doctorul i-a zâmbit. Azi-dimineață când ați venit, erați un cuplu, acum sunteți o familie. Uluitor, nu-i așa?

Moașa-șefă a clătinat din cap.

— Domnule doctor Saunders, ca obstetrician n-ar mai trebui să vă uluiască așa ceva.

Doctorul Saunders a împins căruciorul mamei cu bebeluș într-un salon alăturat, în timp ce eu îl priveam. Chiar de la distanță, am văzut că avea o față cu trăsături armonioase, cu ochi a căror strălucire venea din interior, ceea ce îl făcea mai degrabă frumos decât atrăgător într-un mod agresiv.

A ieșit din salon însoțit de moașa-șefă.

— Domnule doctor Saunders, v-o prezint pe Beatrice Hemming.

Doctorul Saunders mi-a zâmbit absolut natural și mi-a adus aminte de tine prin felul modest în care se raporta la frumusețea lui.

— Desigur, colega mea, cu care ați vorbit de dimineață, m-a anunțat că veți veni. Preotul capelei noastre a aranjat totul cu cei de la serviciul de pompe funebre, care vor veni azi după-amiază să ia copilul. Pe fondul agitației din salon, vocea lui era vizibil calmă; vocea cuiva care știa că oamenii îl ascultă. Preotul a dispus ca trupul lui să fie depus în camera de priveghi, a continuat el. Ne-am gândit că morga nu e locul potrivit. Regret doar că a trebuit să stea acolo câtva timp.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme. La copil. N-ar

fi trebuit să-l las să zacă la morgă.

— Doriți să vă conduc acolo? a întrebat el.

— Precis aveți timp?

— Sigur că da.

Doctorul Saunders m-a însoțit pe coridor spre lifturi. Am auzit țipătul unei femei. Venea de sus, unde bănuiesc că se afla sala de nașteri. La fel ca plânsetul nou-născutului, țipătul ei era ceva ce nu mai auzisem până acum și exprima durerea pură. În lift mai erau alți doctori și infirmiere, dar n-au părut să bage de seamă țipetele. M-am gândit că erau obișnuiți, de vreme ce lucrau zi de zi în lumea asta de spital kafkiană.

Ușile liftului s-au închis. Doctorul Saunders și cu mine am fost ușor presați unul în celălalt. Am remarcat verigheta care-i atârna pe un lanț scurt ce ieșea din gulerul uniformei. Ceilalți au coborât la etajul doi, așa că am rămas singuri. M-a privit direct, concentrându-și toată atenția asupra mea.

— Îmi pare foarte rău de Tess.

— O cunoșteți?

— Poate, nu sunt sigur. Îmi pare rău, poate părea crud, dar...

Am completat eu:

— Consultați sute de paciente?

— Da. Aici se nasc anual peste cinci mii de copii. Al ei când s-a născut?

— Pe 21 ianuarie.

A făcut o scurtă pauză.

— În cazul ăsta nu eram aici. Îmi pare rău. Săptămâna aceea am fost la un curs în Manchester.

M-am întrebat dacă mințea. Să-i cer dovezi că nu se afla în oraș când ai născut copilul și când ai fost omorâtă? Nu ți-am auzit vocea răspunzându-mi, nici măcar tachinându-mă. L-am auzit pe Todd cum îmi spunea să nu mai fiu așa de caraghioasă. Avea dreptate. Îi consideram pe toți bărbații din țară vinovați până când aduceau dovezi ale nevinovăției lor? Și-apoi, de ce trebuia neapărat să fie vorba de un bărbat? Poate că ar fi trebuit să le suspectez și pe femei, pe moașa cea amabilă, pe doctorița cu care vorbisem de dimineață. Iar ei te consideră pe *tine* paranoică. Numai că doctorii și infirmierele au putere asupra vieții și a morții, iar unii dintre ei au devenit dependenți de ea. Deși, când ai un spital plin de oameni vulnerabili, ce naiba l-ar fi împins pe un angajat din sistemul medical să aleagă toaleta în ruină din Hyde Park ca loc în care să-și dezlănțuie pornirile

psihopate? Când am ajuns în acest punct al raționamentului, doctorul Saunders mi-a zâmbit și m-a făcut să mă simt puțin stânjenită și rușinată.

— La următoarea oprire am ajuns.

Fără să-i aud vocea, mi-am spus, cu hotărâre, că dacă era frumos nu însemna că era neapărat și ucigaș – ci doar cineva care pe vremea când era burlac m-ar fi respins fără să-și fi dat măcar seama. Am recunoscut că acesta era motivul pentru care îl suspectam. Îmi legam suspiciunea obișnuită de un motiv diferit – și mult mai puternic.

Am ajuns la morga spitalului tot cu gândul la găsirea ucigașului tău și nu la Xavier. Doctorul Saunders m-a condus la încăperea în care rudele „vedeau decedatul”. M-a întrebat dacă doream să mă însoțească, dar fără să mă gândesc am spus că mă descurc și singură.

Am intrat. Camera era decorată îngrijit și cu gust, ca un salon cu perdele imprimate, covor plușat și flori (artificiale, dar din cele scumpe, de mătase). Încerc să fac ca totul să pară decent, chiar frumos, dar nu vreau să te mint, iar salonul ăsta pentru morți era înfiorător. O bucată din covor, cea din apropierea ușii, se tocise, semn al numeroșilor vizitatori care rămăseseră unde stăteam și eu acum, copleșiți de apăsarea durerii, nedorind să meargă spre persoana dragă, căci știau că, odată ajunși acolo, aveau să aibă certitudinea că ea nu mai exista.

Am mers spre el.

L-am ridicat și l-am înfășurat în păturica albastră de cașmir pe care i-o cumpăraseși.

L-am ținut în brațe.

Cuvintele au dispărut.

Domnul Wright m-a ascultat cu o milă plină de atenție când i-am povestit despre Xavier, fără să mă întrerupă ori să mă grăbească și respectându-mi tăcerile. Cred că la un moment dat mi-a dat un șervețel, căci acum îl țin în mână, ud.

— Atunci v-ați hotărât să nu faceți incinerarea? întreabă el.

— Da.

Într-un ziar de ieri un jurnalist scria că nu „am admis incinerarea” pentru că voiam „să mă asigur că nu sunt distruse dovezile”. Însă nu acesta a fost motivul.

Cred că am stat cu Xavier vreo trei ore. Când l-am ținut în

brațe, mi-am dat seama că aerul rece de deasupra munților nu era locul potrivit pentru un bebeluș, prin urmare nici pentru tine, mama lui. La plecare, l-am sunat pe părintele Peter.

— Poate fi îngropat copilul în brațele lui Tess? am întrebat și m-am așteptat să-mi spună că era imposibil.

— Desigur. Cred că acolo îi și e locul, a răspuns părintele Peter.

Domnul Wright nu mă obligă să spun de ce am ales înmormântarea, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru tactul de care dă dovadă. Încerc să merg mai departe și folosesc cuvinte prețioase care să nu-mi trădeze emoția.

— Apoi m-am întors să vorbesc cu moașa-șefă, crezând că mă voi întâlni cu persoana care a asistat-o pe Tess la naștere. Numai că nu găsisese dosarul lui Tess, așa că nu știa cine fusese de față. M-a sfătuit să revin marțea următoare, până atunci avea timp să-i dea de urmă.

— Beatrice?

les din birou în fugă.

Ajung la toaletă exact la timp. Îmi e îngrozitor de rău. Greața e de necontrolat. Îmi tremură corpul. O secretară tânără își bagă capul pe ușă, apoi și-l retrage. Sunt întinsă pe gresia rece și încerc să-mi recapăt controlul asupra propriului corp.

Domnul Wright intră și cu un braț în jurul meu mă ajută să mă ridic încet. În timp ce mă susține, îmi dau seama că îmi place să aibă cineva grijă de mine, nu în sensul de a mă domina, ci, pur și simplu, de a mă trata cu blândețe. Nu înțeleg de ce până acum nu am realizat asta și am respins blândețea chiar dinainte de a-mi fi oferită.

În sfârșit mă opresc din tremurat.

— E timpul să mergeți acasă, Beatrice.

— Dar depozitia...

— Ce-ați spune să reluăm amândoi mâine-dimineață discuția, dacă vă simțiți în stare?

— De acord.

Vrea să-mi cheme un taxi sau măcar să mă conducă până la metrou, dar îl refuz politicos. Îi spun că am nevoie de aer curat și pare să înțeleagă.

Vreau să rămân singură cu gândurile mele, care sunt despre Xavier. Din clipa în care l-am luat în brațe, l-am iubit pentru el

Însuși, nu doar pentru că era copilul tău.

Ies în stradă și îmi ridic capul spre cerul albastru-deschis, ca să-mi împiedic lacrimile să se reverse. Îmi amintesc de scrisoarea pe care mi-ai trimis-o despre Xavier, la citirea căreia încă nu am ajuns în relatarea poveștii tale. Îmi închipui cum te duci acasă de la spital prin ploaia deasă. Îmi închipui cum îți ridici privirea spre cerul negru și nemilos. Îmi închipui cum urli: „Dă-mi-l înapoi.” Și cum nu-ți răspunde nimeni.

Îmi închipui cum îmi dai telefon.

Capitolul 11

Sâmbătă

Nu e multă lume trează la ora 8.30 sâmbăta dimineată, trotuarele sunt pustii. Când intru în clădirea poliției, la recepție e doar o secretară, îmbrăcată în haine obișnuite, iar când ajung la lift, e gol. Mă duc la etajul trei. Azi secretara Miss Pasiune nu e aici, așa că trec pe lângă pupitrul ei și intru în biroul domnului Wright.

Văd că mi-a aranjat pe masă cafeaua și apa minerală.

— Precise vă simțiți în stare să continuați?

— Sigur. Acum mă simt bine.

Dă drumul la casetă. Însă mă privește îngrijorat și cred că de ieri mă consideră mult mai fragilă decât își imaginase.

— Putem începe cu raportul autopsiei? Ați cerut o copie.

— Da. A sosit prin poștă două zile mai târziu.

Domnul Wright are în față o copie a raportului, cu rânduri subliniate cu un marker galben. Știu care sunt frazele galbene și o să-ți spun imediat, mai întâi să termin însă cu rândul care nu e subliniat, dar e adânc întipărit în memoria mea. Chiar la începutul raportului autopsiei tale, patologul promite „cu sufletul și conștiința” că va spune adevărul. Trupul tău nu a fost analizat cu detașare științifică; a beneficiat de o abordare mai învechită și mai omenească.

Secția de Medicină legală,
Spitalul Chelsea & Westminster, Londra

Subsemnata Rosemary Didcott, absolventă a Facultății de Medicină, declar cu sufletul și conștiința mea că la data de 30 ianuarie 2010, la morga spitalului Chelsea Se Westminster și în prezența medicului legist, domnul Paul Lewis-Stevens, am efectuat disecția corpului lui Tess Hemming (21), domiciliată în Chepstow Road nr. 35, Londra, corp a cărui identificare a fost făcută de sergentul-detectiv Finborough de la Poliția Metropolitană din Londra și că raportul de mai jos conține adevărul.

A fost identificat corpul unei femei cauziene cu constituție firavă, măsurând 1.71 metri înălțime. Au fost găsite indicii ce atestă o naștere survenită cu două zile înainte de deces.

S-au constatat cicatrice vechi, datând din copilărie, pe genunchiul drept și cotul drept.

Pe încheietura și brațul drept exista o tăietură recentă cu lungimea de zece centimetri și adâncimea de patru centimetri, care a intersectat mușchiul interosos și a secționat artera radială. Pe încheietura și brațul stâng exista o tăietură mai mică, de cinci centimetri lungime și doi centimetri adâncime și o tăietură mai mare, cu lungimea de șase și adâncimea de patru centimetri, care au secționat artera cubitală. Rănile corespund cuțitului de oase cu lama de cincisprezece centimetri găsit lângă cadavru.

Nu am găsit alte vânătăi, cicatrice sau semne.

Nu au existat indicii despre un raport sexual recent.

Au fost colectate probe de sânge și țesut care au fost date spre analiză la un laborator extern.

Estimez că moartea tinerei s-a produs cu șase zile înainte de disecție, adică în data de 23 ianuarie.

În urma disecției, opinia mea este că tânăra a murit ca urmare a hemoragiei produse de tăieturile de pe încheieturi și antebrațe.

Londra, 30 ianuarie 2010

Cred că am citit documentul de o sută de ori, dar „cuțitul de oase” are aceeași conotație violentă pe care a avut-o și prima dată, căci n-au menționat marca Sabatier, ca să-l facă mai casnic și mai puțin tăios.

— Erau incluse și rezultatele laboratorului? Întreabă domnul Wright. (E vorba despre rezultatele testelor de sânge și de țesut, care sunt făcute după autopsie la un alt laborator.)

— Da. Erau adăugate la sfârșitul documentului, cu data zilei precedente, deci tocmai le primiseră. Dar nu le-am înțeles. Erau redactate în limbaj științific, nu scrise astfel încât să le poată înțelege un om de rând. Din fericire, am o prietenă care este medic.

— Christina Settle?

— Da.

— Am o depozitie din partea ei.

Îmi dau seama că sunt probabil zeci de persoane care lucrează la cazul tău și iau declarații în paralel.

Am pierdut legătura cu vechii prieteni din liceu și din universitate când am plecat în America. Însă de la moartea ta aceștia mă sună și îmi scriu; „se regroupează în jurul meu”, cum spune mama. Printre cei regrupați e și Christina Settle, care acum e medic la spitalul Charing Cross. (Mi-a spus că peste jumătate dintre colegii care au terminat biologia la Nuffield College fac carieră în domeniul științific.) În fine, Christina a trimis o scrisoare de condoleanțe caldă, cu același scris înclinat și ordonat pe care îl avea în anii de școală, pe care a încheiat-o, așa cum se întâmplă deseori, cu „te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva”. M-am hotărât să o sun.

Christina mi-a ascultat cu atenție ciudata rugămintă. A spus că e doar medic rezident, la pediatrie, nu la patologie, prin urmare nu are calificarea necesară pentru a interpreta rezultatele analizelor. Am crezut că nu vrea să se amestece, dar la sfârșitul convorbirii m-a rugat să-i trimit raportul prin fax. După două zile m-a sunat să mă întrebe dacă nu voiam să ieșim să bem ceva. Are un prieten al cărui amic e patolog și l-a rugat să se uite împreună peste rezultate.

Când i-am povestit lui Todd de întâlnirea cu Christina, a fost ușurat, crezând că mă reîntorc la viața mea obișnuită și încep să mă văd cu vechii prieteni.

Am intrat în bistroul pe care îl alesese Christina și m-a izbit intensitatea zgomotului lumii normale. Nu mai mersesem într-un local public de la moartea ta și mă simțeam vulnerabilă în fața vocilor puternice și a râsetelor. Apoi am văzut-o pe Christina care îmi făcea semn cu mâna și m-am mai liniștit, pe de o parte pentru că arăta aproape la fel ca în anii de școală, cu același frumos păr negru, ochelari cu lentile groase deloc atrăgători și pe de alta pentru că găsisese un separeu izolat de restul bistroului. (Christina încă se pricepe să pună mâna prima pe anumite lucruri.) Credeam că nu o să-și amintească de tine – doar era în clasa a șasea împreună cu mine când ai venit tu la internat – dar mi-a spus imediat că își amintește.

— Chiar foarte bine. La unsprezece ani era deja prea relaxată pentru școală.

— Nu cred că „relaxată” e tocmai cuvântul pe care l-aș...

— Nu în sensul negativ, nu distantă sau aiurită. Tocmai acesta era lucrul extraordinar la ea. De aceea mi-o și amintesc așa de bine. Zâmbea tot timpul; un copil relaxat, care râdea și zâmbea. Așa o combinație nu mai întâlnisem la nimeni. S-a oprit cu o mică ezitare în glas. Bănuiesc că ți-a fost greu să ții pasul cu ea...?

Nu știu dacă dădea dovadă de grijă sau de curiozitate, dar am hotărât să trec la scopul întâlnirii noastre.

— Poți să-mi explici ce spune raportul acela?

A scos din servietă raportul și un carnețel. Am zărit un pachet de Calpol și o carte despre haine de bebeluș. Poate că scrisul și ochelarii Christinei erau neschimbate, nu însă și viața ei. S-a uitat în carnețel.

— James, prietenul unui prieten despre care ți-am vorbit la telefon, e patolog-șef, așa că se pricepe. Însă nu prea vrea să se amestece, patologii fiind mai tot timpul dați în judecată și disecați de presă. Nu îi poți menționa numele.

— Desigur.

— Tu ai urmat engleza, chimia și biologia, Hemms, nu-i așa?

Vechea mea poreclă, îngropată în praful anilor scurși; mi-a trebuit o clipă ca să reacționez.

— Da.

— Ai făcut și biochimie după aceea?

— Nu, de fapt am terminat engleza.

— Atunci îți spun în termeni obișnuiți. În versiune simplă: când a murit, Tess avea în organism trei substanțe.

Nu mi-a observat reacția, căci privea în carnețel. Eu însă eram uluită.

— Ce substanțe?

— Una era Cabergoline, care oprește lactația.

Îmi spusese Simon de medicamentul ăsta și din nou simpla lui menționare m-a făcut să zăresc o frântură din ceva atât de dureros, încât am renunțat să mă mai gândesc mai departe; mi-am întrerupt propriile gânduri.

— Și celelalte?

— Una era un sedativ. Luase o doză destul de mare. Dar pentru că asta se întâmplase cu câteva zile înainte ca Tess să fie găsită și să i se colecteze o probă de sânge... S-a întrerupt, supărată și a trebuit să se adune înainte de a continua: Ceea ce înseamnă că, din cauza decalajului de timp, e greu să se estimeze corect cantitatea exactă de sedativ. James a spus că nu

poate da decât o evaluare bazată pe experiența lui.

— Adică...?

— Luase o cantitate mult mai mare decât doza normală. El crede că nu atât cât să o omoare, însă destul cât să-i producă un somn profund.

Prin urmare, de asta nu erau urme de rezistență, mai întâi te drogase. Ți-ai dat seama prea târziu? Christina a mai citit câteva rânduri scrise înclinat cu caligrafia ei perfectă.

— A treia substanță e fenciclidina sau PEP³⁹, pe scurt. E un halucinogen puternic, creat în anii 1950 ca substanță anestezică, dar interzis după ce pacienții au avut reacții psihotice.

Am tresărit și am repetat papagalicește:

— Halucinogen?

Christina a crezut că nu am înțeles și a explicat cu voce calmă:

— Înseamnă că substanța poate provoca halucinații sau „trăiri”, în limbaj obișnuit. E ca LSD-ul, dar mai periculos. Din nou, după cum spune James, e greu de precizat ce cantitate a luat și cu cât timp înainte de a muri, pentru că a fost găsită târziu. E dificil și pentru că substanța e depozitată în mușchi și în țesutul adipos când încă e la capacitate psihoactivă maximă, așa că are efect și după ce consumul a încetat.

O clipă am auzit doar trăncăneala științifică, apoi am început să înțeleg.

— Prezența substanței înseamnă că ar fi putut avea halucinații în zilele dinaintea morții? am întrebat.

— Da.

Prin urmare, doctorul Nichols avusese totuși dreptate; numai că halucinațiile tale nu erau date de psihoza puerperală, ci de o substanță halucinogenă.

— A plănuit totul. Mai întâi a scos-o din minți.

— Beatrice...?

— A făcut-o să pară nebună, pentru ca toți să o creadă astfel, apoi a drogat-o înainte de a o omorî.

Prin lentilele groase, ochii căprui ai Christinei păreau enormi, iar mila exprimată era și mai accentuată.

— Când mă gândesc cât de mult îmi iubesc copilul, chiar nu știu ce aș fi făcut în locul lui Tess.

— Pentru ea, sinuciderea nu era o variantă, chiar dacă ar fi vrut. Pur și simplu nu ar fi fost în stare. Nu după povestea cu Leo.

³⁹ Denumit în argou și „praful îngerilor” (*angel dust*), este de fapt o heroină sintetică. (n.tr.).

Iar de drogat nu s-a drogat niciodată.

A urmat un moment de liniște, apoi separeul a fost invadat de zgomotul nepotrivit al atmosferei de bar din jurul nostru.

— Tu ai cunoscut-o mai bine, Hemms.

— Așa e. Mi-a zâmbit; un gest de capitulare în fața siguranței mele, care era justificată de legătura de sânge. Apreciez foarte mult ajutorul tău, Christina.

Era prima persoană care îmi fusese de folos în mod concret. Fără ea, nu aș fi aflat de sedativ și de halucinogen. Îi eram însă recunoscătoare și pentru că-mi respecta părerile, fără să și le ascundă pe ale ei. În adolescență petrecuserăm șase ani în aceeași clasă și nu cred că ne atinsesem vreodată, dar în fața restaurantului ne-am luat rămas-bun cu o îmbrățișare strânsă.

— V-a spus și altceva despre PEP? întreabă domnul Wright.

— Nu, dar a fost destul de ușor să mă documentez pe internet. Am aflat că declanșează un comportament toxic, împingând victima spre paranoia și producând viziuni înspăimântătoare. Oare ți-ai dat seama că erai torturată mintal? Iar dacă nu, ce credeai că ți se întâmpla? Este distructiv mai ales în cazul celor care deja au suferit o traumă psihologică. A folosit împotriva ta propria-ți durere, știind că astfel efectul substanței va fi și mai nociv. Există site-uri în care armata americană este acuzată că a folosit PSP la Abu Ghraib și în cazurile de extrădare. E clar că generează trăiri înfricoșătoare.

Pentru tine au fost mai cumplite trăirile sau gândul că înnebuneai?

— Le-ați spus polițiștilor? întreabă domnul Wright.

— Da, i-am lăsat un mesaj detectivului Finborough. Deja era târziu, după orele de program. M-a sunat în dimineața următoare ca să mă anunțe că acceptă să ne întâlnim.

— Draga mea, nu pot să cred că iar îl pui pe omul ăla pe drumuri. Todd pregătea ceaiul și aranja biscuiții, ca și cum gestul său compensa efortul la care îl supuneam pe detectivul Finborough.

— Trebuie să afle despre substanțe.

— Poliția știe deja despre ele, draga mea.

— Nu are de unde.

Todd a pus pe farfurie și biscuiți cu ciocolată lângă cei cu cremă de ou, ordonându-i în două șiruri de galben și maro,

simetrie care îi trăda iritarea.

— Ba da. Și a ajuns la aceeași concluzie ca mine.

S-a întors și a luat vasul cu apă fiartă de pe ochiul aragazului. Nu făcuse nici un comentariu cu o seară înainte, când îi povestisem despre substanțe; în schimb, mă întrebase de ce nu îi spusese care fusese adevăratul motiv al întâlnirii mele cu Christina.

— Nu-mi vine să cred că sora ta nu avea nici măcar un ceainic.

S-a auzit soneria.

Todd l-a salutat pe detectivul Finborough, apoi a plecat să o ia pe mama. Urma ca eu și mama să-ți împachetăm lucrurile împreună. Cred că Todd spera ca, prin împachetarea lucrurilor tale, să reușesc să depășesc momentul⁴⁰. Da, știu, e un termen american, dar nu cunosc echivalentul englezesc; cred că mama ar spune „să fac față situației”.

Detectivul Finborough s-a așezat pe canapea și a mâncat politicos un biscuit cu ciocolată, în timp ce eu i-am relatat ce-mi spusese Christina.

— Știm deja despre sedative și despre PEP.

Am fost șocată. Deci Todd avusese dreptate.

— De ce nu mi-ați spus nimic?

— M-am gândit că împreună cu mama dumneavoastră aveți destule pe cap. Nu voiam să vă mai pricinuiesc și eu o mâhnire inutilă. Iar substanțele nu au făcut decât să ne confirme convingerea că Tess s-a sinucis.

— Credeți că le-a înghițit *dinadins*?

— Nu au fost indicii de întrebuintare a forței, în plus, în mod frecvent, cei care intenționează să se sinucidă ingerează sedative.

— Dar cantitatea nu a fost suficientă ca să o omoare, nu?

— Nu, dar poate că Tess nu era conștientă de asta. La urma urmei, nu mai încercase așa ceva înainte, nu?

— Nu. Și n-a făcut-o nici de data asta. Bănuiesc că a fost păcălită și convinsă să le ia. Am încercat să-i îndepărtez de pe față expresia calmă de milă. Nu vedeți? A drogat-o cu sedative ca să o poată omorî fără să se opună. Din cauza asta nu sunt urme pe corp.

Nu reușisem însă să-l fac să-și schimbe părerea sau fizionomia.

— Sau poate, pur și simplu, a luat o supradoză care s-a

⁴⁰ *To find closure*, în original, expresie din engleza americană. (n.tr.).

dovedit insuficientă.

Aveam iar nouă ani și eram la ora de engleză, ferm îndrumată de un profesor grijuliu ca să obțin răspunsurile corecte analizând textul din fața mea.

— Cum rămâne cu PEP? am întrebat, gândindu-mă că detectivul Finborough nu are cum să-i explice prezența în corpul tău.

— Am vorbit cu un inspector de la narcotice, a răspuns detectivul Finborough. Mi-a spus că de ani de zile traficantii îl ascund și îl vând drept LSD. Există o întreagă listă de porecle: „porc”, „ozon”, „sminteală”, „praful îngerilor”. Bănuiesc că furnizorul lui Tess...

L-am întrerupt.

— Credeți că Tess avea un „furnizor”?

— Mă scuzați. Mă refer la persoana care i-a dat sau i-a vândut PEP. Aceasta nu i-a spus lui Tess ce a luat de fapt. Am vorbit și cu doctorul Nichols, psihiatrul lui Tess; și...

L-am oprit.

— Tess nu s-ar fi atins de droguri, indiferent de care ar fi fost. Le ura. Încă din școală, când prietenii ei au fumat și au încercat țigări cu marihuana, a refuzat să aibă de-a face cu așa ceva. Își considera sănătatea ca pe un dar, de care Leo nu avusese parte și pe care nu avea nici un drept să-l distrugă.

Detectivul Finborough a făcut o pauză, ca și cum chiar mi-ar fi analizat punctul de vedere.

— Numai că acum nu mai era vorba de o școlăriță și de temerile ei, nu? Nu spun că dorea să folosească droguri sau că o mai făcuse deja, dar cred că ar fi fost de înțeles dacă și-a fi dorit să-și alunge durerea.

Îmi amintesc când a spus că după moartea lui Xavier erai în lad, un loc în care nu te putea însoți nimeni. Nici măcar eu. M-am gândit și la cât tânjeam eu după somnifere, după câteva ore în care durerea să înceteze.

Cu toate acestea, nu am luat nici unul.

— Știați că PEP se poate și fuma? am întrebat. Sau se poate trage pe nas ori injecta, sau poate fi chiar înghițit? Ar fi putut să i-l strecoare cineva într-o băutură, fără ca ea să-și dea seama.

— Beatrice...

— Doctorul Nichols s-a înșelat în privința halucinațiilor ei. Nu au fost provocate de psihoza puerperală.

— Așa e. Dar, după cum încercam să vă explic, am discutat cu

doctorul Nichols despre PEP. A spus că, deși cauza halucinațiilor era în mod clar alta, starea ei fusese aceeași. Din păcate și consecința acesteia. Se pare că în mod frecvent persoanele aflate sub influența PEP se automutilează sau se omoară. Inspectorul de la Narcotice a spus cam același lucru. Am încercat să îl întrerup, însă a mers înainte spre concluzia raționamentului lui. Toate faptele conduc spre același rezultat.

— Medicul legist a crezut varianta aceasta? Cineva care nu are un istoric de abuz de droguri ar fi luat în mod voluntar un halucinogen puternic? Nici măcar nu a pus-o la îndoială?

— Nu. De fapt, mi-a spus că... Detectivul Finborough s-a întrerupt și a cugetat.

— Ce v-a spus? Ce anume v-a spus despre sora mea? Detectivul Finborough a rămas tăcut. Nu credeți că am dreptul să știu?

— Ba da. A spus că Tess era studentă la Arte Plastice, trăia la Londra și că s-ar fi mirat mai mult dacă ar fi fost...

N-a mai continuat, așa că am completat eu.

— Curată?

— Da, cam așa ceva.

Prin urmare, erai murdară, cu toate mizeriile pe care le implică acest cuvânt chiar și în secolul XXI. Am scos din plic factura de telefon.

— V-ați înșelat când ați crezut că Tess nu mi-a spus că îi murise copilul. A încercat să o facă - iar și iar, dar nu a reușit. Până și dumneavoastră vă dați seama că aceste apeluri sunt „strigăte de ajutor”, strigăte către mine. Pentru că eram apropiate. O cunoșteam bine. Și știu că nu ar fi consumat droguri. Și nu s-ar fi omorât. A rămas tăcut. A apelat la mine, iar eu am dezamăgit-o. Dar *a apelat la mine*.

— Da. Așa e.

Mi s-a părut că i-am citit pe față și altceva decât milă.

Capitolul 12

La o oră după plecarea detectivului Finborough, Todd a ajuns la apartament cu mama. Sistemul de încălzire părea să fi cedat complet, așa că mama nu și-a scos paltonul.

Răsuflarea îi era vizibilă în camera înghețată.

— Bun, să începem strângerea lucrurilor. Am adus folie protectoare și ambalaje.

Poate spera că hotărârea ei plină de avânt o să ne facă să credem că vom reuși să descâlcim haosul lăsat în urmă de moartea ta. Deși adevărul e că moartea e însoțită de o mulțime de sarcini practice; toate lucrurile pe care fusesse obligată să le părăsești trebuiau sortate, împachetate și redistribuite în lumea celor vii. Mi-a venit în minte imaginea unui aeroport gol, cu banda de bagaje care se învâрте la nesfârșit, plină cu hainele tale, tablourile, cărțile, lentilele de contact și ceasul bunicii, pe care doar eu și mama am venit să le recuperăm.

Mama a început să taie fâșii din folia protectoare, în timp ce rostea pe un ton plin de acuze:

— Todd spunea că ai cerut iar să vorbești cu detectivul Finborough?

— Da. Am ezitat puțin înainte de a continua: Au găsit niște substanțe în corpul ei.

— Da, mi-a povestit deja Todd. Beatrice, știm cu toții că nu era în apele ei. Dumnezeu știe că erau destule lucruri de care voia să scape.

Fără să-mi dea ocazia să o contrazic, s-a dus în camera de zi ca să „avanseze nițel cu treaba înainte de prânz”.

Am scos nudurile pe care le pictase Emilio și le-am împachetat iute. Pe de o parte, pentru că nu voiam să le vadă mama, pe de alta, pentru că nu doream să mă uit la ele. Da, sunt puritană, dar nu acesta a fost motivul. Pur și simplu nu suportam să văd culorile vii în care fusese pictat corpul tău, când la morgă fața ta era așa de palidă. În timp ce le ambalam, m-am gândit că Emilio avea cel mai bun motiv să te omoare. Din cauza ta și-ar fi putut pierde cariera și soția. De acord, ea știa deja de legătura voastră, însă el nu era la curent cu asta și și-ar fi putut imagina o altă reacție din partea ei. Numai că sarcina ta l-ar fi dat de gol, așa că – dacă te-a omorât ca să-și apere căsătoria – nu înțelegeam de

ce ar fi așteptat până după nașterea copilului.

Terminasem cu împachetarea nudurilor și tocmai începusem să învelesc în folie protectoare unul dintre tablourile tale – nu m-am uitat la imagine și la culorile vii, dar mi-am amintit de bucuria ta de copil de patru ani când pocneai între degetele firave o bulă de aer care făcea „POC!”.

Mama a intrat și a privit teancul de pânze.

— Ce naiba credea că o să realizeze cu toate astea?

— Nu știu exact, dar cei de la facultate vor să le includă în expoziția organizată de ei. E peste trei săptămâni și vor ca Tess să aibă un perete special.

Mă sunaseră cu câteva zile mai devreme și acceptasem imediat.

— Însă nu o să plătească ceva pe ele, nu? a întrebat mama. Vreau să spun, care credea ea că e scopul unei astfel de activități, până la urmă?

— Dorea să fie zugrav.

— Adică un fel de decorator? a întrebat mama, mirată.

— Nu, acum cuvântul se folosește pentru artiști.

— *E termenul corect politic, ai spus, tachinându-mă pentru vocabularul meu prăfuit Starurile pop sunt artiști, artiștii sunt zugravi, iar zugravii sunt decoratori.*

— Coloratul desenelor cât e ziua de lungă e activitatea copiilor de grădiniță, a continuat mama. Nu mi-a păsat foarte mult de bacalaureat. M-am gândit că-i face bine să scape de materiile adevărate, dar e ridicol să numești așa ceva învățământ superior.

— Și-a urmat talentul.

Da, știu. E un argument cam slab.

— Era ceva infantil, s-a răstit mama. O irosire a tuturor realizărilor ei academice.

Era foarte supărată pe tine că ai murit.

De frica unei certe, nu îi spuseseam mamei despre faptul că aranjasem ca Xavier să fie înmormântat împreună cu tine, dar nu mai puteam amâna.

— Mamă, cred că Tess ar dori ca Xavier...

Mama m-a întrerupt:

— Xavier?

— Copilul ei, Tess ar dori...

— S-a folosit de numele lui Leo?

Vocea îi trăda șocul; îmi pare rău.

S-a întors în cameră și a început să îndese haine într-un sac negru de plastic.

— Tess n-ar dori să fie aruncate, mamă, ea recicla totul.

— Pe astea nu le mai poate purta nimeni.

— Vorbea odată despre un loc unde se reciclează textilele. O să văd...

Dar mama se întorsese deja cu spatele și deschisese sertarul de jos al dulapului. A scos un pulover micuț de cașmir din ambalajul lui. S-a răsucit și mi-a spus cu voce blândă:

— Ce frumos e!

Îmi amintesc de uimirea mea când am venit prima dată în apartament și, în mijlocul sărăciei care domnea în jur, am dat peste lucrurile acestea de copil absolut minunate.

— Cine i le-a dat? a întrebat mama.

— Nu știu. Amias a spus că s-a dus ea la cumpărături.

— Cu ce bani? I-a dat tatăl copilului?

Mă pregătisem pentru întrebarea asta; avea dreptul să afle adevărul.

— E însurat.

— Știu.

Bănuiesc că mama a văzut uimirea mea; blândețea din glas îi dispăruse.

— M-ai întrebat dacă „vreau poate să pun și litera A pe sicriu”. Tess nu era măritată, așa că „litera stacojie”, simbolul adulterului, nu putea să însemne decât că tatăl era însurat. Vocea i s-a asprit și mai mult când mi-a observat surpriza. Credeai că nu înțeleg aluzia, așa e?

— Iartă-mă. A fost o cruzime din partea mea să spun așa ceva.

— Voi amândouă ați crezut că odată cu absolvirea, m-ați depășit. Că eu nu mă gândesc decât la meniul unei plictisitoare de peste trei săptămâni.

— Nu te-am văzut niciodată citind, de aceea.

Încă mai ținea în mână puloverul minuscul al lui Xavier, pe care îl mângâia în timp ce vorbea.

— Obişnuiam să o fac. Țineam lampa de la capul patului aprinsă până când tatăl vostru voia să se culce. Îl scoteam din sărite, dar nu mă puteam abține. Era ca o dependență. Apoi s-a îmbolnăvit Leo. N-am mai avut timp de asta. Oricum, mi-am dat seama că în cărți sunt o mulțime de lucruri neînsemnate și de prostii. Cui îi pasă de povestea de dragoste a altcuiva și de cum

arată un apus descris pe pagini întregi? Cui îi pasă?

A pus jos micul pulover și s-a reapucat să îndese hainele în sacul de plastic. Nu scosese umerășele de sârmă, așa că agățătorile lor au sfâșiat folia neagră și subțire. În timp ce îi urmăream gesturile chinuite și neîndemânate, mi-am amintit de cuptorul școlii noastre și de tava cu vase din lut moale care erau introduse la copt. Urmau să se întărească gradat, până când cele imperfecte aveau să se spargă în bucăți. Moartea ta îi distrusese mamei echilibrul; privind-o cum înnodea sacul de plastic, mi-am dat seama că în clipa în care avea să se confrunte cu moartea ta, pentru ea durerea avea să acționeze aidoma unui cuptor care o va distruge.

O oră mai târziu, am dus-o pe mama la gară cu mașina. La întoarcere, ți-am scos hainele din sacii de plastic în care le îngrămădisise în grabă și le-am agățat înapoi în dulap; ceasul buncii și-a reluat locul pe polița căminului. Până și cosmeticele tale rămăseseră neatinsse în dulapul din baie, în timp ce ale mele erau tot în trusa de toaletă de pe taburet. Cine știe, poate că acesta e motivul adevărat pentru care am stat tot acest timp în apartamentul tău. Am evitat să te împachetez și să mă despart de tine.

Pe urmă am terminat de ambalat tablourile. Era, de fapt, pregătirea pentru expoziție, așa că nu m-a deranjat. În final, mai rămăseseră patru. Erau pânzele de coșmar realizate cu tușe groase de guașă, ce reprezentau un bărbat mascat aplecat asupra unei femei care țipa cu gura sfâșiată și însângerată. Mi-am dat seama că forma din brațele ei, singura pată albă de pe pânză, era un bebeluș și că le-ai pictat când erai sub influența PEP-ului, că erau o consemnare vizuală a călătoriilor tale chinuitoare în lad. Am zărit urmele lăsate de lacrimile mele când le privisem prima dată, acele dâre de vopsea scursă în josul tabloului. Atunci, lacrimile fuseseră singurul răspuns pe care îl aveam, acum însă știam că cineva te torturase în mod deliberat, iar lacrimile mele se uscaseră și se transformaseră în ură. Aveam să-l găsesc.

Biroul e încălzit peste măsură, iar razele de soare care se revarsă prin fereastră sporesc căldura și mă amețesc. Beau ultimul strop de cafea și încerc să mă trezesc.

— După aceea i-ai făcut o vizită lui Simon? Întreabă domnul Wright.

Bănuiesc că îmi compară declarația cu cele ale altor martori, pentru a fi sigur că totul corespunde.

— Da.

— Pentru a-i pune întrebări despre droguri?

— Da.

Am sunat la Simon și când mi-a deschis o femeie de serviciu am urcat ca și cum aveam tot dreptul să fiu acolo. Din nou m-a surprins luxul clădirii. Locuiam deja de ceva timp în apartamentul tău și mă dezobișnuisem oarecum de bogăția materială. Simon era în bucătărie, așezat la tezgheaua barului pentru micul dejun. A părut surprins să mă vadă, apoi iritat. Fața lui de copil era tot nerasă, dar m-am gândit că era doar de fason, la fel ca piercingul.

— I-ai dat bani lui Tess ca să cumpere lucruri pentru bebeluș? I-am întrebat. Ideea nu-mi trecuse prin cap până când nu ajunseseam în apartament, dar acum mi se părea posibil să fie adevărată.

— Ce cauți aici, să dai buzna așa?

— Ușa era deschisă. Trebuie să-ți mai pun câteva întrebări.

— Nu i-am dat bani. Am încercat odată, dar n-a acceptat. Părea jignit, prin urmare spunea probabil adevărul.

— Atunci știi cine i-a dat bani?

— Habar n-am.

— În ziua aceea, în parc, era somnoroasă?

— Dumnezeule, ce-i cu întrebările astea?

— Vreau doar să știu dacă părea somnoroasă când v-ați întâlnit.

— Nu, poate eventual nervoasă.

Prin urmare, îți dăduse sedativul mai târziu, după ce plecase Simon.

— Avea halucinații? am întrebat.

— Credeam că nu accepti ideea că avea psihoză postnatală? m-a luat el în zeflema.

— Avea sau nu?

— Vrei să spui altele în afară de omul invizibil pe care-l vedea în tufișuri?

Nu i-am răspuns. Avea o voce răutăcioasă, plină de ironie.

— Nu, în afară de asta, părea complet normală.

— I-au găsit sedative și PEP în sânge. I se mai spune și „sminteală”, „praful îngerilor”...

M-a întrerupt imediat cu o reacție cât se poate de convingătoare.

— Nu. E o greșeală. Tess era al naibii de puritană în privința drogurilor.

— Tu însă le folosești?

— Și ce-i cu asta?

— Poate că ai vrut să-i oferi ceva ca să se simtă mai bine, o băutură de pildă? Cu ceva în ea care te-ai gândit că ar putea să o ajute?

— Nu i-am pus nimic în băutură. Nu i-am dat bani. Iar acum vreau să pleci, înainte ca lucrurile să degenereze. Încerca să imite un om mai autoritar, poate pe tatăl lui.

Am mers în hol și am trecut pe lângă o ușă deschisă spre un dormitor. Pe perete am zărit o poză de-ale tale, cu părul desfăcut lăsat pe spate. Am intrat să văd fotografia. În mod evident, era camera lui Simon, cu hainele atent împăturite, cu jachetele agățate pe umerase de lemn; obsesiv de ordonată.

De-a lungul unui perete se întindea o fâșie pe care era scris cu o caligrafie migăloasă *Femela Speciei*. Dedesubt erau zeci de fotografii de-ale tale, lipite pe perete cu adeziv. În toate erai cu spatele la aparat. Deodată Simon a fost lângă mine, studiindu-mi fața.

— Știai că eram îndrăgostit de ea.

Fotografiile însă mi-au amintit de oamenii de pe insula Bequia, care cred că fotografia fură sufletul, în vocea lui Simon răzbătea lăudăroșenia.

— Sunt pentru portofoliul meu de absolvire. Am ales să fac un reportaj foto despre un singur subiect, îndrumătoarea mea e de părere că e tema cea mai originală și mai interesantă din an.

De ce nu-ți fotografiase deloc fața?

Cred că mi-a ghicit gândurile.

— Nu am vrut ca proiectul să fie despre o persoană anume, așa că am ales să nu aibă identitate. Voiam ca ea să reprezinte toate femeile.

Sau poate că dorise să te poată privi și urmări neobservat?

Simon încă avea un ton înfumurat.

— „Femela Speciei” e primul vers al unui poem⁴¹. Următorul e „mai periculoasă decât masculul”.

Mi-am simțit gura iască și cuvintele mi-au țâșnit pline de furie.

— Poemul este despre mamele care-și apără pruncii. De aceea

⁴¹ Titlul și vers al unui poem scris de Rudyard Kipling în 1911. (n.tr.).

femela e mai periculoasă decât masculul. Are mai mult curaj. Kipling îi înfierează pe bărbați ca fiind lași. „În conflict cu conștiința.”

Simon a fost surprins că știam poemul lui Kipling sau vreun alt poem, poate că și tu ești mirată. Dar am studiat engleza la Cambridge, mai știi? Cândva am fost o persoană cu înclinații artistice. Deși, la drept vorbind, m-a ajutat mai mult analiza științifică a formei decât înțelegerea sensului.

Am desprins de pe perete una dintre fotografiile tale, apoi încă una și tot așa. Simon a încercat să mă împiedice, dar nu m-am oprit până când nu au dispărut toate pozele tale de pe peretele lui; până când nu mai avea cum să se mai uite la tine. Apoi am părăsit apartamentul, cu fotografii cu tot, în timp ce Simon protesta furios, spunând că are nevoie de ele pentru examenul de sfârșit de an; că era vorba de furt și de încă un lucru pe care nu l-am mai auzit, pentru că trântisem deja ușa în urma mea.

În timp ce conduceam spre casă cu fotografiile în poală, m-am întrebat de câte ori te urmărise Simon ca să te fotografieze. Oare te urmărise și în ziua aceea, după ce îl părăsiseși în parc? Am oprit mașina și m-am uitat cu atenție la fotografii. În toate erai surprinsă din spate, iar peisajul era diferit, de la cel de vară la toamnă, apoi la iarnă, în ton cu hainele ce variau de la tricou la jachetă, apoi la palton. Trebuie să te fi urmărit luni de-a rândul. Nu am găsit însă nici o fotografie cu tine într-un parc înzăpezit.

Când am ajuns acasă, am văzut în bucătărie un ceainic nou în cutia lui și l-am auzit pe Todd în dormitor. Am intrat și l-am surprins în timp ce încerca să rupă una dintre „picturile psihotice”, numai că pânza era solidă și nu ceda.

— Ce naiba faci?

— Nu încap în punga de plastic și nu le pot lăsa așa în containerul de gunoi. Nu are nici un rost să le păstrezi, când te tulbură așa de mult.

— Dar trebuie să le păstrez.

— De ce?

— Pentru că... M-am oprit.

— Pentru că...?

Dovedeau că fuseseși torturată psihic, am spus în gând, dar nu și cu voce tare. Pentru că știam că asta ar fi dus la o ceartă despre felul în care muriseși; pentru că în mod inevitabil cearta ar fi dus la despărțirea noastră. Și pentru că nu doream să fiu și mai singură decât eram deja.

— Le-ați relatat polițiștilor despre fotografiile lui Simon? întreabă domnul Wright.

— Nu. Deja erau sceptici, chiar mai mult decât atât, în legătură cu uciderea lui Tess și nu credeam că fotografiile le-ar putea schimba părerea. Nu puteam să le spun despre locuitorii din Bequia și de păpușile lor voodoo. Știam că Simon s-ar justifica spunând că erau pentru diploma lui, am continuat. Avea un motiv să o urmărească.

Domnul Wright se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la o întâlnire în zece minute, așa că ne oprim aici.

Nu-mi spune la ce întâlnire merge, dar trebuie să fie importantă, dacă e programată sâmbăta după-amiază. Sau poate a observat că sunt obosită. De altfel, mai tot timpul sunt vlăguită, dar când mă gândesc la ce ai avut tu de îndurat, eu nu am nici un drept să mă plâng.

— Am putea să continuăm mâine cu declarația? întreabă el. Dacă vă simțiți în stare.

— Cum să nu, spun.

Totuși nu cred că e normal să lucreze duminica. Cred că mi-a ghicit gândurile.

— Declarația dumneavoastră este extrem de importantă pentru a ne asigura că va exista o condamnare. Aș dori să înregistrăm cât mai multe fapte, cât vă sunt încă proaspete în minte.

Ca și cum mintea mea ar fi un frigider plin de informații utile în pericol să putrezească în compartimentul de zarzavaturi. Însă nu e drept. Adevărul e că domnul Wright a descoperit că mă simt mai rău decât crezuse inițial. E destul de perspicace, încât să se gândească cu îngrijorare că, dacă starea mea fizică se înrăutățește, s-ar putea ca și mintea, mai ales memoria, să aibă de suferit. Are dreptate să vrea să continuăm în ritm alert.

Acum mă aflu într-un autobuz aglomerat, strivită de fereastră. Printr-o părticică neaburită a geamului văd clădirile care mărginesc străzile Londrei. Nu ți-am mărturisit niciodată că aș fi dorit să studiez arhitectura în loc de engleză, nu? După trei săptămâni de la începerea cursurilor, mi-am dat seama că făcusem o greșală. Creierul meu matematic și lipsa de încredere în mine aveau nevoie de ceva mai solid decât structura

comparațiilor în poezia metafizică, dar nu am îndrăznit să întreb dacă aş putea să mă schimb, de frică să nu mă dea afară de la engleză și să nu găsesc loc liber la arhitectură. Riscul era mult prea mare. Însă de fiecare dată când văd o clădire frumoasă regret că nu am avut curaj să mi-l asum.

Capitolul 13

Duminică

În dimineața asta nici măcar secretara nu mai e la recepție, iar marea sală de așteptare e pustie. Iau liftul, care e gol, până la etajul trei. Bănuiesc că numai eu și domnul Wright suntem aici azi.

Mi-a spus că vrea „să parcurgem etapa cu mărturia Kasiei Lewski în dimineața asta”, ceea ce va fi ciudat, căci cu numai o oră mai devreme o lăsasem pe Kasia în apartamentul tău, îmbrăcată în vechiul tău halat.

Mă duc direct în biroul domnului Wright, care iar mă așteaptă cu cafea și apă. Mă întreabă dacă totul e în regulă și îl liniștesc, spunându-i din nou că mă simt bine.

— Încep cu o recapitulare a ceea ce mi-ați spus până acum despre Kasia Lewski, spune el cu ochii la notițele bătute la mașină, probabil transcrierea unor părți anterioare ale depoziției mele. Citește cu voce tare: „Kasia Lewski a venit la apartamentul lui Tess pe 27 ianuarie, pe la patru după-amiază și a întrebat de Tess.”

Îmi amintesc când a sunat soneria și am alergat la intrare; îmi amintesc gustul numelui tău, căci eram gata să rostesc „Tess” când am deschis ușa. Îmi amintesc supărarea când am văzut-o în prag pe Kasia, cu pantofii ei cu toc înalt, ieftini și venele umflate de sarcină pe picioarele învinate de frig. Mă înfior când îmi amintesc ce reacție snoabă am avut, dar mă bucur că memoria mea este încă trează.

— V-a spus că fusese în același spital cu Tess? întreabă domnul Wright.

— Da.

— A spus care?

Clatin din cap și nu îi zic că eram prea nerăbdătoare să scap de ea ca să mă intereseze ce spunea, darămite să mai și pun întrebări. Își consultă iar notițele.

— A spus că și ea fusese singură, dar că acum prietenul ei revenise?

— Da.

— L-ați întâlnit pe Michael Flanagan?

— Nu, a rămas în mașină. A claxonat și îmi aduc aminte că ea părea agitată din cauza lui.

— Următoarea întâlnire a fost după ce v-ați întors de la apartamentul lui Simon? Întreabă el.

— Da. I-am dus niște hăinuțe pentru copil.

Aici am fost puțin nesinceră. Vizita la Kasia era o scuză ca să-l evit pe Todd și cearta care știam că avea să pună capăt relației noastre.

În ciuda zăpezii și a trotuarelor alunecoase, mi-a luat doar zece minute ca să ajung la locuința Kasiei. Îmi spusese deja că venea mereu la tine, probabil ca să-l evite pe Mitch. Stă în Trafalgar Crescent – o serie de case urâte din beton insinuate printre grădinile simetrice și răcoroase și conturul exact al clădirilor în semicerc care mai există în W11⁴². De-a lungul străzii ei și dincolo de ea, la fel de puțin la îndemână ca o carte de pe un raft înalt, este Westway⁴³, al cărei trafic asurzitor se revarsă peste tot în jur. Pe casa scărilor, artiști graffiti (poate acum li se spune zugravi) și-au lăsat amprenta, aidoma câinilor care urinează pentru a-și marca locul. Kasia a deschis ușa, fără să scoată și lanțul:

— Da?

— Sunt sora lui Tess Hemming.

A desfăcut lanțul și am auzit-o cum trage zăvorul. Deși e singură (în plus, afară ninge și mai e și însărcinată), e îmbrăcată cu o bluză strâmtă și cizme de lac cu toc înalt, cu ștrasuri într-o parte. O clipă m-am alarmat, crezând că poate e o prostituată care aștepta un client. Te aud râzând. De-ajuns.

— Beatrice. Am fost uimită să văd că își amintește numele meu. Intră. Te rog.

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră întâlnire – când a venit la apartament să întrebe de tine – și avea acum pânțele și mai mare. Am estimat că trebuia să fie deja cam în luna a șaptea.

Am intrat în apartamentul care mirosea a parfum prost și a odorizant de cameră, fără să mascheze însă mirosul natural al mușchiului și al umezelii ce lăsaseră urme pe pereți și pe covor. La fereastră fusese agățată o cuvertură indiană asemănătoare cu

⁴² Codul cartierului din vestul Londrei care include și zona Notting Hill. (n.tr.).

⁴³ Secțiune suspendată din A40, autostrada din vestul Londrei. (n.tr.).

aceea de pe canapeaua ta (cadou de la tine?). M-am gândit că nu aveam cum să redau exact cuvintele Kasiei ori să-i imit accentul, însă în discuția noastră incoerența ei a făcut ca tot ceea ce a spus să aibă un impact și mai puternic.

— Îmi pare rău. Bănuiesc că ești... Cum să spun? S-a chinuit să găsească un cuvânt, apoi a renunțat, ridicând din umeri ca un fel de scuză: Tristă, dar tristă nu e puternic cât trebuie. Nu știu cum s-a făcut că engleza ei precară a sunat mai sincer decât orice scrisoare de condoleanțe perfect redactată.

O iubești foarte mult, Beatrice. „Iubești”, la prezent, căci Kasia nu stăpânea încă timpul trecut sau poate pentru că îmi intuise mai bine ca alții durerea?

— Da, așa e.

M-a privit cu o față plină de compasiune, care m-a uluit. Brusc, sărise din cutia în care o plasasem așa de iute. Ea era cea care se purta frumos cu mine, deși ar fi trebuit să fie exact invers. I-am dat mica valiză cu care venisem.

— Ți-am adus câteva lucruri pentru copil.

Nu a părut să fie așa de încântată cum mă așteptam. Poate pentru că erau hainele lui Xavier; pentru că erau încărcate de tristețe.

— Tess... înmormântare? a întrebat.

— Da, sigur. E în Little Hadston, lângă Cambridge, joi, 15 februarie, la ora 11.

— Poți scrie...?

I-am notat toate amănuntele, apoi, pur și simplu, i-am îndesat în brațe valiza cu haine de copil.

— Tess ar dori să le ieși.

— Preotul nostru duminică spune liturghia pentru ea. M-am întrebat de ce schimbase subiectul. Nici măcar nu deschisese valiza. A fost bine?

Am încuviințat. Totuși, nu știu ce părere ai tu despre asta.

— Părintele John. Om foarte bun. Foarte... cu un gest distrat și-a dus mâna la pânțe.

— Creștin? am întrebat.

A zâmbit, prinzând gluma.

— Da. Ca preot. Glumea și ea? Desigur. Era mult mai inteligentă decât crezusem. Liturghia? Tess se supără? a întrebat.

Din nou m-am întrebat dacă intenționat folosea prezentul. Poate că da - dacă liturghia e ceea ce trebuie să fie, ești deja în Rai sau în Purgatoriu, camera de așteptare, la timpul prezent.

Aparții timpului prezent, chiar dacă nu și locului – și poate că liturghia Kasiei a ajuns până la tine, iar acum te rușinezi puțin de ateismul tău pământean.

— N-ai vrea să te uiți în valiză, ca să te hotărăști ce vrei să păstrezi?

Nu știu dacă am dat dovadă de bunătate sau voiam doar să revin la un subiect care să mă facă să mă simt superioară. În mod cert, nu eram în largul meu pe post de destinatar al bunătății unei persoane de tipul Kasiei. Da, încă eram destul de snoabă ca să folosesc termenul „de tipul”.

— Întâi fac ceai?

Am urmat-o în bucătăria sărăcăcioasă. Linoleumul de pe podea era rupt și lăsa să se vadă cimentul de dedesubt. Însă totul era cât de curat putea fi în condițiile date. Vasele ciobite de porțelan străluceau, oalele vechi sclipeau scoțând în evidență petele de rugină. A umplut ceainicul și l-a pus pe aragaz. Nu mă gândeam că ar fi putut să-mi dea vreo informație folositoare, dar am încercat marea cu degetul.

— Știi cumva dacă i-a dat cineva droguri lui Tess?

A părut șocată.

— Tess nu ia niciodată droguri. Cu copil, nimic rău. Nu ceai, nu cafea.

— Știi de ce anume se temea Tess?

Kasia a clătinat din cap.

— Tess nu are teamă.

— Dar după nașterea copilului?

I s-au umplut ochii de lacrimi și mi-a întors spatele, încercând să-și vină în fire. Sigur, când l-ai născut tu pe Xavier, ea fusese în Majorca împreună cu Mitch. S-a întors abia după moartea ta, atunci când a bătut la ușă și a dat peste mine. M-am simțit vinovată că am supărat-o și că-i puneam întrebări, deși era clar că nu mă putea ajuta în nici un fel. Acum pusese de ceai, așa că nu puteam pleca, dar habar nu aveam ce să-i mai spun.

— Și tu lucrezi undeva? am întrebat, ca variantă cam necizelată a replicii standard de cocteil „cu ce te ocupi?”

— Da. Curățenie... Uneori rafturi de supermarket, dar muncă de noapte, oribilă. Uneori lucrez pentru reviste.

Gândul mi-a zburat automat la revistele porno. Prejudiciile mele, bazate pe preferințele ei vestimentare, erau mult prea adânc ancorate pentru a putea fi clintite fără un efort considerabil. Deși, ca să fiu cinstită cu mine, începusem să fiu

mai degrabă îngrijorată decât critică în privința carierei ei în lumea sexului. Era destul de iute la minte ca să-și dea seama că aveam rezerve față de „munca pentru reviste”.

— Cele gratuite, a explicat mai departe. Le pun în cutiile poștale. Pun și la casele care au semn „Vă rugăm, fără corespondență publicitară”. Nu știu citi engleza. I-am zâmbit. A părut să o bucure primul zâmbet sincer pe care i l-am adresat. Toate ușile din locuri bogate nu vor ziare gratuite. Dar noi nu mergem la locuri sărace. Amuzant, nu?

— Da. Am căutat să deschid o altă conversație. Când ai cunoscut-o pe Tess?

— A, nu spus la tine?

Bineînțeles că îmi spusese, dar uitasem – nu-i de mirare, dacă ții cont de lipsa de interes pe care o avusesem pentru ea.

— Clinica. Și copilul meu bolnav, a spus ea.

— Copilul tău are fibroză chistică?

— Fibroză chistică, da. Dar acum... și-a atins burta. Mai bine acum. Un miracol. A făcut semnul crucii, un gest la fel de natural ca datul unei șuvițe după ureche. Tess o numea „Clinica de mumii⁴⁴ cu dezastre”. Când întâlnit prima dată, ea făcut pe mine să râd. Cerut mie să mă fac plată. I s-a găuit vocea. S-a întors cu spatele la mine. Nu-i vedeam fața, dar am știut că se abținea să nu plângă. Am întins mâna, vrând să o pun pe umărul ei, dar nu am fost în stare. Pentru mine, atingerea unei persoane necunoscute e ca atingerea unui păianjen pentru arahnofobi. Ți se pare amuzant, poate, dar te asigur că nu e. E aproape un handicap.

Kasia a terminat de preparat ceaiul și a pus totul pe o tavă. Am observat că aranjase totul cum se cuvine: cești și farfurii, un vas pentru lapte, strecurătoare, ceainicul ieftin mai întâi încălzit.

Când am intrat în salon, pe peretele opus am văzut un tablou pe care mai înainte nu-l zărisem. Era un portret în cărbune al Kasiei. Era frumos. Și m-a făcut să descopăr că și Kasia era frumoasă. Știam că era făcut de tine.

— De Tess? am întrebat.

— Da.

Privirile ni s-au întâlnit și o clipă ne-am transmis ceva care nu avea nevoie de cuvinte și prin urmare depășea orice barieră. Dacă ar fi să transpun în cuvinte acel „ceva”, aş spune că tu și

⁴⁴ Joc de cuvinte în original: în engleză, *Mummies* înseamnă și „mămici”, dar și „mumii”. (n.tr.).

ea erați în mod evident destul de apropiate, încât să dorești să-i faci portretul; că vedeai frumusețea în oamenii în care alții nu o vedeau. Numai că nu a fost nimic atât de explicit și de sonor între noi; a fost ceva mult mai subtil. Apoi o ușă trântită m-a făcut să tresar.

M-am răsucit și am văzut un bărbat care intra în cameră. Mare și musculos, cam de douăzeci de ani, mult prea masiv pentru acel apartament minuscule. Purta o salopetă de muncitor, fără tricou pe dedesubt, cu tatuaje ce păreau a fi mâneci pe brațele lui musculoase. Părul îi era plin de praf de tencuială. Pentru un om masiv ca el, avea vocea surprinzător de subțire, însă tonul era unul amenințător.

— Kash? De ce dracu' n-ai zăvorât ușa? Ți-am spus... S-a întrerupt când m-a văzut. Vizită de la sănătate?

— Nu, am răspuns.

Nu m-a băgat în seamă și a întrebat-o pe Kasia:

— Atunci ce dracu' e asta?

Kasia era nervoasă și încurcată.

— Mitch...

El s-a așezat, ca să arate că avea dreptul să fie acolo, spre deosebire de mine.

Kasia era agitată din cauza lui, având pe față aceeași expresie ca atunci, în fața apartamentului tău, când el claxonase.

— Ea e Beatrice.

— Și, mă rog, ce treabă are „Beatrice” cu noi? a întrebat el batjocoritor.

Brusc, m-am simțit stingheră în jeanșii de firmă și puloverul meu de cașmir, ținută obligatorie pentru un weekend la New York, dar total nepotrivită pentru o dimineață de luni în Trafalgar Crescent.

— Mitch lucrează noaptea. Foarte greu, a spus Kasia. Devine foarte... S-a chinuit să găsească un cuvânt, dar ca să găsești un eufemism pentru purtarea lui Mitch trebuia să stăpânești limba ca un vorbitor nativ. „Întors pe dos” mi-a venit mie în minte aproape instantaneu; mai că-mi venea să-i scriu pe o bucată de hârtie.

— N-ai de ce naibii să-ți ceri scuze pentru mine.

— Tess, sora mea, era prietenă cu Kasia, am spus, dar căpătasem vocea mamei; neliniștea mă face întotdeauna să folosesc un accent mai sofisticat.

S-a uitat supărat la Kasia.

— Aia la care te cărai mai tot timpul? Nu știam dacă engleza Kasiei era atât de bună, încât să-și dea seama că îi vorbea urât. M-am întrebat dacă se și purta urât cu ea.

Vocea Kasiei era moale.

— Tess e prietena mea.

Nu mai auzisem așa ceva din clasele primare, cineva care să ia apărarea cuiva spunând doar „e prietena mea”. M-a mișcat forța acestui mesaj simplu. M-am ridicat, pentru că nu voiam să-i fac și mai multe greutăți.

— Cred că e mai bine să plec.

Mitch era revărsat în fotoliu; a trebuit să pășesc peste picioarele lui ca să ajung la ușă.

Kasia m-a condus.

— Mulțumesc pentru haine. Foarte amabilă.

Mitch a ridicat privirea spre ea.

— Ce haine?

— I-am adus niște haine pentru bebeluș. Doar atât.

— Îți place să faci pe Lady Bountiful⁴⁵?

Kasia n-a înțeles la ce se referea, dar și-a dat seama că era ceva plin de răutate. M-am întors spre ea.

— Sunt lucruri foarte frumoase și n-am vrut să le arunc sau să le duc la un magazin caritabil, de unde le-ar putea cumpăra cine știe cine.

Mitch a intervenit, gata de ceartă și vizibil încântat de ocazie.

— Carevasăzică ori noi, ori magazinul de caritate?

— Când ai de gând să termini cu atitudinea asta de macho?

Înfruntările, altădată total necunoscute, îmi deveniseră acum ceva familiar.

— Avem și noi haine pentru bebeluș, a spus, intrând în dormitor. Peste câteva clipe s-a întors cu o cutie pe care mi-a aruncat-o la picioare. M-am uitat înăuntru. Era plină cu haine scumpe. Kasia a părut încurcată.

— Eu și Tess, cumpărături. Împreună. Noi...

— De unde ați avut bani? am întrebat. Înainte ca Mitch să explodeze, am continuat: Nici Tess nu avea bani, vreau doar să știu cine i-a dat.

— Oamenii care făcut experiența, a spus Kasia. Trei sute de lire.

⁴⁵ Personaj din comedia *Stratagema* de George Farquhar (1677-1707). Prin extensie, a ajuns să însemne persoană generoasă în mod ostentativ. (n.tr.).

— Ce experiență? Experimentul asupra fibrozei chistice? am întrebat.

— Da.

M-am întrebat dacă fusese mită. Ajunsesem să suspectez pe oricine și orice lucru care aveau legătură cu tine - iar experimentul acesta, despre care încă de la început avusesem îndoieli, era deja plin de necunoscute și îmi alimenta foarte ușor alte bănuieli.

— Îți amintești cumva numele persoanei respective?

Kasia a clătinat din cap.

— Era un plic. Doar broșuri, fără scrisoare. O surpriză.

Mitch i-a tăiat calea.

— Iar tu i-ai cheltuit pe toți pe haine de bebeluș, care în câteva săptămâni nu-i mai sunt bune și doar sunt atâtea alte lucruri de care avem nevoie.

Kasia și-a întors privirea de la el. Am realizat că era un subiect de ceartă vechi și intens dezbătut, care ștersese orice urmă din bucuria resimțită când cumpărase hainele.

M-a însoțit în stradă. În timp ce coboram treptele de beton pe scara cu pereții colorați cu graffiti, a ghicit ce-aș fi spus dacă fiecare am fi vorbit fluent limba celeilalte și a răspuns:

— El e tată. Acum nimic nu schimbă asta.

— Eu locuiesc în apartamentul lui Tess. O să treci pe la mine?

M-a surprins și pe mine cât de mult îmi doream să vină.

Mitch a urlat din capul scărilor.

— Ai uitat asta.

A aruncat pe casa scării valiza cu haine. Când a aterizat pe ciment, s-a deschis; pulovere minuscule, o pălărioară și o păturică erau acum înșirate pe cimentul umed. Kasia m-a ajutat să le strâng.

— Nu veni la înmormântare, Kasia. Te rog.

Da, din pricina lui Xavier. I-ar fi fost mult prea greu.

M-am îndreptat spre casă cu vântul tăios biciuindu-mi fața. Aveam gulerul paltonului ridicat și un fular înfășurat în jurul capului, în încercarea de a mă feri de frig, așa că nu am auzit telefonul mobil, care a înregistrat mesajul. Era de la mama, spunea că tata dorea să vorbească cu mine și îmi dădea numărul lui. Știam că nu o să-l sun. M-am simțit iar ca o adolescentă nesigură pe ea care avea senzația că trupul ei în creștere nu căpătase forma justă pentru a se potrivi cu noua viață pe care și-

o construisese. Am simțit din nou durerea pricinuită de respingerea lui. Da, știu că își amintea de aniversările noastre, că ne trimitea cadouri extravagante, mult prea mature pentru noi, ca și cum ar fi încercat să ne accelereze creșterea ca să scape de responsabilitate. Apoi erau cele două săptămâni petrecute cu el în vacanța de vară, când fețele noastre englezești pline de reproș estompau strălucirea soarelui din Provence, instalându-și microclimatul lor de tristețe. La plecarea noastră, era ca și cum nici n-am fi fost acolo. Odată am zărit lăzile în care erau ținute așternuturile „noastre” – puse bine în pod tot restul anului. Până și tu, cu tot optimismul tău și capacitatea de a vedea latura bună a oamenilor, ai avut același sentiment.

În timp ce mă gândeam la tata, am înțeles brusc de ce nu i-ai cerut lui Emilio să-și asume responsabilitatea față de Xavier. Copilul tău era mult prea important, prea iubit, pentru a fi transformat de cineva într-un stigmat al vieții lui. Nu trebuia să se simtă vreodată lipsit de valoare ori nedorit. Nu pe Emilio îl protejai, ci pe propriul tău copil.

Domnului Wright nu i-am povestit despre convorbirea pe care nu am avut-o cu tata, ci doar despre banii pe care tu și Kasia i-ai primit pentru experiment.

— Nu a fost vorba de sume mari, am spus mai departe. Dar m-am gândit că poate a fost ceea ce le-a convins pe Tess și pe Kasia să participe la experiment.

— Tess nu vă spusese nimic despre plată?

— Nu. Ea vedea întotdeauna latura bună a oamenilor, dar știa că eu sunt mai sceptică. Bănuiesc că n-a vrut să-mi dea ocazia să o cert.

Ți-ai fi închipuit imediat cu ce avertismente-clișeu aș fi venit: „Nimic nu e pe gratis”, „Altruismul corporatist reprezintă o contradicție în termeni”.

— Ați crezut că banii au convins-o? Întreabă domnul Wright.

— Nu. Era de părere că experimentul era unica șansă pentru vindecarea copilului ei. Ar fi fost gata să le dea ea bani ca să participe la experiment. M-am gândit însă că aceia care i-au dat banii nu știau asta. Aidoma Kasiei, Tess părea să aibă nevoie de bani. M-am oprit pentru ca domnul Wright să noteze ceva, apoi am continuat. Când Tess a adus prima oară vorba de experiment, m-am interesat în amănunt, dar nu am cercetat și aspectul financiar. Am făcut-o după aceea. Pe internet am descoperit că

este legal ca oamenii să fie plătiți când iau parte la experimente. Există până și site-uri speciale care fac reclamă ca să-i atragă pe cei care vor să participe voluntar la anumite experimente și care promit bani cu „care vă veți achita vacanța viitoare”.

— Și voluntarii pentru experimentul Chrom-Med?

— N-am găsit nimic despre faptul că ar fi fost plătiți. Nici măcar pe pagina Chrom-Med, care oferea multe detalii despre experiment, nu scria nimic despre bani. Știam că efectuarea unui tratament genetic ar fi costat o avere și pe lângă asta trei sute de lire nu însemnau nimic, dar tot mi s-a părut ciudat. Pagina Chrom-Med menționa adresele tuturor membrilor companiei – probabil pentru a părea deschiși și abordabili – așa că i-am trimis un mesaj profesorului Rosen. Eram convinsă că o să ajungă la vreun subordonat favorit, dar mi-am zis să încerc totuși.

Domnul Wright are în față copia mesajului.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: professor.rosen@chrom-med.com

Stimate domnule profesor Rosen,

V-aș ruga să-mi spuneți de ce mamele care participă la experimentul asupra fibrozei chistice sunt plătite cu trei sute de lire. Sau, dacă doriți să folosesc un limbaj corect, „primesc o compensație pentru timpul pe care-l acordă”.

Beatrice Hemming

Așa cum anticipasem, nu am primit răspuns de la profesorul Rosen. Mi-am continuat însă cercetările pe net, încă îmbrăcată cu paltonul cu care fusesem la Kasia și cu geanta aruncată la picioare. Nu aprinsesem lumina și acum se făcuse întuneric. Abia dacă l-am observat pe Todd când a intrat. Fără să ridic ochii de la ecranul computerului, nici măcar nu m-am întrebat, darămite să-l mai descos pe el, unde fusese toată ziua.

— Tess a fost plătită ca să ia parte la experimentul FC, la fel și Kasia, dar nicăieri nu se spune ceva despre asta.

— Beatrice...

— Totuși, nu acesta e cel mai important amănunt, am continuat. Până acum nu mi-a dat prin minte să cercetez aspectul financiar al experimentului, dar mai multe site-uri importante, între care *FT* și *New York Times*, spun că peste

câteva săptămâni Chrom-Med o să fie listată la bursă.

Știrea apăruse probabil și în ziare, dar de la moartea ta nu le mai citisem. Listarea la bursă a companiei Chrom-Med mi s-a părut a fi o informație crucială, însă Todd nu a reacționat în nici un fel.

— Directorii de la Chrom-Med sunt pe cale să facă avere, am spus mai departe. Site-urile au estimări diferite, însă oricum sumele sunt uriașe. Iar angajații sunt acționari, așa că își vor primi și ei partea lor.

— Compania a investit probabil milioane în cercetare, dacă nu chiar miliarde, a spus Todd cu nerăbdare în glas. Iar acum au un experiment plin de succes care reprezintă rezultatul investițiilor făcute. Sigur că o să fie listată la bursă. Ca afacere, este o mișcare absolut logică.

— Dar banii dați femeilor...

— Încetează, pentru Dumnezeu, încetează, a strigat el. O clipă, am fost amândoi surprinși. Timp de patru ani fusesem politicoși unul cu celălalt. A încercat să aibă un ton mai potolit. La început a fost asistentul ei însurat, apoi o ciudățenie de student obsedat, iar acum pui pe listă și experimentul ăsta – pe care toți, inclusiv presa și oamenii de știință din toată lumea, l-au susținut din toată inima.

— Da, suspectez o serie de oameni, inclusiv experimentul ăsta. Pentru că încă nu știu cine a omorât-o. Sau de ce. Știu doar că a făcut-o cineva. Prin urmare, trebuie să analizez toate variantele.

— Nu. Nu trebuie s-o faci tu. Asta e treaba poliției, iar ei au rezolvat-o. Tu nu mai ai ce să faci.

— Sora mea a fost omorâtă.

— Te rog, draga mea, la un moment dat trebuie să accepți adevărul că...

L-am întrerupt.

— Niciodată nu s-ar fi sinucis.

În punctul acesta al disputei, când amândoi ne simțeam ciudat și puțin stingheriți, am avut sentimentul că suntem ca niște actori la repetiție care se luptă cu un scenariu stângaci.

— Asta e doar ce vrei tu să crezi, a spus el. Faptul că *vrei* să crezi nu înseamnă că e și adevărat.

— De unde știi tu care e adevărul? m-am răstit. Tu ai întâlnit-o doar de câteva ori, iar atunci abia dacă te-ai deranjat să stai de vorbă cu ea. Nu era genul de persoană pe care ți-ai fi dorit să o

cunoști.

Mă certam cu convingere, cu voce ridicată și cuvinte tăioase, alese ca să rănească, dar de fapt mă aflam încă pe drumul de centură al relației noastre, iar cât timp eram în interior nu aveam dificultăți și eram în siguranță. Mi-am jucat mai departe rolul, ușor mirată că îmi intram așa de ușor în ritm. Nu mă mai certasem cu cineva până atunci.

— Cum ai poreclit-o? Scrântita? am întrebat, fără să aștept răspuns. Nu cred că ți-ai pierdut vreodată timpul să ascuți ce avea de spus în cele două ocazii când ați luat masa împreună. Ai judecat-o fără să ai măcar o conversație mai de doamne-ajută cu ea.

— Ai dreptate. Nu am cunoscut-o bine. Recunosc și că nu prea îmi plăcea. De fapt, mă scotea din sărite. Dar acum nu e vorba de cât de bine...

L-am întrerupt.

— Ai dat-o deoparte pentru că era studentă la arte plastice, din cauza modului în care trăia și a felului în care era îmbrăcată.

— Pentru Dumnezeu!

— N-ai văzut ce fel de persoană era de fapt.

— Ești total deplasată. Ascultă, înțeleg că vrei să dai vina pe cineva pentru moartea ei. Știu că nu vrei să te simți tu responsabilă. Tonul lui calm părea fals, mi-a amintit de felul în care vorbeam eu cu polițiștii. Îți e teamă că va trebui să trăiești cu vina asta, a spus el mai departe. Te înțeleg. Însă ce vreau eu să înțelegi e că în clipa în care accepți ce s-a întâmplat cu adevărat, o să-ți dai seama că n-a fost deloc vina ta. O știm cu toții. Și-a luat singură viața, din motive pe care poliția, medicul legist, mama ta sau doctorii le-au acceptat și nimeni altcineva nu e de învinuit, nici măcar tu. Dacă ai reuși să accepți asta, ai putea să mergi mai departe. Stângaci și-a pus mâna pe umărul meu și a rămas așa, deși, ca și mie, astfel de gesturi îi sunt străine. Am luat bilete spre casă pentru amândoi. Zborul e seara, imediat după înmormântare.

Nu am spus nimic. Cum să plec?

— Știu că te frământă ideea că mama ta are nevoie de tine aici, a continuat Todd. Dar e de acord că și pentru tine e mai bine dacă ajungi mai repede acasă și îți reiei viața obișnuită. A lovit cu palma în masă. Am zărit vibrația pe ecranul computerului înainte de a percepe gestul fizic. Nu mai știu cine ești. Eu îmi vărs tot amarul, iar tu nici măcar nu te deranjezi să ridici ochii din

afurisitul ăla de computer.

M-am uitat la el și de-abia atunci i-am observat chipul palid și corpul chircit de suferință.

— Îmi pare rău. Dar nu pot pleca, nu înainte de a ști ce i s-a întâmplat.

— Știm ce i s-a întâmplat. Și trebuie să accepți faptele. Pentru că viața merge înainte, Beatrice. Viața noastră.

— Todd...

— Știu ce greu îți e fără ea. Înțeleg. Dar mă ai pe mine. Avea ochii împăienjeniți de lacrimi. Ne căsătorim peste trei luni.

Am încercat să mă hotărâsc ce să spun și în momentul de liniște care a urmat el s-a dus în bucătărie. Cum să-i explic că nu mă mai puteam căsători, pentru că asta presupunea un angajament de viitor, or eu nu-mi puteam imagina viitorul fără tine? Și că mai degrabă acesta, decât lipsa de pasiune față de el, era motivul pentru care nu-l puteam lua de bărbat.

M-am dus în bucătărie. Era cu spatele la mine și mi-am imaginat cum avea să arate când va fi în vârstă.

— Todd, îmi pare rău, dar...

S-a răsucit și a urlat la mine:

— La naiba, te iubesc.

Ca atunci când strigi în limba ta unui străin, de parcă volumul vocii o să-l facă să înțeleagă; o să mă facă să-l iubesc și eu.

— Nu mă cunoști cu adevărat. Dacă m-ai cunoaște, nu m-ai iubi.

Acesta era adevărul, nu mă cunoștea. Nu îl lăsasem să o facă. Dacă aș fi avut un cânt al meu, nu i l-aș fi cântat niciodată; nu aș fi stat niciodată cu el în pat într-o dimineață de duminică. Întotdeauna fusese ideea mea să ne sculăm și să ieșim. Poate că mă privise în ochi, dar dacă o făcuse, eu una nu îi răspunsesem la fel.

— Meriți mai mult, am spus și am încercat să-l apuc de mână. S-a dat în spate. Îmi pare foarte rău.

S-a îndepărtat de mine. Îmi părea rău. Și acum îmi pare. Îmi pare rău că nu am observat că pe drumul acela de centură sigur mă aflam doar eu, în timp ce el era în interiorul relației, singur și vulnerabil. Fusesem din nou egoistă și crudă cu cineva la care ar fi trebuit să țin.

Înainte de moartea ta, credeam că relația mea cu Todd era matură și de bun-simț. Numai că eu dădusem dovadă de lașitate; făcusem o alegere pasivă, motivată mai degrabă de nesiguranța

mea decât de ceea ce merita Todd – o alegere activă, făcută din iubire.

A plecat câteva minute mai târziu. Nu mi-a spus unde se ducea.

Domnul Wright hotărâse să lucrăm și în timpul prânzului, așa că acum a adus sandvișuri de la magazin. Mă conduce pe coridoare pustii până la o sală de ședințe unde se află o masă. Nu știu cum se face că biroul mare în care suntem doar noi are un aer intim.

Nu i-am spus domnului Wright că mi-am rupt logodna în timpul cercetărilor și că în seara aceea Todd, care nu avea prieteni în Londra, mersese probabil prin zăpadă până la un hotel. I-am spus numai de listarea la bursă a companiei Chrom-Med.

— I-ați dat telefon detectivului Finborough la unsprezece și jumătate noaptea? Întreabă el, privind lista cu apeluri a poliției.

— Da. I-am lăsat un mesaj în care îl rugam să mă sune. A doua zi, la nouă și jumătate, încă nu sunase, așa că m-am dus la St. Anne's.

— Aranjaserăți deja o nouă vizită acolo?

— Da. Moașa-șefă îmi spusese că până atunci cu siguranță avea să găsească fișele lui Tess și stabilise o întâlnire cu mine.

Am ajuns la St. Anne's nervoasă la gândul că urma să mă întâlnesc cu persoana care fusese lângă tine când l-ai născut pe Xavier. Știam că trebuia să o fac, dar nu știam exact de ce. Ca o penitență, poate; ca o înfruntare directă a vinii mele. Am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme și m-am dus la cafeneaua spitalului. Când m-am așezat la masă, am văzut că aveam un mesaj nou.

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

De la: Biroul profesorului Rosen, Chrom-Med

Stimată Doamnă Hemming,

Vă asigur că nu oferim nici un fel de stimulent financiar participantelor la experimentul desfășurat de noi. Fiecare participare se face pe bază de voluntariat, nu ca urmare a unor mijloace de constrângere sau de convingere. Dacă ați fi amabilă să verificați apelând la comisiile de etică ale

spitalelor care participă la proiect, ați vedea că sunt puse în practică cele mai stricte principii de etică.

*Cu stimă,
Sarah Stonaker, asistentă PR a profesorului Rosen.*

Am răspuns imediat.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: professor.rosen@chrom-med.com

Una dintre „participante” a fost sora mea.

A fost plătită cu 300 de lire ca să ia parte la experiment. Se numea Tess Hemming (al doilea nume era Annabel, numele bunicii ei). Avea 21 de ani. A fost omorâtă după ce a născut un copil mort. În mormântarea ei și a fiului ei e joi. Îmi lipsește cum nici nu vă puteți imagina.

Mi s-a părut un loc potrivit pentru scrierea unui astfel de mesaj. Poate că boala și moartea sunt închise în saloanele de sus, dar eu mi-am imaginat potopul invizibil care s-ar revărsa în hol și ar ajunge în ceștile cu cappuccino și ceai din cafeneaua spitalului. N-aș fi fost prima persoană așezată la masa asta care scria un mesaj copleșit de emoții. Mă întrebam dacă „asistentă PR” i-ar transmite un astfel de mesaj profesorului Rosen. Aveam îndoieli.

M-am hotărât să-i întreb pe cei din spital dacă știau ceva despre bani.

Cu cinci minute înainte de ora de întâlnire am luat liftul până la etajul patru, așa cum mi se spusese și am intrat în maternitate.

Moașa-șefă a părut iritată când m-a văzut sau poate părul ei roșu și creț îi dădea un astfel de aer.

— Mă tem că tot nu am găsit fișa lui Tess. Iar fără ea nu am putut afla cine a asistat-o la naștere.

Am simțit o ușurare, dar mi s-a părut că ar fi o lașitate din partea mea să cedez.

— Nu-și amintește nimeni?

— Mă tem că nu. În ultimele trei luni am funcționat cu personal redus, așa că am folosit un număr mare de moașe trimise de agenție și de medici suplinitori. Bănuiesc că a fost

unul dintre ei.

A intervenit o infirmieră cu aer punkist și cu piercing în nas, care stătea la biroul destinat personalului medical:

— În computerul central avem informațiile de bază, ca ora și data internării și externării și din păcate, ca în cazul surorii dumneavoastră, era și data morții copilului. Dar nimic altceva. Nimic despre istoricul medical ori personalul care i-a îngrijit. Ieri am verificat și la secția de psihiatrie. Doctorul Nichols a spus că nici măcar nu a primit fișa ei. Mi-a spus că secția noastră ar trebui „să-și suflece mânecile și să treacă la treabă”, ceea ce înseamnă că era cam supărat.

Îmi amintesc când doctorul Nichols a menționat că nu-ți văzuse „istoricul medical”. Nu știam că era din cauza faptului că îți pierduseră fișa.

— Datele ei nu se află și undeva în computer? Și informații detaliate, alături de cele generale? am întrebat.

Moașa-șefă a clătinat din cap.

— Pentru pacientele din maternitate folosim fișe scrise pe hârtie, pentru ca ele să le poată avea asupra lor în cazul în care intră în travaliu și nu se află lângă spitalul de care aparțin. Pe urmă adăugăm și fișa nașterii, scrisă de mână și toate actele pot fi păstrate laolaltă. A sunat telefonul, dar moașa-șefă nu l-a băgat în seamă, ci a continuat discuția cu mine. Îmi pare rău. Înțelegem că pentru dumneavoastră e ceva foarte important.

Când a răspuns la telefon, deși inițial fusesem ușurată că îți rătăciseră fișa, am început să devin bănuitoare. Oare datele medicale includeau vreun indiciu referitor la uciderea ta? Din cauza asta erau „rătăcite”? Am așteptat ca moașa-șefă să termine convorbirea telefonică.

— Nu e ciudat să dispară fișa unei paciente? am întrebat.

Moașa-șefă s-a strâmbat.

— Cătuși de puțin, din păcate.

Un medic specialist corpolent, îmbrăcat într-un costum în dungă, a trecut pe lângă noi și a comentat:

— Marți din clinica mea de diabet a dispărut un cărucior întreg cu fișe. Au fost toate înghițite de o gaură neagră a administrației.

Am observat că la biroul infirmierelor sosise doctorul Saunders, care acum verifica fișa unei paciente. Părea că nu m-a văzut.

— Chiar așa? i-am spus specialistului în costum dungat, lipsită de interes. El a continuat însă, pasionat de subiect.

— Anul trecut când au construit spitalul St. James, nimeni nu și-a amintit să includă și o morgă, așa că atunci când primul pacient a murit, nu au avut unde să-l ducă. Comentariile lui o iritau în mod vizibil pe moașa-șefă, iar eu m-am întrebat de ce îmi făcea confidențe despre greșelile spitalului. Pacienții adolescenți bolnavi de cancer au fost trimiși în altă parte, dar au uitat să le trimită și ovulele congelate, a spus mai departe medicul specialist. Așa că după vindecare nu o să mai aibă nici o șansă să facă și ei copii. Doctorul Saunders m-a zărit și mi-a zâmbit încurajator. Totuși, credeți-mă, nu suntem mereu așa de incompetenți.

— Știați că li se dădeau bani femeilor care participau la experimentul asupra fibrozei chistice? I-am întrebat.

Specialistul în costum dungat a părut puțin enervat de schimbarea bruscă de subiect.

— Nu, nu știam.

— Nici eu, a spus doctorul Saunders. Știți cât?

— Trei sute de lire.

— Poate a fost vorba doar de un doctor ori o infirmieră care au fost mărinimoși, a spus doctorul Saunders, pe un ton circumspect. Din nou mi-a amintit de tine, prin felul în care vedea latura bună a oamenilor. Anul trecut am avut-o pe infirmiera aceea de la oncologie, nu-i așa?

Specialistul a dat din cap.

— A cheltuit tot fondul de transport al secției pe haine pentru un bătrân de care i-a fost milă.

Li s-a alăturat și infirmiera punkistă.

— Uneori și moașele încearcă să le ajute pe mamele care au probleme, la plecare le dau scutece și lapte pentru sugari. Uneori mai scapă și câte un sterilizator sau o cădiță de bebeluș.

Specialistul în costum dungat a zâmbit.

— Vrei să spui că ne-am întors la epoca în care infirmierelor chiar le păsa?

Infirmiera punkistă i-a aruncat o privire furioasă, iar specialistul vărgat a izbucnit în râs.

S-au auzit două apeluri de pager, iar în biroul infirmierelor a sunat telefonul. Medicul specialist a plecat să răspundă la pager; infirmiera punkistă a răspuns la telefon; moașa-șefă răspundea la apelul unui pacient. Am rămas singură cu doctorul Saunders. Am fost întotdeauna intimidată de bărbații atrăgători, ce să mai spun de cei cu adevărat frumoși. Îi asociez nu atât cu o respingere, cât

cu faptul că în fața lor devin complet invizibilă.

— Ați dori să beți o cafea? a întrebat.

Am clătinat din cap, probabil îmbujorată. Nu voiam să primesc vreo pomană afectivă.

Trebuie să recunosc că, deși încă eram cu Todd, am visat la doctorul Saunders, cu toate că știam că visul nu se va realiza. Chiar dacă mi-aș putea imagina o poveste în care el să fie atras de mine, verigheta lui mă împiedica să o transform în ceva sigur sau pe termen lung, așa cum doream eu să fie o relație.

— I-am lăsat moașei-șefe datele mele de contact, pentru cazul în care ar fi găsit fișa lui Tess. M-a avertizat însă că ar putea fi pierdută.

— Spune-ați că v-a dat de bănuț faptul că s-a rătăcit? Întreabă domnul Wright.

— La început, da. Însă cu cât am stat mai mult la spital, cu atât mi s-a părut mai greu de crezut că s-ar fi putut întâmpla ceva suspect. Părea un spațiu mult prea public, prea deschis, în care oamenii lucrau la propriu claie peste grămadă. Nu vedeam cum ar fi putut cineva să reușească așa ceva. Deși nu prea știam ce anume ar fi trebuit să reușească.

— Și banii?

— Pe cei de la St. Anne's nu i-a mirat ideea, nici nu le-a dat de bănuț.

Se uită în jurnalul apelurilor poliției.

— Detectivul Finborough nu v-a sunat înapoi și nu ați insistat?

— Nu, ce să-i spun? Că niște femei fuseseră plătite, dar că nimeni dintre cei cu care am vorbit la spital nu credea că era ceva rău sau ciudat; iar Chrom-Med era listată la bursă, dar până și logodnicului meu i se părea a fi o hotărâre de afaceri potrivită. Și că fișa lui Tess dispăruse, dar că personalului medical i se părea ceva obișnuit. Nu aveam nimic. Gura mi-e uscată. Beau apă, apoi relatez mai departe: Am crezut că ajunsese într-un impas și că trebuia să fi continuat să-i suspectez pe Emilio Codi și pe Simon. Știam că mai toți criminalii sunt persoane domestice. Nu mai știu unde am auzit asta.

Îmi amintesc că m-am gândit la contradicția dintre termenii „crimă” și „domestic”. Călcatul rufelor duminică seara și scoaterea vaselor din mașina de spălat sunt treburi domestice, nu crima.

— Consideram că atât Simon, cât și Emilio erau capabili să o fi omorât. Emilio avea un motiv evident, iar Simon era în mod clar obsedat de ea. Fotografiile o dovedeau. Ambii o știau pe Tess de la facultate: Simon ca student, iar Emilio ca asistent. Așa că după ce am plecat de la spital, m-am dus la facultate. Voiam să văd dacă era cineva care să aibă vreo informație pentru mine.

Probabil domnul Wright mă crede hotărâtă și plină de energie. Nu despre asta era vorba însă. Amânam întoarcerea acasă. În parte, pentru că nu doream să mă întorc fără să mai avansez, dar și pentru că voiam să-l evit pe Todd. Sunase și se oferise să vină la înmormântare, dar i-am spus că nu era nevoie. Așa că plănuia să se reîntoarcă în America cât de curând și urma să treacă pe la apartament ca să-și ia lucrurile. Nu doream să fiu acolo.

Zăpada nu fusese curățată de pe aleile care duceau la Facultatea de Arte, iar majoritatea ferestrelor erau în beznă. Secretara cu accent nemțesc mi-a spus că era ultima dintre cele trei zile de activități administrative. M-a lăsat să pun două anunțuri. Primul conținea date despre înmormântarea ta. Al doilea îi ruga pe prietenii tăi să vină peste două săptămâni la cafeneaua de vizavi de facultate, la o întâlnire cu mine. L-am scris la repezeală și am ales la întâmplare data întâlnirii, iar când l-am afișat lângă anunțurile despre colocatari și lucruri de vânzare mi s-a părut caraghios și mi-am spus că nu o să vină nimeni. Dar l-am lăsat totuși acolo.

Când am ajuns acasă, l-am văzut pe Todd care aștepta în întuneric, cu gluga pe cap din cauza lapoviței.

— Nu am cheie.

Am crezut că o luase.

— Îmi pare rău.

Am descuiat ușa, iar el s-a dus în dormitor.

Din prag l-am privit cum își împacheta lucrurile cu meticulozitate. Brusc, s-a întors și parcă m-a luat prin surprindere, căci pentru prima dată ne priveam cu adevărat.

— Te întorci cu mine? Te rog.

Am ezitat, cu ochii la hainele lui aranjate perfect și mi-am amintit viața noastră așezată și ordonată din New York, un adevărat refugiu față de uraganul de aici. Numai că viața mea ordonată aparținea trecutului. Nu aveam cum să mă întorc la ea.

— Beatrice?

Am clătinat din cap și acele ușoare mișcări de negare m-au amețit.

S-a oferit să înapoieze mașina la biroul de închirieri din aeroport. La urma urmei, habar n-aveam cât urma să rămân aici. Era mult prea scump să o păstrez. Nota domestică a conversației noastre, atenția dată detaliilor practice aveau o familiaritate liniștitoare și mi-a venit să-l rog să stea cu mine, să-l conving să rămână. Dar nu-i puteam cere așa ceva.

— Precis nu vrei să rămân la înmormântare? a întrebat.

— Da. Mulțumesc, totuși.

I-am dat cheile mașinii închiriate și de-abia după ce am auzit că a pornit mi-am dat seama că trebuia să-i înapoiez inelul de logodnă. În timp ce mi-l învârteam pe deget, am privit pe geamul demisolului cum s-a îndepărtat și am rămas așa mult timp după ce mașina dispăruse, iar hurea de motor venea acum de la mașinile unor necunoscuți.

M-am simțit închisă într-o cușcă a singurătății.

I-am povestit domnului Wright despre anunțurile de la facultate, dar nu și despre Todd.

— Ce-ar fi să iau niște prăjituri? spune el.

Sunt complet luată prin surprindere.

— Ar fi bine.

Bine – mâine o să iau cu mine un dicționar de sinonime. Mă întreb dacă o face din amabilitate. Ori de foame. Sau poate ca gest romantic – ca un vechi ritual al ceaiului băut împreună. Sunt surprinsă să constat că sper să fie ultima variantă.

După ce pleacă, formez numărul lui Todd de la serviciu. Răspunde asistenta lui, care nu-mi recunoaște vocea, probabil din cauza noului meu accent britanic. Îmi face legătura cu Todd. Însă suntem puțini stânjeniți, dar nu chiar atât de mult ca înainte. Suntem în plină campanie de vânzare a apartamentului și discutăm despre asta. Apoi el schimbă brusc subiectul.

— Te-am văzut la știri, spune. Totul e în regulă?

— Da. Sunt bine, mersi de întrebare.

— Am vrut să-mi cer scuze.

— Nu ai de ce. Eu sunt cea care...

— Ba sigur că am. Ai avut dreptate în privința surorii tale.

Se instalează tăcerea, dar intervin.

— Prin urmare, te muți împreună cu Karen?

Răspunde după o scurtă pauză.

— Da. Desigur, până vindem, o să plătesc în continuare partea mea de ipotecă. Karen e noua lui iubită. Când mi-a spus, am simțit o ușurare vinovată la gândul că intrase așa de repede într-o relație nouă. Nu mă gândeam că o să te deranjeze, spune Todd, iar eu bănuiesc că el vrea ca mie să-mi pese. Are o veselie falsă în voce. E cam ce a fost și cu noi, doar că acum s-au inversat rolurile. Nu știu ce să-i răspund la replica asta. „Dacă la fel iubirea nu poate fi⁴⁶”, spune Todd cu seninătate în voce, pe care acum nu o interpretez greșit. Mă tem că ar putea adăuga: „Atunci eu mai mult te voi iubi.”

Ne luăm rămas-bun.

Ți-am amintit deja că am studiat literatura, nu? Am avut întotdeauna la îndemână o lungă listă de citate, dar mereu au subliniat imperfecțiunea vieții mele, în loc să îmi ofere un avânt literar.

Domnul Wright se întoarce cu prăjituri și cești cu ceai, așa că depoziția mea intră într-o pauză de cinci minute, iar noi vorbim de amănunte neimportante – vremea neobișnuit de caldă pentru această perioadă, bulbii din parcul St. James, bujorul care a răsărit în grădina ta. Ceaiul băut împreună pare oarecum romantic, are ceva din siguranța aceea de secol nouăsprezece, deși mă îndoiesc că eroinele lui Jane Austen obișnuiau să bea ceai din căni termoizolante și primeau prăjituri ambalate în cutii de plastic transparente.

După ceai, revenim la vreo două pagini anterioare din depoziția mea, deoarece domnul Wright vrea să verifice încă o dată câteva lucruri, apoi propune să încheiem. Mai trebuie să rămână, căci are de terminat niște rapoarte, dar mă conduce totuși până la lift. Pe când înaintăm pe coridorul lung, trecând pe lângă birouri goale și neluminate, am senzația că mă conduce până la ușa casei. Așteaptă să se deschidă ușa liftului și să intru cu bine.

Părăsesc clădirea poliției și mă duc să mă întâlnesc cu Kasia. O să-mi cheltuiesc banii câștigați pe două zile de servit la mese pe bilete la London Eye, așa cum i-am promis. Numai că sunt sfârșită de oboseală, picioarele îmi sunt ca de plumb, parcă nu ar

⁴⁶ Versuri faimoase de W.H. Auden, If equal affection cannot be I Let the more loving one be me (The More Loving One). (n.tr.).

fi ale mele și nu mai vreau decât să mă duc acasă și să dorm. Când văd ce coadă lungă e, mă supăr pe London Eye care a transformat Londra într-un ciclop urban.

O reperez pe Kasia care-mi face cu mâna de undeva din partea din față a cozii. Cred că a așteptat ore în șir. Oamenii se uită la ea, alarmați probabil că o să între în travaliu în interiorul unei capsule.

Merg lângă ea și zece minute mai târziu ne „îmbarcăm”.

Pe măsură ce capsula se ridică tot mai sus, Londra se desfășoară sub noi și brusc nu mă mai simt așa de rău și de obosită, ci chiar exaltată. Mă gândesc că, deși nu sunt deloc viguroasă, măcar azi nu mi-am pierdut cunoștința, iar acesta trebuie să fie un semn bun. Așa că poate ar trebui să sper că am ieșit cu bine din toată povestea asta; și că poate totul este într-adevăr în ordine.

Îi indic Kasiei obiectivele importante și îi rog pe cei care stau pe latura de sud să se dea la o parte ca să-i pot arăta Big Ben, Battersea Power Station, Palatul Parlamentului, Podul Westminster. În timp ce îmi agit brațele, lăudându-mă în fața Kasiei cu Londra, sunt surprinsă – nu doar de faptul că sunt mândră de orașul meu, dar și de posesivul „al meu”. Alesesem să trăiesc la New York, dincolo de întregul Ocean Atlantic, dar dintr-un motiv care îmi scapă simt că locul meu e aici.

Capitolul 14

Luni

M-am trezit ridicol de devreme azi. Pe post de pernă mițoasă, Caramel toarce la picioarele mele. (N-am înțeles niciodată de ce ți-ai luat o maidaneză.) Domnul Wright mi-a spus că azi o să „acoperim” episodul înmormântării tale; la ora cinci renunț să mai încerc să dorm și ies în grădină. Ar trebui să parcurg totul în minte mai întâi, să fiu sigură că îmi amintesc lucrurile importante, dar gândurile îmi zboară când încerc să mă concentrez și să rememorez totul. Așa că privesc crengile și mugurii care înfloresc acum pe ramurile pe care altădată le credeam moarte. Mă tem că o nenorocire tot s-a întâmplat. Trandafirul Constance Spry a murit înecat de urina unei vulpi, așa că în locul lui am plantat un Cardinal Richelieu. Pe acesta nici o vulpe nu ar îndrăzni să-l ude.

Simt o haină care îmi învelește umerii, apoi o văd pe Kasia cum merge împleticită înapoi în pat. Halatul tău nu-i mai cuprinde pânțele. Mai sunt doar trei zile până la termen. M-a rugat să-i fiu parteneră de naștere, „doula⁴⁷” (un termen prea sofisticat pentru cunoștințele mele rudimentare). Nu mi-ai spus despre femeile „doula” când m-ai rugat să fiu lângă tine la nașterea lui Xavier, m-ai rugat doar să fiu prezentă. Poate te-ai gândit că o să mă sperie ideea (ai fi avut dreptate). Sau poate nu aveam nevoie de o denumire specială. Sunt sora ta. Și mătușa lui Xavier. E de ajuns.

Ai putea crede că, după ce pe tine te-am dezamăgit, Kasia îmi acordă o a doua șansă. Deși ar fi simplu, nu e adevărat. Nu e nici un tratament antidepresie. Dar m-a obligat să-mi analizez viitorul. Îți amintești când îmi spunea Todd că „viața trebuie să continue”? Cum însă viața mea nu se putea întoarce la timpurile în care tu trăiai, am vrut să fac o pauză, căci mi se părea că era egoist din partea mea să merg înainte. Copilul tot mai mare al Kasiei (fetiță, după cum a aflat) este o aluzie vizuală constantă la

⁴⁷ Din termenul grecesc *doule* - „sclavă”; în prezent se referă la o persoană cu pregătire și experiență profesională care îi oferă viitoarei mame asistență fizică, emoțională și informații înainte, în timpul și după naștere. (n.tr.).

faptul că viața continuă totuși – opusul unui *memento mori*. Nu știu dacă există și un *memento vitae*.

Amias avea dreptate; concertul matinal chiar e extrem de gălăgios. De o oră deja, păsările cântă cât le țin puterile. Încerc să-mi amintesc de ordinea pe care mi-a spus-o și cred că acum e rândul ciocârlilor. În timp ce ascult o ciocârlie de pădure, cred, ale cărei triluri seamănă cu un preludiu de Bach, rememorez înmormântarea ta, oarecum uimită și alinată.

Noaptea dinainte am petrecut-o în Little Hadston, în vechiul meu dormitor. De ani de zile nu mai dormisem într-un pat de o persoană și acum salteaua îngustă, așternutul strâns înfășurat în jurul meu și plapuma greoaie de puf mi-au creat o stare de siguranță și mângâiere. M-am trezit la cinci și jumătate, dar când am coborât mama era deja în bucătărie. Pe masă erau două cești cu cafea. Una mi-a dat-o mie.

— Ți-aș fi adus-o în cameră, dar nu am vrut să te trezesc. Încă dinainte de a lua o înghițitură am știut că era rece. Afară era întuneric și se auzea darabana ploii. Zăpăcită, mama a tras perdeaua, de parcă ar fi putut zări ceva, însă încă era negură așa că nu și-a văzut decât reflexia în geam.

— Când moare cineva, poți evoca acea persoană la orice vârstă, nu? a întrebat. Pe când mă gândeam ce să-i răspund, ea a continuat: Tu probabil o ai în minte pe Tess adulta, pentru că ai fost încă apropiată de ea. Eu însă, când m-am trezit, mi-am amintit de ea la trei ani, îmbrăcată cu o fustă de zână pe care i-am luat-o de la Woolworth's și cu un coif de polițist pe cap. O lingură de lemn era bagheta ei fermecată. Ieri în autobuz m-am văzut ținând-o în brațe când avea două zile. I-am simțit căldura. Îmi amintesc cum avea toate degețelele strânse în jurul degetului meu, atât de mici încât nu îl cuprindeau complet. Îmi amintesc forma capului ei și cum îi mângâiam ceafa până când adormea. Îmi amintesc mirosul ei. Mirosul inocenței. Altă dată, are treisprezece ani și e așa de frumoasă, încât îmi fac griji de fiecare dată când un bărbat îi aruncă o privire. Toate acele Tess sunt fiica mea.

La zece și cincizeci și cinci de minute am intrat în biserică, sub ploaia rece care ne biciuia fețele și picioarele, în suflarea vântului, astfel că rochia neagră a mamei i se lipea udă de coapse, iar cizmele mele negre erau stropite de noroi. Mă bucuram însă că ploua și că bătea vântul: „Suflați, turbate

vânturi, să vă crape / Și bucele obrazilor, suflați!”⁴⁸ Da, știu, nu ne aflam pe o pârlăoagă nimicită de furtună⁴⁹, ci în Little Hadston, într-o dimineață de marți, cu mașinile parcate prea departe pe aleea spre biserică.

În fața bisericii erau peste o sută de persoane care așteptau în ploaia rece, unele la adăpostul umbrelor, altele doar cu glugile trase pe cap. Pe moment am crezut că încă nu se deschisese biserica, apoi mi-am dat seama că era plină și nu mai aveau loc înăuntru. În mulțime l-am zărit pe detectivul Finborough alături de polițista Vernon, dar sub efectul ploii și al emoției nu îmi mai amintesc cine erau ceilalți.

Pe când priveam mulțimea de afară și îmi imaginam persoanele înghesuite înăuntru, m-am gândit că fiecare dintre ele avea propria amintire despre tine – vocea, fața, râsul tău, ce anume ai făcut și ai spus – și că, dacă am putea aduna laolaltă toate aceste fragmente, am reuși poate să avem imaginea ta completă; împreună am putea să te cuprindem pe de-a-ntregul.

Părintele Peter ne-a așteptat la poarta cimitirului care duce spre biserică, ținându-ne umbrela ca să ne ferească de ploaie. Ne-a spus că le făcuse loc oamenilor în stalul corului și că adusesse scaune în plus, dar acum nu mai erau nici locuri în picioare. Ne-a condus prin cimitir spre ușa bisericii.

Pe când păseam alături de părintele Peter, am zărit din spate un bărbat care stătea singur în cimitir. Avea capul gol și hainele complet ude. Era aplecat deasupra gropii căscate care îți aștepta sicriul. Am văzut că era tata. După toți acei ani în care noi îl așteptaserăm și nu venise, acum el te aștepta pe tine.

Clopotul bisericii a început să bată. Nu există un sunet mai înfiorător. Nu are pulsul vieții, nu are ritm omenesc, ci doar acele lovituri mecanice care reprezintă o pierdere. Era timpul să intrăm în biserică. Mi s-a părut la fel de imposibil și de înspăimântător ca a ieși pe fereastra ultimului etaj al unui zgârie-nori. Cred că la fel a simțit și mama. Un singur pas avea să ducă implacabil trupul tău în pământul ce mustea de apă. Am simțit un braț în jurul meu și l-am văzut pe tata. Cu cealaltă mână o învăluisese pe mama. Ne-a condus în biserică. Corpul lui mi-a transmis

⁴⁸ Vers din *Regele Lear*, actul III, scena 2, în Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1988. (n.tr.).

⁴⁹ Locul în care se desfășoară scena în care Lear rostește versul respectiv. (n.tr.).

tresărirea mamei când ți-a văzut sicriul. Tata a continuat să-ți țină brațele în jurul nostru în timp ce am înaintat spre locurile noastre de-a lungul coridorului ce părea nesfârșit. Apoi s-a așezat între noi două și ne-a ținut de mână. Niciodată nu m-am bucurat atât de mult de o atingere umană.

La un moment dat, m-am întors o secundă și am privit biserica aglomerată și lumea care se revărsa afară în ploaie, întrebându-mă dacă ucigașul se afla aici, printre noi.

Mama ceruse toată Liturghia de înmormântare și m-am bucurat, pentru că însemna că mai dura ceva până aveam să te îngropăm. Nu ți-au plăcut niciodată predicile, dar cred că ai fi fost mișcată de cea a părintelui Peter. Cu o zi înainte fusese Sfântul Valentin, poate din cauza aceasta el a vorbit despre iubirea neîmpărtășită. Cred că îmi amintesc destul de exact cuvintele lui:

„Când vorbesc despre iubirea neîmpărtășită, majoritatea se gândește probabil la cea romantică, dar mai există și alte feluri de iubire care nu sunt răsplătite așa cum trebuie, asta în cazul în care primesc vreo răsplată. Un adolescent furios e posibil să nu-i ofere mamei la fel de multă dragoste pe cât primește de la aceasta; un tată abuziv nu răspunde la iubirea sinceră și curată a copilului. Durerea este exemplul suprem de iubire neîmpărtășită. Oricât de mult și de îndelungat am iubi pe cineva care a murit, acesta nu ne mai poate împărtăși dragostea. În orice caz, așa simțim...”

După liturghia din biserică am ieșit afară ca să te înmormântăm.

Neînduplecata ploaie transformase pământul albit de zăpadă al cimitirului în noroi clisos.

Părintele Peter a început slujba de înmormântare:

„Îi lăsăm pe sora noastră Tess și pe copilul Xavier în seama milei Domnului și le încredințăm trupurile pământului: din țărână ați venit și în țărână vă veți întoarce: cu speranța vie și certă a învierii la o viață veșnică.”

Mă întorc în timp la înmormântarea lui Leo și îmi amintesc cum te țineam de mână. Eu aveam unsprezece ani, tu, șase, iar mâna ta era moale și mică. Atunci când vicarul a rostit „cu speranța vie și certă a învierii la o viață veșnică”, tu te-ai întors spre mine și ai spus: „Nu vreau cu speranța vie și certă, vreau doar cu siguranță, Bee.”

La înmormântarea ta am vrut și eu certitudine. Dar nici măcar

Biserica nu poate oferi decât speranța și nu promisiunea, că sfârșitul vieții ominești e unul fericit.

Sicriul tău a fost coborât în hăul adânc ce fusese săpat în pământ. Am văzut cum trece pe lângă rădăcini de iarbă retezate și dezvelite. Apoi a coborât mai jos. Aș fi dat orice să te mai țin de mână, absolut orice, doar o dată, doar câteva secunde. Orice.

Ploaia răpăia pe sicriu pic-pic: *Pic, pic, pic neconținut, / Peste-orășul adormit;* aveam cinci ani și îți cântam ție, cea nou-născută.

Sicriul a ajuns în fundul monstruoasei gropi. O parte din mine a coborât cu tine în solul mocirlos, ți s-a întins alături și a murit împreună cu tine.

Apoi mama a făcut un pas în față și a scos din buzunarul paltonului o lingură de lemn. Și-a desfăcut degetele și lingura a căzut pe capacul sicriului. Bagheta ta fermecată.

Eu am lăsat să cadă înăuntru mesajele semnate cu „lol”. Și titlul de soră mai mare. Și porecla Bee. Legătura pe care o aveam noi, m-am gândit, nu era importantă pentru nimeni altcineva. Lucruri mici. Lucruri mărunte. Tu știai că eu nu construim cuvinte din porția mea de paste în forma literelor alfabetului, ci îți dădeam ție vocalele ca să faci mai multe cuvinte. Știam că inițial culoarea ta favorită fusese roșu, dar mai târziu o schimbaseși cu galbenul strălucitor; („ocru e termenul artistic, Bee”) iar tu știai că a mea e portocaliul, asta până când am descoperit că griul maroniu e mai sofisticat, lucru pentru care ai râs de mine. Știai că primul meu animal de porțelan a fost o pisică (mi-ai împrumutat cincizeci de penny din banii tăi de buzunar ca să-mi fac capriciul ăsta) și că o dată mi-am scos toate hainele din cufărul de la internat și le-am împrăștiat prin cameră, fiind singura dată când am avut ceva ce semăna a criză de nervi. Știam că, pe când aveai cinci ani, te-ai cățărat în patul meu în fiecare seară timp de un an. Toate lucrurile care ne legaseră – rădăcinile puternice, lăstarii, frunzele și florile frumoase și delicate ale relației noastre de surori – le-am aruncat în pământ alături de tine. Și am rămas pe marginea gropii, împrăștiată de pierdere și m-am gândit că nu mai pot sta acolo.

Tot ce mi-a fost îngăduit să păstrez pentru mine a fost sentimentul că îmi lipsești. Ce însemna asta? Lacrimile ascunse care îmi înțepau fața, emoția care îmi puneă un nod în gât, golul din pieptul pe care îl simțeam prea mare pentru trupul meu împrăștiat. Doar asta îmi rămăsese? Nimic altceva din douăzeci și

unu de ani de iubire pentru tine. Sentimentul că totul mergea bine în lumea mea, a cărei temelie erai tu încă din copilărie și în care eu am ajuns adultă – sentimentul acesta nu avea să fie înlocuit cu nimic? Spectrul înspăimântător al nimicului. Pentru că acum nu mai eram sora nimănui.

Am văzut când tata a luat o mână de pământ. Numai că atunci când a întins brațul deasupra sicriului tău nu a vrut să deschidă pumnul. A preferat să-și bage mâna în buzunar și să deșerte pământul acolo, nu deasupra ta. L-a privit pe părintele Peter cum aruncă în locul lui primul pumn de țărână și a cedat, sfârșit de durere. M-am dus la el și i-am luat mâna murdară de pământ într-a mea, simțind între palmele noastre moi asprimea țărânei. M-a privit cu dragoste. Un egoist poate iubi totuși o altă persoană, nu? Chiar și după ce a rănit-o și a dezamăgit-o. Mai ales eu ar trebui să înțeleg asta.

Mama a rămas tăcută când ți-au acoperit sicriul cu pământ.

În spațiu, o explozie nu produce nici un sunet.

Când ajung la secția de poliție, am încă în minte țipătul mut al mamei. E luni și clădirea mișună de oameni. La intrarea în liftul aglomerat încep să mă îngrijorez, ca de fiecare dată, că o să rămân blocată și că mobilul nu are semnal, prin urmare, Kasia nu o să poată da de mine dacă intră în travaliu. Cum ajung la etajul trei îmi verific mesajele: nimic. Verific și pagerul. Kasia e singura care are numărul. De acord, sunt exagerată, dar asemenea persoanelor recent convertite la catolicism, trecerea mea la precauția extremă va fi făcută *absolut cum trebuie*, cu rozarii și bețișoare parfumate, adică un pager și un sunet de apel personalizat. Nu beneficiaz de siguranța de a mă fi născut o persoană grijulie. Măcar am învățat asta. Nu pot să o iau ca pe o componentă a existenței mele. Da, poate că îngrijorarea mea în privința Kasiei este o modalitate de a-mi reorienta gândurile spre cineva care este încă în viață. Am nevoie de un *memento vitae*.

Intru în biroul domnului Wright. În dimineața aceasta nu-mi zâmbește, pentru că știe că azi trebuie să începem cu înmormântarea ta; sau poate scânteia de episod romantic pe care credeam că am simțit-o la sfârșitul săptămânii a fost stinsă de ceea ce îi tot povestesc. Depoziția mea, centrată pe o crimă, nu prea seamănă a sonet de dragoste. Pun pariu că păsările lui Amias nu își povestesc în cânturile lor despre astfel de lucruri.

A tras jaluzelele ca să împiedice lumina puternică de

primăvară să pătrundă înăuntru, așa că încăperea întunecată pare potrivită pentru o discuție despre înmormântare. Azi voi încerca să nu vorbesc despre slăbiciunile mele fizice; am spus doar că nu am nici un drept să mă plâng, de vreme ce trupul tău e îngropat în pământ, rănit și fără speranța de a mai fi vindecat.

Îi relatez domnului Wright despre înmormântare, rezumându-mă la fapte, nu la sentimente.

— Deși la vremea aceea nu mi-am dat seama, înmormântarea mi-a furnizat două noi indicii importante, am spus, lăsând deoparte chinul înfiorător de a privi cum îți era acoperit cu pământ sicriul. Primul e faptul că am înțeles de ce, dacă ar fi omorât-o pe Tess, Emilio Codi ar fi așteptat să se nască Xavier. Domnul Wright nu-și imaginează încotro duce raționamentul meu, dar cred că tu înțelegi. Am știut tot timpul că Emilio avea un motiv, am continuat. Aventura lui cu Tess îi punea în primejdie căsnicia și slujba. E adevărat că soția aflase și nu-l părăsise, dar el nu avea de unde să știe. Dar, dacă într-adevăr el fusese cel care o omorâse pe Tess ca să-și apere căsnicia și cariera, de ce nu o făcuse atunci când Tess refuzase avortul? Domnul Wright încuviințează și cred că i-am stârnit curiozitatea. Mi-am mai amintit și că Emilio Codi fusese cel care, după reconstituire, sunase la poliție și anunțase că Tess născuse deja. M-am gândit că ori o văzuse, ori vorbise cu ea imediat după naștere. Emilio depusese deja la poliție o plângere oficială împotriva mea, așa că trebuia să am grijă, să nu-i dau ocazia să spună că îl hărțuiam. L-am sunat și l-am întrebat dacă mai dorea tablourile în care apărea Tess. Se vedea că încă mai era supărat pe mine, dar cu toate acestea le voia.

Emilio părea prea masiv pentru apartamentul tău, îl inunda, pur și simplu, cu masculinitatea și cu furia lui. Desfăcuse fiecare dintre nuduri – ca să verifice că nu sunt deteriorate? Că nu am desenat frunze de smochin? Sau doar ca să se mai uite o dată la trupul tău? Avea vocea întinată de mânie.

— Nu era cazul ca soția mea să afle nici de Tess, nici de fibroza chistică. Acum se testează să vadă dacă este purtătoarea genei FC; la fel și eu.

— Face foarte bine. Dumneavoastră în mod clar sunteți, altfel Xavier nu ar fi avut fibroză. Dacă boala apare la copil înseamnă că ambii părinți sunt purtători.

— Știu. Ne-a spus consilierul genetic. Dar poate că nu sunt eu

tatăl. Eram uluită. A ridicat din umeri. Nu avea inhibiții în privința sexului. Putea foarte bine să aibă și alți iubiți.

— V-ar fi spus. La fel și mie. Nu era mincinoasă. A tăcut, căci știa că aveam dreptate. Dumneavoastră ați anunțat poliția că îl născuse deja pe Xavier, nu-i așa?

— M-am gândit că trebuia s-o fac.

Îmi venea să-l provoc. Nu făcuse niciodată ceea ce „trebuia”. Dar nu acesta era scopul interogatoriului meu.

— Prin urmare, vă spusese că Xavier a murit? Tăcea. Ați vorbit la telefon sau v-ați întâlnit? A luat tablourile și s-a întors, gata de plecare. M-am postat însă în pragul ușii. Voia să îl recunoașteți pe Xavier, nu-i așa?

— Trebuie să înțelegeți ceva. Când m-a anunțat că era însărcinată, i-am spus *foarte limpede* care era poziția mea față de copil. I-am spus că nu o să-i ajut cu nimic, nici pe ea, nici pe copil. Nu aveam să joc rolul de tată. Nu a făcut caz de treaba asta. A spus chiar că o să-i fie mai bine copilului fără mine.

— Da. Dar cum a fost când Xavier a murit?

A pus jos tablourile. O clipă am crezut că o să mă împingă cât colo, ca să poată pleca. S-a dat însă bătut, cu un gest copilăresc, absurd și respingător.

— Aveți dreptate. Mă predau. A amenințat că va face totul public.

— Adică dorea să recunoașteți că sunteți tatăl lui Xavier?

— E același lucru. Încă avea mâinile ridicate, iar când și-a strâns pumnii am crezut că o să mă lovească. Apoi și-a lăsat brațele în jos. Ar trebui să-l luați la întrebări pe puștiul ăla care o urmărea tot timpul ca un nebun cu aparatul de fotografiat în mână. Era obsedat de ea. Și al naibii de gelos.

— Știam că dacă ar fi trăit Xavier, Tess nu i-ar fi cerut nimic lui Emilio. Dar pentru că murise, Tess nu ar fi suportat ca Emilio să-l mai renege, i-am spus domnului Wright.

Tata s-a reabilitat în ochii mei când l-am văzut la mormântul tău. Atunci când a contat – când trupul tău mort cobora în pământul mocirlos și rece – el și-a reluat rolul de tată. Nu poți renega un copil mort.

Domnul Wright așteaptă o clipă înainte de a pune următoarea întrebare.

— Ați crezut ce a spus despre Simon?

— Îl suspectam pe amândoi și pe el și pe Simon, dar nu aveam

nimic concret împotriva lor; nimic care să schimbe convingerea poliției că ea se sinucisese.

I-am relatat domnului Wright despre întâlnirea mea cu Emilio ca din punctul de vedere al unui detectiv, dar aspectul ei cel mai important îl percepeam doar ca soră a ta. Trebuie să-i spun și partea asta, s-ar putea să conteze. Pentru mine e stânjenitor, căci mă expun, dar nu mai pot fi modestă și timidă. Trebuie să-mi asum riscul unei păreri nefavorabile pe care ar putea-o avea despre mine. Așa că merg mai departe.

Emilio stătea în fața ușii deschise, cu tablourile în mână; pe față i se citea o furie imensă.

— Chiar nu înțelegeți? Între mine și Tess a fost vorba de sex, unul grozav, dar atât, nimic altceva. Tess era conștientă de asta.

— Nu credeți că o persoană atât de tânără ca Tess e posibil să fi căutat în dumneavoastră o figură paternă?

Eu asta credeam, indiferent cât te-ai fi străduit tu să o negi.

— Nu, nu cred asta.

— Din moment ce tatăl ei plecase, iar dumneavoastră erați asistentul ei, nu credeți că dorea ceva mai mult decât „doar sex”?

— Nu.

— Sper că nu. Ar fi fost extrem de dezamăgită.

Eram bucuroasă că în sfârșit i-o spuseseam direct.

— Sau poate că i-a făcut plăcere să încalce regulile, a spus el. Eram de neatins, poate că asta e ceea ce a atras-o. Acum aproape că flirta cu mine. Fructul interzis este întotdeauna mai atrăgător, nu? Nu am răspuns, iar el a venit mai aproape de mine. Mult prea aproape. Însă dumitale nu-ți place sexul, nu-i așa? Am rămas tăcută, în timp ce el aștepta, urmărindu-mi reacția. Tess spunea că ai parte de sex numai pentru a-ți asigura confortul unei relații. Am simțit cum mă privește în ochi și mă spionează până în adâncul ființei mele. Spunea că ai ales o slujbă plictisitoare, dar sigură și că la fel stau lucrurile cu logodnicul dumitale. Încerca să sfâșie straturile protectoare ale legăturii noastre de surori, așa că a mers mai departe. Spunea că vrei să fii mai degrabă în siguranță, decât fericită. A văzut că își atinsese ținta și și-a continuat tirul. Că îți e frică de viață.

Aveai dreptate. După cum știi, de altfel. Alți oameni navighează pe mările albastre ale vieții, având parte de câte o

furtună ocazională, însă pentru mine viața a fost mereu un munte – înspăimântător și periculos. Așa cum cred că ți-am spus, mă agățasem de el folosindu-mă de securitatea oferită de prize, crampoane și corzi reprezentate de o slujbă, un apartament și o relație sigure.

Emilio încă se mai holba la fața mea, sperând să mă simt trădată de tine și rănită. Eram de fapt extrem de mișcată. Și m-am simțit, dimpotrivă, foarte apropiată de tine. Pentru că tu mă cunoșteai mai bine decât crezusem – și totuși, mă iubeai. Ai fost destul de blândă, încât să nu-mi spui că-mi cunoști temerile, lăsându-mă astfel, ca Soră mai Mare, să-mi păstrez respectul față de mine însămi. Acum îmi doresc să-ți fi spus. Mai știu că dacă aș fi avut curajul să privesc mai departe de muntele meu înșelător, te-aș fi zărit zburând spre cer fără bagajul neîncrederii și al temerilor și nestrunită de corzi. Fără corzi care să te mențină în siguranță.

Sper să consideri că am găsit puțin curaj.

Capitolul 15

Domnul Wright a ascultat relatarea întâlnirii mele cu Emilio, iar acum încerc să-mi dau seama dacă și-a făcut o părere mai proastă despre mine. Secretara Miss Pasiune dă buzna și îi aduce cafea în ceașcă de porțelan, lângă care a pus în echilibru, pe farfurioară, prăjituri Maryland, a căror ciocolată topită se scurge pe porțelan. Eu am parte de o ceașcă din polistiren, fără prăjituri. Domnul Wright este puțin stânjenit de acest favoritism. Așteaptă ca ea să plece, apoi pune una dintre prăjituri lângă ceașca mea.

— Spuneai că înmormântarea v-a furnizat două indicii noi?

Indiciu? Chiar am folosit cuvântul acesta? Uneori îmi aud noul fel de a vorbi și pentru o clipă absurditatea situației amenință să-mi transforme viața într-o farsă.

— *Colonelul Mustard e ucigașul, a făcut-o în bucătărie, cu sfeșnicul de lumânări.*

— *Bee, spui prostii. A fost profesorul Plum în bibliotecă. Cu frânghia!*⁵⁰

Domnul Wright așteaptă.

— Da. Celălalt era profesorul Rosen.

Deși din cauza durerii nu i-am remarcat pe majoritatea oamenilor veniți la înmormântare, pe profesorul Rosen l-am văzut, poate, pentru că fața lui îmi era cunoscută de la televizor. Se afla printre cei care nu mai avuseseră loc în biserică și avea o umbrelă cu orificii, umbrelă de om de știință, care lăsa să treacă vântul, în timp ce umbrelele celorlalți îndoliați erau întoarse pe dos. Mai târziu a venit spre mine și mi-a întins mâna stângaci, apoi a lăsat-o în jos, ca și cum s-ar fi rușinat să facă gestul până la capăt.

— Alfred Rosen. Voiam să-mi cer scuze pentru mesajul trimis de asistenta PR. A fost extrem de dur. Avea ochelarii aburiți și i-a șters cu o batistă. V-am trimis un mesaj cu datele mele de

⁵⁰ Personaje din jocul de societate *Cluedo* (de tip *Monopoly*), apărut în 1949 în Leeds, Anglia, apoi și în SUA. Intriga polițistă se desfășoară într-o casă, există șase suspecți, printre care cei doi menționați în text, șase posibile arme și șase încăperi, iar scopul este elucidarea crimei. (n.tr.).

contact, în cazul în care vreți să îmi mai puneți întrebări. Sunt gata să vă răspund la tot ce doriți.

Avea un limbaj rigid și era tensionat, era tot ce observasem, căci toate gândurile mele se îndreptau spre tine.

— L-am sunat pe profesorul Rosen la numărul indicat, cam la o săptămână după înmormântare. Trec peste săptămâna de furtuni emoționale care a urmat după înmormântare, în care nu am judecat limpede, n-am fost în stare să mă gândesc și de-abia am scos un cuvânt. Povestesc mai departe rapid, încercând să-mi alung din minte amintirea acelei perioade: A spus că urma să plece într-un turneu de conferințe și a propus să ne întâlnim înainte.

— Aveați bănuieli în privința lui? Întrebă domnul Wright.

— Nu. Nu aveam nici un motiv să cred că el sau experimentul aveau vreo legătură cu moartea lui Tess. Pe atunci socoteam deja că plățile făcute către acele femei erau probabil fără rea-intenție, așa cum sugeraseră cei de la spital, dar cum nu-l întrebasem direct pe profesor despre asta, voiam să o fac.

Credeam că trebuia să pun totul sub semnul întrebării, să bănuiesc pe toată lumea. Nu-mi puteam permite să merg pe o singură cale, trebuia să le cercetez pe toate, până când aveam să-l găsesc pe criminal la capătul uneia dintre ele, în centrul labirintului.

— Aveam întâlnire la ora zece, dar la Chrom-Med se organizează seminarii de informare la nouă și jumătate, așa că am reținut un loc. Domnul Wright pare surprins. E cam la fel cum era pe vremuri cu industria nucleară, explic eu. Se vrea ca totul să pară nevinovat și făcut la vedere. *Vizitați Sellafeld⁵¹ și aduceți-vă coșul de picnic!* Știți cum e.

Domnul Wright zâmbește, iar mie mi se întâmplă un lucru ciudat. O clipă, în timp ce spuneam toate acestea, m-am auzit vorbind ca tine.

Era ora de vârf a dimineții și metroul era înțesat de lume. Pe când călătoream strivită printre alți navetiști, mi-am amintit îngrozită de anunțul pus la facultate prin care îi rugam pe colegii

⁵¹ Fostă uzină electrică și uzină producătoare de plutoniu de pe Coasta de Vest, din nordul Angliei. În 1957 aici a avut loc un incendiu care a contaminat zona cu materiale radioactive. În prezent s-a dispus instalarea pe același teren a unei centrale nucleare care va fi terminată înainte de 2025. (n.tr.).

tăi să se întâlnească cu mine. Cu toată agitația iscată de înmormântarea ta, uitasem de asta. Întâlnirea era în acea zi, la ora douăsprezece. M-am temut de ea mult mai mult decât de cea cu profesorul Rosen.

Exact înainte de ora nouă și jumătate am ajuns la sediul Chrom-Med – o clădire din sticlă de zece etaje, cu lifturi transparente externe care urcau ca bulele în apa minerală. Clădirea era încercuită de tuburi de lumină din care țâșneau străfulgerări purpurii și albastre de jur-împrejur; mesajul părea să fie: „Ficțiunea științifică devine realitate științifică.”

Imaginea strălucitoare de basm era stricată de prezența unui grup de vreo zece manifestanți cu pancarte, între care una pe care scria: NU, BEBELUȘILOR PROIECTAȚI! Pe alta: LĂSAȚI-L PE DUMNEZEU SĂ SE JOACE DE-A DUMNEZEU! Pancartele nu erau însoțite de strigăte, demonstranții căscau și erau fără vlagă, ca și cum ar fi fost mult prea devreme ca să manifesteze. M-am întrebat dacă se aflau acolo ca să apară la televizor, deși se cam stinsese interesul presei în ultimele săptămâni, căci televiziunea folosea acum secvențe deja înregistrate. Poate că veniseră pentru că de câteva săptămâni bune era prima zi în care nu cădeau zăpadă, lapoviță sau ploaie.

Când m-am apropiat, am auzit-o pe una dintre demonstrante, o femeie cu numeroase piercinguri și o creastă de păr supărată și țepoasă, care vorbea cu o ziaristă.

— ... și numai cei bogați vor putea să-și permită genele care le vor face copiii mai deștepți, mai frumoși și mai atletici. Doar bogații își vor putea permite genele care le vor împiedica progeniturile să aibă cancer sau boli de inimă.

Ziarista ținea reportofonul și părea oarecum plictisită, dar protestatara cu creastă nu s-a descurajat și a continuat furioasă:

— Până la urmă va fi creată o superclasă genetică. Nu vor fi posibile alianțele între clase. Cine o să vrea să ia în căsătorie pe cineva mai urât, mai puțin robust, mai prost și mai bolnăvicios? După câteva generații vor apărea două specii de oameni: geno-bogații și geno-săracii.

M-am dus la demonstranta cu creastă.

— Ați întâlnit pe cineva care are fibroză chistică? Ori distrofie musculară? Sau boala lui Huntington? am întrebat-o. S-a uitat urât la mine, iritată că am întrerupt-o. Nu știți ce înseamnă să trăiești cu fibroză chistică, să fii conștient că te omoară, că te înecă în propriile tale secreții. Nu știți nimic despre toate astea,

nu-i așa? S-a îndepărtat de mine. Aveți noroc, am strigat în urma ei. Natura v-a făcut geno-bogată.

Apoi am intrat în clădire.

Mi-am spus numele la interfon, în fața unui grilaj de siguranță și ușa s-a deschis după un bâzâit. Am semnat în registrul de la recepție și am prezentat pașaportul, după cum fusesem instruită. Automat, un aparat de fotografiat amplasat de cealaltă parte a biroului mi-a făcut o poză pentru legitimație și așa am putut intra. Nu știu exact de ce erau atât de vigilenți, dar aparatura de acolo era mai sofisticată decât tot ce întâlnisem eu în timpul controalelor din aeroporturi. Pe urmă grupul nostru de cincisprezece a fost condus într-o cameră de prezentări dominată de un ecran mare, unde ne-a întâmpinat o femeie pe nume Nancy, vesela noastră „îndrumătoare”.

După un curs elementar de genetică, Vesela Nancy ne-a proiectat un film scurt despre șoareci, cărora le fusese injectată o genă de meduză pe când erau încă embrioni. În film s-a stins lumina și imediat șoarecii au devenit fosforescenți. S-au auzit multe exclamații de mirare și am observat că, în afară de mine, o singură persoană nu găsea lucrurile amuzante: un bărbat între două vârste, cu o coadă de cal grizonantă.

Vesela Nancy ne-a pus filmul următor, în care șoarecii se aflau într-un labirint.

— Iată-l pe Einstein și pe prietenii lui, s-a entuziasmat ea. Micuții aceștia au o copie în plus a unei gene care codifică memoria, astfel că sunt mult mai inteligenți.

Bărbatul cu coadă de cal a luat cuvântul, întrebând pe un ton agresiv:

— Gena asta a inteligenței merge pe linia seminței?

Nancy a zâmbit spre restul grupului.

— Adică, întrebați dacă gena le este transmisă copiilor? Zâbind, s-a întors spre Omul-cu-coadă-de-cal: Da. Primii șoareci au fost subiectul stimulării genetice acum zece ani. Au fost străstră-stră-, le-am pierdut deja șirul, bunicii acestora. Fără glumă, gena inteligenței a fost transmisă de-a lungul multor generații.

Omul-cu-coadă-de-cal avea și ținuta și tonul unui războinic.

— Când o s-o experimentați pe oameni? O să dați lovitura atunci, nu-i așa?

Fața Veselei Nancy nu s-a clintit.

— Legea nu ne îngăduie să folosim stimularea genetică pe

oameni. Numai pentru tratarea bolilor.

— Dar imediat ce e legală, sunteți gata să începeți, nu?

— Eforturile științifice se fac, pur și simplu, pentru avansarea cunoștințelor noastre, nu au alte intenții ticăloase sau comerciale, a răspuns Vesela Nancy. Poate că avea cartonașe cu răspunsuri pentru astfel de întrebări.

— Veți fi listați la bursă, așa e? a întrebat el.

— Nu e treaba mea să discut aspectele financiare ale companiei.

— Dar dețineți acțiuni? Angajații au acțiuni, nu?

— Cum spuneam...

A întrerupt-o.

— Prin urmare, ați ascunde tot ce nu e în regulă. N-ați vrea să ajungă la urechile tuturor, nu?

Vesela Nancy avea o voce dulce, dar am simțit că sub costumul de în se ascundea o fire dârză.

— Vă asigur că suntem total transparent. Și că totul este „în regulă”, cum spuneți dumneavoastră.

A apăsă pe buton și ne-a proiectat următorul montaj, în care șoarecii erau în cușcă, iar un cercetător făcea gestul util de a pune înăuntru o riglă. De-abia atunci îți dădeai seama de dimensiunile lor - nu neapărat măsurându-i cu rigla, ci comparându-i cu mâna cercetătorului. Erau uriași.

— Acestor șoareci le-am introdus o genă care să accentueze creșterea masei musculare, a explicat Vesela Nancy plină de entuziasm. Șoarecii au devenit nu doar mult mai mari, dar și mai blânzi. Inițial am crezut că vom obține un Arnold Schwarzenegger, dar până la urmă ne-am ales cu un Bambi foarte musculos.

Cei din grup au izbucnit în râs; din nou, eu și Omul-cu-coadă-de-cal am stat deoparte. Ca și cum și-ar fi ținut în frâu propria voioșie, Vesela Nancy a spus mai departe:

— Cu toate acestea, experimentul are un aspect important. Ne arată că aceeași genă poate codifica două caracteristici complet diferite și neînrudite.

Acesta era motivul pentru care eu îmi făcusem griji pentru tine. Până la urmă, nu fusesem chiar exagerată.

În timp ce Vesela Nancy îndruma grupul spre ieșirea din camera de prezentare, am văzut că un paznic vorbea cu Omul-cu-coadă-de-cal. Se certau, dar nu am auzit în legătură cu ce

anume; apoi Omul-cu-coadă-de-cal a fost condus afară cu fermitate.

Noi am mers în direcție opusă și am fost poftiți într-o încăpere mare, dedicată în întregime experimentului FC. Se găseau acolo fotografii ale bebelușilor vindecați și titluri de articole apărute în ziare din întreaga lume. Vesela Nancy ne-a prezentat rapid un ghid simplificat despre fibroză chistică, în timp ce în spatele ei, pe un ecran uriaș se afla imaginea unui copil care suferea de FC. Am observat că toți ceilalți din grup priveau ecranul, eu însă o urmăream pe Vesela Nancy, cu obrajii ei rozalii și vocea plină de entuziasm.

— Povestea tratamentului pentru fibroză chistică a început în 1989, când o echipă internațională de cercetători a descoperit gena defectivă care era cauza bolii. Pare ceva ușor, dar nu uitați că în fiecare celulă a corpului omenesc există patruzeci și șase de cromozomi și că pe fiecare cromozom sunt treizeci de mii de gene. Găsirea acelei gene a fost o realizare fantastică. Apoi s-a dat startul la căutarea tratamentului!

Parcă ar fi fost vorba de începutul unui film din seria *Războiul Stelelor*. A continuat cu elan:

— Oamenii de știință au descoperit că gena defectivă producea prea multă sare și prea puțină apă în celulele care căptușesc plămânii și intestinale, determinând astfel formarea de mucus lipicios.

S-a întors spre ecran, unde se vedea un copil care se căznea să respire și i-a tremurat puțin vocea. Poate că avea reacția aceasta de fiecare dată când prezenta filmul.

— Problema era găsirea unei modalități de introducere a unei gene sănătoase în organismul bolnav, a explicat ea mai departe. Metoda existentă, de folosire a unui virus, nu era deloc ideală. Prezenta riscuri și deseori efectul ei dispărea prea repede. Apoi profesorul Rosen, susținut de Chrom-Med, a creat un cromozom artificial. Acesta era un mod nou și absolut sigur de a introduce în corp gena sănătoasă.

A luat cuvântul un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu universitatea Oxford, a cărui față era îngrijorată:

— Vreți să spuneți că ați introdus un cromozom *în plus* în fiecare celulă a corpului?

— Da, a răspuns Vesela Nancy, cu ochi sclipitori, în cazul pacienților tratați, fiecare celulă are patruzeci și șapte de cromozomi, în loc de patruzeci și șase. E vorba însă doar de un

microcromozom și...

El a întrerupt-o, iar cei din grup au fremătat tensionat. Îi lua locul Omului-cu-coadă-de-cal, pe post de membru nepolitic al grupului?

— Acest cromozom suplimentar este transmis descendenților? a întrebat el.

— Da, va fi transmis generațiilor viitoare.

— Asta nu vă îngrijorează?

— Nu, nu chiar, a spus Vesela Nancy cu un zâmbet. Răspunsul ei anodin a părut că elimină orice urmă de ostilitate din partea tânărului. Sau poate n-am mai putut eu să o observ, pentru că Vesela Nancy micșorase lumina.

Pe un ecran uriaș a început un film care prezenta elicea dublă a ADN-ului mărită de milioane de ori. Împreună cu alți treisprezece oameni, am privit perechea marcată de gene FC defecte. Am urmărit cum genele defecte sunt înlocuite de cele sănătoase.

Este uluitor să contempli minunăția descoperirilor științifice care modifică granițele realității. E ca și cum ai fi privit prin telescopul lui Hershel⁵², când a descoperit o nouă planetă, ori prin cel al lui Columb când a zărit Lumea Nouă. Crezi că exagerez? *Am văzut tratamentul pentru fibroză chistică*, Tess, era chiar în fața ochilor mei. Am văzut cum condamnarea la moarte a lui Leo ar fi putut fi rescrisă. Acum ar fi în viață; la asta mă gândeam în timp ce ea ne povestea despre teleomeri⁵³, cipuri ADN și fabrici de celule; acum ar fi în viață.

În timp ce filmul a trecut la secvențe cu nou-născuți vindecați de fibroză chistică, sărutați de mame recunoscătoare și de tați extrem de emoționați, m-am gândit la un băiat care ar fi putut crește; care nu ar mai fi primit de ziua lui ilustrate cu Action Man; care ar fi acum mai înalt ca mine.

Filmul s-a terminat și mi-am dat seama că pentru o scurtă bucată de vreme uitasem de ceea ce mă interesase în ultima lună sau, în orice caz, îmi lăsasem deoparte gândurile. Pe urmă mi-am amintit, sigur că mi-am amintit și m-am bucurat că nu exista nici un motiv ca acel tratament să aibă vreo legătură cu

⁵² Sir Frederick William Hershel (1738-1822), astronom și compozitor german care a descoperit planeta Uranus și doi sateliți ai acesteia, dar și sateliți ai lui Saturn, ca și radiațiile infraroșii. (n.tr.).

⁵³ Zonă de secvență repetitivă de ADN aflată la capătul unui cromozom, cu rol protector. (n.tr.).

moartea ta și a lui Xavier. Doream ca tratamentul genetic pentru fibroză chistică să fie Lumea noastră Nouă, lipsită de costuri, de sacrificii și răutate.

Credeam că filmul s-a terminat, însă acum profesorul Rosen ținea un discurs pe ecran. Îl auzisem deja pe internet și îl citisem tipărit, numai că acum avea o altă rezonanță.

„Majoritatea lumii nu crede că oamenii de știință își fac meseria cu pasiune. Asta ar fi de înțeles dacă am cânta la un instrument, am picta sau am scrie poezii, însă noi, oamenii de știință, suntem reci, analitici, detașați. Pentru majoritatea oamenilor, „clinic „înseamnă rece și lipsit de emoție; de fapt, înseamnă a fi implicat în tratamentul medical – *a face ceva în folosul binelui*. La fel ca artiștii, muzicienii și poeții, ar trebui să ne facem meseria cu energie, dăruire și pasiune.”

Zece minute mai târziu, de la recepție, secretara m-a însoțit într-un lift-capsulă până la ultimul etaj, unde m-a întâmpinat profesorul Rosen. Arăta la fel ca la televizor și la înmormântarea ta: avea aceiași ochelari caraghioși cu ramă metalică subțire, umerii înguști și aceeași stângăcie: un savant reconfortant. I-am mulțumit că venise la înmormântarea ta, iar el a încuviințat din cap, puțin cam prea tăios, mi s-a părut. Am străbătut împreună coridorul, iar eu am rupt tăcerea:

— Fratele meu a avut fibroză chistică. Mi-aș fi dorit să apăreri cu câțiva ani mai devreme.

S-a răsucit puțin într-o parte și mi-am amintit de la televizor că îl stânjeneau laudele. A schimbat subiectul, iar eu i-am apreciat modestia.

— Prezentarea vi s-a părut interesantă? m-a întrebat.

— Da. Și extraordinară. Mă pregăteam să continui, dar m-a întrerupt fără să-și dea seama.

— Mie șoarecii cu un nivel de inteligență ridicat mi s-au părut cei mai îngrijorători. Am fost rugat să particip la experimentul inițial. Un tânăr coleg cercetător de la Imperial College căuta diferența dintre cei supradotați și cei normali. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

— Dar șoarecii apar în filmul de la Chrom-Med?

— Da, compania a cumpărat proiectul de cercetare, de fapt gena, nu știu până la urmă cu ce folos. Din fericire, cel puțin în cazul oamenilor, ingineria genetică e ilegală. Altfel, fără îndoială că am fi avut deja oameni fosforescenți sau uriași îngânând

cântece de leagăn.

Am avut senzația că replica era a altcuiva sau în orice caz exersată. Nu părea genul de om care să facă vreodată glume.

— Însă tratamentul pentru fibroză chistică e cu totul altceva, am spus.

S-a oprit din mers și s-a întors spre mine.

— Da. Nu putem compara tratamentul genetic al fibrozei chistice, care tratează o maladie groaznică, cu cârpitul genelor de dragul unei îmbunătățiri genetice. Sau al unui spectacol cu monștri. Nu există nici un fel de comparație.

M-a surprins intensitatea cuvintelor lui și pentru prima dată am realizat că era o prezență fizică puternică.

Am ajuns la biroul lui și am intrat.

Era o încăpere mare, cu ferestre pe trei laturi care ofereau o privire panoramică asupra Londrei, pe măsura clădirii pline de fală. Cu toate acestea, biroul lui propriu-zis era mic și ponosit; mi-am imaginat că fusese plimbat din camera lui de student într-o serie de încăperi mai mari, până când ajunsese aici. Profesorul Rosen a închis ușa.

— Voiăți să-mi puneți câteva întrebări?

Pentru câteva clipe uitasem de bănuielile mele, iar când mi-am amintit, mi s-a părut caraghios să-l interoghez despre plățile făcute (cum am mai spus, o sumă modică de trei sute de lire, în timp ce investițiile în experiment trebuie să fi fost uriașe) – iar în lumina celor văzute acolo mi se părea și nepolitic. Numai că nu mai eram constrânsă de ceea ce părea potrivit sau politic.

— Știți că femeile care au participat la experiment au fost plătite? l-am întrebat.

Aproape că nu a reacționat.

— Mesajul asistentei PR a fost redactat într-un mod crud, dar este corect. Nu știu cine a plătit-o pe sora dumneavoastră, sau pe celelalte femei, dar vă asigur că nu a fost vorba de noi ori de altcineva care s-a ocupat de experiment. Aveți aici numele și rapoartele celor din comisiile spitalelor participante. Vă puteți convinge că nu sunt oferite sau făcute nici un fel de plăți. Ar fi complet inadecvat. Mi-a dat un teanc de documente, apoi a continuat. Adevărul este că, dacă ar fi vorba de tranzacții bănești, mamele ar fi mai degrabă cele care ne-ar plăti pe noi, nu invers. Vin la noi părinți care ne imploră să le oferim tratamentul.

A urmat un moment de liniște stânjenitor. Întrebarea mea

primise răspuns și mă aflu acolo doar de trei minute.

— Încă mai lucrați pentru Imperial College? am întrebat, ca să trag de timp pentru a pregăti o întrebare mai importantă. Însă atinsesem un punct nevralgic, pentru că și corpul și vocea îi erau acum în defensivă.

— Nu. Lucrez aici cu normă întreagă. Sunt condiții mai bune. Mă lasă să ies pentru a susține cursuri. I-am detectat amărăciunea din glas și m-am întrebat care era cauza.

— Bănuiesc că sunteți des solicitat? am întrebat din politețe.

— Da, foarte des. Interesul a fost copleșitor. Toate universitățile de prestigiu din Europa m-au rugat să țin prelegeri, iar în America toate cele opt universități din Ivy League⁵⁴ m-au invitat să țin cuvântări de deschidere, patru dintre ele oferindu-mi și postul de profesor onorific. Măine încep turneul de conferințe în Statele Unite. Va fi o mare ușurare să vorbesc ore în șir în fața unor oameni care înțeleg măcar puțin din ceea ce le spun, decât să dau declarații de presă.

Cuvintele lui erau revelatoare și mi-am dat seama că îl judecasem greșit. *Dorea* să fie în lumina reflectoarelor, dar în fața pupitrelor de conferințe din universități de prestigiu, nu pe micul ecran. *Dorea* să primească îmbrățișări, dar de la colegi.

Eram așezată la distanță de el, dar chiar și așa, când vorbea, stătea retras, aplecat de spate, ca și cum camera ar fi fost prea strâmtă.

— În mesajul dumneavoastră de răspuns păreați să spuneți că ar putea fi o legătură între moartea surorii dumneavoastră și experimentul meu.

Am remarcat că a spus „experimentul *meu*” și mi-am amintit că la televizor spusese „cromozomul *meu*”. Până atunci nu înțelesesem cât de mult se identifica cu experimentul asupra fibrozei chistice.

S-a întors și a privit nu spre mine, ci spre propriu-i chip ogândit pe jumătate în geamul biroului.

— Găsirea unui tratament pentru fibroză chistică e munca mea de-o viață. Mi-am petrecut viața, la propriu, cheltuind tot ceea ce am mai de valoare – timp, dăruire, energie, dragoste chiar – pentru acest lucru unic. Nu am făcut-o cu scopul de a produce rău cuiva.

⁵⁴ La origine o ligă de atletism, Ivy League reprezintă un grup din care fac parte cele mai prestigioase și de tradiție universități din S.U.A. (n.tr.).

— Ce anume v-a determinat să o faceți? l-am întrebat.

— Vreau să știu că atunci când o să mor voi fi reușit să fac lumea să fie mai bună. S-a întors cu fața spre mine și a continuat: Sunt încredințat că realizările mele vor fi privite de generațiile viitoare ca un punct de cotitură care va conduce la o perioadă în care vom putea produce populații fără boli – fără fibroză chistică, boala lui Alzheimer, boala neuronului motor sau cancer. Eram uluită de pasiunea din vocea lui. Nu numai că o să le eradicăm, a spus el mai departe, dar ne vom asigura că aceste schimbări vor fi transmise generațiilor următoare. Milioane de ani de evoluție nu au vindecat nici măcar o banală răceală, ce să mai vorbim de bolile serioase, dar noi putem să o facem și probabil vom și reuși peste câteva generații.

De ce mi s-a părut atât de îngrijorător, deși vorbea despre tratarea unor boli? Poate pentru că orice fanatic ne face să ne înfiorăm, indiferent pentru ce cauză luptă. Mi-am amintit de discursul în care compara omul de știință cu un pictor, muzician sau poet. Acum legătura mi s-a părut alarmantă – pentru că în loc de note, cuvinte sau vopseluri, geneticianul are pe mână gene umane. Bănuiesc că mi-a simțit neliniștea, dar s-a înșelat asupra motivului ei.

— Credeți că exagerez, domnișoară Hemming? Cromozomul meu se află în fondul nostru genetic, în jumătate din existența mea am obținut dezvoltarea pe care omenirea ar fi realizat-o într-un milion de ani.

Mi-am predat legitimația temporară și am părăsit clădirea. Protestatarii încă erau acolo; acum mai gălăgioși, după ce băuseră cafea din termosuri. Omul-cu-coadă-de-cal era cu ei. M-am întrebat cât de des mergea la prezentări ca s-o provoace pe Vesela Nancy. Se pare că, din motive legale și de PR, nu aveau cum să-l împiedice.

M-a văzut și a venit după mine.

— Știți cum măsoară inteligența acelor șoareci? m-a întrebat. Nu e vorba doar de labirint. Am clătinat din cap și m-am îndepărtat, dar m-a urmărit. Sunt duși într-o încăpere și li se administrează șocuri electrice. Când sunt reintroduși acolo, cei cu inteligența dezvoltată genetic se tem. Le măsoară inteligența cu ajutorul fricii. Am mers mai repede, dar tot m-a urmărit. Sau li se dă drumul într-un recipient cu apă în care există o platformă ascunsă. Șoarecii inteligenți învață să descopere platforma.

M-am îndreptat grăbită spre stația de metrou, încercând să-mi redobândesc entuziasmul pentru experimentul asupra fibrozei chistice, dar eram neliniștită din cauza profesorului Rosen și a șoarecilor. Cuvintele „le măsoară inteligența cu ajutorul fricii” mi-au rămas fixate în minte, deși am încercat să le uit.

— Am vrut să cred că experimentul FC era complet legal. Nu îmi doream să aibă nici un fel de legătură cu uciderea lui Tess și cu moartea lui Xavier. Însă vizita aceea m-a neliniștit.

— Din pricina profesorului Rosen? întreabă domnul Wright.

— Da, parțial. Crezusem că nu-i plăcea celebritatea pentru că pe micul ecran păruse foarte stânjenit. Dar se lăudase cu seria de conferințe pe care fusese rugat să le țină, subliniind că erau la „cele mai prestigioase” universități din lume. Știam că-l judecasem complet greșit.

— V-a trezit bănuiele?

— Aveam temeri. Înainte să vorbesc cu el, presupusesem că venise la înmormântarea lui Tess și îmi răspunsese la întrebări din compasiune, însă acum motivul nu mi se mai părea la fel de plauzibil. M-am gândit că mai toată viața lui fusese considerat un savant ciudat; cu siguranță, așa se întâmplase în anii de școală și, probabil, la universitate. Acum însă, vremea lui sosise – și, datorită cromozomului creat, viitorul avea să-i aparțină tot lui. M-am gândit că, dacă ar fi apărut vreo problemă legată de experiment, nu ar fi dorit să-i fie periclitat noul statut.

Însă ceea ce mă neliniștea cel mai mult era puterea pe care o avea la îndemână orice genetician, nu doar profesorul Rosen. Pe când mă îndepărtam de clădirea Chrom-Med, m-am gândit la Ursitoare – una care toarce firul vieții omenești, alta care îl măsoară, cealaltă care îl taie. M-am gândit la firele ADN-ului nostru, răsucite în spirala lor dublă, două torsade în fiecare celulă a corpului în care se află codul sorții noastre. M-am gândit că niciodată știința nu avusese o legătură mai strânsă cu ceea ce ne face umani – cu ceea ce ne face muritori.

Capitolul 16

Absorbită de gânduri după vizita la Chrom-Med, am parcurs pe jos o mare parte din drumul până la cafeneaua din fața facultății. La înmormântare veniseră foarte mulți prieteni de-ai tăi, dar nu eram sigură că va veni vreunul la întâlnirea cu mine.

Când am intrat în cafenea, era plină de studenți care mă așteptau. Am rămas complet blocată și mută. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu gazda unui eveniment, nici măcar a unui prânz, ce să mai spun de o întâlnire cu niște străini. Și m-am simțit așa de serioasă prin comparație cu ei, îmbrăcați ca niște artiști, cu tunsori îndrăznețe și piercinguri. Unul dintre ei, cu codițe rasta și ochi migdalați, mi-a spus că se numește Benjamin. M-a luat pe după umeri și m-a condus la o masă.

Și-au imaginat că doream să știu mai multe despre viața ta și mi-au povestit despre talentul, bunătatea și umorul tău. Pe când îmi înșirau toate poveștile lor minunate despre tine, le priveam fețele și mă întrebam dacă vreunul dintre ei ar fi fost în stare să te omoare. Oare Annette, cu părul ei arămiu intens și brațe subțiri, era destul de puternică și de rea ca să ucidă? Lacrimile care au curs din frumoșii ochi migdalați ai lui Benjamin erau adevărate sau poate el era doar conștient că oferea un spectacol atrăgător?

— Prietenii lui Tess au descris-o fiecare în alt mod, îi spun domnului Wright. A fost însă o expresie pe care toți au folosit-o. Absolut fiecare dintre ei a amintit de acea *joie de vivre* a ei.

Bucurie și viață laolaltă. E descrierea ta atât de plină de ironie.

— Avea mulți prieteni? Întreabă domnul Wright, iar eu sunt impresionată, pentru că nu era obligat să întrebe.

— Da. Punea mare preț pe prietenie.

Am dreptate, nu? Întotdeauna ți-ai făcut ușor prieteni, dar nu ai renunțat la ei la fel de ușor. La petrecerea ta de majorat au fost invitați prieteni de-ai tăi din școala primară. Aduci oamenii din trecut împreună cu tine în prezent. Poți fi mereu începător în privința prieteniiilor? Sunt prea valoroase ca să renunți la ele în clipa în care nu-ți mai sunt de un folos imediat.

— I-ați întrebat despre droguri? spune domnul Wright și îmi redirectionează atenția asupra subiectului nostru.

— Da. La fel ca Simon, erau siguri că Tess nu consumase niciodată așa ceva. I-am întrebat despre Emilio Codi, dar nu am aflat nimic care să mă ajute. Doar că era „un nenorocit arogant” prea preocupat de arta lui ca să fie un asistent bun. Toți știau despre legătura lor și despre sarcină. Pe urmă i-am întrebat despre Simon și relația lui cu Tess.

Atmosfera din cafenea s-a schimbat, a devenit mai apăsătoare, încărcată cu ceva care mi-a scăpat.

— Știați cu toții că Simon dorea să aibă o relație cu ea? am întrebat. Au dat din cap, dar nu mi-au oferit de bunăvoie nici o altă informație. Emilio Codi a spus că era gelos? am întrebat, încercând să pornesc o altă conversație.

A răspuns o fată cu păr negru ca smoala și buze roșii, ca o vrăjitoare din basme:

— Simon era gelos pe oricine o iubea pe Tess.

O clipă m-am întrebat dacă și eu intram în categoria asta.

— Numai că ea îl iubea pe Emilio Codi? am spus.

— Nu. Povestea cu Emilio a fost mai mult ca un fel de competiție pentru Simon, a răspuns drăgălașa vrăjitoare. El era gelos pe copilul lui Tess. Nu suporta ideea că ea iubea pe cineva care nici nu se născuse încă, dar nu-l iubea pe el.

Mi-am adus aminte de colajul închisorii, făcut din fețe de bebeluși.

— A venit la înmormântare? am întrebat.

Înainte ca ea să răspundă, am citit ezitarea pe fața Drăgălașei Vrăjitoare:

— L-am așteptat la gară, dar n-a apărut. L-am sunat și l-am întrebat ce naiba făcea. A spus că s-a răzgândit și că nu mai vine. Pentru că nu avea „un loc special”, iar sentimentele lui pentru Tess erau – să caut termenul exact – „ignorete”, iar el „nu putea tolera așa ceva”.

Acesta să fi fost motivul pentru care atmosfera devenise apăsătoare când întrebasem de Simon?

— Emilio Codi spunea că Simon era obsedat de ea... am spus.

— Mda, era, a răspuns Drăgălașa Vrăjitoare. Când a început proiectul ăla al lui, *Femela Speciei* sau așa ceva, a urmărit-o peste tot ca o umbră.

Am văzut cum Benjamin i-a aruncat Drăgălașei Vrăjitoare o privire de avertisment, dar ea nu l-a băgat în seamă.

— La naiba, o hărțuia, nu altceva.

— Având drept scuză aparatul de fotografiat? am întrebat, amintindu-mi de fotografiile de pe peretele dormitorului lui.

— Mda, a spus Drăgălașa Vrăjitoare. Nu era destul de bărbat ca să o privească direct, trebuia s-o facă printr-un obiectiv. Unele erau foarte mari, ca acelea ale afurisișilor de paparazzi.

— Ai idee de ce îl suporta? am întrebat.

A răspuns un băiat cu față sfioasă, care până atunci nu scosese un cuvânt.

— Era plină de bunătate și cred că îi părea rău de el. Simon nu avea alți prieteni.

M-am întors spre Drăgălașa Vrăjitoare.

— Din ce spui tu, să înțeleg că proiectul s-a oprit...?

— Da, îndrumătoarea lui, doamna Barden, i-a spus să înceteze. Știa că proiectul era doar o scuză ca s-o urmărească peste tot pe Tess. I-a spus că va fi dat afară dacă avea să mai continue.

— Când a fost asta? am întrebat.

— La începutul anului universitar, a spus Annette. Prin urmare, anul trecut, în prima săptămână din septembrie. Tess a fost ușurată când a aflat.

Însă fotografiile lui te urmăriseră toată toamna și iarna.

— A continuat, am spus. Voi nu ați știut?

— Probabil că s-a ferit, a spus Benjamin.

— Ar fi fost cam greu, a spus Drăgălașa Vrăjitoare. Dar noi nu am prea mai văzut-o pe Tess după ce și-a luat acel „an sabatic”.

Îmi amintesc când Emilio a spus: „Ar trebui să-l luați la întrebări pe puștiul ăla care o urmărea tot timpul ca un nebun cu aparatul de fotografiat.”

— Emilio Codi știa că nu încetase, am spus. El este asistent la facultate. Atunci de ce nu l-au exmatriculat pe Simon?

— Pentru că Simon știa de legătura lui Emilio Codi cu Tess, a răspuns Drăgălașa Vrăjitoare. Probabil că fiecare îl obliga pe celălalt să păstreze tăcerea.

Nu mai puteam să-mi amân întrebarea.

— Credeți că ar fi putut s-o omoare vreunul din ei?

Cei din grup au tăcut, dar le-am simțit mai mult stânjeneala și neplăcerea, decât șocul. Nici măcar Drăgălașa Vrăjitoare nu m-a privit în ochi.

Până la urmă, Benjamin a fost cel care a vorbit, probabil din amabilitate față de mine.

— Simon ne-a spus că ea suferea de psihoză postnatală și că

asta a împins-o spre sinucidere. A spus că a fost concluzia medicului legist și că poliția nu are nici un dubiu.

— Nu știm dacă spunea adevărul, a adăugat băiatul cu față sfioasă. Dar știrea a apărut și în ziarele locale.

— Simon zicea că la vremea aceea nu erai aici, a intervenit Annette. Însă el o văzuse, iar ea era... S-a oprit, dar mi-am imaginat ce le spusese Simon despre starea ta mintală.

Prin urmare, presa și Simon îi convinseseră că te-ai sinucis. Fata pe care o cunoșteau ei și pe care mi-o descrieseră nu s-ar fi omorât, tu însă intraseși sub influența demonului modern numit psihoză puerperală – un demon din cauza căruia o fată cu *joie de vivre* ajungea să urască viața într-atât, încât să și-o curme. Fusesseși omorâtă de ceva cu denumire științifică, nu cu chip omenesc.

— Da. Într-adevăr, polițiștii cred că s-a sinucis, am spus. Asta pentru că ei susțin că suferea de psihoză puerperală. Eu sunt convinsă că se înșală.

Când m-au privit, pe unele fețe am zărit compasiune, iar pe altele, milă pentru sora cea sărmană. Pe urmă au început cu „e deja trecut de unu și jumătate” și „avem cursuri peste zece minute” și au plecat.

M-am gândit că probabil Simon îi montase deja împotriva mea încă dinainte de întâlnire. Precis le spusese despre instabila soră mai mare, cu teoriile ei aiurite, ceea ce explica de ce fuseseră mai degrabă stânjeniți decât șocați când i-am întrebat de crimă, ca și felul ciudat în care se purtaseră față de mine. Nu i-am condamnat însă că au înclinat să-l creadă mai degrabă pe Simon decât pe mine; pentru că preferaseră astfel să-ți aleagă o moarte lipsită de violență.

Benjamin și Drăgălașa Vrăjitoare au plecat ultimii. M-au rugat să vin la expoziția de artă de peste o săptămână; am fost mișcată de insistența lor, așa că am acceptat. Aveam astfel o altă ocazie ca să-i interoghez pe Simon și pe Emilio.

Rămasă singură în cafenea, mi-am dat seama că Simon nu numai că mă mințise în legătură cu „proiectul” lui, dar îl și înflorise: „Sunt pentru portofoliul meu de absolvire... Îndrumătoarea mea e de părere că e tema cea mai originală și mai interesantă din an.” M-am întrebat ce alte minciuni mai spusese. În ziua morții tale oare chiar ai vorbit cu el la telefon și ai stabilit să vă întâlniți? Sau te urmărise, așa cum făcea de

obicei și inventase toate faptele ca să nu îl suspectez? În mod evident, se pricepea de minune să manipuleze oamenii, în ziua aceea chiar se ascunsese un bărbat în tufișuri sau poate Simon îl inventase – ori, în mod și mai inteligent, inventase paranoia ta, care îl plăsmuise pe acel individ – toate acestea ca să abată bănuiala de la el? De câte ori o fi stat la tine în prag cu un buchet uriaș de flori, doar-doar avea să-l vadă cineva cum pare să te aștepte nevinovat, pe când tu deja erai moartă?

Cu gândul la Simon și la Emilio, m-am întrebat, ca și în prezent, dacă toate femeile frumoase au în viața lor bărbați care par să fie de rău augur. Dacă eu aș fi fost găsită moartă, nu ar exista nimeni în viața mea care să dea de bănuț, așa că atenția s-ar muta în afara cercului meu de prieteni și a fostului logodnic. Nu cred că femeile extrem de frumoase și de charismatice dau naștere la obsesii în mintea bărbaților considerați normali, ci îi atrag mai degrabă pe ciudați și pe cei înclinați spre hărțuială; sunt o flacăra în întunericul populat de acești oameni neliniștiți, pe care în mod nesăbuit îi atrag tot mai aproape, până când ei sting chiar flacăra de care sunt atrași.

— După aceea v-ați întors la apartament? întreabă domnul Wright.

— Da.

Sunt prea obosită ca să-i relatez întoarcerea la apartament; ca să-mi amintesc ce am auzit acolo, încep să vorbesc mai rar și abia îmi mai țin corpul drept.

Domnul Wright mă privește îngrijorat.

— Să ne oprim aici.

Se oferă să-mi cheme un taxi, îi spun însă că mersul pe jos îmi va face bine.

Mă însoțește până la lift și îmi dau seama că apreciez foarte mult politețea lui de modă veche. Cred că, în tinerețe, Amias semăna foarte mult cu domnul Wright. Își ia rămas-bun cu un zâmbet, iar eu îmi spun că micile scântei romantice poate nu s-au stins totuși. Gândurile acestea romantice mă mai înviorează, au un efect mai dulce decât cofeina și nu cred că-i vreun rău în a le încuraja. Așa că o să mă gândesc la domnul Wright, o să-mi permit acest mic lux și o să traversez pe jos Parcul St. James, în loc să mă înghesui în metroul aglomerat.

Aerul proaspăt de primăvară chiar mă face să mă simt mai bine, iar gândurile fără importanță mă fac puțin mai curajoasă.

Când ajung la capătul parcului, mă întreb dacă să merg înainte prin Hyde Park. Cred că a sosit timpul să-mi înfrunt demonii și să scap de umbrele care mă bântuie.

Trec de poarta Regina Elisabeta și inima începe să-mi bată mai tare. La fel ca vecinul lui, Hyde Park este plin de culoare, zgomote și arome. În mijlocul acestei pete de verdeață nu găsesc nici urmă de demoni; nu mă bântuie nici o șoaptă printre jocurile cu mingea încinse în jur.

Străbat grădina de trandafiri, apoi trec pe lângă chioșcul fanfarei, care pare ieșit dintr-o carte de copii, cu decorațiunile lui roz-deschis și acoperișul alb ca zahărul, susținut de stâlpi ce par bețișoare de lemn-dulce. Apoi îmi amintesc de bomba care a explodat în mulțime, de cuiele prinse în jurul ei și de carnagiul produs și simt privirea cuiva ațintită asupra mea.

Îi simt în spate respirația rece în aerul cald din jur. Merg repede, fără să întorc capul. E pe urmele mele, respiră mai iute acum și face să mi se zbârlească părul de pe ceafă. Mușchii mi se încordează cu un spasm. În depărtare zăresc bazinul de înot, unde sunt oameni. Alerg spre el, iar adrenalina și teama fac să-mi tremure picioarele.

Ajung la bazin și mă așez; picioarele încă îmi tremură, iar pieptul mă doare când respir. Mă uit la copiii care împrășcă apa din bazinul cel mic și la doi bărbați de vârstă a doua cu alură de directori, care se bălăcesc cu pantalonii suflecați. Abia acum îndrăznesc să mă uit în spate. Mi se pare că zăresc o umbră printre copaci. Aștept până când se contopește cu umbra pestriță a ramurilor.

Scurtez drumul pe lângă pâlcul de copaci, având grijă să nu mă îndepărtez de zonele cu oameni și cu zgomot. Ajung în partea cealaltă și văd o fâșie de iarbă tânără, de un verde aprins, plină de brândușe. O fată merge prin ea cu picioarele goale, cu pantofii în mână, bucurându-se de iarbă încălzită de soare, iar gândul îmi zboară la tine. O privesc până când traversează fâșia de iarbă împestrițată cu flori și de-abia atunci zăresc clădirea toaletei, ca o rană întunecată și adâncă printre culorile blânde și luminoase ale primăverii.

Merg repede pe urma fetei și ajung la clădirea toaletei. Ea e deja departe, cu brațul unui băiat în jurul taliei. Râd împreună și ies din parc. Plec și eu, cu picioarele încă nesigure și respirația îngreunată, încerc să mă iau singură în râs. Nu ai motive să fii speriată, Beatrice; e rezultatul faptului că ai o imaginație prea

bogată; mintea îți joacă tot felul de feste – mă liniștesc gânduri șterpelite dintr-o lume a copilăriei plină de siguranță. Nu e nici un monstru în debara. Însă noi două știm că el există.

Capitolul 17

Marți

În sediul poliției, mă înghesui într-un lift plin de sudoare care miroase a cauciuc ars; fără voia lor, corpurile sunt presate unele într-altele. Înconjurată de oameni, în lumina puternică a dimineții, știu că nu voi povesti nimic despre bărbatul din parc. Pentru că domnul Wright mi-ar spune, pe bună dreptate, că acesta se află la închisoare, că i s-a refuzat ieșirea pe cauțiune și că după proces o să fie condamnat la închisoare pe viață, fără posibilitatea de eliberare condiționată. Judecând rațional, ar trebui să știu că nu-mi mai poate face rău niciodată. Când liftul ajunge la etajul trei, îmi spun cu hotărâre că el nu e aici și că nu va fi niciodată, că reprezintă o absență, nu o prezență și că nu trebuie să-i permit să capete contur nici măcar în viziunile mele.

Prin urmare, această dimineață e una a hotărârilor importante. Nu mă voi lăsa intimidată de spectrul unui rău imaginar. Nu-i voi permite să aibă vreo putere asupra minții mele, așa cum a avut cândva asupra trupului meu. Din contră, voi fi liniștită de domnul Wright, de secretara Miss Pasiune și de toți ceilalți oameni care sunt în jurul meu în clădire. Știu că încă îmi mai pierd cunoștința, chiar mai des și că sunt tot mai slăbită, dar nu mă voi lăsa dominată nici de o teroare irațională, nici de slăbiciunea mea fizică. În loc să-mi imaginez teroarea și urâtenia, o să încerc să găsesc frumosul în lucrurile de zi cu zi, ca tine. Dar mai ales mă voi gândi la ce ai îndurat tu – și voi ști, din nou, că în comparație cu tine eu nu am dreptul să tolerez amenințarea unei fantome și mila de sine.

Am hotărât ca azi să fac eu cafeaua. E o prostie să mă gândesc că îmi tremură brațele. Uite. Am reușit să prepar două cești de cafea – le duc în biroul domnului Wright fără nici o problemă.

Puțin surprins, domnul Wright îmi mulțumește pentru cafea. Schimbă caseta și reluăm lucrul.

— Am ajuns la discuția cu prietenii lui Tess despre Simon Greenly și Emilio Codi? Întreabă el.

— Da. După aceea m-am întors în apartament. Tess avea un vechi robot de telefon pe care cred că l-a luat de la un târg de

vechituri. Ea n-a avut nici o problemă cu asta. Nu dau toate amănuntele, deoarece trebuie să ajung la subiect. Când am ajuns acasă am văzut un becuț care semnaliza că banda era plină.

Încă îmbrăcată, am ascultat mesajele înregistrate, care erau neimportante, unele provenind de la o companie de gaze.

Deja ascultasem toate celelalte mesaje, monologuri ale diferitelor persoane care te sunaseră.

Mi-am dat jos paltonul și eram pe punctul de a derula banda, când am văzut că există o față A și una B. Pe a doua nu o ascultasem niciodată, așa că am întors caseta. Fiecare mesaj era introdus de o voce electronică, anunțând data și ora înregistrării.

Ultimul mesaj de pe fața B era de marți, 23 ianuarie, ora opt și douăzeci de minute seara. La câteva ore după ce îl născuseși pe Xavier.

Camera s-a umplut de sunetul unui cântec de leagăn. Avea o răutate suavă.

Încerc să par veselă și vorbesc cam tare, căci vreau ca propriile mele cuvinte să acopere sunetele pe care le aud încă în memorie.

— E o înregistrare profesionistă, m-am gândit că acela care o făcuse probabil că pusese telefonul lângă un CD player. Domnul Wright încuviințează; a ascultat deja înregistrarea, deși nu cred că o știe pe dinafară, ca mine. Știam de la Amias că ea se simțea amenințată de apeluri, am continuat. Că îi era teamă de persoana care o tot suna, prin urmare, trebuia să se fi întâmplat de multe ori, cu toate acestea exista o singură înregistrare.

Nu-i de mirare că la venirea mea telefonul era deconectat. N-ai mai suportat să le mai asculți.

— Ați dat imediat telefon la poliție? întreabă domnul Wright.

— Da. I-am lăsat un mesaj detectivului Finborough în căsuța poștală. I-am povestit despre proiectul fals al lui Simon și despre faptul că descoperisem motivul pentru care Emilio ar fi așteptat până după nașterea lui Xavier ca s-o omoare pe Tess. I-am spus că s-ar putea să existe niște nereguli legate de experimentul FC, pentru că femeile fuseseră plătite, iar fișa lui Tess dispăruse, deși mi se părea puțin probabil să existe vreo legătură între aceste fapte. I-am spus că după părerea mea cântecele de leagăn erau cheia misterului. Că dacă ar afla cine le-a trimis, ar găsi ucigașul.

Mesajul meu nu a fost chiar unul neutru sau calm. Dar tocmai ascultasem cântecul de leagăn, așa că nu eram într-o stare neutră sau calmă.

După ce i-am lăsat mesajul detectivului Finborough, m-am dus la St. Anne's. Eram extrem de supărată și de furioasă, așa că trebuia să-mi exteriorizez cumva sentimentele. Am mers la secția de psihiatrie, unde doctorul Nichols consulta un pacient extern. I-am găsit numele scris pe un cartonaș prins pe ușă și mi-am făcut loc pe lângă un pacient care se pregătea să între. În spatele meu, secretara a protestat, dar nu am luat-o în seamă.

Doctorul Nichols m-a privit, uluit.

— Pe robotul ei e un cântec de leagăn, am spus. Apoi am început să-l cânt: „Dormi, copile drag, mama îți trimite / Peste-al nopții prag visuri liniștite / Dormi ușor, ușor, clipele tăcute / Se opresc din zbor fruntea să-ți sărute.”

— Beatrice, vă rog...

L-am întrerupt.

— L-a ascultat în seara în care s-a întors de la spital. La câteva ore după ce îi murise bebelușul. Dumnezeu știe de câte ori înainte o mai obligase să asculte cântece de leagăn. Apelurile nu erau „halucinații auditive”. Cineva a supus-o la o tortură psihică. Șocat, doctorul Nichols mă privea fără să scoată un cuvânt. Nu era nebună, dar cineva încerca să o înnebunească sau să-i facă pe toți ceilalți să o considere nebună.

El a spus cu voce tremurată:

— Sărmana fată, cântecele de leagăn trebuie să i se fi părut înfiorătoare. Dar sunteți sigură că intenționat au fost pline de cruzime? Nu credeți că ar fi putut fi o gafă îngrozitoare a unuia dintre prietenii ei care nu știa că îi murise copilul?

Am socotit că varianta aceasta i-ar fi convenit de minune.

— Nu, nu cred așa ceva. A privit în altă parte. De data asta purta un halat alb, șifonat și puțin pătat, care-i dădea un aer și mai neîngrijit. De ce nu ați ascultat-o? Nu i-ați pus mai multe întrebări?

— Singura dată când am întâlnit-o aveam clinica plină de pacienți, ca de obicei, la care se adăugaseră urgențe pentru care nu aveam timp și a trebuit să le rezolv pe toate, micșorând cât se putea perioada de așteptare. M-am uitat la el, dar privirile nu ni s-au întâlnit. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu ea. Îmi pare rău.

— Știați de PEP?

— Da. Mi-a spus poliția. Dar numai după ultima noastră întâlnire. Le-am spus că provoacă halucinații, unele înspăimântătoare, probabil. Iar pe fondul durerii lui Tess, aveau să fie foarte puternice. Cărțile de specialitate spun că adesea consumatorii își fac rău. Cântecel de leagăn trebuie să fi fost ultima picătură.

Nu era nici un câine în camera lui de consult de la Serviciul Național de Sănătate (SNS), dar simțeam cât ar fi vrut să întindă mâna ca să se liniștească, mângâindu-i urechile mătăsoase.

— Asta ar explica de ce în acea dimineață avea tendințe de suicid, fiind cu totul altfel față de momentul în care o văzusem eu, a continuat el. Ascultase probabil vreunul dintre cântecel de leagăn, poate luase și PEP, iar combinația... S-a întrerupt când a observat expresia de pe fața mea. Credeți că încerc să-mi caut scuze? Am fost surprinsă că reușise să aibă prima lui remarcă intuitivă. Dar nu există nici o scuză, a spus mai departe. E clar că avea halucinații vizuale. Nu contează dacă erau provocate de psihoză ori de PEP. Eu nu le-am detectat. Oricare ar fi fost cauza – psihoza sau un drog – ea era un pericol pentru sine, iar eu nu am protejat-o așa cum ar fi trebuit s-o fac.

La fel ca la prima noastră întâlnire, cuvintele i-au trădat rușinea.

Venisem să-mi revărs furia, dar acum nu mai avea nici un rost. Părea că el se pedepsea singur. Iar părerea nu avea să și-o schimbe. S-a deschis ușa, iar recepționera și infirmierul care au dat buzna au părut surprinși de liniștea din cabinet.

Am închis ușa în urma mea. Nu mai aveam ce să-i spun.

Am mers grăbită de-a lungul coridorului, de parcă aș fi putut s-o iau înaintea gândurilor care mă urmăreau, pentru că acum nu mai exista nimic care să-mi distragă atenția și în minte nu te aveam decât pe tine ascultând cântecel de leagăn.

— Beatrice?

Pur și simplu m-am ciocnit de doctorul Saunders. De-abia atunci mi-am dat seama că plângeam, îmi curgeau și ochii și nasul, iar în mână țineam o batistă udă.

— A fost torturată psihic înainte de a fi omorâtă. I s-a înscenat sinuciderea.

Fără nici o întrebare, m-a îmbrățișat. Am simțit în jurul meu brațele lui puternice, dar nu mi-au dat senzația de siguranță. Intimitatea fizică mi s-a părut întotdeauna neliniștitoare, chiar

venind de la membrii familiei, cu atât mai mult din partea unor străini, așa că am fost mai mult îngrijorată decât liniștită. El însă părea obișnuit să țină în brațe femeii abătute, era absolut în largul lui.

— Pot să vă invit iar la o cafea?

Am acceptat pentru că voiam să-i pun întrebări despre doctorul Nichols. Voiam să am dovezi despre incompetența lui, astfel ca poliția să reanalizeze tot ce le spusese. În parte și pentru că atunci când menționasem faptul că fuseseseți torturată psihic, el acceptase ideea fără să se arate neîncrezător, intrând astfel, alături de Amias și de Christina, în micul grup al celor care nu mă socoteau din start nebună.

Ne-am așezat la o masă în mijlocul cafenelei pline de lume. M-am privit drept în ochi, cu toată atenția îndreptată asupra mea. Mi-am adus aminte de concursurile noastre de privit țință.

— *Privește exact în pupilă, Bee, asta-i poanta.*

Tot nu eram în stare să o fac. Nu când ochii erau ai unui bărbat atât de atrăgător. Nici măcar în conjunctura asta.

— Domnule doctor Saunders, îl...

M-a întrerupt.

— William, vă rog. Nu mi-au plăcut niciodată politețurile. I-am condamnat pe părinții mei pentru că m-au trimis la o școală adeptă a curentului „educația nouă”. Prima dată când am purtat o uniformă a fost atunci când am primit halatul alb pentru slujba de aici. A zâmbit. În plus, am obiceiul de a da mai multe informații decât mi se cer. V-am întrerupt, doreați să mă întrebați ceva?

— Da, îl cunoașteți pe doctorul Nichols?

— L-am cunoscut demult. Cu mulți ani în urmă am fost împreună în programul de rezidențiat și am rămas prieteni, deși în prezent nu îl văd prea des. Pot să întreb de ce vă interesează?

— A fost psihiatrul lui Tess. Vreau să aflu dacă e incompetent.

— Ca să vă răspund scurt, nu. Deși bănuiesc că aveți altă părere? A așteptat să-i răspund, eu însă voiam să obțin, nu să ofer informații, iar el a părut să înțeleagă. Știu că Hugo dă impresia că e puțin dezordonat, cu hainele lui de tweed și câinele acela bătrân, a continuat William. E însă bun în ceea ce face. Dacă ceva n-a mers bine în tratamentul surorii duminică, atunci vina e mai degrabă a stării jalnice a finanțării secției de psihiatrie din cadrul SNS decât a lui Hugo. Iar mi-a amintit de tine, prin

felul în care vedea latura bună a oamenilor; la fel ca în discuțiile cu tine, probabil am părut sceptică. Înainte de a deveni medic, a fost cercetător, a continuat William. Se pare că era vedeta universității. Se zvonea că era strălucit – că era făcut pentru o carieră de succes.

Am fost surprinsă de această descriere a doctorului Nichols; nu se potrivea deloc cu omul pe care îl întâlnisem; nimic nu lăsase să se vadă așa ceva.

William s-a dus la bar să ia lapte, iar eu m-am întrebat dacă doctorul Nichols mă dusesse de nas. Oare câinele și hainele dezordonate de la prima întâlnire fuseseră atent gândite ca să-mi creeze o anumită imagine, pe care eu făcusem prostia să o iau de bună? Dar de ce tot efortul acesta? De ce să fie atât de nesincer? Și manipulativ? Neîncrederea îmi părea ceva normal, acum când eram obișnuită să suspectez pe toată lumea. Dar nu aveam argumente pentru a-l suspecta. Era mult prea amabil și incorigibil de neîngrijit ca să fie o persoană violentă. Zvonul despre excelența lui era cu siguranță fals. Oricum, te întâlnise după ce îl născuseși pe Xavier și atunci doar o dată, așadar ce motiv ar fi avut să te omoare, în afara cazului în care era psihopat?

William s-a întors cu laptele. Voiam să-i împărtășesc gândurile mele, ar fi fost o alinare să-i spun cuiva ce știam, dar tot ce am făcut a fost să-mi amestec cafeaua, moment în care mi-am zărit inelul. Ar fi trebuit să i-l înapoiez lui Todd.

Probabil l-a observat și William.

— Asta, da, piatră.

— Da. De fapt, nu mai sunt logodită.

— Atunci de ce îl mai purtați?

— Am uitat să-l scot.

A izbucnit în râs, amintindu-mi de felul tău de a râde de mine, cu blândețe. Nimeni cu excepția ta nu mă tachina astfel.

I-a sunat pagerul și s-a strâmbat.

— De obicei, am la dispoziție douăzeci de minute ca să ajung la urgențe. Dar internii care sunt de serviciu azi au nevoie de mai multă îndrumare.

Când s-a ridicat, verigheta lui de aur care atârna de lanțul din jurul gâtului a ieșit de sub gulerul bluzei de uniformă. Cred că a fost prea evident că am remarcat-o.

— Soția mea e radiolog la Portsmouth, a spus el. Nu-i ușor să găsești posturi în același oraș, nu mai vorbesc de același spital.

Și-a vârât lanțul înapoi sub guler. Nu avem voie să purtăm verigheta pe deget – sub ea se pot dezvolta bacterii. Un lucru plin de semnificații, nu credeți?

Am încuviințat, surprinsă. Am simțit că se purta cu mine altfel decât fusesem tratată până atunci. Brusc mi-am dat seama că aveam hainele puțin șifonate, că părul nu era aranjat cu foehnul și că nu eram machiată. Nimeni din New York nu m-ar fi recunoscut în persoana furioasă care intonase cântecul de leagăn în cabinetul doctorului Nichols. Nu mai eram femeia abilă, stăpână pe sine, care fusesem în Statele Unite și mă întrebam dacă, în replică, îi încurajam și pe alți oameni să scoată la iveală aspectele dezordonate ale personalității și vieții lor.

Pe când îl urmăream pe William cum părăsea cafeneaua, mă întrebam, ca și acum, dacă dorisem să întâlnesc pe cineva care îmi amintea măcar puțin de tine. Și dacă speranța era cea care m-a făcut să zăresc o asemănare cu tine sau aceasta chiar exista.

I-am relatat domnului Wright despre vizita mea la doctorul Nichols, urmată de conversația cu William.

— Cine credeți că îi trimisese cântecele de leagăn? Întreabă domnul Wright.

— Nu știam. Pe Simon îl credeam în stare de așa ceva. Și pe Emilio. Nu-mi puteam imagina că profesorul Rosen ar fi știut destule despre o femeie tânără cât s-o chinuiască în felul acesta. Dar mă mai înșelasem și altă dată în privința lui.

— Și doctorul Nichols?

— Ar fi știut cum să tortureze mintal pe cineva. Meseria lui era o garanție a acestui fapt. Dar nu părea deloc sadic sau crud. Și nu avea nici un motiv să o facă.

— V-ați îndoit de opinia dumneavoastră despre profesorul Rosen, dar nu și de cea despre doctorul Nichols?

— Da.

Domnul Wright pare să fie pe punctul de a-mi mai pune o întrebare, apoi se răzgândește și își notează ceva.

— Mai târziu în aceeași zi v-a sunat inspectorul Haines? Întreabă el.

— Da. S-a prezentat drept șeful detectivului Finborough. Inițial, mi s-a părut un lucru bun să vorbesc cu cineva cu mai multă autoritate.

Vocea inspectorului Haines a răsunat în telefon; era un om obișnuit să se facă ascultat într-o încăpere zgomotoasă.

— Am toată compasiunea pentru dumneavoastră, domnișoară Hemming, dar nu se poate să tot aruncați acuzații în dreapta și în stânga. În semn de respect pentru pierderea suferită, v-am considerat nevinovată când domnul Codi a depus plângere împotriva dumneavoastră, dar mi-ați întrecut orice răbdare. Trebuie să vă atrag atenția foarte clar – nu puteți să tot declanșați alarme false.

— Nu declanșez alarme false, eu...

— Nu, m-a întrerupt. Declanșați mai multe alarme false deodată și nici măcar nu știu dacă există vreuna instalată. Aproape că a chicotit amuzat de propria-i glumă. Medicul legist a ajuns însă la o concluzie despre moartea surorii dumneavoastră, pe baza faptelor. Oricât de inacceptabil vi s-ar părea verdictul – și înțeleg că vă este foarte greu – adevărul este că s-a sinucis și că nu este nimeni responsabil de moartea ei.

Nu cred că poliția mai recrutează oameni ca domnul Haines; oameni superiori și dominatori, care îi tratează de sus pe ceilalți și nu se îndoiesc de ei înșiși.

Mi-am dat toată silința să-mi controlez vocea pentru a nu da impresia femeii iraționale care credea că sunt:

— Totuși, odată cu cântecele de leagăn vă puteți da seama că era cineva care încerca să...

M-a întrerupt.

— Eram deja la curent cu cântecele de leagăn, domnișoară Hemming. Am fost de-a dreptul șocată. Domnul Haines a continuat: Când a dispărut sora dumneavoastră, vecinul de la etaj, un domn în vârstă, ne-a dat voie să intrăm în apartament. Unul dintre ofițerii mei a verificat dacă exista ceva care ne-ar fi putut ajuta să găsim locul unde se afla sora dumneavoastră. A ascultat toate mesajele de pe robotul telefonic. Nu ni s-a părut că acele cântece ar fi avut vreo conotație amenințătoare.

— Trebuie să fi fost mai multe, chiar dacă nu există decât o înregistrare. Din cauza aceasta era speriată de apeluri. De aceea scosese din priză telefonul. Amias a spus că era vorba de apeluri, a folosit pluralul.

— E un om în vârstă, care a admis singur că nu mai are o memorie foarte bună.

Încercam încă să par stăpână pe mine.

— Nu vi s-a apărut că și *unul singur* era ciudat?

— Nu mai mult decât a avea dulapul în camera de zi și vopseluri scumpe, dar nici un ceainic.

— Din cauza aceasta nu mi-ați spus mai devreme despre cântecul de leagăn? Pentru că nu vi s-a părut a fi răutăcios sau ciudat?

— Exact.

Am comutat telefonul pe speaker și am pus jos receptorul, pentru ca el să nu-și dea seama că îmi tremurau mâinile.

— PEP-ul găsit în corpul ei, împreună cu cântecele de leagăn, trebuie să vă indice faptul că era cineva care o tortura psihic, nu?

Din difuzorul telefonului, vocea lui răsunătoare a invadat apartamentul.

— Nu credeți că a fost mai degrabă vorba de un prieten care nu știa că Tess deja născuse copilul și care fără să vrea a dat dovadă de lipsă de tact?

— Doctorul Nichols v-a spus asta?

— Nu era nevoie. E concluzia logică. Mai ales având în vedere că bebelușul era așteptat abia trei săptămâni mai târziu.

Nu mi-am putut controla tremurul vocii.

— Atunci de ce m-ați sunat? Dacă deja știați despre cântecele de leagăn, dar le-ați înlăturat ca probe?

— Dumneavoastră ne-ați sunat, domnișoară Hemming. Din politețe, v-am sunat înapoi.

— Lumina din dormitor e mai bună. De aceea scosese dulapul, ca să poată folosi camera drept atelier.

Însă deja închisese.

De când locuiesc aici, am înțeles.

— La o săptămână după ce ați ascultat cântecul de leagăn a fost deschiderea expoziției de artă? Întreabă domnul Wright.

— Da. Fusesem invitată de prietenii lui Tess. Era sigur că Simon și Emilio aveau să fie acolo, așa că trebuia să mă duc.

Cred că s-a potrivit bine ca participarea mea la vernisajul acelei expoziții – unde erau prezente frumoasele tale tablouri, care le arătau tuturor spiritul și dragostea ta de viață – să fie momentul în care am aflat în sfârșit calea ce avea să mă conducă la ucigașul tău.

Capitolul 18

În dimineața în care s-a deschis expoziția de artă, prietenul tău Benjamin a trecut pe la mine, arătând ca un om de afaceri, cu codițele lui rasta prinse la spate și însoțit de un tânăr pe care nu l-am recunoscut; veniseră cu o dubă albă și veche ca să ia tablourile să le ducă la facultate. Spunea că, deși nu era vorba de expoziția de absolvire a primului an, care era un eveniment grandios, era totuși ceva important. Puteau să apară chiar potențiali cumpărători și toată lumea își invita membrii familiei. S-au purtat foarte grijuliu cu mine, de parcă eram fragilă și cel mai mic zgomot sau hohot de râs m-ar fi putut răni.

Când au părăsit apartamentul cu tablourile, am observat că amândoi aveau ochii în lacrimi. Motivul era probabil legat de o parte a vieții tale pe care nu o cunoșteam; poate, pur și simplu, își amintiseră de ultima dată când veniseră în apartament, iar acum schimbarea – prezența mea aici în locul tău – era dureroasă.

Îți ambalasem chiar eu tablourile, dar, cu toate acestea, când am intrat în expoziție, mi s-a tăiat răsuflarea. Nu le văzusem niciodată expuse, ci doar îngrămădite pe podea și așa cum se aflau aranjate laolaltă erau o explozie de culori vii, a căror vibrație îți atrăgea atenția. Prieteni de-ai tăi pe care îi întâlнисem la cafenea au venit unul câte unul să stea de vorbă cu mine, ca și cum ar fi fost programați să mă aibă în grijă cu schimbul.

Nu era nici urmă de Simon, dar în mulțime l-am zărit pe Emilio în celălalt capăt al sălii. Lângă el se afla Drăgălașa Vrăjitoare și pe fața ei am citit că ceva nu era în ordine. Când m-am îndreptat spre ei, am văzut că el expusese nudurile tale.

M-am dus la el, lividă, dar am vorbit încet; nu doream să ne audă cineva și să atrag publicul asupra lui.

— Aventura dumneavoastră cu ea nu mai are consecințe acum, că e moartă? l-am întrebat.

A făcut un gest cu mâna spre nuduri, părând că acest schimb de replici cu mine îi făcea plăcere.

— Nu înseamnă că am avut o aventură. Bănuiesc că pe fața mea s-a citit mirarea. Beatrice, credeți că artiștii se culcă întotdeauna cu modelele lor? Da, chiar asta credeam. Faptul că

Îmi folosea prenumele era un gest de intimitate total nepotrivit, tot așa cum expunerea nudurilor tale era un gest la fel de intim și de nepotrivit. Nu trebuie să fii iubitul unei femei ca să-i pictezi nudul, a spus el.

— Numai că ați fost iubitul ei. Iar acum vreți ca toată lumea să afle asta, nu-i așa? La urma urmei, când o fată frumoasă, cu douăzeci de ani mai tânără, a acceptat să aibă relații sexuale cu dumneavoastră e ceva ce vă creează o imagine bună. Bănuiesc că faptul că îi erați asistent și că sunteți însurat contează mai puțin decât imaginea de macho.

Am văzut-o pe Drăgălașa Vrăjitoare cum m-a aprobat din cap, oarecum surprinsă, așa fi zis. Emilio i-a aruncat o privire înfuriată, iar ea a ridicat din umeri și s-a îndepărtat.

— Credeți că îmi etalez imaginea de macho cu ajutorul tablourilor mele?

— Da. Prin felul în care vă folosiți de trupul lui Tess.

Am pornit spre peretele pe care erau tablourile tale, dar a venit după mine.

— Beatrice... Nu m-am întors. Am o veste care cred că o să vă intereseze. Am primit rezultatul testului pentru fibroza chistică. Soția mea nu e purtătoare a genei FC.

— Mă bucur.

Numai că Emilio nu terminase ce avea de spus.

— Nici eu nu sunt purtătorul genei de fibroză chistică.

Dar trebuia să fie. Nu avea nici o logică. Xavier avea fibroză chistică, așa că tatăl lui era purtător.

M-am agățat de o explicație:

— Nu se poate spune întotdeauna numai pe baza unui simplu test. Există mii de mutații ale genei fibrozei chistice și...

M-a întrerupt:

— Am făcut toate testele care există - tot setul - și ni s-a spus în mod cert că nici unul dintre noi nu e purtător.

— Uneori un copil poate avea boala în mod spontan, chiar dacă unul dintre părinți nu este purtător.

— Ce șanse sunt să se întâmple așa ceva? Una la un milion? Xavier nu avea nici o legătură cu mine.

Era prima dată când l-am auzit pronunțând numele lui Xavier - dintr-o răsuflare, împreună cu toate cuvintele cu care se lepăda de el.

Explicația cea mai logică era că Emilio nu era tatăl lui Xavier. Numai că tu mi-ai spus altceva și tu nu minți.

Simt că domnul Wright ascultă cu din ce în ce mai multă atenție ceea ce îi povestesc.

— Am știut că Xavier nu avusese fibroză chistică.

— Pentru că ambii părinți trebuie să fie purtătorii genei FC? întreabă domnul Wright.

— Exact.

— Atunci despre ce ați crezut că era vorba?

M-am oprit o clipă, amintindu-mi de emoția care m-a cuprins când am avut această revelație.

— M-am gândit că cei de la Chrom-Med folosiseră terapia genetică pe bebeluși perfect sănătoși.

— Din ce motiv?

— Mă gândeam că era vorba de fraudă.

— Îmi puteți da mai multe explicații?

— Nu era nici o surpriză că „tratamentul” Chrom-Med pentru fibroză chistică avea așa mare succes dacă din start copiii nu avuseseră boala. Valoarea companiei a crescut enorm tocmai datorită presupusului tratament miraculos. Asta s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte de listarea la bursă.

— Cum rămâne atunci cu acele comisii care au monitorizat experimentul?

— Nu înțelegeam cum de fuseseră înșelate atât de ușor. Însă mi-am zis că asta trebuia să se fi întâmplat. Știam că pacienți ca Tess nu ar fi pus niciodată la îndoială diagnosticul. Dacă ai în familie pe cineva bolnav de fibroză chistică, știi că ai putea fi purtător.

— Ați crezut că profesorul Rosen era implicat?

— M-am gândit că trebuia să fie. Chiar dacă ideea nu fusese a lui, trebuie s-o fi aprobat. În plus, era directorul Chrom-Med, ceea ce însemna că, după listarea companiei, urma să câștige o avere.

Când îl întâlnisem pe profesorul Rosen la sediul Chrom-Med, îl crezusem un om de știință plin de zel care tânjea după admirația colegilor lui. Mi-a fost dificil să înlocuiesc imaginea aceea cu cea a unui impostor avid de bani; care în loc să fie mânat de vechea motivație a gloriei, era impulsionat de una și mai veche, a lăcomiei. Era greu de crezut că era un actor așa de bun; că discursul lui despre eradicarea bolilor și punctul de cotitură din istorie nu era decât vorbărie menită să ne conducă pe o pistă falsă, pe mine și pe toți ceilalți. Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, fusese extrem de convingător.

— Ați luat iar legătura cu el?

— Am încercat. Era în Statele Unite, în turneul de conferințe și se întorcea abia pe 16 martie, adică peste douăsprezece zile. I-am lăsat un mesaj telefonic, dar nu mi-a răspuns.

— I-ați relatat toate acestea detectivului Finborough? Întreabă domnul Wright.

— Da. L-am sunat și i-am spus că trebuia să ne vedem. A stabilit o întâlnire în după-amiaza aceea, imediat după prânz.

Domnul Wright își privește notițele.

— La întâlnirea cu detectivul Finborough a luat parte și inspectorul Haines?

— Într-un mod foarte activ. Era un om care încălca barierele fine ale spațiului personal, de parcă avea tot dreptul să-l invadeze cu prezența lui.

— Înainte de a trece mai departe, aș dori să lămurim un lucru, spune domnul Wright. În ce fel credeți că avea vreo legătură fraudă cu moartea lui Tess?

— M-am gândit că probabil ea aflase totul.

Fața fălcoasă a inspectorului Haines mă privea de peste masă, în ton cu vocea lui autoritară. Lângă el se afla detectivul Finborough.

— Ce credeți că este mai plauzibil, domnișoară Hemming? a tunat inspectorul Haines; ca o companie serioasă, de renume internațional, care se conformează unui număr nesfârșit de reguli, să testeze un tratament genetic pe bebeluși complet sănătoși sau ca o studentă să se înșele în privința identității tatălui copilului ei?

— Tess nu ar fi mințit în legătură cu tatăl copilului.

— Ultima dată când am vorbit la telefon, v-am rugat politicos să încetați să mai dați aiurea vina pe oameni.

— Da, dar...

— În mesajul telefonic lăsat acum o săptămână, domnul Codi și Simon erau în capul listei dumneavoastră de suspecti.

Am regretat amarnic mesajul pe care îl lăsasem pe mobilul detectivului Finborough. Mă făcea să par o ființă instabilă emoțional și înșelătoare, ceea ce distrugea orice credibilitate pe care aș fi avut-o până atunci.

— Acum v-ați răzgândit?

— Da.

— Noi însă nu, domnișoară Hemming. Nu a apărut nimic nou

care să pună la îndoială concluzia medicului legist privind sinuciderea. O să vă expun faptele concrete. E posibil să nu doriți să le auziți, dar asta nu înseamnă că ele nu există.

Folosise nu două, ci trei negații. Arta lui oratorică nu era chiar așa de grozavă cum își imagina.

— O tânără *nemăritată*, a continuat el, încântat să accentueze cuvintele, care este studentă la *Arte Plastice* la Londra, are un copil *nelegitim* bolnav de fibroză chistică. Bebelușul este tratat cu succes cu ajutorul noului tratament genetic *în utero*, (mi-am imaginat cât de mândru se simțea de cele câteva informații avute, de fărâma de latină strecurată în discurs), dar din păcate subiectul moare la naștere din pricina unei alte afecțiuni (da, știu, „subiectul”). Unul dintre prietenii ei, din numeroșii pe care se pare că îi avea, lasă un mesaj lipsit de tact pe robotul telefonic, care o împinge și mai mult spre sinucidere. Am încercat să spun ceva, dar a mers mai departe, aproape fără să mai tragă în piept aerul de care avea nevoie pentru a continua să-mi vorbească de sus. Sub influența halucinațiilor cauzate de *drogurile ilegale* pe care le consuma, ia un cuțit de bucătărie și se duce în parc. Am observat un schimb de priviri între detectivul Finborough și inspectorul Haines. Poate că a cumpărat special cuțitul, a sărit Haines. Poate dorea să fie unul scump și deosebit. Sau poate doar ascuțit. Nu sunt psihiatru, nu pot ști ce-i în mintea unei femei cu tendințe de suicid. Detectivul Finborough a părut să se îndepărteze de inspectorul Haines; antipatia pentru superiorul său era evidentă. S-a dus în clădirea părăsită a unei toalete, a continuat Haines. Ori ca să nu fie găsită, ori pentru că voia să nu stea în zăpadă, din nou nu am cum să știu ce motive avea. Pe când era în parc, sau poate în toaletă, a luat o doză prea puternică de sedative. (M-am mirat că s-a abținut să vorbească despre o „sinucidere sigură”, știam că de-abia aștepta.) Apoi și-a tăiat venele cu cuțitul de bucătărie. Mai târziu se află că tatăl copilului nu era asistentul, așa cum credea, ci altcineva, care trebuie să fi fost purtător al genei fibrozei chistice.

Am încercat să îl contrazic, dar la fel de bine aș fi putut să cânt la triangu pe banda de avarie a autostrăzii M4. Știu, e una dintre expresiile tale, dar amintirea ei m-a alinat un pic în timp ce îl ascultam pe domnul Haines cum striga la mine și mă reducea la tăcere. Pe când îmi vorbea de sus, am observat neglijența cu care eram îmbrăcată, părul meu care trebuia neapărat tuns,

faptul că nu mai eram politicoasă și nici nu mai aveam vreun respect pentru autoritatea lui; nu era de mirare că nu-mi dădea nici o atenție. Pe vremuri, nici eu nu acordam vreo atenție oamenilor care arătau ca mine.

Când detectivul Finborough m-a condus spre ieșirea din clădirea poliției, m-am răsucit spre el:

— Nu a ascultat absolut nimic din ce i-am spus.

În mod clar, detectivul Finborough era stânjenit.

— E din cauza acuzațiilor pe care le-ați făcut împotriva lui Emilio Codi. Și a lui Simon Greenly.

— Prin urmare, pentru că am declanșat prea multe alarme false?

A zâmbit.

— Într-un mod foarte convingător. Nu ajută nici faptul că Emilio Codi a depus o plângere oficială împotriva dumneavoastră, iar Simon Greenly e fiu de parlamentar.

— E imposibil să nu vadă că ceva nu-i în ordine.

— Odată ce a ajuns la o concluzie, susținută de fapte și de logică, e greu să fie abătut de la ea. Poate doar dacă există contraargumente mai solide.

M-am gândit că detectivul Finborough era mult prea cumsecade și prea bun profesionist ca să-și critice superiorul.

— Și dumneavoastră?

A făcut o pauză, de parcă nu știa precis dacă să-mi spună.

— Am primit rezultatele analizei efectuate asupra cuțitului Sabatier. Era nou-nouț. Nu mai fusese folosit.

— Nu avea bani pentru un Sabatier.

— Sunt de acord, nu prea se potrivește cu faptul că nu avea ceainic sau prăjitor de pâine.

Prin urmare, ultima dată când venise în apartament ca să-mi spună despre rezultatele autopsiei, observase toate acestea. Nu fusese doar o vizită de curtoazie, așa cum crezusem atunci. Îi eram recunoscătoare că era mai întâi de toate polițist. Mi-am făcut curaj să-i pun întrebarea.

— Acum credeți că a fost omorâtă?

O clipă, întrebarea mea a rămas suspendată în tăcerea dintre noi.

— Cred că există un semn de întrebare.

— O să căutați un răspuns?

— O să încerc. Asta e tot ce vă pot promite.

Domnul Wright este extrem de concentrat asupra a ceea ce îi spun; are corpul înclinat spre mine și mă susține din priviri, deloc pasiv, ci ca un participant activ la poveste, astfel că realizez cât de rar sunt oamenii ascultați cu adevărat.

— Când am plecat de la secția de poliție, m-am dus direct la apartamentul Kasiei. Voiam ca ea și Mitch să facă testul pentru gena FC. Dacă vreunul avea rezultat negativ, poliția trebuia să țină cont de asta și să acționeze cumva.

De la ultima mea vizită, camera de zi ponosită a Kasiei devenise și mai jilavă. Un radiator electric cu un singur element nu făcea față pereților de beton reci și umezi. Șalul indian subțire care acoperea ferestrele închise fâlfâia din cauza curentului. Trecuseră trei săptămâni de când o văzusem, acum era aproape în luna a opta. Părea uluită.

— Nu înțeleg, Beatrice.

Din nou, aș fi vrut să nu mi se adreseze atât de intim, pentru că, lașă cum eram, nu doream să mă simt aproape de ea, acum când o supăram. Mi-am folosit tonul distant, corporatist și i-am explicat:

— Ambii părinți trebuie să fie purtătorii genei FC pentru ca bebelușul să se nască cu boala.

— Da. Mi-au spus asta la clinică.

— Tatăl lui Xavier nu e purtătorul genei. Prin urmare, Xavier nu avea cum să aibă fibroză chistică.

— Xavier nu bolnav?

— Nu.

A intrat Mitch, care venea din baie. Bănuiesc că trăsese cu urechea.

— La naiba, a mințit în legătură cu cei cu care s-a culcat.

Fără praful de tencuială, fața lui era armonioasă, dar exista ceva amenințător în contrastul dintre chipul cu trăsături frumoase și corpul musculos și tatuat.

— Nu se rușina în legătură cu sexul, am spus. Dacă s-ar fi culcat și cu altcineva, mi-ar fi spus. N-avea nici un motiv să mintă. Chiar cred că trebuie să faci testul, Mitch.

Am greșit că i-am spus pe nume. În loc să pară că-i vorbesc prietenește, am avut tonul învățătoarei din școala primară. Kasia încă părea nedumerită.

— Io am gena de fibroză chistică. Am ieșit pozitiv.

— Da. Însă poate că Mitch e negativ, poate nu e purtător și...

— Sigur că da, m-a întrerupt el, pe un ton sarcastic. Doctorii au greșit, iar tu știi mai bine? M-a privit ca și când m-ar fi urât, poate chiar așa și era. Sora ta a mințit în legătură cu tatăl copilului, a spus el. Nici nu-i de mirare, cu tine care o priveai tot timpul de sus. Arogantă afurisită ce ești.

Speram că vorbește agresiv de dragul Kasiei, ca să demonstreze că bebelușul tău a avut fibroză chistică, la fel ca al lor și că tratamentul nu era o păcăleală. Ar fi putut fi adevărat doar dacă tu erai mincinoasă, iar eu o arogantă afurisită și inflexibilă. Numai că îi făcea prea mare plăcere să vorbească urât ca s-o facă dintr-un motiv mai amabil.

— Adevărul e că s-a cuplat cu atâția bărbați, încât nici nu mai știa cine era tatăl.

Vocea Kasiei s-a auzit încet, dar răspicat.

— Nu. Tess nu așa. Mi-am amintit de modul simplu în care îmi exprimasem loialitatea când spusese că erai prietena ei. El i-a aruncat o privire plină de mânie, dar ea a continuat: Beatrice are dreptate, în timp ce vorbea s-a ridicat, iar din gestul acela reflex am înțeles că el obișnuia să dea în ea și se ridicase din instinct, ca să-i evite mișcarea.

Tăcerea din cameră s-a lovit de umezeala pereților; pentru că a persistat, mi-am dorit să simt mai degrabă atmosfera încinsă a unei certe în care cuvintele să fie cele care se ciocnesc, decât teama că mai târziu va exista o înfruntare fizică. Kasia s-a îndreptat spre ușă, așa că am însoțit-o.

Am coborât împreună treptele de beton pătate și colțuroase. Tăceam amândouă. Când s-a întors ca să meargă în casă am apucat-o de braț.

— Vino și stai cu mine.

Și-a dus mâna la pânțele și mi-a evitat privirea.

— Nu pot.

— Te rog, Kasia.

M-am surprins pe mine însămi. Gestul maxim de implicare făcut de mine până atunci era o semnătură pe un cec într-un scop caritabil, dar acum îi ceream să stea cu mine și chiar speram să accepte. Speranța aceea m-a surprins. Kasia s-a răsucit și a urcat scara de beton pătată spre apartamentul rece și umed și ce o mai aștepta înăuntru.

În drum spre casă, m-am întrebat dacă îți spusese vreodată de ce îl iubise cândva pe Mitch. Eram sigură că așa stătuseră lucrurile, că nu era genul de persoană care să facă sex cu cineva

fără să-l iubească. M-am gândit că verigheta lui William era un semn că era luat, arvunit, dar că micul crucifix de aur purtat de Kasia la gât nu arăta că aparținea sau că era promisă cuiva; era un semn de „trecere interzisă” pentru toți în afara celui care îi oferea purtătoarei dragoste și blândețe. Eram furioasă pe Mitch pentru că ignora semnul acesta. Căci îl ignora, cu agresivitate chiar.

Apoi, imediat după miezul nopții, a sunat soneria, iar eu m-am repezit să deschid, în speranța că era Kasia. Când am văzut-o în prag, n-am observat hainele vulgare și vopseaua ieftină din păr, ci doar vânătaiele de pe față și urmele de lovituri de pe brațe.

În noaptea aceea am dormit în același pat. Sforăia ca o locomotivă și mi-am amintit când îmi spuneai că sarcina te poate face să sforăi. Îmi plăcea sunetul. Petrecusem nopți în șir trează, ascultându-mi mâhnirea; plânsul meu fusese unicul zgomot din cameră, în timp ce inima îmi urla în ritmul bătăilor simțite pe saltea, iar acum sforăitul ei era un sunet obișnuit, nevinovat și enervant de liniștitor. În noaptea aceea a fost prima dată de la moartea ta când am dormit dusă.

Domnul Wright a trebuit să plece la o întrunire, așa că azi vin mai devreme acasă. Când ies de la metrou plouă torențial și până acasă mă fac flească. O văd pe Kasia care mă așteaptă, lipită de fereastră. O clipă mai târziu, mă întâmpină în ușă, zâmbind.

— Beata (variantea poloneză pentru Beatrice)! Așa cum cred că ți-am spus deja, acum patul e al ei, iar eu dorm pe canapeaua din camera de zi, care e destul de înghesuită; picioarele îmi ating dulapul, iar capul îmi ajunge la ușă.

În timp ce mă schimb în hainele de casă, îmi spun că ziua de azi a fost una bună. Am reușit să-mi respect hotărârea de dimineață și să nu mă simt speriată sau intimidată. Iar când am simțit că-mi vine să leșin, să tremur sau că mi-e greață, am încercat să ignor starea și să nu las corpul să-mi domine mintea și cred că m-am descurcat destul de bine. Încă nu am ajuns atât de departe, încât să descopăr frumusețea fiecărei zile, dar poate că pentru moment ar fi prea mult.

M-am schimbat și acum îi dau lecții de engleză Kasiei, ca în fiecare zi. Am o carte de engleză pentru polonezi. Cartea are grupuri de cuvinte pe care ea le învață înaintea fiecărei „ore”.

- *Piekn*, spun eu, urmând instrucțiunile de pronunție.
- Frumos, minunat, splendid, răspunde ea.
- Nemaipomenit.
- Mulțumesc, Beata, spune cu o solemnitate prefăcută. Încerc să ascund ce mult îmi place că folosește varianta poloneză a numelui meu. *Ukochanie?* spun eu mai departe.
- Iubire, adorație, plăcere, pasiune.
- Bravo. *Nienawisc?*

Tace. Am dat pagina și acum sunt la antonime. I-am dat cuvântul polonez pentru ură. Ridică din umeri. Încerc un alt exemplu, echivalentul polonez pentru nefericire, dar se holbează la mine.

Inițial mă irită golurile din vocabularul ei și mi se pare o copilărie să refuze să învețe cuvintele cu conotație negativă – un fel de politica struțului aplicată în lingvistică. În privința celor cu sens pozitiv e avansată, căci a învățat și expresii colocviale.

— *Cum îți merge, Kasia?*

— *A-ntâia, Beata.* (Îi plac filmele muzicale din anii '50.)

Am rugat-o să rămână cu mine și după nașterea copilului. Atât Kasia, cât și Amias sunt încântați. El ne-a oferit apartamentul pe gratis, până când „ne punem iar pe picioare”, iar eu cumva trebuie doar să am grijă de ea și de copil. Pentru că vom trece peste asta. Se va termina totul cu bine.

După lecție, îmi arunc privirea pe fereastră și abia acum observ ghivecele tale de pe trepte. Sunt toate înflorite, sunt multe tufe (mici, dar totuși tufe) de narcise galbene.

Sun la ușa lui Amias. Pare sincer încântat să mă vadă. Îl sărut pe obraz.

— Înfloresc narcisele pe care le-ai plantat.

Cu opt săptămâni mai devreme, îl urmărisem cum plantează bulbii în pământul acoperit de zăpadă și chiar așa, nepricepută cum eram într-ale grădinăritului, știam că nu aveau cum să supraviețuiască. Amias mi-a zâmbit, amuzat de nedumerirea mea.

— Nu e cazul să fii chiar așa de surprinsă.

La fel ca tine, îl vizitez regulat pe Amias, uneori luăm masa de seară împreună, alteori bem doar un pahar de whisky. Pe vremuri credeam că o faci din bunăvoință.

— Ai plantat unele deja crescute în lipsa mea? îl întreb.

Izbucnește într-un râs sănătos, foarte puternic pentru cineva de vârsta lui, nu? Viguros și puternic.

— Mai întâi am turnat puțină apă fierbinte, am amestecat-o cu pământul și abia apoi am plantat bulbi. Întotdeauna e mai bine dacă încălzești nițel pământul.

Imaginea aceasta mi se pare a fi tare mângâietoare.

Capitolul 19

Miercuri

În dimineața asta, când ajung la secția de poliție, descopăr că și alte persoane au minuscule tufe de narcise înflorite, căci secretara domnului Wright scoate un buchet din hârtia lui umedă. Exact ca acele *petites madeleines* ale lui Proust, înmuiate în ceai, bucata de prosop de hârtie îmbibată de apă din jurul codițelor mă trimite îmbietor înapoi, într-o clasă invadată de lumină și la buchetul meu de narcise culese de-acasă, așezat pe catedra doamnei Potter. O clipă mă conectez la trecutul acela în care Leo era în viață, iar tata era cu noi și internatul încă nu umbrise sărutul de noapte bună al mamei. Însă această legătură se fărâmițează și dispare, înlocuită de o amintire mai dură și mai crudă, când, cinci ani mai târziu, tu i-ai dus doamnei Potter un buchet de narcise, iar eu am fost supărată pentru că nu mai aveam o profesoară căreia să-i mai ofer flori: plecasem la internat, unde bănuiam că și în cazul în care ar fi existat flori, nu aș fi fost lăsată să le culeg. Și pentru că totul se schimbasese.

Apare domnul Wright, cu ochii roșii și plini de lacrimi.

— Stați liniștită. Febra fânului. Nu e contagioasă.

În timp ce intrăm în birou, îmi pare rău de secretara lui care trebuie să arunce la coș frumusețea veselă a narciselor ei dintr-o stimă plină de iubire pentru șeful ei.

El se îndreaptă spre fereastră.

— Vă supărați dacă o închid?

— Nu, nu face nimic.

Se vede că nu îi e deloc bine și mă bucur că de data asta pot să îmi concentrez atenția asupra bolii altcuiva, ceea ce mă face să mă simt mai puțin preocupată de mine însămi.

— Am ajuns la momentul în care Kasia s-a mutat la dumneavoastră? întreabă el.

— Da.

Îmi zâmbește.

— Văd că încă mai locuiește cu dumneavoastră.

Probabil a văzut ziarul. Am avut dreptate în privința acelei fotografii în care am brațul pe după umerii Kasiei, a apărut în toate ziarele.

— Da. A doua zi de dimineață am pus-o să asculte cântecul de leagăn de pe robot. Ea a presupus însă că era vorba de vreun prieten care, fără să știe, fusese îngrozitor de lipsit de tact.

— I-ați spus care era părerea dumneavoastră?

— Nu, nu voiam să o supăr fără motiv. La prima noastră întâlnire îmi spusese deja că nu era la curent cu spaimele lui Tess, evident că nici cu cine ar fi putut să i le provoace. A fost o prostie din partea mea să-i dau să asculte cântecul.

Dar oare, dacă aș fi considerat-o a fi cu adevărat egala mea, i-aș fi spus ce gândeam? Aș fi vrut să am pe cineva alături în toată povestea asta, să-mi împărtășesc gândurile cuiva? La vremea când am petrecut acea primă noapte ascultându-i sforăitul, când am trezit-o dimineața cu o ceașcă de ceai și i-am făcut un mic dejun normal, hotărâsem deja că rolul meu era să am grijă de ea. Să o protejez.

— Apoi s-a auzit robotul, am continuat. Era un mesaj de la o femeie pe nume Hattie, pe care nu o cunoșteam, prin urmare, nu l-am considerat important. Kasia însă a recunoscut-o, mi-a spus că fusese împreună cu ea și cu Tess la „Clinica de mumii cu dezastre”. Bănuia că Hattie născuse, dar apelul ei era o surpriză pentru ea. Nu fusese niciodată apropiată de Hattie; Tess era cea care organiza întotdeauna întâlnirile lor. Nu avea numărul ei de telefon, dar știa unde stătea.

M-am dus la adresa pe care mi-o indicase Kasia, ceea ce părea a fi un lucru ușor, numai că fără mașină și cunoștințe minime despre sistemul de transport public, a fost o activitate stresantă și care a luat mult timp. Kasia rămăsese acasă, prea stânjenită de vânătăile de pe față ca să iasă în lume. S-a gândit că mergeam în vizită la una dintre vechile tale prietene dintr-un impuls sentimental și am lăsat-o să creadă ce voia.

Am ajuns în fața unei case frumoșele din Chiswick și mi s-a părut destul de ciudat să sun la ușă. Nu avusesem cum să telefonez ca să-mi anunț vizita și nici nu știam dacă Hattie era acasă. A răspuns o bonă filipineză care ținea în brațe un copilăș blond în vârstă de câteva luni. Fata părea foarte timidă, nu mă privea în ochi.

— Beatrice? a întrebat.

M-a uluit faptul că știa cine eram.

Bănuiam că îmi observase nedumerirea.

— Eu sunt Hattie, o prietenă de-ale lui Tess. Ne-am întâlnit la

înmormântare, doar o clipă, am dat mâna.

Un șir lung de lume așteptase să vorbească cu mine și cu mama, fusese un fel de parodie plină de cruzime a ceremoniei în care primești invitații la o nuntă; oamenii își așteptau rândul ca să ne spună că le părea rău – atâtea păreri de rău, de parcă era vina lor că ai murit. Dorisem să se termine odată, să nu fiu eu motivul acelei cozi și nu avusesem starea necesară ca să rețin toate acele nume ori figuri.

Kasia nu-mi spusese că Hattie era filipineză; bănuiesc că nu avea nici un motiv s-o facă. Dar m-a surprins nu atât naționalitatea lui Hattie, cât vârsta ei. Dacă tu și Kasia sunteți tinere, abia ieșite din adolescență, ea se apropie de patruzeci de ani. Și poartă verighetă.

Hattie mi-a ținut ușa și m-a poftit, pe un ton rezervat, plin de respect chiar:

— Intră, te rog.

Am urmat-o în casă și m-am căznit să disting vreun scâncet de bebeluș, dar n-am auzit decât frânturi dintr-o emisiune pentru copii care veneau de la televizorul din camera de zi. Am urmărit-o în timp ce așeza copilașul să vadă filmulețul *Locomotiva Thomas* și mi-am amintit că mi-ai povestit de o prietenă filipineză care era bună, dar nu fusesem atentă la numele ei, pentru că eram iritată de încă una dintre modemele tale prietenii liberale (Dumnezeule, o bună filipineză!).

— Aș vrea să te întreb câteva lucruri, se poate?

— Da, dar la douăsprezece trebuie să-l iau pe fratele lui. Te superi dacă... A arătat spre scândura de călcat și spre coșul cu rufe din bucătărie.

— Bineînțeles că nu.

A părut să accepte fără nici o reținere că am apărut din senin la ușa ei și că-i pun întrebări. Am urmat-o în bucătărie și am observat că purta o rochie ponosită și subțire. Era frig, dar în picioare avea niște șlapi vechi din plastic.

— Kasia Lewski mi-a spus că și copilul tău a participat la experimentul asupra fibrozei chistice, așa e?

— Da.

— Tu și soțul tău sunteți purtătorii genei?

— În mod cert.

În contrast cu apariția ei blândă, tonul era tăios. Nu m-a privit în ochi și am crezut că nu auzisem bine.

— În trecut ai făcut testul pentru depistarea genei fibrozei

chistice?

— Am un copil cu FC.

— Îmi pare rău.

— Locuiește cu bunica și cu tatăl lui. Și fiica mea stă cu ei. Ea însă nu are fibroză chistică.

Era clar că și Hattie și soțul ei erau purtători de FC, prin urmare, teoria mea despre cum Chrom-Med trata copii sănătoși nu avea să fie susținută de cazul ei. Doar dacă...

— Soțul tău e încă în Filipine?

— Da.

Am început să construiesc diferite scenarii despre cum ar putea rămâne însărcinată o filipineză extrem de timidă, în timp ce soțul ei era încă în Filipine.

— Ești bonă internă? am întrebat și nu știu nici acum dacă încercam să fac conversație sau sugeram că tatăl copilului ei era capul familiei la care lucra.

— Da. Locuiesc aici. Georgina preferă să mă știe aici când e plecat domnul Bevan.

Am remarcat că mama era „Georgina”, dar tatăl era „domnul Bevan”.

— Ar fi mai bine pentru tine să locuiești în altă parte? am întrebat, reîntorcându-mă la scenariul în care domnul Bevan era tatăl. Nu prea știu ce era în mintea mea, poate așteptam o mărturisire bruscă de tipul: „da, în cazul ăsta stăpânul nu ar mai avea ocazia să-și facă mendrele cu mine în fiecare noapte”.

— Sunt fericită aici. Georgina este o persoană foarte bună. E prietena mea.

Din start am ignorat remarca asta; prietenia presupune egalitate între două persoane.

— Și domnul Bevan?

— Nu-l cunosc prea bine. E mult timp plecat în interes de serviciu.

În direcția aceea nu aveam să mai obțin vreo informație. Am urmărit-o în timp ce continua să calce, meticulos și perfect și m-am gândit cât trebuie să o invidieze prietenele pe Georgina.

— Ești *sigură* că tatăl copilului tău e purtătorul genei de fibroză chistică?

— Ți-am spus. Fiul meu are fibroză chistică. Îi revenise tonul tăios și răspicat pe care îl auzisem mai devreme. Te-am primit pentru că ești sora lui Tess, a continuat. Din politețe. Nu ca să mă interoghezi în felul ăsta. Ce te interesează pe tine toate astea?

Mi-am dat seama că o judecasem complet greșit. Crezusem că nu mă privește în ochi din timiditate, însă de fapt avusese grijă să-și apere propriul teritoriu. Nu avea o timiditate pasivă, ci își apăra cu ferocitate intimitatea.

— Îmi cer scuze. Însă nu sunt sigură că experimentul asupra fibrozei chistice s-a desfășurat în mod legal, de aceea doresc să știu dacă și tu și tatăl copilului sunteți purtătorii genei.

— Crezi că înțeleg în engleză un cuvânt așa de lung ca „legitim”?

— Da. De fapt, cred că destul te-am tratat de sus.

S-a răsucit, zâmbind, iar acum părea că în fața mea era o cu totul altă femeie. Acum mi-o puteam imagina pe Georgina, oricine ar fi fost ea, ca fiind prietena ei.

— Experimentul a fost legal. A vindecat bebelușul, însă copilul meu din Filipine nu poate fi vindecat. Pentru el e prea târziu.

Tot nu voia să-mi spună cine era tatăl copilului. Trebuia să revin la subiect, poate atunci va avea încredere să-mi spună.

— Pot să te întreb altceva? A încuviințat. Ai fost plătită ca să participi la experiment?

— Da. Trei sute de lire. Acum trebuie să-l iau pe Barnaby de la grădiniță.

Mai erau atâtea întrebări pe care nu i le pusesem și m-am speriat că nu o să mai am ocazia s-o fac. S-a dus în camera de zi și l-a convins pe copilaș să plece din fața televizorului.

— Pot să te mai văd?

— Stau cu copiii marțea viitoare. Ei pleacă la opt. Poți veni atunci, dacă vrei.

— Mulțumesc...

Mi-a făcut semn să tac, ca să-l ferească pe copilul din brațele ei de vreo conversație nepotrivită.

— Când am întâlnit-o prima dată pe Hattie, am crezut că era diferită de Tess sau de Kasia. Vârsta, naționalitatea, slujba ei erau diferite. Dar purta haine ieftine, la fel ca Tess și Kasia și mi-am dat seama că, pe lângă participarea la experimentul asupra fibrozei chistice de la St. Anne's, ce aveau ele în comun era sărăcia.

— Vi s-a părut un amănunt important? întrebă domnul Wright.

— M-am gândit că asta mărea șansele ca ele să fie convinse mai ușor cu o sumă de bani sau să fie mituite. Mi-am dat seama

și că, de vreme ce soțul lui Hattie era în Filipine, toate trei erau de fapt singure.

— Cum rămâne cu prietenul Kasiei, Michael Flanagan?

— Deja o părăsise la vremea când Kasia a fost inclusă în experiment. Când a revenit, au rămas împreună doar câteva săptămâni. M-am gândit că acela care plănuise totul a ales în mod deliberat femeii singure, deoarece în cazul lor nu exista nimeni care să urmărească și căruia să-i pese prea mult ce se întâmpla. Le exploata astfel o presupusă vulnerabilitate izolată. Domnul Wright e pe punctul de a face o remarcă amabilă, dar nu vreau să ne avântăm într-o discuție consolatoare, așa că trec repede mai departe: La televizor și la Chrom-Med văzusem montaje despre bebelușii care participaseră la experiment, în care apăreau atât mamele, cât și tații. M-am întrebat dacă doar la St. Anne's erau mame singure. Dacă doar la St. Anne's se întâmplau lucruri groaznice.

Hattie îl așezase cu grijă pe copilaș în căruț, oferindu-i ceva de băut și un ursuleț. A conectat alarma și și-a luat cheile. Eu căutasem semnele prezenței vreunui bebeluș, dar nu descoperisem nimic – nici un plânset, nici un monitor ori vreun coș cu scutece. Nici ea nu spusese nimic. Acum părăsea casa și era clar că la etaj nu se afla nimeni. Eram în prag, aproape dincolo de ușă, când mi-am folosit curajul sau cruzimea să o întreb:

— Bebelușul tău...?

A răspuns încet, ca să nu o audă copilașul:

— A murit.

Domnul Wright a trebuit să meargă la o întâlnire la prânz, așa că eu am ieșit să mă plimb. Parcul a fost spălat de ploaia de ieri, astfel că iarba e de un verde strălucitor, iar brândușele au luciri de pietre prețioase. Prefer să vorbesc cu tine aici, unde culorile sunt strălucitoare chiar și în absența soarelui. Hattie ți-a spus că i-a murit copilul după o cezariană făcută de urgență. Ți-a spus și că au trebuit să-i facă histerectomie, că i-au îndepărtat uterul? Nu știu ce-or crede cei de aici când mă văd plângând, probabil mă consideră nebună. Când mi-a spus Hattie, eram atât de concentrată asupra implicațiilor, încât nu numai că nu am plâns, dar nici măcar nu m-am gândit vreo clipă la copilul ei.

Mă întorc la secția de poliție și îmi continui declarația în fața domnului Wright, menționând doar faptele seci, lipsite de orice încărcătură emoțională.

— Hattie mi-a spus că bebelușul ei murise din cauza unei afecțiuni a inimii. Xavier murise în urma unei complicații la rinichi. Eram convinsă că decesele celor doi copii aveau ceva în comun și că ambele erau legate de experimentul de la St. Anne's.

— Bănuiați cam care ar fi fost legătura?

— Nu. Nu înțelegeam ce se întâmplase. Mai devreme avusesem o teorie clară despre copii sănătoși care participau la un experiment fals; credeam că era vorba de o fraudă imensă făcută pentru profit. Numai că acum doi dintre copii erau morți, iar lucrurile nu mai aveau nici o logică.

Sunt întreruptă de secretara domnului Wright, care îi aduce pastile antialergice. Mă întreabă dacă vreau și eu una, interpretând greșit roșeața ochilor mei. Îmi dau seama că am judecat-o greșit, nu neapărat din pricina încercării de a fi drăguță cu mine, ci pentru inițiativa de a elimina narcisele. Părăsește încăperea, iar noi continuăm discuția.

— L-am sunat pe profesorul Rosen, care încă se afla în turneu în Statele Unite. I-am lăsat un mesaj pe mobil în care îl rugam să-mi explice ce naiba se întâmpla.

Mă întrebam dacă felul în care se mândrea cu invitațiile tuturor acelor universități din Ivy League era un mijloc de a-și abate atenția de la adevăratul scop. Oare fugea, îngrijorat că anumite lucruri aveau să fie descoperite?

— N-ați mai vorbit cu poliția? Întreabă domnul Wright. E clar că există o pauză în lista convorbirilor mele cu poliția, consemnate în jurnalul pe care îl consultă.

— Nu. Inspectorul Haines deja mă considera dezechilibrată și caraghioasă și asta în mare parte din vina mea. Înainte de a merge iar la poliție trebuia să fac rost de „contraargumente mai solide”.

Sărmana Christina, nu cred că, atunci când și-a încheiat scrisoarea cu formula consacrată „te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva”, s-a gândit că o să profit de asta și încă *de două ori*. Am sunat-o pe mobil și i-am spus despre bebelușul lui Hattie. Era la birou și a fost extrem de eficientă.

— S-a făcut vreo autopsie? m-a întrebat.

— Nu. Hattie mi-a spus că nu a vrut să i se facă.

Undeva în fundal am auzit un bâzâit și glasul Christinei care discuta cu cineva. Cu o voce hărțuită, mi-a spus că urma să mă sune ea diseară, când ieșea din tură.

Până atunci, m-am hotărât să-i fac o vizită mamei. Era 12 martie și știam că era o zi dificilă pentru ea.

Capitolul 20

Întotdeauna de ziua lui Leo îi trimit mamei flori și o sun; un gest de atenție făcut de la distanță, întotdeauna am avut grijă să fac rost de un motiv pentru a încheia conversația telefonică – o ședință la care trebuia să merg, o conferință telefonică pe care nu o puteam amâna – ca să-mi creez o barieră în fața unei posibile izbucniri sentimentale. Doar că nu existase niciodată o astfel de izbucnire, doar puțină stânjeneală când emoțiile erau reținute și transmise aidoma sunetului auzit cu întârziere într-o convorbire transatlantică.

Îi cumpărasem deja o felicitare lui Leo, dar la stația de metrou Liverpool Street am cumpărat și un buchet de albăstrele sălbatice de un albastru aprins, pentru tine. În timp ce vânzătoarea le ambala, mi-am amintit de Kasia care spunea că ar trebui să depun pentru tine un buchet de flori în fața clădirii toaletei, așa cum făcuse ea cu săptămâni înainte. A fost extrem de insistentă și credea că și mamei avea să i se pară un gest „vindecător”. Dar eu știam că mama avea să considere neliniștitoare și ciudată această modalitate modernă de exprimare a mâhnirii – altarele pline de flori de pe trecerile de pietoni, de pe stâlpii de lumină și borduri. Florile trebuiau depuse acolo unde erai înmormântată, nu unde ai murit. În plus, aveam să mă dau peste cap și să mă asigur că mama nu avea să vadă vreodată clădirea toaletei. Nici eu, de fapt. Nu mai doream să mă apropii vreodată de clădirea aceea. Așa că i-am spus Kasiei că mai degrabă aş planta ceva frumos în grădina ta; de care să am grijă; să urmăresc cum crește și înflorește. Și, la fel ca mama, să depun flori la mormântul tău.

Am parcurs pe jos cei opt sute de metri care despărteau gara din Little Hadston de biserică, unde am zărit-o pe mama în cimitir. Ți-am povestit despre prânzul luat împreună cu ea acum câteva zile, astfel că am anticipat faptele, ca să te liniștesc și să fiu corectă față de ea. Așa că știi deja cât de mult s-a schimbat după moartea ta; cum a redevenit mama cu halat de casă foșnitor din perioada în care eram mici, care umplea întunericul cu miros de cremă de față și cu o atmosferă liniștitoare. Plină de căldură și iubitoare, devenise și îngrijorător de vulnerabilă. Schimbarea se produsese la înmormântarea ta. Nu a fost vorba

de un proces gradat, ci de ceva înfiorător de rapid; țipătul ei mut în momentul în care ai fost coborâtă în noroiul umed i-a distrus toată falsitatea firii și i-a scos la lumină esența. În acel moment copleșitor a dispărut și ficțiunea creată de ea în jurul morții tale. La fel ca mine, a știut că niciodată nu te-ai fi sinucis. Adevărul acela violent i-a stors corpul de putere și i-a albit părul.

Acum, de fiecare dată când o văd, așa de bătrână și căruntă, sunt șocată.

— Mamă?

S-a răsucit și am văzut că fața îi era brăzdată de lacrimi. M-a îmbrățișat strâns și și-a îndesat fața în umărul meu. I-am simțit lacrimile prin bluză. S-a îndepărtat, încercând să râdă.

— N-ar trebui să te folosesc pe post de batistă, nu?

— Poți s-o faci când vrei, nu-i nimic.

Mi-a mângâiat părul.

— Claia asta. Trebuie tunsă.

— Știu.

Am îmbrățișat-o.

Tata se întorsese în Franța, fără să promită că va suna sau că ne va vizita; acum era destul de cinstit cât să nu facă promisiuni pe care nu putea să le respecte. Știu că mă iubește, dar că nu va fi prezent în viața mea de zi cu zi. De fapt, eu și mama ne avem acum doar una pe cealaltă. Ceea ce face ca fiecare dintre noi să aibă pentru cealaltă mult mai multă însemnătate și care este insuficientă. Trebuie să ne jucăm atât rolul nostru, cât și să ținem locul celorlalți – al tău, al lui Leo, al lui tata. Trebuie să devenim mai mult decât suntem acum, când ne simțim mai împuținate.

Am pus albăstrelele pe mormântul tău, pe care nu îl mai văzusem din ziua înmormântării. Când priveam pământul movilit peste tine și Xavier, mă gândeam că la asta s-a rezumat totul – vizitele la poliție, la spital, căutările pe internet, interogatoriile, investigare, suspiciunile și acuzațiile – toate se rezumau la ceea ce se afla în clipa aceea în fața mea: la tine, acoperită de noroiul ăla sufocant, departe de lumină, de aer, de viață, de dragoste.

M-am întors spre mormântul lui Leo și am așezat felicitarea cu Action Man, pe care un băiat de opt ani probabil că ar aprecia-o. Niciodată nu am adăugat ani la vârsta lui. Mama deja îi pusese un cadou împachetat, îmi spusese că era un elicopter cu telecomandă.

— De unde ai știut că avea fibroză chistică? am întrebat-o.

Mai demult îmi spusese că ghicise că Leo avea boala chiar

Înainte de apariția vreunui semn, dar nici ea, nici tata nu știuseră că erau purtători; atunci cum de îi venise să-i facă testul? Minte mea se obișnuise să pună întrebări, chiar și la mormântul lui Leo, chiar în ziua în care ar fi trebuit să fie aniversarea lui.

— Încă era bebeluș și plângea, a spus mama. L-am sărutat pe obraz și am simțit gustul sărat al lacrimilor. I-am spus medicului de familie, ca fapt divers, fără să fac caz de asta. Lacrimile sărate sunt un simptom al fibrozei chistice.

Îți amintești, în copilărie, cum pe noi abia dacă ne săruta când plângeam? Eu îmi amintesc de perioada în care o făcea; înainte de a simți sarea din lacrimile lui Leo.

Am rămas tăcute câteva clipe, iar privirea mea s-a mutat de la mormântul aranjat al lui Leo la al tău, cel proaspăt și am văzut cum diferența dintre ele ilustra starea mea de doliu pentru fiecare dintre voi.

— M-am hotărât ce piatră să-i punem, a spus mama. Vreau un înger, unul din aceia mari din piatră, cu aripi învăluitoare.

— Cred că i-ar plăcea un înger.

— Ar amuza-o teribil.

Am schițat amândouă un zâmbet mic, imaginându-ne reacția ta la vederea îngerului de piatră.

— Cred însă că lui Xavier i-ar plăcea, a spus mama. Copiii consideră îngerii tare drăgălași, nu-i așa? Nu prea sentimentali.

— Deloc.

Ea, totuși, a devenit sentimentală, în fiecare săptămână aduce un ursuleț și îl înlocuiește când se murdărește și se udă. A căutat să-și găsească scuze, dar nu foarte puternice. Mama, așa cum fusese ea înainte, s-ar fi înfiorat de atâta prost gust.

Îmi amintesc iar discuția în care ți-am atras atenția că trebuia să-i spui mamei despre sarcină, inclusiv finalul pe care îl omiseseam, în mod voit, cred.

— *Încă mai ai chiloți cu numele zilelor săptămânii brodate pe ei?*

— *Schimbi vorba. Iar ăia mi-au fost făcuți cadou când aveam nouă ani.*

— *Chiar i-ai purtat pe flecare în ziua respectivă?*

— *O să fie foarte supărată dacă nu-i spui.*

Vocea ta a devenit neobișnuit de serioasă.

— *O să spună lucruri pe care o să le regrete mai târziu. Și nu o să mai poată să și le retragă.*

Ai fost amabilă. Ai plasat dragostea înaintea adevărului. Numai că nu mai fusesem martoră la așa ceva, credeam că doar cauți o scuză.

— *Eviți subiectul.*

— *O să-i spun după naștere. Când o să-l iubească.*

Ai știut tot timpul că o să-l iubească.

Mama s-a apucat să planteze un trandafir Madame Carriere într-un ghiveci de lângă mormântul tău.

— E temporar, până sosește îngerul. E prea gol fără nimic alături.

Eu am umplut stropitoarea ca să-l putem uda și mi-am amintit de tine, copil, când te țineai după mama cu uneltele tale liliputane, având în pumnișorul încleștat semințele luate de la alte plante; cred că niște căldărușe, dar niciodată nu fusesem prea atentă.

— Îi plăcea grădinăritul, nu-i așa? am întrebat.

— De când era micuță, a răspuns mama. Mie a început să-mi placă abia pe la treizeci de ani.

— Cum ai început?

Făceam conversație, atât, o conversație fără surprize, care speram să-i aducă alinare mamei, întotdeauna i-a plăcut să discute despre plante.

— Când plantam ceva, devenea din ce în ce mai frumos, exact opusul a ceea ce mi se întâmpla mie la treizeci și șase de ani, a spus mama, în timp ce controla pământul din jurul trandafirului cu mâinile goale. Am văzut că avea unghiile pline de pământ. N-ar fi trebuit să mă deranjeze că nu-mi păstram frumusețea, a spus ea mai departe. Dar atunci, înainte de moartea lui Leo, m-a deranjat. Cred că îmi era dor să fiu tratată cu blândețe, cu dărnicie, pentru că eram o fată drăguță. Omul care ne-a reinstalat sistemul electric și un taximetrist, odată, s-au purtat dezagreabil în mod gratuit; bărbați care în mod normal ar fi făcut câte ceva prin casă pe gratis erau agresivi, ca și cum ar fi știut că demult fusesem drăguță, frumoasă chiar și nu voiau să afle că frumusețea dispare și îmbătrânește. Era ca și cum mă învinovăteau pe mine pentru asta.

M-a surprins puțin, dar numai un pic. Devenise aproape o obișnuință pentru ea să vorbească fără ocolișuri. Mama și-a șters

fața cu degetele murdare, care i-au lăsat pe obraz o dungă de negreală.

— Pe urmă Tess a crescut așa frumoasă, fără să-și dea seama deloc că oamenii erau atât de generoși cu ea tocmai datorită frumuseții ei.

— Cu toate astea, nu s-a folosit niciodată de frumusețe.

— Nu avea nevoie. Lumea și-a deschis porțile în fața ei, iar ea a intrat cu zâmbetul pe buze, crezând că așa se va întâmpla tot timpul.

— Ai fost geloasă?

Mama a ezitat o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu era vorba de gelozie, însă când mă uitam la ea îmi dădeam seama cum ajunsese eu. S-a întrerupt. Sunt puțin amețită. De fapt, de ziua lui Leo îmi permit să mă abțiguiesc puțin. La fel când e comemorarea morții lui. Acum o să mai fie și comemorările lui Tess și Xavier, nu? O să ajung o bețivă, dacă nu ai grijă de mine. I-am strâns mâna cu putere. Tess venea întotdeauna la mine de ziua lui, a spus ea.

Când ne-am luat rămas-bun la gară, i-am propus o ieșire duminica următoare la pepiniera din Petersham Meadows, care îți plăcea așa de mult, dar era prea scumpă pentru tine. Am căzut de acord să alegem o plantă nouă pe care ți-ai fi dorit-o în grădină.

Am luat trenul înapoi spre Londra. Nu mi-ai spus niciodată că mergeai la mama de ziua lui Leo. Probabil ca să nu-mi dai ocazia să mă simt vinovată. M-am întrebat de câte ori ai mai vizitat-o, înainte ca sarcina să înceapă să se vadă. Din factura de telefon știam deja că eu mă purtasem cu cruzime și te neglijasem și mi-am dat seama că la fel făcusem și cu mama. Tu erai fiica iubitoare, nu eu, așa cum avusesem ipocrizia să cred întotdeauna.

Am fugit, nu-i așa? Slujba la New York nu fusese o „ocazie de a face carieră”; fusese ocazia de a o lăsa în urmă pe mama, ca și orice răspundere și de a începe o viață organizată pe un alt continent. Cu nimic mai prejos față de tata. Tu însă nu ai plecat. Oi fi avut tu nevoie să-ți amintesc când se apropiau aniversările, însă tu nu ai fugit.

Mă întrebam de ce oare doctorița Wong nu îmi arătase ce defecte aveam. Cu siguranță, un psihanalist bun ar trebui să scoată de sub canapea un portret a *la* Dorian Gray pentru ca

pacientul să poată vedea cine este cu adevărat. Sunt însă nedreaptă cu ea. Nu i-am pus întrebările potrivite despre mine; de fapt, nu m-am luat deloc la întrebări.

Soneria telefonului m-a smuls din autoanaliza în desfășurare. Era Christina. Câteva minute a vorbit vrute și nevrute, ca să evite, probabil, adevăratul motiv al apelului, apoi a ajuns la subiect.

— Hemms, nu cred că moartea lui Xavier și a celuiilalt bebeluș au vreo legătură între ele.

— Trebuie să aibă. Atât Tess, cât și Hattie au participat la același experiment, în același spital...

— Așa e, însă din punct de vedere medical nu e nici o legătură. Nu există ceva care să dezvolte o maladie cardiacă atât de severă, încât să omoare un copil și, în același timp, probleme renale – probabil colaps renal – care să-i fie fatale unui alt copil.

Am întrerupt-o, speriată.

— În genetică, o genă poate coda caracteristici diferite, nu? Poate că...

M-a întrerupt din nou, sau poate că legătura era proastă, deoarece mă aflam în tren.

— L-am întrebat pe profesorul meu, m-am gândit că poate îmi scapă mie ceva. Nu i-am spus despre ce e vorba, i-am prezentat doar un scenariu ipotetic. A spus că două boli fatale atât de diferite nu pot avea aceleași cauze.

Știam că eliminase limbajul medical ca să înțeleg eu mai bine. Mai știam și că versiunea complexă ar fi spus exact același lucru. Experimentul de la St. Anne's nu putea fi cauza morții ambilor copii.

— Dar nu e ciudat că au murit doi copii la St. Anne's? am întrebat-o.

— Orice spital are o rată de mortalitate perinatală, iar la St. Anne's se nasc anual cinci mii de copii, așa că acest caz e trist, dar, din păcate, nu e ceva neobișnuit.

Am încercat să-i mai pun alte întrebări, să găsesc o hibă, dar nu mi-a mai spus nimic. Am simțit cum mă zgâlțâia trenul, iar disconfortul meu fizic era o ilustrare perfectă a stării mele emoționale, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez și în privința Kasiei. Plănuisem să facem o călătorie, dar poate era prea periculos, așa că i-am cerut părerea Christinei. Fericită că mă putea ajuta, mi-a dat un răspuns cu mult prea multe detalii.

Îi termin de povestit domnului Wright despre convorbirea cu Christina.

— Am crezut că le mințise cineva pe femei în legătură cu adevărata cauză a morții copiilor lor. Nici unuia dintre bebeluși nu i se făcuse autopsie.

— Nu v-ați gândit nici o clipă că poate v-ați înșelat?

— Nu. Mă privește cu admirație, cred, dar trebuie să-i spun adevărul. Nu aveam energia să mă gândesc că poate mă înșelam, explic mai departe. Pur și simplu nu eram în stare să o iau de la capăt.

— Și ce ați făcut? mă întreabă, iar eu mă simt obosită când aud întrebarea, obosită și descurajată, așa cum mă simțisem și atunci.

— M-am dus iar la Hattie. Nu credeam că îmi mai poate spune vreun lucru care să mă ajute, dar trebuia să încerc ceva.

Încercam să mă agăț de un fir de pai, eram conștientă de asta, dar trebuia să mă agăț de ceva. Singurul lucru care m-ar fi putut eventual ajuta era să aflu identitatea tatălui copilului lui Hattie, dar nu prea îmi făceam speranțe că aveam să reușesc.

Când am sunat la ușă, mi-a deschis o femeie drăguță, cam de treizeci de ani, despre care am bănuir că era Georgina; într-o mână avea o carte de copii, în cealaltă un ruj.

— Intrați, cred că sunteți Beatrice. Am întârziat puțin, i-am promis lui Hattie că dispar cel târziu la opt.

Hattie a apărut în spatele ei, pe hol. Georgina s-a întors spre ea.

— Poți să le citești copiilor povestea cu vaca, te rog? Eu o să-i dau ceva de băut lui Beatrice.

Hattie ne-a lăsat și s-a dus sus. Am simțit că Georgina plănuise totul, deși părea cu adevărat prietenoasă.

— Percy și vaca e cea mai scurtă, durează șase minute, cu zgomotele de motor și sunetele animalelor cu tot, așa că în curând o să coboare. A deschis o sticlă de vin și mi-a dat un pahar. Să nu o supărați, vă rog. A trecut prin atâtea. De-abia mai mănâncă de când s-a întâmplat. Încercați... să fiți blândă cu ea.

Am încuviințat din cap și grija ei m-a făcut să o plac. Afară s-a auzit claxonul unei mașini, iar Georgina a strigat la etaj înainte de a pleca:

— Hattie, am deschis o sticlă de Pinot gris. Servește-te. Hattie i-a mulțumit de sus. Păreau mai degrabă colege de cameră decât

stăpână și bonă, ambele de treizeci și ceva de ani.

După ce a liniștit copiii, Hattie a coborât și ne-am dus împreună în camera de zi. S-a așezat pe canapea, cu picioarele sub ea și cu un pahar de vin în mână, comportându-se ca în casa ei, nu ca o servitoare care locuia cu stăpânii.

— Georgina e foarte amabilă, nu? am întrebat-o.

— Da, așa este. Când i-am spus de copil, s-a oferit să-mi plătească biletul de avion spre casă și să-mi mai dea și salariul pe două luni. Nu-și permit așa ceva, amândoi lucrează cu normă întreagă și de-abia reușesc să-mi plătească salariul.

Prin urmare, Georgina nu era stăpâna tipică a unei bone filipineze, tot așa cum nici Hattie nu locuia în debara. Am parcurs setul de întrebări devenite deja obișnuite. Știa dacă te temei de cineva? Cunoștea pe cineva care ar fi putut să-ți dea droguri? Vreun motiv pentru care ai fi putut fi omorâtă (m-am pregătit să înfrunt privirea care mi se arunca de obicei la întrebarea asta)? Hattie nu mi-a putut da nici un răspuns. Asemenea celorlalți prieteni ai tăi, nu te-a mai văzut după nașterea lui Xavier. Ajunsesem la fundul sacului cu întrebări, gândindu-mă că nu prea avansasem.

— De ce nu ai spus nimănui numele tatălui copilului tău? A ezitat și mi s-a părut că e rușinată. Cine e, Hattie?

— Soțul meu.

A tăcut, lăsându-mă să încerc să-mi dau seama singură.

— Erai gravidă când ai luat slujba asta?

— M-am gândit că nu o să mă angajeze nimeni dacă se afla. Când sarcina a devenit vizibilă, am pretins că urma să nasc mai târziu decât termenul normal. Am preferat ca Georgina să creadă că sunt ușuratică decât că am mințit-o. Bănuiesc că am avut o față uimită. A avut încredere în mine și am devenit prietene.

O clipă m-am simțit exclusă din legăturile de prietenie dintre femei, de care nu simțisem vreodată că aveam nevoie, pentru că tu îmi erai suficientă.

— I-ai spus lui Tess de pierderea copilului? am întrebat.

— Da. Al ei urma să se nască abia peste câteva săptămâni. A plâns când i-am spus, pentru mine, iar eu m-am supărat pe ea. Mi-a împrumutat sentimente pe care nu le aveam.

Ai știut că se supărase pe tine? Era singura persoană cu care vorbisem și care avusese motiv să te critice; pe care tu o judecaseși greșit.

— Adevărul e că m-am simțit ușurată, a spus Hattie. Avea un

ton sfidător, mă provoca să fiu șocată de vorbele ei.

— Înțeleg, am răspuns. Ai acasă alți copii de care trebuie să te îngrijești. Un bebeluș însemna să-ți pierzi slujba, oricât de înțelegători ar fi fost stăpânii și astfel nu puteai să le trimiți bani acasă. Am privit-o și am înțeles că eram departe de adevăr. Sau nu ai fi putut suporta să mai lași în urmă un copil ca să vii să muncești în Marea Britanie? M-a privit în ochi, ca o confirmare mută.

Cum de eu o puteam înțelege pe Hattie, iar tu nu? Poate pentru că eu înțeleg rușinea, în timp ce tu nu ai simțit-o niciodată. Hattie s-a ridicat.

— Mai vrei să știi altceva? Dorea să plec.

— Da. Știi cine ți-a făcut injecția? Cea cu gena?

— Nu.

— Dar doctorul care a asistat la naștere?

— A fost cezariană.

— Dar trebuie să fi văzut cine a fost?

— Nu. Purta mască. La injecție. Și la operație. Tot timpul cu mască. În Filipine nu există așa ceva. Nu-i pasă nimănui prea mult de igienă, dar aici...

În timp ce vorbea, am revăzut în minte cele patru tablouri de coșmar pe care le-ai pictat, cu femeia care țipa și figura mascată aplecată deasupra ei. Nu erau imagini ale unei halucinații induse de droguri, chiar ți se întâmplase așa ceva.

— Ai fișa de spitalizare?

— Nu.

— S-a pierdut?

A părut surprinsă că știam.

Beau ultima înghițitură de cafea și nu știu dacă efectul cofeinei sau amintirea acelor tablouri mă face să tresar, astfel că vărs puțină cafea pe masă. Domnul Wright mă privește îngrijorat.

— Să ne oprim aici? Întreabă el.

— Da, dacă nu vă deranjează.

Mergem împreună în hol. Domnul Wright zărește buchetul de narcise de pe biroul secretarei și se oprește. Văd că ea se crispează. El se răsucesce spre mine, cu ochii roșii.

— Îmi place foarte mult ce v-a spus Tess despre gena culorii galbene din narcise care salvează vederea copiilor.

— Și mie.

Sergentul-detectiv Finborough mă așteaptă la Carluccio's, nu departe de clădirea secției de poliție. M-a sunat ieri să mă întrebe dacă ne-am putea întâlni. Nu sunt sigură că se cuvine, dar am acceptat. Știu că nu vine în propriul interes, ca să mă roage să camuflez adevărul, pentru a-i crea lui o imagine mai bună.

Mă îndrept spre el și o clipă avem amândoi o ezitare, de parcă ar urma să ne sărutăm pe obraz ca doi prieteni, nu ca doi – ce? Ce suntem unul pentru celălalt? El e persoana care mi-a spus că tu erai cea găsită în clădirea toaletei. El e bărbatul care m-a luat de mână, m-a privit drept în ochi și a distrus persoana care fusesem până în acel moment. Nu avem o relație de tipul celor de la cocteiluri, unde ne pupăm pe obraz, dar nici o simplă relație ca între un polițist și ruda unei victime. Îl iau și îl țin de mână, așa cum făcuse și el mai demult; de data asta mâna mea e mai caldă.

— Voiam să spun că îmi pare rău, Beatrice.

Sunt pe cale să răspund, când o chelneriță se împinge printre noi, cu tava ridicată și un creion înfipt cu profesionalism în coada de cal. Cred că ar trebui să fim undeva într-o biserică, de exemplu – un loc liniștit și serios – unde lucrurile importante sunt spuse în șoaptă, nu răcnite ca să acopere zgomotul cratițelor și al taclalelor.

Ne așezăm la o masă și cred că pentru amândoi atmosfera e ciudat de intimă. Rup eu tăcerea.

— Ce mai face polițista Vernon?

— A fost promovată. Acum lucrează la unitatea de violență casnică.

— Bravo ei.

Îmi zâmbește, căci acum gheața e spartă și se poate avânta într-o conversație mai serioasă.

— Ai avut dreptate de la început. Ar fi trebuit să te ascult și să te cred.

Obişnuiam să-mi imaginez că aud exact fraza asta și mi-aș fi dorit să-i fi putut șopti celei care eram pe atunci că un polițist avea să-mi spună cândva așa ceva.

— Cel puțin, ai avut îndoieli, îi spun. Și ai făcut ceva ca să le lămurești.

— Mult prea târziu. N-ar fi trebuit să ajungi să fii în primejdie.

Brusc, zgomotele restaurantului se sting, iar lumina e înghițită de întuneric. Îl aud doar pe detectivul Finborough care îmi

vorbește, mă liniștește, spunându-mi că mă simt bine, apoi vocea lui se pierde și totul e întunecat, iar eu vreau să țip, însă nu reușesc să scot nici un sunet.

Când îmi revin, mă aflu în toaleta curată și călduroasă a cafenelei. Detectivul Finborough e alături de mine. Îmi spune că am fost „dusă” cam cinci minute. Nu prea mult. Dar e prima dată când au dispărut și sunetele. Personalul de la Carluccio's a fost amabil și mi-a chemat un taxi ca să merg acasă. Îl întreb pe detectivul Finborough dacă vrea să mă însoțească, iar el acceptă bucuros.

Mă aflu acum într-un taxi negru, cu un polițist alături, dar tot mă simt speriată. Știu că el mă urmărește; simt cum prezența lui nefastă, criminală, devine din ce în ce mai apropiată.

Vreau să-i spun detectivului Finborough. Dar, la fel ca domnul Wright, mi-ar spune că el e ținut în închisoare pentru cercetări; că nu-mi mai poate face rău, că nu am de ce să mă tem. Numai că nu l-aș putea crede.

Detectivul Finborough așteaptă până mă vede ajunsă în apartament, în siguranță, apoi se urcă în taxi și pleacă. Când închid ușa, Caramel își lipește unduitor corpul ei blănos și cald de picioarele mele și toarce. O strig pe Kasia. Nici un răspuns. Teama mă acoperă cu un val de sudoare, apoi observ pe masă un bilet în care îmi spune că e la grupul de suport prenatal. Trebuie să ajungă acasă dintr-o clipă în alta.

Mă duc la fereastră ca să verific și trag perdeaua. Două mâini lovesc geamul din afară, încercând să-l spargă. Țip. El dispăre în întuneric.

Capitolul 21

Joi

E o zi frumoasă de primăvară, dar decât să traversez parcul, prefer să iau metroul spre secția de poliție, ca să fiu mereu înconjurată de oameni.

Când ajung acolo mă bucur că iar voi fi strivită în lift, dar ca de obicei îmi fac griji că pagerul și mobilul nu au semnal, că o să rămân blocată și Kasia nu o să poată da de mine.

Imediat ce sunt lăsată la etajul trei, verific dacă ambele funcționează. Nu i-am spus despre omul de la fereastră de aseară, nu am vrut să o sperii. Sau să recunosc cealaltă posibilitate – faptul că nu doar corpul începe să-mi slăbească, ci și mintea. Știu că fizic nu mă simt bine, dar nu m-am gândit că s-ar putea să am și probleme psihice. Să fie omul acela doar o închipuire, produsul unei minți bolnave? Poate că pentru a rămâne întreg la cap ai nevoie de forță fizică, iar eu nu o mai am. De nebunie mă tem cel mai mult, chiar mai mult decât de el, pentru că te distruge pe tine, cea care ești în trupul care supraviețuiește într-un mod grotesc. Da, probabil că și tu te-ai temut. Și mi-aș fi dorit ca tu să fi știut că a fost vorba de PEP – nu de vreo slăbiciune sau boală închipuită – care ți-a amenințat sănătatea minții.

Poate și mie mi s-a administrat PEP. Te-ai gândit la asta înaintea mea? Poate că răul care mă urmărește e produsul unui halucinogen. Dar nu avea cine să mi-l dea. Singurele locuri frecventate de mine au fost sediul poliției, Coyote și apartamentul, unde nu e nimeni care să-mi vrea răul.

Nu o să-i spun domnului Wright despre ucigașul de la fereastră, nu încă; nici despre teama că aș putea înnebuni. Dacă nu îi spun, o să mă trateze normal și ca urmare o să mă comport și eu normal. Se așteaptă să fiu în toate mințile, iar eu nu o să-i înșel așteptările. În plus, măcar pe parcursul orelor petrecute cu el, știu că sunt în siguranță. Așa că o să aștept până la sfârșitul acestei zile și o să-i spun abia atunci.

În dimineața asta, biroul domnului Wright nu mai e plin de lumină; întunericul învăluie contururile, iar eu clilesc ca să încerc să-l alung. Când încep să-i vorbesc, îmi aud cuvintele oarecum

bolborosite și îmi e greu să mi le amintesc. Dar domnul Wright a spus că poate azi o să încheiem declarația, așa că trebuie să mă forțez să merg mai departe.

Domnul Wright nu pare să observe că nu e totul în regulă. Poate că am ajuns expertă în a-mi ascunde stările proaste sau e concentrat asupra ultimei părți a depoziției. Recapitulează ultima parte a interviului.

— Hattie Sim v-a spus că bărbatul care i-a făcut injecția și a asistat la nașterea copilului purta o mască.

— Da. Am întrebat-o dacă era vorba de aceeași persoană și mi-a spus că da. Dar altceva nu-și amintea - vocea, culoarea părului sau înălțimea, încerca să uite întreaga experiență și i-am dat dreptate.

— Ați crezut că acela care a ajutat-o la naștere o asistase și pe Tess?

— Da. Eram sigură că era vorba de bărbatul care o omorâse. Dar îmi trebuiau mai multe dovezi înainte de a merge la poliție.

— Contraargumente mai solide? întreabă domnul Wright.

— Da. Trebuia să dovedesc că purta mască pentru a-și ascunde identitatea. Nu reușisem să aflui cine o asistase pe Tess la naștere - mi-am dat seama că așa fusese aranjat. Dar poate reușeam să aflui cine le administrase injecția și lui Tess și lui Hattie.

De la casa lui Hattie din Chiswick am ajuns târziu la spitalul St. Anne's; era deja trecut de miezul nopții. Dar trebuia să aflui *imediat*. La sosirea mea, saloanele erau cufundate în întuneric și mi-am dat seama că nu era chiar ora potrivită să încep să pun întrebări. Dar apăsasem deja pe soneria ușii maternității și a răspuns o infirmieră pe care nu am recunoscut-o. M-a privit cu suspiciune, iar eu mi-am amintit că măsurile de siguranță existau pentru a împiedica furtul bebelușilor.

— Pot să vorbesc cu moașa-șefă? Cressida se numește, mi se pare.

— E acasă. A terminat tura acum șase ore. Revine mâine. Nu puteam aștepta până atunci.

— William Saunders e aici? am întrebat.

— Sunteți pacienta lui?

— Nu. Am avut o ezitare. O prietenă.

Am auzit un bebeluș plângând, apoi alții care i s-au alăturat. A sunat soneria. Infirmiera s-a strâmbat și am observat că părea

stresată.

— Bine. E în camera de gardă. A treia ușă pe dreapta.

Urmărită de infirmieră, am bătut la ușă, apoi am intrat. Camera era în semiîntuneric, luminată doar de ușa întredeschisă. William s-a trezit imediat, extrem de alert, poate pentru că era de gardă și trebuia să fie în stare să acționeze pe loc la capacitate maximă.

— Ce cauți aici, Bee?

În afară de tine, nimeni nu mi-a spus așa niciodată; părea că i-ai împrumutat un strop din relația noastră apropiată. S-a dat jos din pat și am văzut că era îmbrăcat într-o uniformă albastră. Părul îi era ciufulit de la pernă. Am observat dimensiunile reduse ale camerei și patul de o persoană.

— Știi cine le face injecțiile femeilor care participă la experimentul FC? L-am întrebat.

— Nu. Vrei să încerc să aflu?

Era așa de simplu.

— Da.

— Bine. Părea pus pe treabă, extrem de concentrat și i-am fost recunoscătoare că mă lua în serios. Mai știi și de alte paciente, în afară de sora ta?

— Kasia Lewski și Hattie Sim. Tess le-a întâlnit la clinica FC.

— Poți să-mi notezi numele lor?

A așteptat până când am scotocit prin geantă și am notat numele, apoi a luat cu blândețe hârtia din mâna mea.

— Acum pot să te întreb ce anume vrei să știi?

— Persoana care a făcut-o a purtat mască. Și când le-a făcut injecția și când le-a asistat la naștere.

A urmat o clipă de tăcere, iar eu am simțit că începe să-și piardă promptitudinea de care dăduse dovadă până atunci.

— Nu e neobișnuit ca personalul medical să poarte mască, mai ales cei de la obstetrică, a răspuns el. Nașterile pun probleme, se intră în contact cu o mulțime de fluide ale corpului și de obicei personalul medical poartă echipament de protecție. Bănuiesc că mi-a citit pe față neîncrederea sau dezamăgirea. Chiar e o măsură de rutină, cel puțin în spitalul acesta, a continuat el. După Johannesburg, avem cel mai mare procentaj de pacienți infectați cu HIV. Suntem testați regulat pentru a evita să ne infectăm pacienții, dar nu se întâmplă și invers. Astfel că, atunci când ne vine o pacientă nouă, nu putem ști dacă este bolnavă sau purtătoare a virusului.

— Dar când le sunt administrate genele? Când li se fac injecțiile? am întrebat. Asta nu implică prezența vreunui fluid, nu? Atunci de ce poartă mască?

— Poate că persoana respectivă s-a obișnuit să fie atentă.

Mai demult îi admirasem capacitatea de a vedea partea bună a oamenilor, asemenea ție, dar acum mă scotea din sărite.

— Preferi să găsești o explicație nevinovată decât să crezi că cineva mi-a omorât sora și și-a ascuns identitatea în spatele unei măști.

— Bee...

— Eu nu-mi permit luxul de a alege. Varianta urâtă și violentă e singura pe care o am. M-am dat cu un pas mai în spate. Tu porți mască?

— Da, de multe ori. Poate părea o măsură extremă, dar...

L-am întrerupt:

— Tu ai fost?

— Poftim?

S-a uitat fix la mine și nu am fost în stare să-l privesc în ochi.

— Crezi că eu am omorât-o? a întrebat. Părea consternat și jignit.

Am greșit când am crezut că un duel verbal era ceva banal.

— Îmi pare rău. M-am forțat să-l privesc în ochi. Cineva a omorât-o. Nu știu cine este. Doar că este vorba de cineva. Bănuiesc că deja am întâlnit acea persoană, am vorbit cu ea și nu am știut. Nu am însă nici cea mai mică dovadă.

M-a luat de mână și mi-am dat seama că tremuram.

Încet, degetele lui mi-au mângâiat palma; la început prea delicat că să cred că era cu adevărat un gest de atracție. Dar când a continuat am știut că nu mă înșelasem, deși aproape că nu mi-a venit să cred.

Mi-am retras mâna. Fața i-a trădat dezamăgire, însă vocea îi era blândă:

— Nu sunt o variantă prea bună, nu?

M-am îndreptat spre ușă, încă uluită și mai mult decât flatată.

De ce am părăsit încăperea aceea și posibilitățile pe care le oferea? Pentru că, admitând că aș fi putut ignora aspectul moral al faptului că era înșurat - un obstacol nu foarte greu de trecut, după cum mi-am dat seama - știam că nu ar fi fost vorba de ceva pe termen lung sau sigur, așa cum îmi doream și îmi trebuia mie. Ar fi fost o clipă de pasiune, nimic altceva, iar pe urmă aș fi avut de plătit o datorie emoțională extrem de mare. Sau poate a

fost pentru că îmi spusese Bee. Un nume pe care doar tu îl foloseai. Un nume care m-a făcut să-mi amintesc cine fusesem în toți acei ani. Un nume care nu făcea așa ceva.

Așa că am închis ușa în urma mea și am depășit clătinându-mă, dar încă dreaptă, această situație morală dificilă. Și nu pentru că aveam principii solide, ci pentru că din nou am ales siguranța în locul unei fericiri pe termen scurt.

Am așteptat autobuzul de noapte în stradă, în apropierea spitalului. Mi-am amintit de atingerea brațelor lui puternice când mă îmbrățișase și de blândețea degetelor lui când îmi mângâiasse palma. Mi-am imaginat căldura îmbrățișării lui dacă m-ar fi strâns în brațe acum – dar eram singură în noapte și în frig și am regretat că plecasem, că eram o persoană care, în mod previzibil, întotdeauna avea să plece.

M-am răsucit, gata să merg înapoi, chiar am făcut câțiva pași, apoi mi s-a părut că aud pe cineva la câțiva metri de mine. Două alei neluminate porneau din stradă sau poate că el stătea pitit în spatele unei mașini parcate. Mai devreme, cufundată în gânduri, nu observasem că nu era nici o mașină pe drum și nici pe trotuare. Eram singură, împreună cu persoana care mă urmărea.

Am văzut un taxi negru, cu un singur far și am ridicat mâna, rugându-mă în gând să oprească – ceea ce s-a și întâmplat – și admonestându-mă că mă plimbam singură la miezul nopții. Cursa până acasă m-a costat toți banii pe care îi mai aveam. Șoferul a așteptat să ajung cu bine în apartament, apoi a plecat.

Domnul Wright mă privește cu îngrijorare, iar eu îmi dau seama cât de rău mă simt. Gura îmi e extrem de uscată. Beau toată apa din paharul pe care mi l-a lăsat secretara. El mă întreabă dacă pot să continui, iar eu îi spun că da; pentru că mă liniștește să fiu cu el și nu vreau să fiu singură în apartament.

— V-ați gândit că era bărbatul care o urmărea pe Tess? întreabă domnul Wright.

— Da. Însă era vorba de senzația că mă privea cineva și cred că și de auzul unui sunet, căci fusesem alertată de ceva, dar de fapt nu văzusem pe nimeni.

Domnul Wright îmi propune să mâncăm un sandwich, așa că mergem în parc la un picnic de lucru. Pentru că devin amețită și incoerentă, speră, bănuiesc, că o gură de aer proaspăt o să mă trezească. la casetofonul. Nici nu mi-a trecut prin gând că e unul

portabil.

Mergem în Parcul St. James, care e aidoma scenei din *Mary Poppins*, peste tot sunt flori, boboci, cerul e albastru și încărcat de nori albi ca bezelele. Pe iarbă e plin de funcționari întinși la soare, așa că parcul s-a transformat într-o plajă lipsită de mare. Mergem de-a lungul aleii unul lângă celălalt, apropiați, în căutarea unui loc mai puțin aglomerat. Fața lui blândă e întoarsă spre mine, iar eu mă întreb dacă și el îmi simte căldura, așa cum o simt eu pe a lui.

O femeie cu un căruț dublu se îndreaptă spre noi și suntem nevoiți să mergem unul în spatele celuilalt. Rămasă singură câteva clipe, simt brusc că am pierdut ceva, ca și cum odată cu absența lui a dispărut căldura pe care o simțeam în stânga corpului. Asta mă face să-mi imaginez că sunt întinsă pe partea stângă pe o podea rece de ciment și simt cum intră frigul în mine, îmi aud inima bătând prea repede și nu pot să mă mișc. Intru în panică, anticipez evenimentele, apoi brusc el e iar lângă mine și ne recăpătăm pasul obișnuit, iar eu revin la cursul normal al poveștii.

Găsim un loc liniștit, iar domnul Wright întinde o cuvertură pe care să ne așezăm. Sunt mișcată că azi-dimineață, în clipa în care a văzut că era cer senin, a plănuit un picnic în parc împreună cu mine. Dă drumul la casetofon. Fac o pauză, până trece un grup de adolescenți, apoi încep povestirea.

— Kasia s-a trezit când am intrat sau poate mă așteptase. Am întrebat-o dacă și-l amintea pe medicul care-i făcuse injecția.

S-a înfășurat în halatul tău.

— Nu știu nume, a spus. E problemă?

— Purta mască, de aceea nu știi?

— Da, mască. Ceva rău? Beata?

Și-a dus involuntar mâna la pânțele. Nu mi-am putut îngădui să o sperii.

— Totul e în ordine. Pe cuvânt.

E însă prea ageră ca să fie păcălită atât de ușor.

— Copilul lui Tess nu-i bolnav, a spus. Nu are FC. Când ai venit la apartament. Când tu rugat Mitch să facă testul.

Nu-mi dădusem seama că înțelesese. Probabil că de atunci s-a tot gândit la asta, dar nu m-a întrebat, bănuiesc că a avut încredere în mine că aveam să-i spun tot ce-ar fi trebuit să știe.

— Da, așa e. Încerc să aflu mai multe. Dar asta nu are nici o

legătură cu tine. Tu și copilul tău o să fiți bine, fără nici o problemă.

A zâmbit la „fără nici o problemă”, expresie pe care o învățase de curând; un zâmbet care părea forțat, special pentru mine.

Am îmbrățișat-o.

— Chiar o să fiți bine. Amândoi. Îți promit.

Pe tine și pe Xavier nu am putut să vă ajut, însă pe ea o s-o ajut. Nimeni nu o să-i facă rău, ei ori copilului.

Puțin mai departe câțiva adolescenți joacă softball și pentru o clipă mă întreb ce va spune persoana care va asculta înregistrările despre zgomotul din fundal, despre râsete și despre flecăreala din jur.

— A doua zi ați primit un mesaj de la profesorul Rosen? Întreabă domnul Wright.

— Da. Duminică dimineața, pe la zece și un sfert. Eram în drum spre slujbă, urma să lucrez în tura de weekend brunch, o idee nouă a Bettinei. Am remarcat că era trimis de pe adresa lui personală, spun, nu de la cea a companiei Chrom-Med, pe care o folosisese până atunci.

Domnul Wright se uită la o copie a mesajului.

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

De la: alfredrosen@mac.com

Tocmai m-am întors din turneul de conferințe americane și am găsit mesajul dumneavoastră. Așa cum fac de obicei, în astfel de călătorii nu iau cu mine telefonul mobil. (Membrii apropiați ai familiei au un număr de telefon de la hotel, în cazul în care e nevoie să fiu contactat) E caraghios să spuneți că experimentul meu prezintă vreun pericol pentru bebeluși. El se bazează tocmai pe faptul că e o metodă sigură de a introduce în organism gena sănătoasă. E modalitatea prin care putem influența un tratament în modul cel mai sigur.

*Prof. Dr. Alfred Rosen,
magister al Universității Cambridge*

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: alfredrosen@mac.com

Puteți să-mi explicați de ce medicul de la St. Anne's a purtat mască și când a asistat la nașterea bebelușilor și când s-a ocupat de injectarea genelor?

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming
De la: alfredrosen@mac.com

În mod evident, personalul medical poartă echipament de protecție adecvat când asistă la nașterea bebelușilor, dar nu sunt expert în așa ceva, așa că, dacă aveți întrebări, vă sugerez să vă adresați cuiva de la obstetrică.

Cât despre injecții, în mod clar persoana respectivă nu a înțeles esențialul despre cromozomul meu. Spre deosebire de un virus, nu prezintă nici un risc de infecție. Astfel de precauții nu sunt necesare. Poate că sunt doar obișnuiți să fie atenți? Oricum, v-am spus la înmormântarea surorii dumneavoastră că sunt dispus să vă răspund la orice întrebare, așa că voi face cercetări. Deși mă îndoiesc că voi afla ceva.

Nu știam dacă să am sau nu încredere în el. În orice caz, nu știam de ce voia să mă ajute.

Inițiativa Bettinei de a oferi un brunch s-a dovedit de succes, așa că la ora douăsprezece Coyote era înțesat de lume. L-am zărit pe William care își făcea loc să înainteze și încerca să-mi atragă atenția. A zâmbit când mi-a văzut uimirea.

— Cressida, moașa-șefă, mi-a spus că lucrezi aici. Sper că nu-i nici o problemă.

Mi-am amintit că-i lăsasem adresele de la apartament și de la Coyote când îți căuta fișa. Bettina mi-a zâmbit și a preluat comenzile mele de băuturi, ca să pot vorbi cu William. Eram uluită că nu se mira că un bărbat atrăgător venise să mă vadă. M-am dus spre capătul tejghelei barului, iar el m-a urmat.

— Nu am reușit să aflu cine i-a făcut injecția lui Tess sau celorlalte femei, se pare că fișele lor au dispărut fără urmă. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă ofer să caut.

Îmi dădusem deja seama că nu avea nici o șansă. Dacă nimeni nu știa cine fusese cu tine la nașterea lui Xavier, care durase cel puțin câteva ore, fără fișă lui îi era imposibil să afle cine îți făcuse

injecția, un fapt atât de rapid și de simplu.

— Știam că urma să te dezamăgesc, a continuat William. Așa că am făcut niște cercetări la clinica de genetică. Am mers la cei care-mi erau datori cu câte ceva. Uite ce ți-am adus. Mi-a dat un teanc de fișe medicale, ca și cum mi-ar fi oferit flori. Dovezile tale, Bee. Am văzut că erau fișele lui Mitch. Michael Flanagan e partenerul Kasiei Lewski, a spus William, iar eu am realizat că îi povestisem foarte puțin despre prietenia mea cu Kasia. Nu e purtător al genei de fibroză chistică.

Prin urmare, Mitch făcuse testul – și era clar că nu îi spusese Kasiei despre rezultat. Am presupus că, la fel ca Emilio, îşi imaginase – sau preferase să-şi imagineze – că nu era el tatăl copilului ei. Mi-am închipuit ce ușurat a fost la aflarea rezultatului, avea fraza cu care scăpa de responsabilitate, cea cu care o acuza pe Kasia că era doar o ușuratică și că-l păcălise. M-am întrebat dacă putea cu adevărat să creadă așa ceva.

Din tăcerea și lipsa mea de entuziasm, William a crezut că nu înțelesesem.

— *Ambii* părinți trebuie să fie purtătorii genei fibrozei chistice pentru ca bebelușul lor să aibă boala. Acest tată nu are gene FC, prin urmare, copilul nu avea cum să fie bolnav. Nu știu ce se întâmplă cu experimentul asupra fibrozei chistice, dar e clar că ceva nu-i în ordine, iar fișele acestea o dovedesc. Din nou mi-a înțeles greșit tăcerea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult cu mai multă atenție și să te susțin chiar de la început. Dar poți să duci tu la poliție fișele acestea, nu-i așa? Sau preferi să le duc eu?

— Nu vor ajuta la nimic. M-a privit nedumerit. Kasia, fosta lui parteneră, e genul de persoană despre care oamenii își fac păreri greșite. Poliția o să creadă că s-a înșelat asupra paternității lui Michael Flanagan sau că a mințit. Tot așa cum au făcut și cu sora mea.

— Nu poți fi sigură de asta.

Puteam, pentru că mai demult eu însămi o judecasem greșit pe Kasia. Știam că, la fel ca mine în trecut, inspectorul Haines o s-o considere o fată care se culca cu cine se nimerea; o fată care foarte ușor se putea înșela sau putea minți în legătură cu identitatea tatălui copilului ei.

S-a auzit pagerul lui William, un sunet ciudat în mijlocul conversațiilor și al clinchetelor de la bar.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Mi-am adus aminte că avea la dispoziție douăzeci de minute ca să ajungă la spital.

— O să ajungi la timp?

— Sigur. Am venit cu bicicleta.

Când a plecat, am văzut-o pe Bettina, care mi-a zâmbit iar. I-am răspuns și eu cu un zâmbet. Pentru că, deși dovezile lui nu serveau la nimic, eram încurajată. Pentru prima oară, cineva era de partea mea.

Bettina m-a trimis acasă mai devreme, de parcă mi-ar fi dat un cadou pentru zâmbetul meu.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Kasia în genunchi, frecând podeaua.

— Ce naiba faci?

A ridicat spre mine fața lac de sudoare.

— Spuneau că e bine pentru copil; să fiu în poziția bună. Foarte repede, apartamentul tău ajunsese să semene cu al ei: în jurul spărturilor, al ruginii și al petelor, totul strălucea. Oricum, a spus, îmi place să fac curat.

Mi-a zis că atunci când era mică, mama ei lucra la fabrică în ture lungi. După ore, Kasia obișnuia să frece și să spele, ca atunci când se întorcea mama ei acasă, totul să strălucească pentru ea. E un cadou curățenia asta a Kasiei.

Nu i-am spus că Mitch nu era purtătorul genei FC. Încă nu-i spuseseam nici de moartea bebelușului lui Hattie. Aseară mă gândeam că în felul acesta o protejam, însă acum mă întreb dacă nu-i înșelam încrederea în mine. Sincer, nu știam care era adevărul.

— Poftim, am spus și i-am dat biletele. Am ceva pentru tine. Le-a luat, oarecum nedumerită. Nu mi-am permis să cumpăr bilete de avion, așa că ți-am luat bilete de autocar, la șase săptămâni după nașterea copilului. Unul pentru fiecare dintre noi, bebelușul merge pe gratis.

M-am gândit că ar trebui să ducă bebelușul în Polonia, să-și întâlnească cei patru bunici, unchii, mătușile și verii. Are o mulțime de rude care să-l ajute pe bebeluș. Cum și mama și tata erau copii unici, noi nu aveam o rețea de rude care să ne sprijine. Familia ne era micșorată încă înainte de nașterea noastră.

Kasia se holba la bilete, neobișnuit de tăcută pentru firea ei.

— Ți-am luat și ciorapi speciali, căci prietena mea care e medic mi-a spus să ai grijă să nu faci tromboflebită, *zakrzepica*,

am spus, traducând în poloneză ultimul cuvânt, după ce-l căutasem în dicționar. Nu reușeam să citesc pe fața ei ce gândea și m-am temut că eram prea insistentă. Nu trebuie să stau cu ai tăi. Dar chiar nu cred că e bine să pleci așa departe cu copilul singură.

M-a sărutat. Mi-am dat seama că, în ciuda tuturor celor petrecute, era prima dată când o vedeam plângând.

I-am spus domnului Wright despre fișele lui Mitch.

— Credeam că acesta era un alt motiv pentru care alegeau fete sărace și singure – aveau mai puține șanse să fie crezute.

În loc să mă trezească, lumina soarelui m-a făcut mai somnoroasă. Termin relatarea despre fișele lui Mitch. Deja trebuie să fac eforturi ca să-mi păstrez coerența.

— Pe urmă i-am dat Kasiei biletele pentru Polonia și a început să plângă. Acum mintea mea e prea puțin concentrată ca să discern ce e important, în noaptea aceea mi-am dat seama cu adevărat ce curajoasă fusese. O considerasem naivă și imatură, dar de fapt e chiar curajoasă, ar fi trebuit să observ acest lucru când mi-a luat apărarea în fața lui Mitch, deși știa că o s-o bată.

Vânățiile de pe față și urmele de pe brațe erau adevărate dovezi de curaj. Dar la fel erau și zâmbetul și dansul cu care înfrunta orice îi apărea în cale. La fel ca tine, are darul de a vedea fericirea în lucruri mărunte. Trece prin sită viața, în căutare de aur și îl găsește în fiecare zi.

Ce dacă pierde lucruri, la fel ca tine? Acesta nu-i un semn de imaturitate, tot așa cum faptul că eu știu tot timpul unde îmi sunt lucrurile nu-i un semn de înțelepciune. Gândește-te că înveți o nouă limbă și înregistrezi doar cuvintele care descriu o lume frumoasă, refuzând să le afli pe cele care vorbesc de una întunecată; astfel, îți modelezi lingvistic lumea în care trăiești. Nu cred că e un exemplu de naivitate, ci de un optimism inimaginabil.

A doua zi dimineață am știut că trebuia să-i spun ce se întâmpla. Cine eram eu să-mi imaginez că pot avea grijă de cineva, după toate cele care ți se întâmplaseră ție?

— Urma să-i spun, dar deja era cu mobilul la ureche și anunța jumătate din Polonia că vine cu bebelușul să-i vadă. Pe urmă am primit un alt mesaj de la profesorul Rosen, care mă ruga să ne întâlnim. Când am părăsit apartamentul, Kasia încă sporovăia la telefon cu rudele.

La propunerea lui, m-am întâlnit cu profesorul Rosen la intrarea în clădirea Chrom-Med, care era un furnicar, deși era duminică. Mă așteptam să mă conducă în birou, dar m-a dus la mașina lui. Am intrat și a blocat portierele. Protestatarii erau tot acolo – ceva mai departe de noi – le auzeam strigătele.

Profesorul Rosen încerca să pară calm, dar avea în voce un tremur pe care nu și-l putea controla.

— În cadrul experimentului meu asupra fibrozei chistice desfășurat la St. Anne's a fost folosit un vector de virus activ.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Fie e vorba de o boroboacă monumentală, a spus, în timp ce eu mă gândeam că nu folosisese niciodată cuvinte ca „boroboacă” și că limbajul lui nu avea să fie niciodată mai colorat de atât. Fie la St. Anne's este testată o altă genă, una care are nevoie de un vector de virus activ, iar experimentul meu asupra fibrozei chistice e folosit ca paravan.

— Au deturnat experimentul asupra fibrozei chistice?

— Poate că da. Dacă vreți să sune mai melodramatic.

Încerca să micșoreze gravitatea celor întâmplate, dar nu-i prea reușea.

— În ce scop? am întrebat.

— Bănuiesc că, *dacă* are loc un experiment ilegal, atunci e de inginerie genetică, iar testarea pe subiecți umani e interzisă în Marea Britanie.

— Și ce urmărește să dezvolte?

— Nu știu. Ochi albaștri, coeficient ridicat de inteligență, mușchi puternici. Lista absurdităților poate continua. Despre orice fel de genă ar fi vorba, are nevoie de un vector activ care să o transporte.

Vorbea ca un om de știință, referindu-se la fapte, dar cuvintele îi trădau emoția. Era livid.

— Știți cine administrează injecțiile în cadrul terapiei cu gena FC la St. Anne's? l-am întrebat.

— Nu am acces la astfel de informații. În general, suntem ținuti izolați în laboratoarele noastre de la Chrom-Med. Nu e ca în mediul universitar, nu se face schimb de idei sau informații. Prin urmare, nu, nu cunosc numele medicului. Dacă aș fi în locul lui sau al ei, aș administra însă tratamentul genetic pentru fibroză chistică fetușilor care chiar ar avea FC, testând în același timp și gena interzisă. Poate că persoana respectivă a devenit neatentă

sau nu erau destule paciente. S-a întrerupt și mi-am dat seama cât de mânios și de jignit era. Cineva încearcă să facă bebelușii mai perfecți decât sunt. Dar, dacă sunt sănătoși, sunt deja perfecți. *Sănătatea deja înseamnă perfecțiune.* Am observat că tremura.

M-am întrebat dacă tu aflaseși despre experimentul deturnat și despre identitatea celui care o făcuse. De aceea fusesseși omorâtă?

— Trebuie să le spuneți celor de la poliție. A clătinat din cap, fără să mă privească în ochi. Dar *trebuie* să le spuneți.

— Deocamdată e vorba doar de o ipoteză.

— Sora mea și bebelușul ei sunt morți.

A privit prin parbriz ca și cum ar fi condus mașina, nu doar s-ar fi ascuns în ea.

— Mai întâi trebuie să am dovezi că experimentul fals e de vină. Dacă am dovezi, îmi pot salva experimentul meu asupra fibrozei chistice. Altfel, el va fi oprit în toate spitalele până când se va afla ce se întâmplă, iar asta poate dura luni sau ani de zile. S-ar putea să nu mai fie reluat niciodată.

— Dar experimentul asupra fibrozei chistice nu are de ce să fie afectat. Cu siguranță...

M-a întrerupt.

— Dacă ziariștii pun mâna pe subiectul acesta, cu finețea și inteligența lor, nu pe un experiment independent, ci pe experimentul meu asupra fibrozei chistice vor da vina pentru moartea bebelușilor și pentru Dumnezeu mai știe ce altceva.

— Nu cred că e adevărat.

— Chiar așa? Cei mai mulți oameni sunt așa de prost informați și educați, încât nu cunosc diferența dintre inginerie genetică și tratament genetic.

— E absurd...

M-a întrerupt din nou.

— Unii pediatri au fost hăituiți, chiar și atacați, de câte o adunătură de imbecili care credeau că pediatru e același lucru cu pedofil. Așa că, da, vor eticheta și experimentul asupra fibrozei chistice ca fiind ceva negativ, pentru că nu vor înțelege că există o diferență între ele.

— Atunci de ce v-ați interesat din capul locului? am întrebat. Dacă tot nu faceți nimic cu ceea ce ați aflat.

— M-am interesat pentru că v-am promis că o să vă răspund la întrebări. M-a privit cu o expresie care îi trăda teama și furia că îl

pusesem într-o astfel de situație. Am crezut că nu aveam ce să aflu.

— Prin urmare, va trebui să mă duc la poliție fără să mă susțineți? am întrebat.

Părea să aibă un imens disconfort fizic și, fără succes, încerca să întindă stofa puternic șifonată a pantalonilor săi gri.

— Poate că vectorul de virus activ s-a folosit din greșeală; se mai întâmplă și erori informatice. Greșelile administrative sunt îngrijorător de frecvente.

— Asta o să declarați la poliție?

— Este explicația cea mai credibilă. Da, asta o să le spun.

— Iar pe mine nu mă vor crede. Tăcerea a coborât între noi ca un perete de sticlă. Am spart-o: Despre ce e vorba de fapt, despre vindecarea bebelușilor sau despre reputația dumneavoastră?

A deblocat portierele, apoi s-a întors spre mine.

— Dacă fratele dumneavoastră ar fi acum un bebeluș pe cale să se nască, ce ați dori să fac?

Am avut o ezitare, însă a durat doar o clipă.

— Aș dori să mergeți la poliție și să spuneți adevărul, apoi să vă dați peste cap pentru a vă salva experimentul.

S-a îndepărtat de mașină, fără să mă mai aștepte și fără să-și mai dea osteneala să o încuie.

Femeia cu creastă l-a recunoscut și i-a strigat:

— Lăsați-l pe Dumnezeu să se joace de-a Dumnezeu!

— Dacă Dumnezeu și-ar fi făcut treaba cum trebuie, n-ar mai fi nevoie să-i luăm noi locul, i-a răspuns profesorul. Femeia l-a scuipat.

Protestatarul cu coadă de cal a strigat:

— Spuneți NU bebelușilor proiectați!

El și-a croit loc printre ei și a intrat în clădire.

Nu l-am considerat pe profesorul Rosen rău-intenționat, ci slab și egoist. Pur și simplu, nu suporta să renunțe la noul lui statut. Avea însă un alibi mintal pentru lipsa de inițiativă; circumstanțe atenuante pe care le putea invoca în favoarea lui – tratamentul fibrozei chistice este foarte important. Amândouă știm asta.

Am ajuns la stația de metrou și abia acolo mi-am dat seama că profesorul Rosen îmi furnizase o informație extrem de importantă. Când îl întrebasesem dacă știa cine administra injecția

În cadrul experimentului FC de la St. Anne's, spusese că nu știa; că nu avea acces la astfel de informații. Dar vorbise despre persoana care alegea pacienții „*care chiar aveau FC și care testa în același timp gena ilegală*”. Cu alte cuvinte, persoana care administra injecția conducea în același timp și experimentul FC la St. Anne's. Așa trebuiau să stea lucrurile, dacă era persoana care răspundea de alegerea pacienților pentru experiment. Era mult mai ușor să aflu cine conducea experimentul FC la St. Anne's decât să descopăr identitatea cuiva care făcuse o singură injecție.

Este minunat afară, cerul are nuanța aceea de albastru a porțelanurilor Wedgwood. În timp ce funcționarii se întorc la birou, îmi amintesc că la St. Amy's făceam cursuri afară când era cald, atât copiii, cât și profesorii, prefăcându-se că suntem interesați de cărți în timp ce ne încărcăm cu căldura verii; preț de o clipă uit cât de frig îmi e.

— Credeți că profesorul Rosen a intenționat să vă spună? Întreabă domnul Wright.

— Da. E mult prea inteligent și prea pedant ca să aibă astfel de scăpări. Cred că a strecurat informația ca să-și spele conștiința și a lăsat găsirea persoanei responsabile pe seama inteligenței mele. Sau poate că în acel moment al conversației noastre latura lui bună a fost mai puternică. Indiferent ce a fost, tot ce aveam acum de făcut era să aflu cine conducea experimentul de la St. Anne's. Picioarele îmi sunt aproape complet amortite. Nu sunt sigură că o să reușesc să mă ridic. L-am sunat pe William, iar el a spus că o să afle cine se ocupa de experimentul FC și că spera să mă sune în aceeași zi. Pe urmă am sunat-o pe Kasia pe mobil, dar era ocupat, probabil încă vorbea cu rudele ei – deși cred că i se terminase deja creditul și o sunaseră ele. Știam că urma să se întâlnească cu niște prieteni polonezi de la biserică, așa că m-am gândit să-i povestesc totul la întoarcere. Când urma să știm cine se afla în spatele lucrurilor, iar ea avea să fie în siguranță.

Între timp, m-am dus să mă întâlnesc cu mama la pepiniera Petersham, ca să alegem o plantă pentru grădina ta, după cum plănuiserăm. Mă bucuram că exista ceva care să-mi abată gândurile; aveam nevoie să fac ceva, nu să umblu de colo-colo prin apartament în așteptarea telefonului lui William.

Kasia mă tot bătuse la cap să depun flori pentru tine în fața toaletei publice. Îmi spusese că astfel mi-aș pune *odcisk palca* de iubire pe ceva rău. (*odcisk palca* înseamnă amprentă, asta e cea mai apropiată și mai duioasă traducere pe care am găsit-o). Era însă un gest pentru ceilalți oameni, nu pentru mine. Eu trebuia să găsesc răul și să-l înfrunt direct, nu cu ajutorul florilor.

După săptămâni întregi de umezeală și frig, acum era prima zi caldă și uscată de început de primăvară, iar la pepinieră, camelii, primule și lalele începeau să-și arate culorile. Am sărutat-o pe mama, iar ea mi-a răspuns cu o îmbrățișare strânsă. În timp ce înaintam pe sub acoperișul vechilor sere, părea că ne-am întors înapoi în timp, în grădina unei reședințe maiestuoase.

Mama verifica dacă plantele aveau degerături și inflorescențe repetate, în timp ce eu eram preocupată – după aproape două luni de investigații, la sfârșitul zilei aveam să știu cine te omorâse.

Pentru prima dată de la sosirea la Londra, mi-a fost prea cald, așa că mi-am scos paltonul cel scump, dând la iveală îmbrăcămintea de dedesubt.

— Beatrice, hainele alea sunt groaznice.

— Sunt ale lui Tess.

— M-am gândit eu. Nu mai ai nici un ban?

— Nu, nu prea. Mai am ceva, dar sunt blocați în apartament, până după vânzare.

Trebuie să mărturisesc că de câțva timp umblu îmbrăcată în hainele tale. Hainele mele din New York sunt caraghioase, potrivite doar pentru acel stil de viață și pe lângă asta am descoperit și cât de confortabile sunt ale tale. Ar fi trebuit să fie ciudat și extrem de grav că îmbrac hainele surorii mele moarte, dar m-am gândit că te-ai amuza teribil să mă vezi purtând la mână a doua hainele tale de mână a doua; eu, care întotdeauna trebuia să am ultimele modele ale creatorilor celebri și care le dădeam la curățătorie după o singură purtare.

— Ai aflat deja ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

Era prima dată când îmi puneam întrebarea asta.

— Nu, dar cred că o să aflu. Curând.

Mama a întins mâna și a mângâiat petala unei clematite timpurii.

— Asta i-ar fi plăcut.

Brusc a amuțit și corpul i-a fost străbătut de un puternic val de

durere, imposibil de privit. Am cuprins-o cu brațul, dar era de nealinat. Câtva timp am rămas așa, apoi s-a răsucit spre mine.

— Cât de înspăimântată trebuie să fi fost. Iar eu nu am fost acolo.

— Era adult, nu puteai fi mereu alături de ea.

Lacrimile i-au țâșnit ca un țipăt.

— Trebuia să fiu cu ea.

Mi-au venit în minte clipele din copilărie când îmi era frică, apoi auzeam în întuneric foșnetul halatului de casă și simțeam mirosul cremei de față și doar zgomotul făcut de ea și acel miros îmi alungau frica și mi-am dorit să fi fost și alături de tine.

Am îmbrățișat-o cu putere, încercând să am o voce credibilă.

— Nu și-a dat seama, crede-mă, absolut deloc. I-a pus un sedativ în băutură ca s-o adoarmă. Nu avea cum să-i fie frică. A murit liniștită.

Ca și tine, în sfârșit mama învățase să pună dragostea pe primul plan, înaintea adevărului.

Am mers mai departe prin seră, ne-am uitat la plante, iar mama a părut să-și găsească puțină alinare în prezența lor.

— Înseamnă că nu o să mai stai aici prea mult timp, a spus. Dacă o să afli în curând.

M-a rănit gândul ei că aş putea pleca iar, după toate cele întâmplate.

— Nu. Rămân pentru totdeauna. Amias a spus că pot sta în apartament, chiar aproape pe gratis, cred.

Decizia mea era un pic egoistă. Hotărâsem să fac cursuri ca să devin arhitectă. De fapt, n-ar trebui să vorbesc la trecut, încă mai doresc să fac asta, după terminarea procesului. Nu sunt sigură dacă voi fi acceptată, nici cum o să plătesc studiile și cum o să am grijă și de Kasia și bebeluș, dar vreau să încerc. Știu că gândirea mea matematică, obsedată de detalii, o să se descurce bine cu partea structurală. O să încerc să-mi descopăr ceva din capacitatea ta creativă. Cine știe? Poate că undeva dormitează un cod necitit pentru talentul artistic, strâns înfășurat într-un cromozom spiralat ce așteaptă condiții prielnice ca să se trezească la viață.

Mi-a zbârnâit telefonul, era un mesaj de la William care dorea să ne vedem urgent. I-am răspuns, trimițându-i adresa apartamentului. Anticiparea momentului mi-a dat o stare de rău.

— Trebuie să pleci? a întrebat mama.

— Da, curând. Îmi pare rău.

Mi-a mângâiat părul.

— Tot nu te-ai tuns.

— Știu.

Mi-a zâmbit, cu mâna încă în părul meu.

— Semenii așa de mult cu ea.

Capitolul 22

Când am ajuns acasă, William mă aștepta la capătul de jos al scărilor. A ridicat privirea spre mine, era palid și expresia lui obișnuită de franchețe era marcată de nervozitate.

— Am aflat cine răspunde de experimentul asupra fibrozei chistice de la St. Anne's. Pot să intru? Nu cred că ar trebui să... Vocea lui, de obicei calmă, era precipitată și sacadată. Am descuiat ușa și el m-a urmat înăuntru. A așteptat o clipă înainte de a vorbi: E Hugo Nichols. Înainte ca eu să apuc să întreb ceva, William s-a întors spre mine, cu vocea încă precipitată, apoi a început să se plimbe de colo-colo prin cameră: Nu înțeleg. De ce naiba a introdus în experiment bebeluși care nu aveau fibroză chistică? Ce naiba face? Nu înțeleg.

— Experimentul FC de la St. Anne's a fost deturnat, am răspuns. Pentru testarea unei alte gene.

— Dumnezeu! De unde ai aflat?

— De la profesorul Rosen.

— Se duce la poliție să raporteze?

— Nu.

După o clipă a reluat.

— Atunci rămâne s-o fac eu. Să le spun despre Hugo. Speram să fie vorba despre altcineva.

— Nu e vorba despre a povesti lucruri neadevărate, nu?

— Nu. Îmi pare rău.

Însă tot nu reușeam să înțeleg.

— De ce ar face un psihiatru un experiment genetic?

— A fost cercetător la Imperial College. Înainte de a deveni medic în spital. Ți-am spus asta, nu? Am încuviințat. Făcea cercetări în genetică, a continuat William.

— Asta nu mi-ai spus.

— Nu m-am gândit - Dumnezeu - pur și simplu nu m-am gândit că era un amănunt important.

— Am fost nedreaptă. Îmi pare rău.

Mi-am amintit că William îmi spusese că doctorul Nichols avea reputația de a fi fost „strălucit” și „făcut pentru o carieră de succes”, însă eu considerasem că zvonul trebuie să fi fost fals și crezusem în părerea mea că era incorigibil de neîngrijit. Amintindu-mi de opinia mea despre doctorul Nichols, mi-am dat

seama că îl eliminasem de pe lista suspectilor nu doar pentru că îl credeam prea dezordonat ca să fie violent, nici măcar pentru că socotisem că nu avea vreun motiv, ci în urma convingerii mele nestrămutate că era foarte cumsecade.

Cu fața tensionată, William s-a așezat și a început să lovească cu palmele brațele canapelei.

— Cu ani în urmă, am avut o discuție cu el despre cercetările lui. Mi-a spus despre o genă pe care o descoperise și pe care i-o cumpărase o companie.

— Știi care companie?

— Nu. Nici măcar nu mai știu dacă a menționat-o. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi amintesc însă o parte din ce a spus, pentru că era extrem de entuziasmat, cum nu e de obicei. Se plimba din nou prin cameră. Mi-a spus că era ambiția lui de-o viață, de fapt, nu, a spus că era *scopul* vieții lui să introducă această genă în pacienți umani. Spunea că vrea să-și lase amprenta asupra viitorului.

— Amprenta asupra viitorului? am repetat eu, înfiorată, gândindu-mă că ție viitorul îți fusese întrerupt.

William a crezut că nu înțelesesem.

— Înseamnă că voia să-și introducă gena în celulele embrionare, pentru a fi transmisă generațiilor viitoare. Spunea că vrea să „îmbunătățească ceea ce ne face umani”. Dar, deși experimentele pe animale au avut succes, nu i s-a dat voie să-și testeze gena pe oameni. I s-a spus că e vorba de inginerie genetică și că este ilegală în cazul subiecților umani.

— Ce fel de genă era gena „lui”? am întrebat.

— Spunea că mărește coeficientul de inteligență.

William a adăugat că nu-l crezuse pentru că ar fi fost o realizare extraordinară și uimitoare, iar el era atât de tânăr; a mai spus ceva, dar nu eram foarte atentă, pentru că mi-am amintit de vizita la Chrom-Med. Mi-am amintit că inteligența era măsurată cu ajutorul fricii.

— M-am gândit că probabil inventase mare parte din ce povestea, a continuat William. Sau cel puțin că înflorea mult lucrurile. Dacă cercetarea lui era atât de strălucită, de ce s-o abandoneze pentru un spital nenorocit? Bănuiesc însă că a ținut cu tot dinadinsul să fie medic de spital – a așteptat ocazia ca să-și testeze gena pe oameni.

Am ieșit în grădină, ca și cum simțeam nevoia să am mai mult spațiu ca să mă obișnuiesc cu implicațiile enorme ale

informațiilor primite. Nu doream să fiu singură, așa că m-am bucurat când William a venit după mine.

— Probabil a distrus fișa lui Tess, a spus el. Apoi a modificat motivul real al morții bebelușilor, pentru ca moartea lor să nu poată fi pusă în legătură cu experimentul. Nu știu cum, dar i-a reușit. Dumnezeu, nu știu, ajungi să vorbești altfel, ca aceia de la televizor. Dar vorbesc despre Hugo, pentru Dumnezeu. Despre un om pe care credeam că-l cunosc. Care-mi plăcea.

Eu folosisem limbajul acela străin din clipa în care îți găsiseră corpul. Știam cum e când îți dai seama că limbajul folosit altădată nu poate descrie ce se întâmplă în prezent.

Am privit micul petic de pământ în care hotărâsem împreună cu mama să plantăm pentru tine clematita de iarnă.

— Trebuie să mai fi fost cineva implicat, nu? am spus. N-avea cum să fie alături de Tess la naștere.

— Toți medicii fac un stagiul de șase luni la obstetrică. Hugo știe ce să facă la o naștere.

— Trebuie să fi observat cineva, totuși. Un psihiatru care asistă la o naștere, nu se poate să nu fi remarcat cineva...?

— Secția de nașteri e plină de oameni și avem și așa mare nevoie de personal. Dacă vezi pe cineva în halat alb într-un salon, respiri ușurat și mergi să rezolvi următoarea posibilă criză. Mulți medici sunt consultanți, iar șaiszeci la sută dintre moașe sunt trimise de agenții, așa că nimeni nu știe cine sunt exact. S-a întors spre mine, cu o față tensionată. Și-apoi, purta mască, Bee, nu mai știi?

— Totuși, cineva...

William m-a luat de mână.

— Suntem al naibii de ocupați. Avem încredere în ceilalți, pentru că e prea obositor și prea dificil ca să procedăm altfel și suntem destul de naivi ca să credem că toți colegii se află aici în același scop - tratarea și vindecarea bolnavilor. Corpul îi era încordat, iar mâinile le țineau strâns pe ale mele. Și pe mine m-a păcălit. Am crezut că-mi era prieten.

În pofida soarelui cald și a păturii de picnic din lână, tremur.

— Mi-am dat seama că de la început fusese avantajat de statutul lui, spun. Cine altcineva dacă nu un psihiatru să-l facă pe un pacient să-și piardă mințile? Să-l determine să se sinucidă? Iar eu aveam doar varianta lui în privința celor întâmplate în timpul sedințelor de terapie.

— Ați crezut că a încercat cu adevărat să o facă pe Tess să-și ia viața?

— Da. Iar când ea a refuzat s-o facă - deși era torturată psihic în cel mai sadic mod cu putință - a omorât-o.

Nu mi s-a părut o surpriză faptul că doctorul Nichols fusese atât de cinstit în privința eșecului de diagnosticare a psihozei puerperale - față de crimă, știrbirea imaginii profesionale nu era cine știe ce.

Domnul Wright privește o notiță pe care îmi amintesc că a făcut-o cu mult timp în urmă.

— Ați spus că doctorul Nichols nu se afla pe lista persoanelor suspectate că i-ar fi putut trimite lui Tess cântecele de leagăn?

— Întocmai. Așa cum am spus, nu credeam că avea vreun motiv. M-am oprit o clipă. Și îl consideram un om dezordonat, dar cumsecade, care a recunoscut că a făcut o greșală imensă. Încă mai tremur. Domnul Wright își scoate haina și mi-o pune pe umeri. Am presupus că Tess aflase de faptul că el deturnase experimentul FC și din cauza asta a omorât-o. Totul se potrivea.

„Se potrivea” sună foarte curat și clar, de parcă ar fi vorba de o piesă care completează un puzzle și aduce satisfacție și nu de hârșăit de metale, în vreme ce sânge ruginiu se varsă pe pământ.

Am rămas tăcuți în mica ta grădină din spate, iar eu am observat că lăstarii verzi mai crescuseră cu câțiva centimetri pe crengile altădată moarte și că aveau mugurași; totul era viu și în creștere, căci mugurii mici conțineau viitoarele flori de vară.

— Ar trebui să sunăm la poliție, a spus William. Sun eu sau o faci tu?

— Cred că tu ai mai multă credibilitate. N-ai mai dat alarme false și n-ai făcut crize de isterie.

— Bine. Cum îl cheamă pe polițist?

— Inspectorul Haines. Dacă nu dai de el, întreabă de detectivul Finborough.

A luat mobilul.

— O să fie al naibii de greu.

A tastat numărul pe care i l-am dat și a cerut să vorbească cu inspectorul Haines.

În timp ce William vorbea cu domnul Haines și îi relata ce-mi spusese mai devreme, mie îmi venea să urlu la doctorul Nichols. Voiam să-l lovesc, să-i dau lovitură după lovitură; voiam chiar să-l

omor, iar senzația era ciudat de eliberatoare. În cele din urmă, furia mea avea o țintă și era o adevărată ușurare să mi-o eliberez – să arunc în sfârșit grenada ținută mult timp cu cuiul scos, care amenința să mă distrugă, eliberându-mă astfel de toată povara și tensiunea.

William a închis.

— Ne-a cerut să mergem la poliție, dar are nevoie de o oră ca să-și cheme superiorul.

— Vrei să spui să te duci tu.

— Îmi pare rău, Bee. Ultimii veniți, ca americanii la sfârșitul războiului.

— Deși, dacă e să fim cinstiți, datorită lor am câștigat.

— Cred că ar trebui să mergem amândoi. Și mă bucur că ne mai rămâne ceva timp și pentru noi.

A întins mâna și mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe ochi.

M-a sărutat.

Am ezitat. Oare aş putea coborî de pe munte ori depăși situația aceea morală dificilă de care vorbeai tu?

M-am răsucit și am intrat în apartament.

M-a urmat, iar eu m-am întors și i-am răspuns la sărut. Profitam de moment și îl trăiam din plin, pentru că nu știam când avea să se sfârșească. Dacă am învățat ceva din moartea ta, este că prezentul e mult prea prețios ca să fie irosit. În sfârșit am înțeles taina momentului prezent, căci asta e tot ce avem.

M-a dezbrăcat, iar eu m-am lepădat de vechea mea fire. M-am lăsat complet la vedere. Pe pieptul lui gol nu mai atârna verigheta. Iar când pielea mea rece a simțit căldura trupului lui deasupra mea, am renunțat și la toate corzile mele de siguranță.

Dintr-o plasă, domnul Wright scoate o sticlă de vin și două pahare de plastic de la automatul de apă al poliției, iar eu mă gândesc cât de mult îl apreciez pentru atenția și organizarea de care dă dovadă, îmi toarnă un pahar și eu am nesocotința de a-l da imediat peste cap. Nu face nici un comentariu, tot așa cum nu a făcut nici în legătură cu faptul că m-am culcat cu William și iar îl apreciez pentru că nu mă judecă.

Stăm amândoi întinși în patul tău, iar lumina joasă a soarelui de început de primăvară pătrunde prin fereastra demisolului. Mă sprijin de el și beau ceaiul pe care mi l-a preparat, încercând să prelungesc cât pot momentul; încă simt pe piele căldura trupului

lui și știu că va trebui să ne dăm jos din pat și să ne reîntoarcem în lumea reală; îmi vine în minte John Donne care blestema nebunul și bătrânul soare ce-i alunga iubita⁵⁵ și mă minunez că versurile lui mi se potrivesc acum și mie.

O clipă, vinul îmi dă energie și simt cum îmi încălzește trupul.

— William s-a dus la baie și s-a uitat în dulăpior. A găsit o cutie cu pastile care avea eticheta spitalului. Erau pastile de PEP. Fuseseră acolo tot timpul. A spus că multe medicamente sunt ilegale dacă sunt procurate pe stradă, dar nu și atunci când sunt prescrise de medici în scopuri terapeutice.

— Eticheta menționa numele medicului care le prescriesese?

— Nu, dar el a spus că din actele farmaciei spitalului va fi ușor pentru poliție să facă legătura dintre medicament și doctorul Nichols. M-am simțit caraghios. Mă gândisem că un medicament ilegal trebuia să fie ascuns, nu ținut la vedere. Fusese acolo tot timpul.

Îmi pare rău; încep să mă repet. Încep să-mi pierd concentrarea.

— Apoi...? Întreabă el.

Am ajuns însă aproape de sfârșit, așa că încerc să-mi adun ultimele rămășițe de energie mintală și să merg mai departe.

— Am părăsit împreună apartamentul. William își lăsase bicicleta legată cu lanț de balustrada de vizavi, dar i-o furaseră, deși lanțul era la locul lui. L-a luat cu el, spunând în glumă că acum putea să declare și furtul bicicletei.

Am hotărât să mergem spre poliție prin Hyde Park, ca să evităm traseul urât ce mărginea strada. La porțile parcului era un stand de flori. William a propus să ducem câteva la locul unde ai murit și s-a dus să cumpere un buchet.

În timp ce el vorbea cu vânzătoarea, eu i-am trimis un mesaj Kasiei: erau două cuvinte, *odcisk palca* – știam că o să înțeleagă că în sfârșit îmi lasam amprenta plină de dragoste.

William s-a întors cu două buchete de narcise.

— Mi-ai spus că erau florile favorite ale lui Tess. Pentru că galbenul lor salvează vederea copiilor.

Am fost bucuroasă și surprinsă că și-a amintit.

M-a cuprins cu un braț și, în timp ce intram împreună în parc,

⁵⁵ Referire la primul vers din poemul *Răsăritul soarelui* scris de poetul metafizic englez John Donne (1572-1631). (n.tr.).

mi s-a părut că te aud cum râzi de mine și am recunoscut în fața ta că sunt o ipocrită fără pereche. Sinceră să fiu, știam că aventura nu avea să dureze și că el avea să rămână căsătorit. Dar știam și că asta nu avea să mă doboare. Nu eram mândră de mine, dar mă simțeam eliberată de cea care nu mai eram sau nu mai doream să fiu. Pe când mergeam înainte împreună, am simțit cum răsăreau mlădițele speranței și am hotărât să le las să crească. Pentru că acum, când aflasem ce ți se întâmplase, puteam să privesc înainte și să îndrăznesc să-mi imaginez un viitor fără tine. Mi-am adus aminte că venisem aici aproape cu două luni în urmă, când stătusem în zăpadă și te plânsesem printre copacii desfrunziți și fără viață. Acum locul era plin de jocuri, râsete, picnicuri și frunziș verde și proaspăt. Era același loc, dar peisajul era cu totul altul.

Am ajuns la clădirea toaletei și am scos narcisele din celofan, ca să pară culese. Când le-am așezat în fața intrării, o amintire – sau mai curând absența ei – mi s-a strecurat în minte, nechemată.

— Nu ți-am spus niciodată că îi plac narcisele sau din ce motiv.

— Ba da, cum să nu. De-aia le-am și cumpărat.

— Nu. Am vorbit despre asta cu Amias. Și cu mama. Nu cu tine. De fapt, îi spuseseam foarte puține despre tine, ca și despre mine, de altfel. Probabil ți-a spus chiar Tess.

Cu buchetul lui de narcise în mână, s-a îndreptat spre mine.

— Bee...

— Nu-mi mai spune așa. M-am tras înapoi.

A venit mai aproape și m-a împins înăuntru cu putere.

A închis ușa în urma noastră și mi-a pus cuțitul la gât.

Mă întrerup, tremurând sub efectul adrenalinei. Da, telefonul dat inspectorului Haines fusese o prefăcătorie. Probabil, ideea îi venise de la vreunul dintre serialele TV difuzate în timpul zilei, pe care televizoarele din saloane le transmit non-stop – îmi amintesc de când era Leo în spital. Poate că o făcuse din disperare. Poate că eu fusesem prea aiurită ca să observ ceva. Domnul Wright e destul de cumsecade cât să nu critice încrederea ridicolă de care dădusem dovadă.

Adolescenții au părăsit partida zgomotoasă de softball în favoarea unei muzici răgușite. Picnicul funcționarilor a fost înlocuit de mămici și copii preșcolari; vocile lor ascuțite abia formate trec rapid de la țipete de bucurie la plânsete și înapoi, ca

argintul viu al termometrelor. Vreau ca ei să fie mai zgomotoși, râsetele lor să fie mai puternice, iar muzica să fie dată la maximum. Vreau ca parcul să fie ticsit de lume, să nu mai găsești unde să te așezi. Vreau ca lumina soarelui să fie orbitoare.

A închis ușa toaletei și a blocat-o cu lanțul de la bicicletă. Nu existase nicicând o bicicletă, nu-i așa? Lumina se strecura înăuntru prin geamurile soioase și crăpate, de la care căpătase un iz de murdărie, aruncând o umbră ca de coșmar. Cărămizile umede atenuau sunetele exterioare ale parcului – copiii care râdeau și plângeau și muzica ce se auzea de la un CD player. Da, sinistru cât de mult semăna acea zi cu cea de azi, când sunt în parc cu domnul Wright, dar poate că sunetele parcului sunt în fiecare zi aceleași, cu mici excepții. Și atunci, în clădirea aceea rece și crudă, mi-am dorit ca acei copii să fie mai zgomotoși, râsetele lor să fie mai puternice, iar muzica să fie dată la maximum. Poate pentru că, dacă eu îi puteam auzi, mai era o șansă și ca ei să-mi audă țipetele; nu, asta nu se putea întâmpla, căci dacă țipam, avea să mă reducă la tăcere cu cuțitul. Așa că probabil am vrut să fiu alinată de zgomotele vieții în timp ce alunecam spre moarte.

— Tu ai omorât-o, nu-i așa?

Dacă aș fi judecat cum trebuie, poate că ar fi trebuit să-i las o porțiță de scăpare, să-mi închipui că m-a împins înăuntru pentru cine știe ce partidă sadică de sex, căci, odată acuzat, cum să-mi mai dea drumul? Însă oricum nu avea intenția asta. Indiferent ce aș fi făcut ori aș fi spus. Prin minte mi se perindau tot felul de gânduri nebunești despre cum te poți împrieteni cu cel care te-a răpit. (De unde naiba răsărise ideea aia? Și de unde convingerea că majoritatea oamenilor ar trebui să știe așa ceva?) În mod uimitor, eu știam. Dar nu aveam cum să mă împrietenesc cu el, căci fusese iubitul meu, iar de aici încolo nu mai aveam încotro s-o luăm.

— Nu sunt responsabil de moartea lui Tess.

O clipă chiar am crezut că nu era; că îl judecasem greșit; că totul avea să se desfășoare așa cum crezusem inițial, urma să mergem la poliție, iar doctorul Nichols avea să fie arestat. Numai că autoînșelarea nu e posibilă când termenul celălalt al ecuației conține un cuțit și un lanț.

— Nu am vrut să se întâmple. Nu am *plănuț-o*. Pentru

Dumnezeu, doar sunt medic. Nu era vorba să omor pe cineva. Ai idee cum te face să te simți? Treci printr-un adevărat iad.

— Atunci încetează acum, cu mine. Te rog.

A rămas tăcut. Frica mi-a făcut pielea de găină și mi-a zbârlit sute de mii de fire de păr, care păreau gata să-mi ofere protecția lor fără noimă.

— Ai fost medicul ei?

Trebuia să-l țin de vorbă – nu pentru că aș fi crezut că venea cineva să mă salveze, ci pentru că orice clipă de viață în plus era prețioasă, chiar dacă o petreceam în clădirea aia, alături de acel om.

Și pentru că trebuia să știu.

— Da. I-am urmărit evoluția pe tot parcursul sarcinii.

Nu-i pomeniseși niciodată numele, spuseseși doar „medicul”, iar eu nu întrebasesem, ocupată cum eram cu multe alte probleme de serviciu.

— Am avut o relație bună, ne-am plăcut unul pe altul. M-am purtat întotdeauna frumos cu ea.

— Ai asistat la nașterea lui Xavier? am întrebat.

— Da.

Gândul mi-a fugit la omul mascat din tablourile tale de coșmar, care stătea în umbră întunecat și amenințător.

— A fost ușurată când m-a întâlnit în parc în ziua aceea, a spus mai departe William. Mi-a zâmbit. Am...

L-am întrerupt.

— Dar era îngrozită de tine.

— De cel care o asistase la naștere, nu de mine.

— Totuși, trebuie să-și fi dat seama că tu fusesseși acela. Chiar cu mască, nu se poate să nu-ți fi recunoscut măcar vocea. Dacă ai îngrijit-o pe toată perioada sarcinii, cu siguranță... Continua să tacă. Nu-mi dădusem seama că era posibil să-l găsesc și mai înfricoșător. Nu ai vorbit cu ea. Când era în travaliu. Când a născut. Nici când copilul a fost mort. Nu ai vorbit cu ea.

— M-am întors și am consolat-o, cam după douăzeci de minute. Ți-am spus. M-am purtat întotdeauna frumos cu ea.

Prin urmare, își scosese masca și se transformase în omul blând care credeai că e; care credeam și eu că e.

— I-am propus să sun pe cineva din partea ei, a continuat el. Mi-a dat numărul tău.

Ai crezut că știu. În tot acel timp, tu ai crezut că știu.

Domnul Wright mă privește îngrijorat.

— Ați pălit.

— Da.

Simt că pălesc și în interior și pe dinafară. Mă gândesc la expresia „a deveni ștearsă” și la cât de bine mi se potrivește, o persoană ștearsă într-o lume strălucitoare care mă face invizibilă.

Îi puteam auzi afară pe oamenii din lumina puternică a soarelui de după-amiază, dar pentru ei eu eram invizibilă în clădirea toaletei. Își scosese cravata și îmi legase mâinile la spate.

— Când te-am întâlnit prima dată, i-ai spus Tess.

Continuam să-l țin de vorbă – era unicul mod în care puteam rămâne în viață. Și trebuia să știu.

— Da, o greșală prostească, a răspuns. Asta demonstrează că nu sunt bun la așa ceva, nu? Nu mă pricep la subterfugii și minciuni.

Se pricepuse însă. Mă manipulasă de la bun început, conducând conversația și evitând întrebările cu abilitate. De la dorința mea de a-ți găsi fișa, până la întrebările despre persoana care se ocupase de experimentul FC la St. Anne's, făcuse în așa fel încât să nu primesc nici o informație reală. Venise până și cu o scuză, în cazul în care teatrul jucat nu ar fi fost convingător.

— *Dumnezeule, nu știu, ajungi să vorbești altfel, ca aceia de la televizor.*

Pentru că pe ei îi imita.

— Nu am *plănuit* toate astea. Un huligan a aruncat piatra în geamul ei, nu eu; ea însă a crezut că era ținta atacului.

Mi-a legat picioarele cu sfoară.

— Și cântecele de leagăn? am întrebat.

— Am intrat în panică și am făcut ce mi-a trecut prin cap. CD-ul era în salonul de postnașteri. L-am luat acasă, fără să știu cu adevărat ce fac. Nu am plănuit nimic în detaliu. Nu m-am gândit că o să se înregistreze pe casetă. Cine mai are în zilele noastre robot cu casetă? Toată lumea folosește serviciul de mesaje de la furnizorul de telefonie.

Oscila între micile detalii ale cotidianului și oroarea crimei. Grozăvia faptei lui se strecura în faptele mărunte și obișnuite.

— Știai că fișele lui Mitch nu ajutau la nimic, căci nimeni nu ar fi crezut-o vreodată pe Kasia.

— În cel mai rău caz, le-ai fi dus la poliție și te-ai fi făcut de

râs.

— Dar aveai nevoie ca eu să am încredere în tine.

— Tu m-ai făcut să continui povestea. Să fac asta.

Nu mi-ai dat de ales.

Avusesem însă încredere în el chiar cu mult înainte de a face rost de fișele lui Mitch. Ceea ce îl ajutase fusese nesiguranța mea. Crezusem că eram suspicioasă în privința lui mai degrabă din cauza obișnuitei mele nervozități în prezența bărbaților arătoși, decât pentru că îl suspectam că te omorâse, așa că alungasem bănuiala. În toată povestea asta, el fusese singurul care se concentrase asupra mea, nu asupra ta.

Dar gândeam prea mult; nu-mi permiteam să las să se instaleze tăcerea între noi.

— Tu, nu doctorul Nichols, ești cercetătorul care a găsit gena respectivă?

— Da. Hugo e un om tare drăguț. Dar în nici un caz nu e strălucit.

Povestea lui despre doctorul Nichols fusese, pe de o parte, o laudă, pe de alta, o înșelătorie. Mi-am dat seama că încă de la început plănuiise înscenarea legată de doctorul Nichols și aruncase cu abilitate asupra acestuia o umbră de îndoială, ca să nu se abată asupra lui însuși. Planul machiavelic fusese făcut pe termen lung.

— Imperial College și absurdul lor comitet de etică nu ar fi admis experimentarea pe oameni, a continuat William. Le lipsea viziunea. Sau curajul să o urmeze. Gândește-te numai ce înseamnă asta, o genă care mărește coeficientul de inteligență. Apoi au luat legătura cu mine cei de la Chrom-Med. Singura mea cerință a fost să se permită experimente asupra oamenilor.

— Ceea ce chiar s-a întâmplat.

— Nu. Au mințit; m-au dezamăgit. Eu...

— Chiar i-ai crezut? Directorii de la Chrom-Med sunt foarte inteligenți. Le-am citit biografiile. Sunt destul de deștepți, încât să pună pe cineva să muncească în locul lor. Cineva care să tragă ponoasele în caz de eșec.

A clătinat din cap, dar am văzut că îl atinsesem într-un punct sensibil. Deschisesem o portiță prin care m-am repezit imediat.

— Ingineria genetică, acolo sunt adevărații bani, nu? Imediat ce va deveni legală, va fi ceva colosal. Iar Chrom-Med vrea să o ia înaintea tuturor și să fie gata de acțiune.

— Nu au de unde să știe.

— Te-au dus de nas, William.

Numai că procedasem greșit, căci eram prea speriată ca să fiu așa de abilă cum trebuia să fiu; nu făcusem decât să-i știrbesc egoul și să-i stârnesc din nou furia. Ținuse cuțitul aproape într-o doară, iar acum avea iar degetele încleștate pe mânerul lui.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat cu experimentul pe oameni.

Încă ținea cuțitul în mână, dar încheieturile degetelor nu mai erau albe, prin urmare, strânsoarea nu mai era la fel de puternică. În mâna cealaltă avea lanterna. Venise pregătit: cuțit, lanternă și lanț de bicicletă, o parodie grotescă a unei excursii de cercetași. Mă întrebam ce altceva mai adusese cu el.

Domnul Wright mă ține de mână și îi sunt din nou extrem de recunoscătoare, dar de data asta nu-i mai resping amabilitatea.

— Mi-a zis că la oameni gena lui de inteligență codează două lucruri complet diferite. Afectează nu numai capacitatea memoriei, ci și funcționarea plămânilor. Ceea ce însemna că la naștere bebelușii nu puteau să respire.

Îmi pare nespus de rău, Tess.

— Mi-a spus că, dacă bebelușii sunt intubați imediat după naștere și o perioadă de timp sunt ajutați să respire, mai târziu sunt bine. Pot supraviețui.

Mă obligase să mă întind pe jos, pe partea stângă și umezeala rece a cimentului îmi pătrundea în trup. Am încercat să mă mișc, dar membrele îmi erau prea grele. Probabil mă drogase când îmi făcuse ceaiul. Ca să rămân în viață, nu aveam la îndemână decât cuvinte.

— Numai că nu i-ai ajutat să respire, nu-i așa? Pe Xavier. Pe bebelușul lui Hattie.

— N-a fost vina mea. Era vorba de o boală de plămâni rară, iar cineva avea să pună întrebări. Eu am nevoie să fiu lăsat în pace. Atunci n-ar mai fi probleme. E vorba de ceilalți, care se înghesuie în jurul meu și nu-mi lasă loc să mă desfășor.

— Așa că i-ai mințit în privința adevăratului motiv al morții bebelușilor?

— Nu puteam risca să fiu luat la întrebări.

— Și cu mine cum rămâne? Doar nu o să-mi înscenezi și mie o sinucidere, cum ai făcut cu Tess? Să-mi înscenezi propria moarte, la fel ca în cazul surorii mele? Pentru că, dacă se întâmplă de

două ori, poliția o să între la bănuiele.

— Să înscenez? După cum spui tu, sună a ceva criminal. Nu am plănuit nimic, ți-am mai spus. Poți observa asta din greșelile pe care le-am făcut, nu? Mi-am planificat în cele mai mici detalii cercetarea și experimentul, dar nu și urmarea. Am fost forțat să recurg la așa ceva. Pentru Dumnezeu, le-am și plătit, fără să mă gândesc că gestul ar putea trezi suspiciuni. Și nu mi-am închipuit că o să discute între ele.

— Atunci de ce le-ai plătit?

— Din mărinimie, nimic altceva. Voiam să mă asigur că mănâncă bine, pentru ca fetele să aibă condiții bune de dezvoltare. Le dădusem banii pentru alimente, nu pentru haine de bebeluș.

N-am îndrăznit să-l întreb dacă mai erau și alte femei și câte anume. Nu voiam să mor știind astfel de lucruri. Erau însă altele pe care trebuia să le aflu.

— Ce te-a făcut să o alegi pe Tess? Faptul că era singură? Și săracă?

— Și catolică. Femeile catolice sunt mai puțin predispuse să întrerupă sarcina dacă află că bebelușul are o problemă.

— Hattie e catolică?

— Milioane de filipinezi sunt catolici. Hattie Sim a menționat în fișa ei religia catolică, în timp ce, atenție, nu a scris și numele tatălui.

— Bebelușul ei avea fibroză chistică?

— Da. Unde s-a putut, am tratat fibroză chistică și mi-am testat și gena. Dar nu au fost destui copii care să corespundă tuturor criteriilor.

— Ca Xavier?

A tăcut.

— Tess a aflat de experiment? Țasta-i motivul pentru care ai omorât-o?

A avut o scurtă ezitare. Din tonul lui se vedea că aproape se autocompătimea; cred că spera cu adevărat să înțeleg.

— A mai existat o consecință pe care nu o prevăzusem. Gena mea ajunsese în ovarele mamelor. Ceea ce însemna că exista aceeași modificare genetică în fiecare ovul, iar dacă o femeie avea mai mulți copii, aceștia urmau să aibă aceeași problemă la plămâni.

Nu putea fi acolo pentru următorii copii. Oamenii se mai mută, pleacă din oraș. Până la urmă, cineva avea să descopere ce se

întâmpla. De aceea trebuise să-i facă histerectomie lui Hattie. Dar travaliul lui Tess se petrecuse prea rapid. Ajunsese la spital când copilul era deja pregătit să iasă. Nu mai era timp de cezariană, cu atât mai mult de histerectomie.

Prin urmare, nu aflasei absolut nimic.

Te omorâse pentru că trupul tău era o dovadă vie împotriva lui.

În jurul nostru, oamenii încep să plece din parc, iarba cea verde devine gri, iar aerul serii se răcorește. Oasele mă dor din cauza frigului, așa că mă concentrez asupra căldurii emanate de mâna domnului Wright, care încă o ține pe a mea.

— L-am întrebat ce anume l-a împins să o facă; am sugerat că ar fi vorba de bani. S-a înfuriat, mi-a răspuns că motivele lui nu erau legate de lăcomie. Nu erau impure. A spus că nu ar fi putut vinde o genă, mai ales că nu fusese testată în mod legal. Nici faima nu fusese un motiv. Nu putea publica rezultatele.

— V-a spus atunci care a fost motivul?

— Da.

O să-ți spun ce mi-a mărturisit acolo, în parcul verde-cenușiu, în aerul proaspăt și răcoros. Nici una dintre noi nu are nevoie să se mai întoarcă în clădirea aceea ca să-l audă.

— A spus că știința căpătase puterea pe care o pretinsese altădată religia, numai că ea e reală și susținută de dovezi, nu superstițioasă și fățarnică. A spus că miracolele nu se întâmplă în biserici din secolul al cincisprezecelea, ci în laboratoare de cercetare și în spitale. Că morții sunt readuși la viață în secțiile de terapie intensivă; că schilozii pot iar să umble după operațiile de sudare a oaselor; că orbii văd din nou în urma operațiilor cu laser. Mi-a spus că în noul mileniu există zei noi cu puteri reale și dovedite, că aceștia sunt oamenii de știință care îmbunătățesc ceea ce ne face umani. Că gena lui va intra într-o zi în fondul comun de gene fără să mai prezinte vreun pericol, iar aceasta va însemna că noi, ca oameni, vom fi irevocabil îmbunătățiți.

Își etala în mod șocant imensa lui aroganță nemăsurată.

Îmi lumina fața cu lanterna, astfel că nu puteam să-l văd. Tot mai încercam să mă mișc, însă trupul meu era prea amețit de la ceaiul plin de sedative ca să mai răspundă la comenzile disperate ale creierului care îl îndemna să acționeze.

— În ziua aceea ai urmărit-o în parc?

Eram îngrozită să aud povestea, dar trebuia să știu cum ai murit.

— După ce a plecat puștiul ăla, s-a așezat pe o bancă și a început să scrie o scrisoare, așa, stând în zăpadă. Un lucru extraordinar, nu crezi?

M-a privit, așteptând un răspuns, de parcă aveam o conversație obișnuită și mi-am dat seama că urma să fiu prima și ultima persoană căreia îi spunea povestea asta. Povestea noastră.

— Am așteptat puțin, ca să mă asigur că puștiul nu revine. Vreo zece minute, poate. A fost ușurată când m-a văzut, ți-am spus deja, nu? A zâmbit. Aveam o relație bună. Adusesem un termos cu ciocolată caldă și i-am turnat o ceașcă.

Parcul cenușiu se întunecă, căpătând nuanțe potolite de violet și de negru.

— Mi-a spus că ciocolata caldă era plină de sedativ dizolvat. După ce a drogat-o, a dus-o în clădirea toaletei. Mă simt doborâtă de oboseală și cuvintele îmi ies greu din gură. Îmi imaginez cum cuvintele acelea hidoase înaintează încet. Apoi a făcut tăieturile.

O să-ți spun ce am aflat de la el; ai dreptul să știi, deși o să fie dureros. Nu, dureros nu e deloc cuvântul potrivit. Până și amintirea vocii lui mă înspăimântă într-atât, încât parcă am iar cinci ani, sunt singură în întuneric, un ucigaș e pe cale să dărâme ușa și nu e nimeni în preajmă care să mă ajute.

— Pentru un medic e ușor să facă o tăietură. Prima dată când taie pielea, i se pare o violare. Pielea, cel mai mare organ uman, acoperă întreg corpul și e intactă, iar tu o agresezi în mod voit. După aceea, nu mai pare un abuz, pentru că ești conștient că o faci pentru a înlesni o procedură medicală. Tăierea nu mai e violentă sau o violare, ci un pas necesar în vederea vindecării.

Strânsoarea degetelor calde ale domnului Wright devine mai puternică.

Deja îmi amorțesc picioarele.

Întinsă pe ciment, îmi simțeam bățile puternice și rapide ale

inimii; singura parte a corpului care îmi era trează în timp ce-l priveam. Apoi, în mod uimitor, am văzut cum pune cuțitul în buzunarul hainei.

Optimismul mi-a încălzit trupul deja amorțit.

M-a ajutat să mă ridic în șezut.

Mi-a spus că nu o să-mi taie venele, căci o supradoză dă mai puțin de bănuț decât o rană de cuțit.

Nu pot să folosesc exact cuvintele lui. Pur și simplu nu pot.

A spus că-mi pusese deja în ceai o cantitate suficientă de sedativ ca să nu mă pot zbate sau fugi. Iar acum urma să-mi administreze doza fatală. M-a asigurat că totul avea să fie calm și lipsit de durere și tocmai această falsă amabilitate a cuvintelor le făcea de nesuportat, pentru că, de fapt, era menită să-l liniștească pe el.

A spus că venise cu propriile lui sedative, dar că nu era nevoie să le folosească.

A scos din buzunar o sticlă, erau somniferele aduse de Todd din Statele Unite, prescrise de doctorul meu. Probabil le găsisese în dulăpiorul din baie. La fel ca lanțul de bicicletă, lanterna și cuțitul, flaconul de somnifere era dovada planificării atente; am înțeles de ce crima cu premeditare e mult mai cumplită decât una spontană, căci răutatea lui se manifestase pe o durată mai îndelungată decât timpul necesar ca să mă omoare pur și simplu.

Apusul adusesese cu el aerul rece al nopții. E ora de închidere a porților parcului și ultimii adolescenți sunt pe picior de plecare. Copiii sunt deja acasă, se pregătesc de baie și de culcare, însă eu și domnul Wright mai rămânem, căci nu am terminat încă. Nu știu cum se face că nu ne-au alungat. Poate nici nu ne-au observat. Mă bucur, pentru că trebuie să povestesc mai departe. Trebuie să ajung la final.

Nu-mi mai simt deloc picioarele și mă tem că domnul Wright va trebui să mă scoată din parc în brațe, cum fac pompierii. Sau poate va chema o ambulanță care va veni până aici.

Dar mai întâi o să termin de povestit.

L-am implorat. Ai făcut-o și tu? Cred că da. La fel ca mine, cred că îți doreai cu disperare să rămâi în viață. Sigur că nu a funcționat, l-a înfuriat doar și mai mult. Când a început să deșurubeze capacul flaconului de somnifere, mi-am adunat ultimele puteri și am încercat să folosesc argumente logice.

— Dacă mă vor găsi aici, în același loc ca Tess, cu siguranță polițiștii vor intra la bănuieli. Iar asta o să-i determine să-și pună întrebări și în legătură cu moartea lui Tess. E o nebunie să o faci aici, nu crezi?

O clipă, furia de pe față i-a dispărut și s-a întrerupt din deșurubarea capacului, iar eu am obținut amânarea sentinței în această dezbatere pe viață și pe moarte.

Apoi a zâmbit, ca și cum ne-ar fi asigurat pe amândoi că nu exista nici un motiv de îngrijorare.

— M-am gândit și la asta. Numai că cei de la poliție știu în ce stare ești de la moartea lui Tess; deja te consideră puțin isterică, nu? Chiar dacă nu-și dau singuri seama, orice psihiatru le va spune că *ai ales* să te omori în locul ăsta. Ai vrut să te omori acolo unde a murit sora ta mai mică. A scos capacul flaconului de somnifere. La urma urmei, dacă e să judecăm logic, ce om în toate mințile ar alege să curme două vieți în același loc?

„Să curme vieți.” Transforma o ucidere brutală în ceva pasiv; ca și cum era vorba de eutanasiere asistată, nu de crimă.

În timp ce vărsa pastilele în palma făcută căuș, m-am întrebat cine o să aibă îndoieli în privința sinuciderii mele sau o să garanteze că eram în toate mințile. Doctorul Nichols, căruia îi interpretasem furioasă cântecul de leagăn? Chiar dacă la ultima noastră întâlnire poate nu mă considera înclinată spre sinucidere, probabil avea să se îndoiască de diagnostic, așa cum făcuse în cazul tău și să se condamne că nu observase indiciile. Iar inspectorul Haines? Mă credea deja mult prea sensibilă și irațională și mă îndoiam că detectivul Finborough, chiar dacă ar fi dorit să încerce, ar fi putut să-l convingă de contrariu. Todd gândea că „nu sunt în stare să accept realitatea” și multe alte persoane erau de acord cu el, chiar dacă erau prea amabile ca să mi-o spună în față. Aveau să creadă că, în vârtoarea emoțională produsă de moartea ta, irațională și deprimată, puteam cu ușurință să devin înclinată spre suicid. Persoana rațională și convențională care fusesem cu luni în urmă nu ar fi fost niciodată găsită într-un astfel de loc, moartă în urma unei supradoze de medicamente. În cazul ei și-ar fi pus întrebări, dar nu și în cazul celei care eram în momentele acelea.

Iar mama? O anunțasem că eram pe cale să aflu ce ți se întâmplase și știam că le-ar spune asta polițiștilor. Dar știam că nu aveau s-o creadă sau mai degrabă nu aveau să creadă ce-i spuseseam. Am socotit că după ceva vreme nici mama nu o să

mai creadă, pentru că mai degrabă alegea să poarte vina sinuciderii mele, decât să-și închipuie că am simțit vreo clipă teama aceasta. Mi s-a părut de nesuportat să-mi imaginez supliciul ei când urma să mă jelească și pe mine fără să aibă pe cineva alături.

Mi-a băgat în buzunar flaconul golit. Apoi mi-a spus că autopsia trebuia să arate că înghițisem pastilele întregi, dovedind astfel că fusese un act voluntar. Încerc să nu-i aud vocea, dar ea își face drum până la mine, refuzând să fie redusă la tăcere.

— Cine poate obliga un om să înghită niște pastile?

Mi-a pus cuțitul la gât; simțeam în întuneric răceala muchiei de metal în contrast cu căldura pielii mele. Eu nu sunt așa. Parcă aș trăi un coșmar în care m-am transformat într-un străin.

Cred că aștepta să-l compătimesc. Și-a apropiat de gura mea mâna în care ținea pastilele. Flaconul fusese plin, ceea ce însemna că erau cel puțin douăsprezece. Doza era de una pe zi. Mai mult era deja periculos. Mi-am amintit că așa citisem pe etichetă. Știam că douăsprezece pastile erau mai mult decât suficiente ca să mă omoare. Mi-am adus aminte că Todd îmi spusese să iau una, dar am refuzat pentru că voiam să rămân lucidă; nu-mi puteam permite câteva ore de uitare indusă de medicamente, oricât mi-aș fi dorit-o; pentru că știam că a lua un sedativ echivala cu o amânare plină de lașitate pe care aș fi vrut să o repet la nesfârșit. Asta era în mintea mea când mi-a împins pastilele în gură, în timp ce limba mea se lupta în zadar să se opună.

Apoi mi-a turnat în gură apă dintr-o sticlă și mi-a spus să înghit.

S-a lăsat întunericul, o perdea neagră ca la țară. Îmi zboară gândul la toate creaturile de noapte aflate împrejurul nostru, acum că oamenii s-au dus acasă. Mă gândesc la cartea noastră de povești despre ursuleții de pluș care ies noaptea în parc la joacă. „Ursul de la numărul trei alunecă pe tobogan.”

— Beatrice...?

Domnul Wright mă ajută, îndemnându-mă și ademenindu-mă, ca să-mi termin depozitia. Încă mă ține de mână, dar abia îi mai disting fața.

— Am reușit cumva să-mi strecur pastilele între dinți și obraz, în timp ce apa mi s-a dus pe gât cu una, poate două dintre ele. Dar știam că nu mai era mult și aveau să fie dizolvate de salivă.

Voiam să le scuipe, dar încă aveam fața în lumina lanternei.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— A scos o scrisoare din buzunarul interior al hainei. Era de la Tess pentru mine. Bănuiesc că era cea pe care o scrisese pe bancă, în parc, exact înainte de a muri.

M-am oprit, iar lacrimile mi-au căzut pe iarbă sau poate pe mâna domnului Wright, nu mi-am dat seama din cauza întunericului.

— A îndreptat lanterna spre scrisoare ca să mi-o citească. Astfel încât nu mă mai lumina pe mine. Aveam o scurtă ocazie ca să scap de pastile, așa că mi-am aplecat capul spre genunchi și le-am scuipat în poală. Au căzut fără zgomot între cutele paltonului.

Tu știi ce mi-ai scris, însă eu am auzit vocea lui William, nu pe a ta; vocea lui William care-mi spunea despre teama, disperarea, durerea ta. Vocea ucigașului tău care-mi spunea că ai cutreierat străzile și parcurile, prea înspăimântată ca să stai în apartament, că ai urlat pe fundalul cerului întunecat al nopții spre un Dumnezeu în care nu mai credeai, cerându-i să-ți înapoieze copilul. Și că ai socotit că acesta era un semn al nebuliei tale. Ucigașul tău a fost cel care mi-a spus că nu înțelegeai de ce nu am venit la tine, nu am sunat, nu am răspuns la apelurile tale. Bărbatul care te-a omorât mi-a spus că știai că, fără îndoială, aveam un motiv serios; iar vocea lui, care îți citea cuvintele scrise, a siluit încrederea lor în mine. Însă la sfârșitul scrisorii, vocea ta blândă a fost cea care mi-a șoptit de dincolo de a lui:

— *Am nevoie de tine, chiar acum, exact în clipa asta, te rog, Bee.*

Atunci, ca și acum, cuvintele tale mi-au scăldat fața în lacrimi.

— A pus scrisoarea înapoi în buzunar, probabil cu gândul de a o distruge mai târziu. Nu știu de ce a păstrat-o sau de ce mi-a citit-o.

Cred însă că, așa cum simțisem și eu mai devreme, alături de domnul Wright, avea nevoie să-și împărtășească vina cuiva.

— *Am nevoie de tine, chiar acum, exact în clipa asta, te rog, Bee.*

— Apoi? Întreabă domnul Wright, care acum simte nevoia să mă îndemne, ca să fie sigur că-mi amintesc absolut tot. Dar aproape am terminat.

— Mi-a închis telefonul și l-a pus lângă ușă, unde nu puteam

să ajung. Apoi a scos din buzunar una dintre eșarfele mele, pe care probabil că o luase din apartament. Mi-a legat-o la gură, ca un căluș.

În timp ce îmi puneam călușul, mintea mi-a fost cuprinsă de panică, o mulțime de gânduri s-au învălmășit unele într-altele, ca și cum ar fi invadat brusc o autostradă cu șase benzi, de pe care se înghesuiau în zadar să iasă; am crezut că puteam să mă eliberez de unele dintre ele dacă țin, de altele dacă plâng, de altele dacă eram îmbrățișată. Cele mai multe deveniseră primare și fizice. Până atunci nu știusem că trupurile noastre sunt cele care au cea mai mare capacitate de a gândi și că din cauza aceasta era așa de crud să ți se pună căluș. Nu pentru că nu puteam striga după ajutor – cine să mă audă într-o clădire părăsită din mijlocul unui parc golit de lume? Ci pentru că nu puteam să țin, să plâng sau să gem.

— Apoi i s-a declanșat pagerul. A sunat la spital de pe mobil și a spus că se afla pe drum. Cred că ar fi dat de bănuț dacă nu se ducea.

M-am auzit cum mă străduiam să-mi recapăt respirația normală.

— Beatrice?

— Eram îngrijorată ca nu cumva să fi intrat Kasia în travaliu și acesta să fie motivul pentru care se ducea la spital.

Simt în întuneric sprijinul oferit de mâna domnului Wright. Mă simt alinată de atingerea degetelor lui, pe care le simt în palma mea moale.

— A verificat călușul și legăturile de la mâini și picioare. Mi-a spus că se va întoarce să le desfacă mai târziu, ca să nu dea de bănuț când aveam să fiu găsită. Încă nu-și dăduse seama că scuipasem majoritatea pastilelor. Însă eu știam că dacă la întoarcere avea să mă găsească în viață, urma să folosească cuțitul, cum făcuse cu Tess.

— Dacă avea să vă găsească în viață?

— Nu știam sigur câte pastile înghițisem, nici cât sedativ se dizolvase în salivă și dacă era o cantitate suficientă ca să mă omoare. Încerc să mă concentrez asupra mâinii domnului Wright, care o ține pe a mea. A plecat. După câteva minute, mi-a sunat pagerul. El îmi închisese telefonul, dar nu știa de pager. Am încercat să mă conving singură că era un apel neimportant de la Kasia. La urma urmei, copilul trebuia să se nască abia peste trei săptămâni.

Da, la fel ca în cazul tău.

Domnul Wright îmi mângâie degetele, iar blândețea gestului mă face să-mi doresc să plâng.

— După aceea? întrebă.

— Luase lanterna cu el. Nu mai fusesem niciodată înconjurată de atâta beznă.

Rămăsesem singură în întuneric. Întuneric ca de smoală. Smoală făcută din catran.

Întunericul avea un miros putred, de frică. M-a sufocat, mi-a pătruns în gură și în nas; mă înecam și mi-am amintit de tine și de vacanța pe insula Skye, când ai ieșit din mare, împrôscând apa și îmbujorată – *N-am nimic! Doar niște apă de mare care a intrat pe unde nu trebuie!* – apoi am respirat adânc. Întunericul mi-a înecat plămânii.

Am văzut întunericul mișcându-se – o entitate vie, monstruoasă, care a umplut clădirea și s-a revărsat afară, în noaptea de dincolo, fără vreun înveliș al nopții care să-l cuprindă. Am simțit cum mă târăște într-un vid de teamă infinită – departe de lumină, de viață, de dragoste, de speranță.

M-am gândit la mama, în halatul ei foșnitor de mătase, mirosind a cremă de față, venind spre paturile noastre, dar amintirea ei era blocată în copilărie și nu-mi putea lumina întunericul.

Aștept îndemnul domnului Wright de a continua. Dar nu mai am ce să spun. În sfârșit, am ajuns la final.

Acum s-a terminat.

Încerc să-mi mișc mâinile, dar sunt strâns legate cu cravata. Degetele mâinii drepte sunt încleștate în jurul mâinii stângi. Mă întreb dacă din cauza faptului că sunt dreptăce a preluat mâna dreaptă rolul de ocrotitor.

Sunt singură în întunericul ca de smoală, întinsă pe podeaua de ciment.

Am gura extrem de uscată. Răceala cimentului aspru mi-a pătruns în trup și m-a amortit până la oase.

Încep o scrisoare către tine, iubita mea soră mai mică. Mă prefac că e duminică dimineața, perioada de timp cea mai lipsită de primejdie și că sunt înconjurată de ziariști care vor cu toții să ne relateze povestea.

Scumpă Tess,

Aș da orice să pot fi cu tine în clipa asta, ca să-ți țin mâinile într-ale mele, să-ți privesc fața, să-ți ascult glasul Cum ar putea atingerea, văzul și auzul – toți acei receptori senzoriali, nervi optici și vibrații de timpane – să fie înlocuite de o scrisoare? Am reușit însă și altă dată să ne folosim de cuvinte ca intermediari, nu-i așa?

Mă întorc cu gândul la perioada internatului și la prima scrisoare pe care mi-ai trimis-o, cea scrisă cu cerneală invizibilă și la faptul că de-atunci înainte pentru mine bunătatea a avut miros de lămâie.

Și în timp ce mă gândesc la tine și îți vorbesc, pot să respir din nou.

Capitolul 23

Cred că au trecut câteva ore, iar asta înseamnă că în curând se va întoarce William. Nu știu ce cantitate de sedativ am înghițit, dar toată noaptea am simțit cum amorțeala oboselii mi-a alungat căldura trupului și limpezimea minții. Cred că am avut repetate treceri de la momente de luciditate la inconștientă, dar cum să-mi dau seama în bezna asta? Dacă așa a fost, în somnul meu forțat și nenatural încă mai vorbeam cu tine, poate și pentru că în acele clipe imaginația mea se manifesta teribil de puternic.

Acum mă simt complet trează și toate simțurile îmi sunt în alertă, cuprinse de o excitație nervoasă; bănuiesc că e efectul adrenalinei – un hormon ce declanșează reacția de luptă sau de fugă, atât de puternic, încât poate porni inima după un stop cardiac; destul de puternic cât să mă facă să redevin lucidă.

Încerc să mă mișc, dar trupul îmi e încă prea dopat și amorțit, iar legăturile prea strânse. Acum întinericul are aproape consistența unui corp solid – nu catifelat ca în cărțile de povești, nu moale și neted, ci plin de ghimpi ai fricii, iar la un pipăit atent probabil că dincolo de ei s-ar simți dinții ascuțiți ai răului care stă la pândă. Întinsă pe ciment, aud ceva mișcându-se la câțiva centimetri de fața mea, un șoarece poate? O insectă? Mi-am pierdut capacitatea de a evalua corect sunetele. Mă doare obrazul, cred că se sprijină pe o denivelare a cimentului.

Și dacă nu mă ține trează adrenalina, ci chiar sunt perfect conștientă? Poate că am înghițit mai puțin sedativ decât mă temeam – sau am depășit cumva starea de supradoză și am supraviețuit.

N-are importanță. Chiar dacă trupul nu îmi e drogat cu o cantitate letală, sunt legată și cu călușul pus, iar William o să se întoarcă. Atunci o să descopere că încă mai sunt în viață. Și o să se folosească de cuțit.

Prin urmare, trebuie să-ți clarific lucrurile înainte de întoarcerea lui. Totul s-a întâmplat așa cum ți-am povestit, începând cu telefonul mamei care mi-a spus că erai dată dispărută, până la momentul în care William m-a lăsat să mor aici. Dar sfârșitul meu va fi la fel ca al tău, nespus, aici, în clădirea asta. N-am avut curajul să o recunosc sau poate iubesc prea mult viața ca să mă despart de ea cu atâta ușurință. Nu mi-

am putut imagina un sfârșit fericit, ci am inventat unul just. Și l-am făcut să fie cât de real m-am priceput, imaginându-mi un viitor sigur până în cele mai mici detalii.

Îmi pare rău că ai așteptat să fii salvată de detectivul Finborough, dar cred că ai simțit cum povestea șchiopătează când ți-am pomenit despre prânzul nostru de la Carluccio's. N-a fost vorba decât de o variantă frumoasă, visată cu ochii deschiși pentru a înlocui realitatea searbădă; nu am dat dovadă de sinceritate sau curaj, dar știu că mă înțelegei.

Ai ghicit deja de ceva timp, cred, că nu există nici un domn Wright. Pe avocat l-am inventat nu doar ca să-mi joc rolul într-un final just – cu un proces și un verdict de vinovăție – ci și pentru că mă obliga să nu mă abat de la faptele controlabile și de la cronologia lor. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să înțeleg ce s-a întâmplat și de ce – și care să mă împiedice să o iau razna. Nu știu sigur de ce e atât de important pentru mine să am mintea întreagă când mor, dar este covârșitor de important. Știu că fără prezența lui, scrisoarea mea către tine ar fi fost un țipăt redat de tehnica fluxului conștiinței, o întruchipare a disperării furioase care m-ar fi sufocat.

L-am construit amabil și infinit de răbdător cu mine, pe când îi relatam povestea noastră; și marcat la rândul lui de o pierdere, ca să înțeleagă. Poate că sunt mai catolică decât credeam și i-am dat și rolul de confesor al meu, însă unul care m-ar fi putut iubi într-un viitor imaginat, chiar dacă avea să afle totul despre mine. În decursul acestor lungi ore, el a devenit și pentru mine mai real decât întunericul din jur; mai mult decât o născocire a unei imaginații desperate; a căpătat propria personalitate și propriile toane, pe care a trebuit să le suport; căci nu mi-a făcut întotdeauna pe plac și nu a servit scopului în care fusese creat, în loc să mă ajute să pictez tabloul pointillist al evenimentelor, am ajuns să creez o oglindă în care pentru prima dată m-am văzut cu adevărat.

L-am înconjurat de secretara care avea o pasiune pentru el și pentru unghiile date cu oje, de narcise și de un automat de cafea și de alte detalii neimportante care împletite alcătuiau o frânghie a normalității – căci aveam nevoie să mă agăț de ceva în clipa în care am căzut în abisul terorii, iar trupul meu a fost marcat de lipsa de control de greață și de spasmele fricii.

Biroul, în care era mereu cald, i l-am imaginat extrem de luminos și cu becurile mereu aprinse.

Îmi sună pagerul. Încerc să-mi acopăr urechile ca să nu-l aud, dar e imposibil cu mâinile legate la spate. A sunat toată noaptea, cred că la fiecare douăzeci de minute, deși nu pot ști cu siguranță cât am rămas complet conștientă. Nu pot să suport ideea că nu am cum s-o ajut.

Afară aud zgomotul copacilor, foșnetul frunzelor, hârșăitul ramurilor; nu știam că pomii fac atâta zgomot. Nici un sunet de pași, deocamdată.

De ce nu s-a întors? Probabil naște Kasia, iar el a stat cu ea în tot acest timp și încă mai e acolo. O să înnebunesc dacă mă gândesc la asta, așa că încerc să mă conving că ar putea exista diferite motive pentru care William a fost chemat la spital. E medic; e sunat tot timpul. La spitalul lui se nasc cinci mii de copii pe an. L-au chemat pentru altcineva.

Poate că detectivul Finborough a cercetat acel „dubiu” avut în privința morții tale, așa cum a promis, l-a arestat pe William și e chiar acum pe cale să mă găsească. Nu-i doar dorința mea fără sorti de izbândă; el e un polițist bun și un om cumsecade.

Sau poate că profesorul Rosen s-a hotărât să procedeze cum trebuie acum, cu riscul de a periclita posibilitatea de a lăsa o amprentă asupra viitorului. Poate că a riscat viitorul experimentului FC și dobândirea gloriei academice și s-a dus la poliție. Vrea să facă ceva în slujba binelui, să vindece, iar ambițiile lui – faima, gloria, banii chiar – sunt atât de omenești, față de lăcomia uriașă a lui William de a avea, pur și simplu, putere. A venit la înmormântarea ta și chiar a încercat să afle ce s-a întâmplat, deși inițial nu făcuse nimic cu ceea ce aflase. Așa că aleg să cred că, în sufletul lui, profesorul Rosen e un om bun, tot așa cum e și unul vanitos. Aleg să am o părere bună despre el.

Poate că unul dintre cei doi a declanșat mecanismul care va duce la arestarea lui William și la salvarea mea. Dacă fac un efort, mi se pare mie sau aud o sirenă undeva la marginea nopții tăcute?

Aud șoaptele înfrunzite ale copacilor și gemetele lemnului și știu că pentru mine nu există nici o sirenă.

Îmi mai îngădui însă o ultimă fantezie și speranță. Cea în care Kasia încă nu a început travaliul. Ca de obicei, s-a întors acasă pentru ora de engleză și a pregătit pagini întregi de cuvinte optimiste pe care să mi le spună. William nu știe că acum ea locuiește cu mine; nici că, după moartea ta, transformarea mea

Într-o persoană grijulie s-a petrecut *absolut cum trebuie*. Așa că atunci când a văzut că nu sunt acolo și că nu am răspuns la telefon sau la pager, ea a știut că s-a întâmplat ceva. Castelul meu din cer⁵⁶ pare egoist, dar trebuie să am ocazia să-i spun că bebelușul ei are nevoie de ajutor pentru a respira. Așa că îmi imaginez că s-a dus la poliție și le-a cerut să mă caute. Mi-a mai luat o dată apărarea, deși știa că o s-o încaseze, așa că o să-i poată ține piept inspectorului Haines.

Iar îmi sună pagerul și fantezia mea se sparge în cioburi tăioase.

Aud păsări. O clipă cred că e vorba de concertul din zori și că deja s-a luminat. Dar e încă întuneric, așa că păsările trebuie să se fi înșelat. Ori poate le-am inventat eu, e doar vreun țiuit în urechi cu tril de pasăre, provocat de medicamente. Îmi amintesc ordinea. Cum mi-a spus Amias: mierlele – prigoriile – pitulicile – bufnițele cafenii – cintezele – pitpalacii, apoi sturzii cântători. Îmi amintesc când spuneai că păsările de oraș își pierd capacitatea de a-și cânta una alteia, făcând aluzie la mine și la Todd, sper că am inclus asta în scrisoarea către tine. Ți-am spus că am citit mai multe despre păsări? Am aflat că, atunci când o pasăre cântă, nu contează dacă e în întuneric sau în desigur, căci cântul trece prin sau ocolește obiectele și poate fi auzit chiar și la distanțe mari.

Știi că eu nu pot zbura nicicând ca tine, Tess. Prima dată când am încercat, sau am crezut că o fac, am ajuns aici, legată fedeleș și întinsă pe ciment. Dacă acesta a fost zbor, apoi știu că m-am prăbușit de toată frumusețea. Cu toate astea, în mod uimitor, nu sunt zdrobită. Nu sunt distrusă. Leșită din minți de spaimă, cuprinsă de tremur, înfricoșată până la greață, da. Dar nu mai sunt nesigură pe mine. Și asta pentru că, în timp ce căutam să aflu cum ai murit, am reușit cumva să mă redescopăr pe mine, cea nouă. Iar dacă prin cine știe ce miracol o să fiu eliberată, iar fantezia mea o să devină realitate, cu William arestat, iar Kasia și copilul împreună cu mine într-un autocar spre Polonia, atunci acel munte de care m-am tot agățat o să se răstoarne până ce voi ajunge întinsă pe pământ, fără să mai am nevoie de puncte de

⁵⁶ Referire la filmul de desene animate al regizorului japonez Hayao Miyazaki, *Laputa: Castle in the Sky* (1986), în care conducătorii unui oraș plutitor aflat în cer speră să ajungă să influențeze Pământul și oamenii, considerați inferiori și neștiutori. Filmul dezbate problema conducătorilor însetați de putere și ideea că aceasta aduce cu sine și responsabilitate, și mărinimie față de supuși. (n.tr.).

sprijin și de corzi de siguranță, căci am să merg, să alerg, să dansez chiar. Să-mi trăiesc viața. Iar cea care va răsturna muntele va fi nu durerea mea, ci dragostea.

Cred că îmi aud numele strigat de vocea înaltă și delicată a unei fete. E o închipuire, probabil, o halucinație auditivă născută din gândurile despre tine.

Știi că există un concert matinal undeva departe în spațiu? E rezultatul faptului că electroni de energie înaltă sunt prinși în centurile de radiații ale pământului, apoi cad pe pământ ca unde radio care par triluri de păsări. Ce zici, oare din acest motiv poezii secolului al XVII-lea auzeau și invocau muzica sferelor? Poți s-o auzi, acolo unde ești acum?

Iar îmi aud strigat numele, abia se distinge printre cânturile păsărilor.

Cred că întunericul se transformă într-un cenușiu-închis.

Păsările încă mai cântă, acum și mai clar.

Aud voci de bărbați, e un grup întreg, îmi strigă numele. Cred că și pe ei mi-i imaginez. Dacă însă nu e așa, trebuie să le răspund. Numai că am încă strâns legat la gură călușul și chiar dacă el n-ar exista, gura mea nu ar fi în stare să scoată nici un sunet. În primul rând, am încercat să scuipt toată saliva, de teamă să nu aibă urme de sedativ dizolvat, apoi mi-am simțit gura uscată și sărată, iar în imaginația mea secretara domnului Wright mi-a adus o mulțime de pahare cu apă.

— Beata!

Numele îmi e strigat de vocea ei, care se distinge clar printre cele ale bărbaților. Kasia. Limpede și reală. Nu naște. William nu e cu ea. De ușurare, îmi vine să râd în hohote. Cum nu pot să râd din cauza călușului, pe obrajii reci simt lacrimi calde.

Probabil, William avusese dreptate când mi-a spus că poliția mă credea în stare să mă sinucid, așa că anunțul Kasiei despre dispariția mea ar fi fost luat în serios. Potrivit prezicerii lui, poate că au ghicit că locul acesta era cel ales. Sau să-i fi adus aici *odcisk palca*, cele două cuvinte trimise în mesaj Kasiei?

Pot să disting o pată pe ciment. Chiar se luminează. Probabil au răsărit zorii.

— Beata! Acum vocea ei se aude mult mai aproape.

Îmi sună iar pagerul. Nu e nevoie să sun înapoi, îmi dau seama că a devenit un fel de far automat, iar sunetul îi va ghida spre mine. Kasia m-a sunat toată noaptea, nu pentru că avea nevoie de mine la naștere, ci pentru că fusese îngrijorată de soarta mea.

E ultima bucătică din oglindă. Pentru că în toată perioada asta, de fapt, ea a avut grijă de mine, nu-i așa? S-a mutat în apartament pentru că eu eram în suferință, singură și neajutorată. Brațele ei, purtând urmele bățăilor, mă alinaseră noaptea – prima noapte după moartea ta în care dormisem bine. Iar când mă obliga să dansez, deși nu voiam și să zâmbesc, deși nu aveam chef, mă obliga să simt măcar pentru puțin timp și altceva decât durere și furie.

Același lucru e valabil și pentru tine. Mirosul de lămâie ar fi fost de ajuns ca să-mi aducă aminte că și tu ai grijă de mine. Te-am ținut de mână la moartea lui Leo, dar tu m-ai ținut și mai strâns. Tu m-ai ajutat să depășesc noaptea asta, Tess, gândul la tine și discuția cu tine; tu m-ai ajutat să respir.

Aud o sirenă care se tânguie în depărtare, dar se apropie. Ai dreptate, e sunetul unei societăți civilizate care are grijă de cetățenii ei.

Pe când aștept să fiu salvată, știu că am suferit o pierdere, dar nu sunt împrăștiată de moartea ta. Pentru că ești sora mea în fiecare fibră a ființei mele. Iar fibra aceea e vizibilă – două fire de ADN răsucite într-o spirală dublă, în fiecare celulă a corpului meu – dovedind clar că suntem surori. Mai există însă și alte fire care ne leagă, pe care nu le-ar vedea nici cel mai performant microscop electronic. Mă gândesc la cât ne leagă moartea lui Leo, plecarea tatei, tema pierdută la cinci minute după ce ar fi trebuit să plecăm spre școală; vacanțele pe insula Skye și ritualurile de Crăciun (la cinci și zece avem voie să deschidem un cadou care e în partea de sus a ciorapului, la cinci fără zece le putem pipăi, dar înainte de miezul nopții nici măcar să tragem cu ochiul nu e voie). Suntem unite de sute de mii de amintiri care se depun în interiorul nostru și încetează să mai fie amintiri, devenind una cu noi. În interiorul meu se află fata cu păr de culoarea zahărului ars care zboară pe bicicletă, își îngroapă iepurele, pictează tablouri în explozii de culori, își iubește prietenii și mă sună la ore ciudate, tachinându-mă și arătându-mi bucuria de a trăi; iar pentru că tu ești sora mea, acele lucruri sunt și parte din mine și aș da orice să ne întoarcem cu două luni în urmă, ca să fiu eu afară și să-ți strig numele, Tess.

Probabil că tu ai simțit și mai mult frigul. Zăpada a înăbușit zgomotul copacilor? Era îngrozitor de frig și de liniște? Paltonul de la mine ți-a ținut de cald? Sper că în timp ce mureai ai simțit cât te iubesc.

Afară se aud pași, iar ușa se deschide.

A fost nevoie de ore de teroare neagră și de un număr infinit de cuvinte, dar până la urmă totul se reduce la atât de puțin, îmi pare rău.

Te iubesc.

O voi face întotdeauna.

Bee

Mulțumiri

Nu știu dacă citește cineva mulțumirile, dar sper să se întâmple așa, pentru că fără persoanele de mai jos această carte nu ar fi fost scrisă sau publicată.

În primul rând, doresc să-i mulțumesc editorului meu, minunatei Emma Beswetherick, pentru creativitate și sprijin și nu doar pentru că își apără curajos convingerile, dar îi inspiră și pe alții să i le împărtășească. Am avut norocul să am și un agent nemaipomenit în persoana lui Felicity Blunt de la Curtis Brown – e creativă, inteligentă și răspunde la apelurile telefonice!

Aș dori să le mulțumesc și lui Kate Cooper și Nick Marston, tot de la Curtis Brown, precum și celorlalți din echipa de la Pitakus și Little, de la Brown.

Mii de mulțumiri pentru Michele Matthews, Kelly Martin, Sandra Leonard, Trixie Rawlinson, Alison Clements, Amanda Jobbins și Livia Giuggioli, al căror ajutor a fost extrem de variat și de util.

Cosmo și Joe, mulțumesc că ați înțeles când simțeam nevoia să scriu și că sunteți mândri de mine.

În sfârșit, mulțumirile mele merg mai ales către sora mea mai mică, Tora Orde-Powlett – sursa de inspirație a acestei cărți și o continuă binecuvântare pentru mine.

Cuprins

Capitolul 1.....	7
Capitolul 2.....	26
Capitolul 3.....	46
Capitolul 4.....	55
Capitolul 5.....	65
Capitolul 6.....	75
Capitolul 7.....	89
Capitolul 8.....	103
Capitolul 9.....	123
Capitolul 10.....	128
Capitolul 11.....	140
Capitolul 12.....	149
Capitolul 13.....	158
Capitolul 14.....	180
Capitolul 15.....	190
Capitolul 16.....	202
Capitolul 17.....	209
Capitolul 18.....	218
Capitolul 19.....	228
Capitolul 20.....	236
Capitolul 21.....	247
Capitolul 22.....	264
Capitolul 23.....	285
Mulțumiri.....	292
Cuprins.....	293

Ce-ai face dacă propria ta soră ar dispărea într-o bună zi fără urmă?

Când află că sora ei mai mică a dispărut, Beatrice Hemming se întoarce cu primul avion acasă, la Londra. În scurtă vreme, Tess este găsită moartă, aparent o sinucidere, iar poliția închide dosarul. Convinsă că sora ei nu s-ar fi sinucis niciodată, Beatrice se mută în apartamentul lui Tess și pătrunde tot mai adânc în viața și în secretele acesteia, în încercarea de a-l descoperi singură pe criminal. Pe urmele lui Tess, Beatrice află despre relația ei ascunsă, despre participarea ei la un experiment medical, dar se afundă tot mai mult într-o întunecată cameră a oglinzilor, plină de revelații tulburătoare.

Căutând cu disperare adevărul despre moartea surorii ei, va reuși oare să se redescopere pe sine?

„Captivant și plin de stil, *Sora* se află în punctul acela destul de greu de atins în care romanul polițist și marea literatură se întâlnesc.“

Jeffery Deaver

„Un thriller gotic excepțional... care ascunde, deopotrivă, o forță devastatoare.“

The Guardian

„Scriș cu forță și cu eleganța unei tinere Daphne du Maurier, romanul este excelent și anunță un talent cu adevărat original.“

Daily Mail

Roman publicat în 30 de țări

e
Book
disponibil

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-600-634-7

